

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER YAZARI

LISA B&S KLEMPAS

Suya Yazılan
Hayaller

©psilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

**Hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığı ve gerçek aşkın
küçük bir umut ışığı olduğu Friday Limanı dünyasına
hoş geldiniz...**

Friday Limanı'nı evi olarak gören üç Nolan kardeşten biri olan Alex Nolan da diğerleri kadar karamsar ve alaycıdır. İçki şişesinin yardımıyla içindeki şeytanlarla savaşmakla ve kendi cehenneminde yaşamakla meşguldür. Sonra bir gün karşısına bir hayalet çıkar. Onu sadece Alex görebilmektedir. En sonunda aklını mı kaçırmaya başlamıştır?

Zoë Hoffman doğuştan romantiktir. Yakışıklı Alex Nolan'la tanıştığında, bütün içgüdüleri ona kaçmasını söyler. Alex bile ona kaçmasını söyler. Ama Zoë bir şekilde, geçmişin hayaletlerinin kırık bir ruhta yeniden nefes alabileceğine, dahası aşkın boyutların ve mantığın ötesine ulaşabileceğine Alex'i inandıracaktır...

ISBN 978-605-173-282-4

9 786051 732824

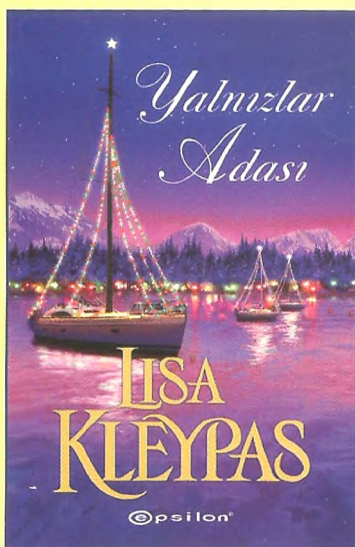
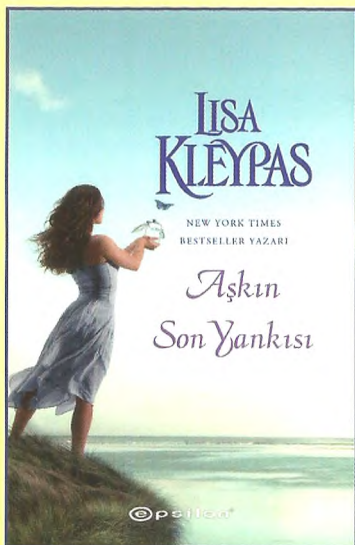
₺25

/epsilonyayinevi

www.epsilonyayinevi.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Harret

Suya Yazılan Hayaller

“Sıcak ve samimi, çekici
ve romantik.”

Examiner

“Biraz sihir, bolca
romantizm ve iyi
kurgulanmış karakterler
ortaya tatmin edici bir
roman çıkarmış.”

Kirkus Reviews

“Aşkı, kaybetmeyi,
affetmeyi ve telafî etmeyi
birkaç nesle yayarak
anlatan bir hikâye. Hoş
ve eski bir şarkı kadar
dokunaklı.”

RT Book Reviews

SUYA YAZILAN HAYALLER

Yazarı: Lisa Kleypas

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Çeviri: Kübra Tekneci

Editör: Eren Abaka

Kapak Tasarım: Berna Özbek Keleş

Düzenleme: Dilara Kavaklıoğlu

1. Baskı: Haziran 2017

ISBN: 978-605-173-282-4

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 34590

© 2012 Lisa Kleypas / Epsilon Yayınevi Tic. San. A.Ş.

Baskı ve Cilt: GD Ofset

Atatürk Bulvarı, Depoite İş Merkezi

A Blok, 4. Kat, No: 407

İkitelli OSB, Başakşehir - İstanbul

Tel: (212) 671 91 00 Faks: (0212) 671 91 90

Sertifika No: 32211

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Tic. San. A.Ş.

Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/4-5 Taksim / İstanbul

Tel: (0212) 252 38 21 Faks: (0212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Suya Yazılan Hayaller

LISA KLEYPAS

Çeviri: Kübra Tekneci

 epsilon®

1. Bölüm

Hayalet birçok kez evden çıkmayı denemişti ama bu mümkün değildi. Eşiğe yaklaştığında ya da bir pencereye yaslandığında, sis gibi dağılarak kayboluyordu. Bir daha asla biçim alamamaktan korkuyordu. Buraya sıkışıp kalmasını hatırlayamadığı geçmişinin bir cezası olup olmadığını... Ve eğer öyleyse, bunun ne kadar süreceğini merak ediyordu.

False Koyu'nun dairesel kıyısına bakan Viktorya tarzı ev, tek başına dansa kaldırılmayı bekleyen utangaç bir kız gibi Rainshadow Yolu'nun sonunda yer alıyordu. Deniz havası yüzünden boyalı tahta kaplamaları aşınmıştı ve dikkatsiz kiracıları yüzünden içi mahvolmuştu. Orijinal döşemeler yıpranmış halılarla örtülüydü, odaları sunta tahtalar ayırıyordu ve ahşap çerçeveleri ucuz boya tabakalarıyla kaplıydı.

Hayalet pencerelerden sahil kuşlarını izliyordu: kızılbacaklar, sarıbacaklar, yağmurkuşları, sürmeli kervançullukları saman rengi sabahlarda gelgit birikintilerindeki bol yiyecekleri çekiyorlardı. Geceleri yıldızları, kuyruklu yıldızları ve bulutların hafifçe örttüğü ayı izliyor ve bazen kuzey ışıklarının ufukta dans ettiklerini görüyordu.

Hayalet ne zamandır evde olduğundan emin değildi.

Geçen saniyeleri ölçebileceği bir kalp atışı olmadığı için zaman değişmiyordu. Bir gün isimsiz, fiziksel bir görüntüsü ve kim olduğuna dair kesin bir bilgisi olmadan kendiniorada bulmuştu. Nasıl, nerede ya da neden öldüğünü bilmiyordu. Ama bilincinin kenarlarında dans eden birkaç anı vardı. Hayatının bir bölümünü San Juan Adası'nda geçirdiğinden emindi. Bir kayıkçı ya da balıkçı olabileceğini düşündü. False Koyu'na bakarken, ötesindeki suları... San Juan Adaları'nın arasındaki kanalları, Vancouver'ın etrafındaki dar boğazları hatırladı. Puget Boğazı'nın parçalara ayrılmış şeklini ve ejderha dişlerini andıran körfezlerinin Olympia'yı nasıl kestiğini biliyordu.

Hayalet aynı zamanda birçok şarkıyı, bütün dörtlüklerini ve sözlerini, hatta giriş müziklerini bile biliyordu. Sessizlik katlanamayacağı boyuta vardığında, boş odalarda dolaşırken kendi kendine şarkı söylüyordu.

Herhangi bir yaratıkla iletişim kurmayı arzuluyordu. Herhangi biri hakkında bir şeyler bilmek, bir zamanlar tanıdığı insanları hatırlamayı çok istiyordu. Ama o anılar kaderinin nihayet ortaya çıkacağı gizemli güne kadar saklanmışlardı.

Bir sabah eve ziyaretçiler geldi.

Hayalet heyecanla bir arabanın yaklaşmasını izledi, tekerlekleri asfaltsız araba yolunda kontrolsüzce çoğalan yabani otları ezerek kanallar açıyordu. Araba durdu ve koyu saçlı genç bir adam ile kot pantolon ve düz ayakkabılar giymiş pembe ceketli yaşlı bir kadın aşağı indi.

"...bunun bana kaldığına inanamıyorum," diyordu kadın. "Kuzenim tadilattan geçirip satma düşüncesiyle onu yetmişli yıllarda satın almıştı, ama bir türlü işe başlayamadı. Bu mülkün arsası değerli, elbette evin yıkılması gerekecek."

"Fiyat aldın mı?" diye sordu adam.

"Arsa için mi?"

"Hayır, evi tadilattan geçirmek için."

"Tanrı aşkına, hayır. Yapısal hasarlar var ve her şeyin yeniden inşa edilmesi gerekir."

Genç adam büyülenmişçesine eve baktı. “İçeriye görmek istiyorum.”

Kaşlarını çatan kadının alnı marul yaprağı gibi kırıştı. “Ahh, Sam, bunun güvenli olmadığına eminim.”

“Dikkatli olurum.”

“Yaralanmandan sorumlu olmak istemiyorum. Zemin-den aşağı düşebilirsin ya da kafana bir kiriş düşebilir. İçeride ne tür haşaratların yaşadığını bilemeyiz-”

“Hiçbir şey olmayacak.” İkna edici bir ses tonu vardı. “Bana beş dakika izin ver. Sadece göz atmak istiyorum.”

“Bunu yapmana gerçekten izin vermemeliyim.”

Sam ona haince sırıttı. “Ama izin vereceksin. Çünkü bana karşı koyamıyorsun.”

Sert görünmeye çalışan kadın istemeye istemeye gülüm-sedi.

Eskiden ben de böyleydim, diye düşündü hayalet şaş-kınlıkla. Geçmiş flörtlerine ve uzun zaman önce verandada geçen gecelere dair belli belirsiz anıları alevlendi. Genç ve yaşlı kadınları nasıl etkileyeceğini, onları nasıl güldüreceğini biliyordu. Boyunlarına ve omuzlarına hoş kokulu pudralar süren ve nefesleri şekerli çay kokan kızlarla öpüşmüştü.

İri yarı genç adam verandaya çıktı ve kapının sıkıştığını fark edince omzuyla iterek açtı. Girişe adımını atar atmaz, sanki üzerine bir şeyin atlamasını bekliyormuş gibi temkinli bir havaya büründü. Attığı her adım yerden toz ve duman kaldırıp hapsiirmesine neden oluyordu.

İnsana özgü bir sestir bu. Hayalet hapsiirmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuştu.

Sam bakımsız duvarlara göz gezdirdi. Gölgelemin içinde bile gözleri maviydi ve kenarlarında ince gülümseme çizgi-leri vardı. Yakışıklı değildi, ama güçlü ve haşin hatlarıyla hoş görünüyordu. Güneşin altında çok vakit geçirmişti, bronz teni birkaç kat derine iniyordu. Ona bakarken, hayalet tenin-de o sıcak hafif ağırlığı, günışığını hissetmenin nasıl olduğun-u hatırlar gibi oldu.

Kadın kapının girişine kadar gelmişti, içeri göz atarken saçları gümüşü bir hale gibi başını sarıyordu. Sallanan bir metro vagonundaki destek direği gibi kapının çerçevesine tutundu. “İçerisi çok karanlık. Bunun iyi bir fikir olduğunu-”

“Beş dakikadan fazlasına ihtiyacım olacak,” dedi Sam ve anahtarlığından küçük bir fener çıkarıp yaktı. “Bir yerde kahve molası verip yarım saat sonra dönmek ister misin?”

“Seni burada yalnız bırakmamı mı bekliyorsun?”

“Hasar yaratmam.”

Kadın hafifçe güldü. “Ev için endişelenmiyorum, Sam.”

“Cep telefonum var,” dedi Sam arka cebine hafifçe vurarak. “Bir sorun olursa, ararım.” Gözlerinin etrafındaki gülümseme çizgileri derinleşti. “Gelip beni kurtarabilirsin.”

Kadın dramatik bir şekilde içini çekti. “Bu harabede ne bulacağını sanıyorsun?”

Genç adam gözlerini çoktan ondan ayırmış ve dikkatini tekrar etrafındakilere vermişti. “Bir ev olabilir.”

“Burası bir zamanlar bir evdi,” dedi kadın. “Ama tekrar ev olabileceğini sanmıyorum.”

Kadın gidince hayalet rahatladı.

Feneri yavaş daireler şeklinde gezdiren Sam ilgiyle keşfe çıkarken, hayalet bir odadan diğerine onu takip etti. Şömine rafları ve kırık mobilyaların üzerinde toz tabakası bir tül gibi duruyordu.

Yıpranmış halının kopan bir parçasını görünce, Sam yere eğilip halıyı çekti ve ışığı altındaki ahşap döşemeye tuttu. “Maun mu?” diye mırıldandı koyu yapışkan yüzeyi incelerken. “Meşe mi?”

Omzunun üzerinden bakan hayalet karaceviz diye içinden geçirdi. Ahşap döşemeleri, ahşabı zımparalamayı ve elle kazımayı, fırçayla temizlemeyi ve yün topağıyla renklendirmeyi biliyor olması kendi hakkında keşfettiği bir başka şeydi.

Dökme demir ocağa göre tasarlanmış bir nişi olan ve duvarlarında hâlâ birkaç kırık fayansın tutunduğu mutfığa geç-

tiler. Sam ışığı kafesli yüksek tavana ve eğri duran dolaplara çevirdi. Terk edilmiş bir kuş yuvasına odaklandı ve sonra gözlerini altındaki kurumuş kuş pisliklerine çevirip kafasını salladı. “Aklımı kaçırmış olmalıyım,” diye homurdandı.

Sam mutfaktan çıkıp merdivenlere doğru ilerledi ve duraksayıp baş parmağını tirabzanın üzerinde gezdirdi. Ahşabın şerit halinde boyası kalkan kısmı pisliğin içinde kıpkırmızı parlıyordu. Çürümüş basamaklardaki deliklerden kaçınmak için adımlarını dikkatle atarak ikinci kata doğru çıkmaya başladı. Arada sırada duraksayıp kötü bir koku almış gibi suratını buruşturarak derin bir nefes verdi. İkinci katın sahanlığına vardığında, “O haklı,” dedi pişman bir şekilde. “Bu ev harabeden başka bir şey değil.”

Bu hayaleti endişelendirdi. Biri evi yerle bir ederse ona ne olacaktı? Bu onu sonsuza kadar yok edebilirdi. Hayalet sebepsiz yere burada sıkışıp kaldığını sanmıyordu. Sam’ın etrafında daire çizdi, iletişim kurmak istiyordu ama adamın çığlık atarak evden kaçmasından korkuyordu.

Sam içinden geçti ve araba yoluna bakan pencerenin önünde duraksadı. Yılların kiri camı kaplamıştı ve içeri süzülen gün ışığını köreltiyordu. İçini çekti. “Uzun zamandır burada bekliyorsun, değil mi?” diye sordu Sam kısık bir sesle.

Soru hayaletin irkilmesine neden oldu. Ama Sam sözlerine devam ederken, hayalet evle konuştuğunu anladı. “Bahse girerim, yüz sene önce görülmeye değer bir şeydin. Sana bir şans vermemek kötü olur. Ama lanet olsun, pahalıya patlayacaksın. Ve üzüm bağına ayırdığım bütün parayı harcamam gerekecek. Bilemiyorum...”

Hayalet tozlu odalarda Sam’e eşlik ederken, adamın yıkık dökük eve giderek daha çok bağlandığını, onu yeniden bir bütün ve güzel yapmayı istediğini hissetti. Sam yüksek sesle sadece bir idealistin ya da aptalın böyle bir projeye kalkışabileceğini söyledi. Hayalet onunla aynı fikirdeydi.

En sonunda, Sam kadının arabasın kornasını duyunca

dışarı çıktı. Hayalet ona eşlik etmeye çalıştı ama evden her ayrılmaya çalıştığında olduğu gibi aynı sersemletici, ezici ve paramparça edici duyguyu hissetti. Sam yolcu kapısını açarken kırık bir pencereden onları izlemeye gitti.

Son bir kez daha bakmak için duraksayan Sam, çayırdaiki eve dikkatle baktı; ok otu yığınları, kümelenmiş çiçekler ve birbirine dolaşan sazlıklar yıkık dökük hatlarının yumuşak görünmesine neden oluyordu. False Koyu'nun düz maviliği uzakta geri çekilirken, verimli sulu kumun kenarlarında ısıltılı gel-git birikintileri oluşmaya başlıyordu

Sam ne yapacağına karar vermiş gibi hafifçe kafasını salladı.

Ve hayalet onun hakkında bir şeyi daha keşfetti... Bu adam umut edebiliyordu.

Sam ev için herhangi bir teklif sunmadan, onu görmesi için başka birini getirdi - yaşıtı gibi görünen, otuzlu yaşlarında bir adamdı. Belki biraz daha genç olabilirdi. Edinmesi birkaç ömür sürebilecek bir alaycılık barındıran bakışları soğuktu.

Kardeş olabilirlerdi - ikisinin de siyaha çalan gür kahverengi saçları vardı, geniş ağızlıydılar ve ikisi de iri yarıydı. Ama Sam'in gözleri tropik maviyken, kardeşinin gözleri buzul rengiydi. Derin parantezlerin arasındaki hoşnutsuz ağzı dışında yüzü ifadesizdi. Ve Sam'in haşın görünüşüne tezat olacak şekilde, öteki adamın neredeyse hovarda bir yakışıklılığa sahipti, yüz hatları keskin ve kusursuzdu. Bu güzel giyinmeyi ve lüks içinde yaşamayı seven, pahalı saç kesimleri ve yabancı marka ayakkabılar için çok para harcayan bir adamdı.

Adamın ellerinin çalışmaktan sertleşmiş ve hünerli olması bu bakımlı görünüme uymayan tek şeydi. Hayalet daha önce de böyle eller görmüştü... Belki de kendi elleriydi? Görünmez bedenine bakıp bir biçiminin, bir sesinin olmasını diledi. Neden burada bu iki adamla birlikteydi, neden gözlem yapabiliyor ama konuşmıyor ve iletişim kuramıyordu? Öğrenmesi gereken neydi?

On dakikadan kısa bir süre içinde, hayalet Sam'in Alex diye hitap ettiği adamın inşaat hakkında çok fazla şey bildiği- ni fark etti. İşe evin dışında dolaşarak başladı ve alt katman- daki çatlakları, çerçevelerdeki boşlukları ve kirişleri çürüyüp çökmeye başlayan ön verandayı not aldı. İçeri girince, Alex hayaletin ona evin durumunu göstermek için gideceği yer- lere gitti - döşemelerin eşit olmayan kısımlarını, tam olarak kapanmayan kapıları, kusurlu su tesisatının sızıntı yaptığı yerlerde oluşan küfleri inceledi.

"Denetleyici yapısal hasarın tamir edilebilir olduğunu söyledi," dedi Sam.

"Kime danıştın?" Alex ömelip salondaki çöken şömineyi ve ortaya çıkan bacadaki çatlakları inceledi.

"Ben Rawley'e." Sam, Alex'in ifadesini görünce savunma- cı bir tavra büründü. "Evet, biraz yaşlı olduğunu biliyorum-"

"O bir fosil."

"Ama hâlâ bu işten anlıyor. Üstelik bir iyilik yapıp para almadı."

"Yerinde olsam, onun sözüne inanmazdım. Gerçekçi bir değerlendirme için buraya bir mühendis getirmelisin." Alex'in kendine özgü bir konuşma biçimi vardı, her hecesi ölçülü ve düzdü. "Bu senaryodaki tek olumlu şey, arazide yapısal olarak hasarlı bir evin bulunmasının burayı boş bir arsadan daha az değerli kılması. O nedenle, yıkım ve mo- lozların taşınması göz önünde bulundurulduğunda, fiyatla indirim yaptırabilirsin."

Hayalet endişeye kapıldı. Evin yıkılması sonu olabilirdi, bu onu hiçliğe gnderebilirdi.

"Onu yıktırmayacağım," dedi Sam. "Evi kurtaracağım."

"İyi şanslar."

"Biliyorum." Elini saçlarının arasında gezdirdiğinde Sam kısa, koyu tutamlarının çılgın bir şekilde dikleşmesine neden oldu. Derin bir nefes verdi. "Arsa üzüm bağı için harika ve buna razı olup kendimi şanslı saymam gerektiğinin farkın-

dayım. Ama bu ev... Bu evin hoşuma giden bir yanı var..." Kafasını salladı, aynı anda hem sersem hem endişeli hem de kararlı görünüyordu.

Hayalet ve Sam, Alex'in onunla dalga geçeceğini sandılar. Aksine, Alex durup küçük salonda dolaştı ve tahtalarla örtülen pencereye doğru yürüdü. Eskimiş kontrplak tabakasını çekti. Biraz gıcırdayarak karşı koysa da rahatlıkla koptu. Temiz havayla birlikte içeri ışık hücum etti, içeri yeni giren günışığında dize kadar yükselen toz zerrecikleri ışıldadı.

"Ümitsiz vakalar benim de ilgimi çeker." Alex'in sesinde belli belirsiz bir burukluk vardı. "Özellikle de Viktorya tarzı evler."

"Gerçekten mi?"

"Elbette. Aşırı masraflı, enerji tasarrufundan yoksun oluşu ve zehirli inşaat malzemeleriyle... Onları sevmemek mümkün mü?"

Sam gülümsedi. "Yerimde olsaydın, bunu yapar mıydın?"

"Elimden geldiğince hızlı bir şekilde ters istikamete doğru koşardım. Ama burayı satın almayı kafana koyduğuna göre... Nakit parayla borç veren birine ihtiyacın olacak. Ve faiz oranları hiç hoşuna gitmeyecek."

"Tanıdığın biri var mı?"

"Olabilir. Ama bu konuda konuşmadan önce gerçeklerle yüzleşmelisin. En az iki yüz elli bin dolarlık bir tadilata kalkışmaktan bahsediyoruz. Ücretsiz tedarik ve işgücü konusunda bana güvenme - Dream Gölü ile işbirliği yapacağım, o nedenle dışkısını gömen bir kedi kadar meşgul olacağım."

"İnan bana, Al, hiçbir konuda sana güvenmeyi beklemiyorum." Sam'in sesi tatsızlaştı. "Bunu yapmamam gerektiğinin farkındayım."

Ortam gerginleşti, ancak içeriye sorunlu bir aile geçmişinden kaynaklanabilecek bir şefkat ve düşmanlık karışımı hakimdi. Hayalet bu aşına olmadığı his karşısında şaşırdı, insan bedenine sahip olsaydı kesinlikle ürperirdi. Alex No-

lan'dan, kasvetli yalnızlığında hayaletin bile hiç tecrübe etmediği, derin bir çaresizlik yayılıyordu.

Hayalet içgüdüsel bir şekilde hareket etti ama bu histen kaçması mümkün değildi. "Sen olmak böyle bir his mi?" diye sordu adama acıyarak. Alex'in omzunun üzerinden ona doğru baktığını görünce irkildi. "Beni duyabiliyor musun?" diye devam etti hayalet şaşkınlıkla etrafında daire çizerek. "Az önce sesimi duydun mu?"

Alex karşılık vermedi, sadece dalgınlığından kurtulmak istercesine kafasını hafifçe salladı. "Buraya bir mühendis göndereceğim," dedi en sonunda. "Ücretsiz. Buraya fazlasıyla para harcaman gerekecek. Ne tür bir işe kalkıştığının farkında olduğunu sanmıyorum."

Hayalet, Alex Nolan'ı tekrar görene kadar neredeyse iki sene geçti. Bu süre içinde, Sam hayalet için dış dünyayı görebileceği bir lens oldu. Evden hâlâ çıkamamasına rağmen, artık ziyaretçileri vardı: Sam'in arkadaşları, üzüm bağı çalışanları, elektrik ve su tesisatı üzerinde çalışan işçiler.

Sam'in büyük kardeşi Mark küçük hafta sonu projelerine yardım etmek için ayda bir uğruyordu. Bir gün döşemelerin bir bölümünü eşitliyor, başka bir gün eski bir ayaklı küveti zımparalayıp sırlıyorlardı. Bu sırada, sohbet edip birbirlerine şaka yollu takılıyorlardı. Bu ziyaretler hayaletin çok hoşuna gidiyordu.

Eski hayatı hakkında giderek daha çok şey hatırlıyor, yere dağılan boncuklar gibi hatıralarını topluyordu. Büyük orkestra cazını, çizgi roman kahramanlarını ve uçakları sevdiğini anımsıyordu. Jack Benny, George ve Gracie ve Edgar Bergen gibi radyo programlarını dinlemekten hoşlandığını hatırlıyordu. Geçmişini henüz tamamen anlam verebilecek kadar hatırlayamamıştı ama zamanla hatırlayacağını düşünüyordu. Belirli bir mesafeden bakıldığında renk noktalarının bütün bir görüntü oluşturduğu tablolar gibiydi.

Mark Nolan uyumlu ve güvenilirdi, hayaletin arkadaş ola-

bileceği türden bir adamdı. Bir kahve kavurma işletmesinin sahibi olduğu için Mark, her zaman poşetler dolusu kahve çekirdeği getirip her ziyaretine kahve hazırlayarak başlardı - ve bir demlik dolusu içerdi. Mark özenle çekirdekleri öğütüp ölçülerini alırken, hayalet acı tatlı, topraksı bir kokusu olan kahveyi ve bir kaşık şeker kamışı ve bir parça kremanın onu nasıl sıvı kadifeye dönüştürdüğünü hatırladı.

Hayalet Nolanlar'ın sohbetlerinden ebeveynlerinin alkolik olduğunu anladı. Çocuklarında -üç erkek ve Victoria adında bir kız- bıraktıkları yaralar görünmez olabilirdi ama iliklerine işlemişti. Ve şimdi, ebeveynleri öleli çok uzun zaman olmasına rağmen, Nolanlar birbirleriyle çok az görüşüyorlardı. Onlar hiçbirinin hatırlamak istemediği bir aileden sağ kurtulanlardı.

Dört çocuktan sadece Alex'in evlenmiş olması ironikti. O ve eşi Darcy, Roche Limanı yakınlarında yaşıyorlardı. Tek kız kardeşleri Victoria küçük kızıyla birlikte Seattle'da yaşayan bekar bir anneydi. Sam ve Mark'a gelince, evlenmemeye kararlıydılar. Sam hiçbir kadının evlenme riskine girmeye değmeyeceği hakkında konuşurken samimiydi. Bir ilişkinin evliliğe yaklaştığını hissettiğinde, ayrılır ve asla arkasına bakmazdı.

Sam, Mark'a ilişkilerini bir sonraki seviyeye taşımak isteyen bir kadından ayrıldığını itiraf ettikten sonra, "Bir sonraki seviye ne?" diye sordu Mark.

"Bilmiyorum. Ne olduğunu öğrenmeden ondan ayrıldım." Verandada oturan ikili kurtarmayı başardıkları ve en sonunda ön tırabzanlarda kullanılacak bir dizi korkuluğa boya sökücü sürüyorlardı. "Ben birinci seviye adamıyım," diye devam etti Sam. "Seks, dışarıda yenen akşam yemekleri, arada sırada verilen şahsi olmayan hediyeler ve gelecek hakkında asla konuşmamak. Bitmesine sevindim. O harika biri ama bütün o duygusal salatayı kaldıramıyordum."

"Duygusal salata ne?" diye sordu Mark neşçyle.

“Kadınlar nasıldır bilirsin. Mutluluktan ağlamalar. Ya da üzüntüden çıldırmalar. Bir insanın aynı anda birden fazla duyguyu nasıl yaşayabildiğini anlayamıyorum. Aynı anda farklı kanalları izlemeye çalışmak gibi bir şey.”

“Senin de birden fazla duygu hissettiğin anlar olduğunu gördüm.”

“Ne zaman?”

“Alex’in düğününde. O ve Darcy yeminlerini ederken. Gülümsüyordun ama gözlerin dolmuştu.”

“Ahh. O sırada, Jack Nicholson’a lobotomi yapıldığı ve arkadaşlarının merhamet gösterip onu bir yastıkla boğdukları *Guguk Kuşu*’nun sahnelerini düşünüyordum.”

“Alex’i bir yastıkla boğmak benim için genellikle sorun olmaz,” dedi Mark.

Sam sırtıttı ama hemen kendisini toplayıp sözlerine devam etti. “Biri ıstırabını sonlandırmalı. Darcy zor bir kadın. Düğünden bir gün önceki akşam yemeğinde Alex’ten ilk eşi olarak söz etmesini hatırlıyor musun?”

“Alex onun ilk eşi.”

“Ama ondan ‘ilk’ diye söz etmesi ikincinin olabileceğini ima ediyor. Darcy için eşler arabalar gibi - yeni modelle takas edilebilir. Asıl anlayamadığım şey, Alex’in bunu biliyor olması ve yine de onunla evlenmiş olması. Demek istediğim, eğer gerçekten evlenmek zorundaysan, en azından iyi birini seç.”

“Darcy o kadar da kötü değil.”

“O halde neden onunla konuşurken mümkün olduğunca hızlı bitirmeye çalışıyorum?”

“Darcy benim tipim olmayabilir,” dedi Mark, “ama birçok erkek onun ateşli olduğunu söyler.”

“Biriyle evlenmek için iyi bir neden değil.”

“Sana göre biriyle evlenmek için iyi bir sebep var mı Sam?”

Sam kafasını salladı. “Elektrikli bir aletle acı verici bir kaza geçirmeyi tercih ederim.”

“Gönyeburun testeresini nasıl kullandığını gördüğüm için,” dedi Mark, “bunun son derece olası olduğunu söyleyebilirim.”

Birkaç gün sonra, beklenmedik bir ziyaret yapan Alex, Rainshadow Yolu’ndaki eve geldi. Hayalet onu son gördüğünden beri, Alex hiç ihtiyacı olmamasına rağmen kilo vermişti. Elmacık kemikleri korkuluklar kadar belirgindi ve buz rengi gözlerinin altında derin gölgeler vardı.

Sam onu içeri alırken, “Darcy ayrılmak istiyor,” dedi Alex lafı dolandırmadan.

Sam endişeli bir şekilde ona baktı. “Neden?”

“Bilmiyorum.”

“Sana söylemedi mi?”

“Sormadım.”

Sam’in gözleri kocaman oldu. “Tanrım, Al. Karının seni neden terk etmek istediğini bilmek istemiyor musun?”

“Pek sayılmaz.”

Sam’in sesi biraz tatsızlaştı. “Sence sorunun bir kısmı bu olabilir mi? Belki de hisleriyle daha çok ilgilenen bir eşe ihtiyacı vardır?”

“Darcy’den hoşlanma sebeplerimden biri onunla bu tür konular hakkında konuşmak zorunda olmamamızdı.” Oturma odasına giren Alex’in elleri ceplerindeydi. Sam’in çekiçle döverek yerine oturduğu kapı kasasına göz gezdirdi. “Ahşabı çatlatacaksın. Önce delikleri delmen gerekiyor.”

Sam bir süre ona baktı. “Yardım etmek ister misin?”

“Elbette.” Alex odanın ortasındaki çalışma masasına gidip kabloşuz bir elektrikli matkap aldı. Ayarları ve torna aynasının gerginliğini kontrol etti, sonra denercesine tetiğe bastı. Metalik bir çıgık duyuldu.

“Yuvalar tıkanmış,” dedi Sam özür dilercesine. “Onları yağlamayı düşünüyordum, ama fırsatım olmadı.”

“Onları tamamen değiştirmek daha iyi olur. Daha sonra

hallederim. Bu arada, arabada iyi bir matkap var. Dört kutuplu motoru ve elli Newton metre dönme kuvveti var.”

“Harika.”

Erkeklerden beklenebileceği gibi, Alex’in bozulan evliliğinden hiç bahsetmeyip samimi bir sessizlikle çalışarak meselenin üstesinden geldiler. Alex iyice oturduğundan emin olmak için ölçü alıp işaretler koyarak ve sıvalı duvarın ince bir kısmını keskiyle oyarak hassasiyet ve özenle kapı kasalarını taktı.

Hayalet iyi doğramacılığa, her şeye anlam katmasına bayılırdı. Kenarlar düzgünce birleşip cilalandı, kusurlar zımparalanıp boyandı ve artık her şey eşitti. Alex’in işçiliğini beğeniyle izledi. Sam bir amatör olarak iyi iş çıkarmış olsa da birçok hata ve baştan yapılması gereken detaylar bırakmıştı. Alex ne yaptığını biliyordu ve bu ortaya koyduğu işten belli oluyordu.

Alex’in kasa için dekoratif temeller olarak kullanmak amacıyla pervaz bloklarını eliyle kestiğini görünce, “Vay canına,” dedi Sam hayranlıkla. “Buradaki diğer kapıyı da yapman gerekecek. Çünkü onu bunun gibi yapmama imkan yok.”

“Sorun değil.”

Sam, yaklaşan nisan ayındaki coşkulu büyüme hazırlık için, genç üzüm asmalarını budayıp şekillendiren bağ çalışanlarıyla görüşmek için dışarı çıktı. Alex oturma odasında çalışmaya devam etti. Odada dolaşan hayalet çekiç ve testere gürültülerinin arasındaki sessizlikte şarkı söylüyordu.

Alex çivi deliklerini ahşap macunuyla doldurup kasa kenarlarını silikonla örterken, neredeyse işitilemeyecek kadar kısık bir sesle mırıldanmaya başladı. Giderek ortaya bir melodi çıktı ve hayalet hiç beklemediği bir şeyi fark etti. Alex mırıldanarak şarkısına eşlik ediyordu.

Bir açıdan, Alex hayaletin varlığını hissedebiliyordu.

Onu dikkatle izleyen hayalet şarkı söylemeye devam etti.

Alex silikon tabancasını kenara bıraktı ve diz çöktüğü yer-

de kaldı. Ellerini bacaklarının üst kısmına koyup dalgın bir şekilde mırıldandı.

Hayalet şarkı söylemeyi bırakıp ona yaklaştı. “Alex,” dedi temkinli bir şekilde. Karşılık vermeyince, sabırsız bir umut ve hevesle, “Alex, buradayım,” dedi.

Alex karanlık bir odadan göz kamaştıran ışığa çıkan bir adam gibi gözlerini kırptırdı. Doğruca hayalete doğru baktı, büyüyen gözbebekleri buzla çevrili kara daireler halini aldı.

“Beni görebiliyor musun?” diye sordu hayalet şaşkınlıkla.

Geriye doğru sendeleyerek Alex kalçasının üzerine düştü. Aynı anda, bulabildiği en yakın aleti, çekici eline aldı. Onu hayalete fırlatacakmış gibi geriye doğru götürüp, “Sen de kimsin?” diye bağırdı.

2. Bölüm

Yabancı onunkine benzer bir şaşkınlıkla Alex'e bakıyordu.

"Kimsin?" diye sordu Alex tekrar.

"Bilmiyorum," dedi adam yavaşça ve gözlerini kırpmadan ona bakmaya devam etti.

Başka bir şey söylemek üzereyken... Kötü yayın alan kablolu televizyondaki bir görüntü gibi titremeye başladı... Ve kayboldu.

Oda sessizdi. Pencere tellerinden birine konan bir arı daireler çizip duruyordu.

Alex çekici kenara koyup gergin bir nefes verdi. Baş ve işaret parmaklarıyla önceki gece içtiği içki yüzünden şişen gözlerinin kenarlarına bastırdı. Hayal gördüğünü düşündü. Alkolün etkisiyle saçmalıyordu.

İçki içme isteği öylesine güçlüydü ki, bir süre mutfağa gidip kileri karıştırmayı düşündü. Ama Sam nadiren evde içki bulunduruyordu; şaraptan başka bir şey bulamazdı.

Ayrıca, henüz öğlen bile olmamıştı. Öğleden önce içki içmesine izin vermezdi.

"Hey." Kapının girişinden Sam'ın sesini duydu. Alex'e

tuhaf bir bakış attı. “Bir şeye mi ihtiyacın var? Sesini duyduğumu sandım.”

Alex’in şakakları acı verici bir şekilde kalp atışlarıyla aynı anda zonkluyordu. Midesinin bulandığını hissetti. “Bağ çalışanlarının arasında... Eski bir pilot ceketini giyen kısa siyah saçlı biri var mı?”

“Brian’ın saçları koyu, ama uzun sayılır. Ayrıca, hiç o tür bir ceket giydiğini görmedim. Neden sordun?”

Alex ayağa kalkıp pencereye gitti. Parmaklarını şıklatarak tele vurup arıyı kaçırdı. Huysuz bir vızıltıyla uzaklaştı.

Sam’in, “İyi misin?” diye sorduğunu duydu.

“İyiyim.”

“Konuşmak istediğin bir şey varsa-”

“Hayır.”

“Pekâlâ,” dedi Sam sinirini bozan bir tatlılıkla. Darcy de sık sık onunla konuşurken benzer bir ton takınırdı - yanındayken temkinli davranmak zorundaymış gibi.

“Buradaki işimi bitirip birkaç dakika içinde gideceğim.” Alex çalışma masasına gidip bir parçanın uzunluğunu ölçmeye başladı.

“Pekâlâ.” Ama Sam kapının girişinde oyalandı. “Al... Son zamanlarda içki mi içiyorsun?”

“Yeterince değil,” dedi hırçın bir içtenlikle.

“Sence-”

“Şimdi sırası değil, Sam.”

“Anlaşıldı.”

Sam endişesini gizlemeye gerek duymadan ona baktı. Alex kardeşinin onu önemseydiğini gösteren belirtilerine kızmaması gerektiğini biliyordu. Ama samimiyet ya da şefkat pek çok defa birçok insandan farklı bir tepki göstermesine neden olmuştu - dönüp gitme, içine kapanma içgüdüsel hareketlere geçirirdi. İnsanlar ya buna razı olurlardı ya da kaybolurlardı. O böyle biriydi.

Yüzünün ifadesiz olmasına ve ağzını açmamaya özen gös-

terdi. Sam ve o kardeş olmalarına rağmen, birbirleri hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorlardı. Alex böyle kalmasını tercih ederdi.

Sam oturma odasından çıktıktan sonra, hayalet dikkatini tekrar Alex'e verdi.

O ve Alex birbirlerine baktıkları anda, farkındalık ve kurdukları bağlantı hayaletin şoke olmasına neden oldu. Öyle ki, adamın hissettiği her şeyi hissedebiliyordu... Karamsarlık, kendini uyuşturma arzusu ve hiçbir şeyin dindiremeyeceği fukurdayan bir yalnızlık ihtiyacı. Hayaletin bütün bunları hissettiği söylenemezdi... Daha ziyade bir kitapçada kitapların isimlerine göz gezdiriyor gibiydi. Yine de bunu fark etmek hayaleti şaşırttı ve geri çekildi.

Anlaşılan, tekrar görünmez olmuştu.

Koyu renk saçlı, pilot ceketini giyen biri...Böyle mi görünüyordu? Alex başka ne görmüştü? Tanıdığın birine mi benziyorum? Belki de eski bir fotoğraftaki birine? Kim olduğumu öğrenmeme yardım et.

Umutsuzluğa kapılan hayalet Alex'in diğer kapı kasalarını takmasını izledi. Çekicinin her darbesi odada yankılanıyordu. Alex'in yakınında dolaştı, aralarındaki bağ hassas ama hissedilebilirdi. Hiç şansı olmayan, yeterince önemsenmeyen, yeterince umuda, şefkate ya da bir insan için doğru düzgün bir temel oluşturmak için gerekli şeylere sahip olmayan bir ruhun yavaşça çürüyüşüne tanık olduğunu hissetti. Alex takılmayı -daha açıkça söylemek gerekirse, musallat olmayı- seçebileceği biri değildi, ama hayalet başka bir şansı olduğunu sanmıyordu.

Alex, Sam'in aletlerini düzenledi ve tamire ihtiyacı olan elektrikli matkabı aldı. Evden ayrılırken, hayalet eşığe kadar ona eşlik etti.

Alex verandaya çıktı. Hayalet tereddüt etti. İçgüdüsel bir şekilde öne doğru hareket etti. Bu kez sersemlemeler ya da bilinci

dağılıyor gibi hissetmedi. Aksine, Alex'i takip edebildi.
Dışarıya doğru.

Arabasını park ettiği yola doğru ilerleyen Alex, sebebini bilmesede bulunduğu yerden ayrılmak için sabırsızlandığını fark etti. Duyuları rahatsızlık verici bir şekilde keskinleşmişti, güneş gözlerini kamaştırıyordu. Biçilmiş çimenlerin ve menekşelerin kokusu burun deliklerine midesini bulandıracak kadar tatlı geliyordu. Bakışlarını önündeki patikaya çevirince tuhaf bir şey fark etti. Işığın bir oyunu sonucunda ayaklarından iki gölge uzanıyormuş gibi görünüyordu. Hareket etmeden patikadaki iki silueti izledi. Biri hareketsiz bir şekilde dururken, diğersinin hafifçe hareket etmesi mümkün müydü?

Kendisini yürümeye zorladı. Kuruntulara teslim olmak, hayaletlerle konuşmak bir rehabilitasyon merkezine gönderilmesine neden olurdu. Darcy onu bir yere kapatmak için her fırsatı değerlendirirdi. Aynı şekilde, erkek kardeşleri de.

Bilerek eve dönme beklentisine odaklandı. Darcy Seattle'da bir daire bulmak için gitmişti ve bu evin boş olduğu anlamına geliyordu. Huzur içinde sarhoş olabilirdi. Kulağa güzel geliyordu. Hatta o kadar güzeldi ki, arabanın anahtarları ellerinde titriyordu.

Alex BMW'sine binerken, gölge de onunla birlikte içeri kaydı ve boş bir yastık kılıfı gibi yolcu koltuğuna yerleşti. Ve birlikte eve gittiler.

3. Bölüm

Bu tam bir ironiydi: Yıllarca Rainshadow Yolu'ndaki evden kurtulmayı diledikten sonra, Alex Nolan'la birkaç hafta geçirmek hayaletin eve geri dönmeyi istemesi için yeterli olmuştu. Ama hayaletin görünmez bir başka hapishanenin değişkenleriyle karşılaşmadan gidebileceği mesafenin bir sınırı vardı. Alex'e takılıp kalmıştı. Başka bir odada durabilir ya da birkaç metre öteye süzülebilirdi, ama hepsi bununla sınırlıydı. Alex, Roche Limanı'ndaki ultra modern evinden ayrıldığında, hayalet kendisini ipe bağlı bir balon... Daha doğrusu, oltaya takılmış çaresiz bir balık gibi onu takip ederken buluyordu.

Yakışıklılığının kara büyüsüne kapılan kadınlar sık sık ona yaklaşıyorlardı. Ama Alex mesafeli ve duygusuz bir adamdı. Cinsel ihtiyaçlarını, artık Seattle'da yaşayan ama boşanma öncesi ayrı yaşamaya karar vermelerine rağmen onu ziyarete gelen Darcy tatmin ediyordu. Kelimelerin jilet gibi kestiği sohbetleri başardıkları tek iletişim yöntemi olan seks izliyordu. Darcy, Alex'e onu berbat bir eş yapan her şeyin aynı

zamanda onu yatakta harika yaptığını söylemişti. Her sevişmeye başladıklarında, hayalet sağduyulu bir şekilde kendisini evdeki en uzak odaya atıp kendinden geçen Darcy'nin çılgınlıklarına aldırnamaya çalışıyordu.

Darcy tazı gibi ince ve güzeldi, siyah saçları düzdü. Etrafına ona acımayı imkânsız kılan elmas kadar sert bir özgüven saçıyordu ama hayalet, gözlerinin ve ağzının etrafında uykusuzluk çektiğini gösteren ince çizgiler, kahkahasındaki burukluk gibi evliliğinin olduğundan daha azına dönüştüğünü bilmesinden kaynaklanan kırılmalı işaretleri sezmişti.

Hayalet Roche Limanı'ndaki yapım aşamasında olan ve cep mahalle diye bahsettiğini duyduğu konut inşaatının etrafında Alex'e eşlik etti. Yeşil bir ortak alanın ve bir küme posta kutusunun etrafında dizili bir grup bakımlı evdi. İnsanlar Alex'ten pek hoşlanmıyorlardı ama işine saygı duyuyorlardı. Taşeronların ada saatine göre çalışmaya meyilli oldukları bir yerde bile sıkı bir operasyon yürütmekle ve projelerini zamanında bitirmekle tanınıyordu.

Ancak, adadaki herkes Alex'in çok fazla içtiğini, çok az uyuduğunu ve eninde sonunda bütün bunların onu etkileyeceğini biliyordu. Çok geçmeden sağlığı da evliliği gibi kötüye gidecekti. Hayalet çılgınca bu adamın hayatının yoldan çıkmasını izlemek zorunda kalmamayı umuyordu.

Alex'in dünyasına sıkışıp kalan hayalet, Nolan ailesinin geri kalanı için büyük değişikliklerin olduğu Rainshadow Yolu'nu ziyaret etmek için sabırsızlanıyordu.

Hayalet, Rainshadow Yolu'ndan ayrıldıktan birkaç gün sonra, alışılmadık bir şekilde geç saatte telefon çalmıştı. Hiç uyumayan hayalet, gece lambası yanarken Alex'in odasına gitmişti.

Gözlerini ovuşturarak Alex uykulu, boğuk bir sesle, "Sam, ne oldu?" diye sormuştu.

Alex dinlerken, ifadesi değişmemiş ama yüzü bembe-

yaz olmuştu. İki kez yutkunmak zorunda kaldıktan sonra, “Eminler mi?” diye sormuştu.

Görüşme devam ederken, hayalet Nolanlar’ın kız kardeşi Victoria’nın bir trafik kazası geçirdiğini anladı. Olay yerinde ölmüştü. Victoria hiç evlenmediği ve çocuğunun babasının kim olduğunu açıklamadığı için, altı yaşındaki kızı Holly yetim kalmıştı.

Alex telefonu kapamış ve kupkuru gözlerle boş boş karşı-sındaki duvara bakmıştı.

Hayalet, Victoria’yı hiç tanımamış olmasına rağmen şaşkınlık ve üzüntü karışımı bir şey hissetmişti. Genç yaşta ölmüştü kız - bunun acımasızlığı ve böyle bir kaybın adaletsizliği şefkat duymasına neden olmuştu. Hayalet gözyaşı dökebilme lüksüne, ağlamanın getireceği rahatlığa sahip olmayı diledi. Ama bedensiz bir ruh olarak ağlaması mümkün değildi.

Anlaşılan, aynı şey Alex Nolan için de geçerliydi.

Victoria Nolan’ın ölümünün trajedisikle, inanılmaz bir şey olmuştu: Mark kızı Holly’nin velayetini almış ve ikisi Sam’in yanına taşınmıştı. Artık Rainshadow Yolu’ndaki evde üçü birlikte yaşıyorlardı.

Holly’nin gelişinden önce, evdeki atmosfer bir futbol takımının soyunma odasından farksızdı. Sadece giyecek bir şey bulamadıklarında kirli çamaşırları yıkıyorlardı. Yemek saatleri belirsizdi ve her zaman aceleye gelirdi, dahası yarısı yenilmiş kuruyemiş, altılı bira ve arada sırada kalan, kutusu yağ lekeli pizza dışında buzdolabında nadiren yenilebilecek bir şey olurdu. Sadece dikiş attırmaya ya da elektroşoka ihtiyaç duyulduğunda doktora giderlerdi.

Ama her nasılsa Mark ve Sam altı yaşındaki bir kıza hayatlarında yer açmışlardı ve bu şefkat eylemi her şeyi değiştirmişti. Abur cubura düşkün bekarlar, ölüm kalım meselesiymiş gibi besinlerin etiketlerini okumaya başlamışlardı. Telaffuz edemedikleri maddeleri içerek yiyecekleri yasaklı-

yorlardı. “Raşitizm” ya da “rotavirüs” gibi yeni kelimeler, en az altı Disney prensesinin adını ve fıstık ezmesi kullanarak uzun saçtan sakızı nasıl çıkaracaklarını öğrenmişlerdi.

Çok geçmeden, kardeşler bir çocuğa kalplerini açtıklarında, diğer insanlara da açıldıklarını keşfettiler. Holly onlarla birlikte yaşamaya başladıktan sonraki yılda, Mark Maggie adında kızıl saçlı genç bir dula âşık oldu ve evliliğe karşı uzun süredir sahip olduğu bütün önyargıları ıslak tost gibi yıkıldı. Ağustos ayındaki düğünden sonra, Mark, Maggie ve Holly adadaki kendi evlerinde yaşayacaklardı ve Rainshadow Yolu’ndaki evde Sam yine tek başına kalacaktı.

Sam’in de aşka şans vermesi an meselesi gibi görünüyordu. Korkuları anlaşılabilirdi - Nolan ebeveynleri, Jessica ve Alan, başarısızlık ve felaket tohumlarının her ilişkinin başlangıcında atıldığını dört çocuklarına da göstermişlerdi. Biri ni severseniz, er ya da geç acı bir hasat alırdınız.

Çirkin bir hukuk savaşından sonra, Alex ve Darcy birbirlerinden ayrı yaşamalarının boşanmaya varmasına karar verdiler. Darcy ev de dâhil olmak üzere mal varlıklarının çoğunu alarak kocasını maddi anlamda silip süpürdü. Aynı zamanda, ekonomi kötüye gitmeye ve gayrimenkul piyasası düşüşe başladı. Banka Alex’in Roche Limanı’ndaki konut inşaatını engelledi ve Dream Gölü’nde mülk yenileme planlarını süresiz bir şekilde durdurdu.

Alex erkenden çöken birinin genç-yaşlı görüntüsünü elde edene kadar içmeye devam etti. Uyuşmak istiyordu. Unutmak istiyordu. Hayalet, alkolik ebeveynlerin en küçük çocuğu olarak Alex’in hayatta kalmasının mesafeli olmasına bağlı olduğu kanısına vardı. Hiçbir şey hissetmez ya da kimseye güvenmezseniz, her ihtiyacınızı ya da zayıflığınızı inkâr ederseniz, incinemezsiniz.

Her geçen gün Alex biraz daha çökiyordu. Hayalet tamamen tükenmesine ne kadar kaldığını merak ediyordu.

Roche Limanı projesinin imarı durdurulmuşken, Alex

vaktinin çoğunu Rainshadow Yolu'ndaki bağ evinde çalışarak geçiriyordu. Odalardan bazıları su sızıntılarından o kadar hasar almıştı ki, onları yıkıp yeni bir alt döşemeyle işe başlayıp baştan inşa etmek zorunda kaldı. En son, panelleri ve kenarlıkları rulodan kestikten sonra, oturma odasına serigrafi baskı duvar kağıtlarını yapıştırmıştı. Sam Alex'e çalışması karşılığında ödeme yapmaya çalışsa da Alex reddetmişti. Kardeşlerinin bu evle neden bu kadar ilgilendiğini anlamadıklarını biliyordu. Çoğunlukla, geçmişte Holly'yi yetiştirmeye gönüllü olmadığı için vicdanını -ya da ondan geriye kalanı- dindirmek içindi. Alex'in bir çocukla ilgilenmesine imkân yoktu. Ancak, orada yaşadığı süre boyunca evi güvenli ve rahat bir hale getirmeyi becerebilirdi ve bu konuda iyiydi.

Yaz ortasıydı ve Rainshadow bağının çalışanları asmalarla ve olgunlaşan üzümlerin güneş görmeleri için yaprakları budamakla meşguldüler. Alex çatı katında biraz çalışmak için sabah erkenden eve geldi. Yukarı çıkmadan önce, Sam'le kahve içmek için mutfağa gitti.

Önceki gece yenen yemeğin kokusunu -adaçayı aromalı tavuk çorbası- hâlâ alabiliyordu, hafif ve iç rahatlatıcıydı. Tezgâhtaki eski bir cam fanusun içinde bir parça solgun renkli peynir vardı.

"Al, neden işe başlamadan önce birkaç yumurta kızartma izin vermiyorsun?" diye sordu Sam.

Alex kafasını salladı. "Aç değilim. Sadece kahve istiyorum."

"Pekâlâ. Bu arada... Bugün gürültü yapmasan iyi olur. Bir arkadaşım burada kalıyor ve dinlenmeye ihtiyacı var."

Alex kaşlarını çatı. "Ona içki sersemliğini başka bir yere götürmesini söyle. İnce ayar yapmam gerekiyor."

"Daha sonra yap," dedi Sam. "Ayrıca o akşamdan kalma değil. Dün bir kaza geçirdi."

Alex karşılık veremedi kapı zili çaldı. Anahtarla çalışan eski tip döner mekanik zillerdendi.

“Onun arkadaşlarından biri olmalı,” diye homurdandı Sam. “Kaba olmamaya çalış, Alex.”

Birkaç dakika sonra, Sam mutfığa bir kadın getirdi.

Alex anında başının belada olduğunu anladı, bu daha önce hiç tecrübe etmediği bir şeydi. Yuvarlak mavi gözlerinin içine bakar bakmaz, onu nakavt eden bir yumruk yemiş gibi yenilgiye uğradı. Alarm ve tutku, olduğu yerde donup kalmasına neden oldu. Sam’in, “Zoë Hoffman, bu kardeşim Alex,” dediğini duydu.

Alex gözlerini ondan alamadı, merhaba derken sadece su-ratsız bir şekilde kafasını eğdi. El sıkışmak için harekete geçmedi - bu kıza dokunması bir hata olurdu.

Eski bir dergideki reklamdan fırlamış gibi görünüyordu, sarı saçlarıyla sarışın bir poster kızı gibiydi. Doğa bonkör davranmış, bir kişinin sahip olması gerekenden çok daha fazla güzelliği bu kıza bahşetmişti. Ama erkeklerden hep yanlış türde ilgi gören bir kadın gibi belli belirsiz bir mahcubiyetle duruyordu.

Zoë, Sam’e döndü. “Bu kekleri koyabileceğim bir tabağın var mı?” Sesi bütün gece seviştikten sonra geç kalkmış gibi yumuşak ve boğuktu.

“Dolapların birinde. Alex, Lucy’yi getirmek için üst kata giderken ona yardım eder misin?” Sam, Zoë’ye baktı. “Oturma odasına mı gelmek istediğini, yoksa seninle üst katta mı görüşmek istediğini sorarım.”

“Elbette,” dedi Zoë ve dolaplara doğru gitti.

Zoë Hoffman’la belirsiz bir süre, bir dakika olsa bile, yalnız kalma düşüncesi Alex’i harekete geçmek için sabırsızlandırdı. Sam’le aynı anda kapıya ulaştı. Sesini biraz alçalttı. “Yapmam gereken işlerim var. *Betty Boop*’la havadan sudan konuşmak için vaktim yok.”

Zoë’nin omuzları dikleşti.

“Al,” diye homurdandı Sam, “sadece lanet olası tabağı bulmasına yardım et.”

Sam gittikten sonra, Alex dolap rafında duran cam kapaklı bir tabağa ulaşmaya çalışan Zoë'ye yaklaştı. Arkasında dururken pudra sürdüğü cildinin kadınsı kokusunu aldı. Saf ve ilkel bir arzu dalgasına kapıldı. Alex hiçbir şey söylemeden onun için tabağı alıp granit tezgâha koydu, disiplinli hareketleri rüya gibiydi. Bir saniyeliğine bile kontrolü elden bırakırsa, söyleyebileceği ya da yapabileceği şeyden korkuyordu.

Zoë kekleri kaptan tabağa yerleştirmeye başladı. Alex yanında kaldı, eli tezgâhın üzerindeydi.

“Artık gidebilirsin,” diye mırıldandı Zoë çenesini aşağı eğerek. “Kalıp sohbet etmek zorunda değilsin.”

Az önceki sözlerinin yankılandığını duyan Alex özür dilemesi gerektiğini anladı. Ama parmaklarıyla küçük kekleri kavrayıp nazıkçe yassı kaptan çıkarmasını izlerken, bu düşünce aklından uçtu.

Ağzı sulanmaya başladı. “Onlara ne koydun?” diye sormayı başardı.

“Yabanmersini,” dedi Zoë. “İstersen alabilirsin.”

Alex kafasını salladı ve boş gözlerle kahvesine uzandı.

Zoë ona bakmadan bir kek alıp Alex'in boş fincan tabağına koydu.

Zoë tabağı düzenlerken, Alex hâlâ kıpırtısız ve sessizdi. Kendisine engel olamadan, keke uzandı ve parmakları yumuşak biçimini kavrarken mutfaktan çıktı.

Verandada tek başına duran Alex küçük keke baktı. Genellikle ona hitap eden türde bir yiyecek değildi. Unlu mameuller ona kartonpiyeri hatırlatıyordu.

İlk ısırtığı hafif ve nazikti, yumuşacık kekin üzerindeki kıtır kıtır tabaka ağzında dağıldı. Dili portakal tadını ve yabanmersinlerinin koyu akışkanlığını hissetti. Her ısırtık yeni bir tatlılık şoku getirdi. Kendini keki bir defada yutmadan kontrollü şekilde yemeye zorladı. En son ne zaman gerçekten bir şeyin tadına bakmıştı?

Alex keki bitirdikten sonra, sessizce oturup sıcaklık his-

sinin onu sarmasına izin verdi. Mutfaktaki kadını düşündü. Mavi gözlerini, sarı buklelerini, eski bir sevgili kadar kadınsı ve taze yüzünü. Ona karşı takındığı tavırdan, affedilmez bir şekilde içinde kalan temas sarhoşluğundan pişman oldu.

O daha önce istediği türden bir kadın değildi.

Zoë.

Dudaklarınız öpücük veriyormuş gibi bir şekle bürünmeden ismini söylemeniz mümkün değildi.

Düşünceleri, Zoë'nin yanına gidip kabalığından ötürü özür dilediği ve onu büyüleyerek onunla çıkmaya ikna ettiği bir hayale dönüştü. Dream Gölü yakınlarındaki arazisinde piknik yapmaya gideceklerdi... Yaban elması ağacının altına bir örtü serecekti ve yaprakların arasından süzülen günışığı tenini aydınlatacaktı.

Yavaşça giysilerini çıkarıp güzel beyaz hatlarını ortaya çıkardığını hayal etti. Boynunun kıvrımına sokulup tüylerini diken diken edene kadar onunla oynayacak... Diliyle kızaran teninin tadına bakacaktı.

Alex sertçe kafasını sallayarak düşüncelerinden sıyrıldı. Derin bir nefes aldı, sonra bir nefes daha.

Mutfığa dönmedi. Çatı katında çalışmak için üst kata sıvışırken Zoë Hoffman'la karşılaşmamaya özen gösterdi. Attığı her adım bir irade gösterisiydi. Hiçbir şekilde zayıflığa izin vermeyecekti.

Hayalet, Alex ön verandaya otururken düşüncelerini okuyamamış olsa da hissetmişti. Nihayet, Alex istediği bir şeyle karşılaşmıştı, öyle ki, arzusunun yoğunluğu kaynamış şeker gibi havada hissedilebiliyordu. Hayaletin gördüğü kadarıyla, bu şimdiye kadar verdiği en insani tepkiydi.

Ama o anda Alex sırf Zoë'yi istediği için ondan uzaklaşmaya karar vermişti, hayalet yeterince dayanmıştı. Uzun bir süredir sabrediyordu ama bunun kimseye hayrı yoktu. Ne kendisine, ne de Alex'e. Hiçbir yere varamıyorlardı. Hayalet içinde bulunduğu çıkmaz hakkında her şeyi bilmemesine

rağmen, Alex'e takılıp kalmış olmasının bir sebebi olduğu çok açıktı.

Bu aşağılık heriften kurtulmak istiyorsa, bir şeyler yapmak zorundaydı.

Çatı katı, eğimli tavanları ve küçük pencereleri olan geniş bir alandı. Bir ara, alana yaşanabilir hale getirilmek amacıyla alçak duvarlar döşenmişti ama kötü şekilde inşa edilmişlerdi ve hava akımını geçiriyorlardı. Alex, döşeme kirişlerine sert köpük tabakalarla yalıtım yapıp silikon çekmekle meşguldü.

Topuklarının üzerinde oturup silikon tabancasının kartuşunu değiştirmeye başladı. Duvarda bir şey görünce aniden duraksadı... Moloz yığını ve kırık eşyaların arasından koyu bir hieroglifle benzeyen bir gölge yükseldi.

Gölge haftalardır onunla birlikteydi. Alex onu görmezden gelmeye, sarhoş olarak ya da uyuyarak unutmaya çalışmıştı ama dikkatli varlığından kaçış yoktu. Son zamanlarda, gölgeden bir düşmanlık yayıldığını hissetmeye başlamıştı. Ve bu ya aklını kaçırdığı... Ya da bir şeyin ona musallat olduğu anlamına geliyordu.

Gölge ona yaklaşıırken, Alex adrenalinin soğuk yanığını bütün damarlarında hissetti. İçgüdüsel olarak kendisini savunmaya geçti. Ani bir hareketle silikon tabancasını fırlattı. Tüp patladı ve beyaz silikon duvara saçıldı.

Kara şekil anında kayboldu.

Alex bekleyen ve izleyen düşmanca varlığı hâlâ yanında hissedebiliyordu. "Orada olduğunu biliyorum," dedi boğuk bir sesle. "Bana ne istediğini söyle." Yüzünde hafif bir ter belirdi ve tişörtünün altında birikti. Kalbi hızla ve kesik kesik atıyordu. "Ve bana senden nasıl kurtulacağımı da söyle."

Daha fazla sessizlik.

Toz zerrecikleri sessizce havada süzöldüler.

Gölge geri döndü. Sessizce bir erkek biçimini aldı. Canlı, üç boyutlu bir varlıktı.

"Ben de aynı şeyi merak ediyorum," dedi yabancı. "Senden nasıl kurtulacağımı."

Alex renginin attığını hissetti. Domino taşı gibi yıkılmak için tamamen yere oturdu.

Tanrı aşkına, aklını kaçırmıştı.

Yabancı karşılık verene kadar bunu yüksek sesle söylediğinin farkında değildi.

“Hayır, kaçırmadın. Ben gerçeğim.”

Uzun boylu ve zayıf adamın üzerinde bir pilot ceketi ve bej pantolon vardı. Siyah saçları asker tıraşı edilmiş ve yana doğru ayrılmıştı, yüz hatları kararlıydı ve gözleri karaydı. Bir John Wayne filmindeki emirlere itaat etmeyi öğrenmesi gereken isyankâr ama çok yetenekli yardımcı karaktere benziyordu.

“Merhaba,” dedi yabancı gelişigüzel bir şekilde.

Alex yavaşça ayağa kalktı, dengede durmakta zorlandı. Hiç dindar bir adam olmamıştı. Sadece somut şeylere, duyularının kanıtlarına inanırdı. Dünyadaki her şey aslen patlayan yıldızlardan üremiş elementlerden oluşmuştu ve bu insanların da yıldız tozu oldukları anlamına geliyordu.

Ve ölünce, sonsuza kadar kayboluyordunuz.

Öyleyse... Bu neydi?

Bir tür hayal. Öne doğru hareket eden Alex temkinli şekilde uzandı. Eli adamın göğsünden içeri girdi. Bir süre boyunca Alex, sadece bileğinin yabancıнын karın boşluğundaki sinir ağına gömüldüğünü görebildi.

“Tanrım!” Alex hemen elini geri çekip avucunu aşağı ve yukarı çevirerek inceledi.

“Beni incitemezsin,” dedi adam gerçekçi bir sesle. “Daha önce yüzlerce kez içimden geçtin.”

Deneysel bir şekilde, Alex elini uzattı ve adamın koluyla omzunun içinde dolaştırdı. “Nesin sen?” diye sormayı başardı. “Melek mi? Hayalet mi?”

“Kanat görüyor musun?” diye sordu adam alaycı bir şekilde.

“Hayır.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Sanırım ben bir hayaletim.”

“Neden buradasın? Neden beni takip ediyorsun?”

Hayalet kara gözlerini onunkilere dikti. “Bilmiyorum.”

“Benim için bir tür mesajın yok mu? Sana yardım etmem gereken yarım kalan bir meseleyle ilgili?”

“Hayır.”

Alex bunun bir rüya olduğuna inanmayı istedi. Ama çok gerçekçiydi; tavan arasının boğuk sıcaklığı, pencerelerden içeri süzülen limon rengi tozlu ışık, kokusu biraz muzı andıran yalıtım malzemeleri. “Neden beni rahat bırakmıyorsun?” diye sordu en sonunda. “Böyle bir seçeneğin var mı?”

Hayalet ona bıkkınlıkla baktı. “Keşke bunu yapabilseydim,” dedi dokunaklı bir şekilde. “Her gece bir şişe Jack Daniels’ın beşte birini içerek sarhoş olmanı izlemek eğlence anlayışıma hiç uymuyor. Aylardır canım çok sıkılıyor. Bunu söylediğime inanamıyorum, ama Sam’le yaşarken daha mutluydum.”

“Sen...” Alex yakındaki ahşap döşeme yığınının gidip sertçe oturdu ama gözlerini hayaletten ayırmadı. “Sam bunu-”

“Hayır. Şimdilik beni görebilen ya da duyan tek kişi sensin.”

“Neden?” diye sordu Alex öfkeyle. “Neden ben?”

“Benim tercihim değildi. Uzun süre burada kapana kısıldım. Sam evi satın aldıktan sonra bile, ne kadar denediysem de ayrılamadım. Sonra nisan, seninle birlikte dışarı çıkabildiğimi fark ettim ve çıktım. Önce çok rahatlardım. Sana takılmak zorunda kalmama rağmen buradan çıkabildiğime sevindim. Sorun şu ki, sana zincirlendim. Sen nereye gidersen, ben de oraya gidiyorum.”

“Senden kurtulmanın bir yolu olmalı,” diye homurdandı Alex yüzünü ovuşturarak. “Terapi. İlaç. Şeytan çıkarma. Lobotomi.”

“Bana kalırsa-” diye söze başladı hayalet ama merdivenlerden gelen ayak seslerini duyunca sustu.

“Al?” dedi Sam boğuk bir sesle. Merdivenlerin tepesine yaklaşırken başı ortaya çıktı, çatık kaşları tırabzanların krem rengi parmaklıklarının arasından görülebiliyordu. En tepede durup elini tırabzan başlığına koydu ve kısaca, “Neler oluyor?” diye sordu.

Bakışlarını kardeşinden ondan sadece birkaç adım ötede duran hayalete çeviren Alex, Sam’e onu görüp görmediğini sormak istedi. Hayalet insan ve somuttu, o nedenle Sam’in onu fark etmemesi imkânsızdı.

“Yerinde olsam sormam,” dedi hayalet düşüncelerini okumuş gibi. “Çünkü Sam beni göremiyor ve ona bunu sorsan deli gibi görüneceksin. Ve seninle duvarları yastıklı bir hücre paylaşmaya hiç meraklı değilim.”

Alex tekrar Sam’e döndü. “Hiçbir şey,” dedi Sam’in sorusuna yanıt olarak. “Neden buradasın?”

“Çünkü seni duydum.” Sinir bozucu bir sessizlik oldu. “Sana gürültü yapmamamı söylemiştim, unuttun mu? Arkadaşım Lucy dinleniyor. Neden bağınyordun?”

“Telefonda konuşuyordum.”

“Pekâlâ, sanırım artık gitmelisin. Lucy’nin sessizliğe ve huzura ihtiyacı var.”

“Lanet olası çatı katını bedavaya tamir etmekle meşgulüm, Sam. Neden kız arkadaşına işim bitene kadar kestirmesini ertelemesini söylemiyorsun?”

Sam onu uyarırcasına sert bir bakış attı. “Dün bisiklet sürerken bir araba ona yandan çarptı. Bunun için sen bile ona biraz anlayış gösterebilirsin. Yaralı bir kadın evimde iyileşmeye çalışırken-”

“Pekâlâ. Biraz sabret. Gidiyorum.” Alex kardeşine bakarken gözlerini kıstı. Sam bir kadın yüzünden daha önce hiç kontrolünü kaybetmemişti. Ve düşününce, Sam kız arkadaşlarından herhangi birinin geceyi evinde geçirmesine de izin vermemişti. Bu kez sıra dışı bir şey dönüyordu.

“Evet, ona âşık oluyor,” dedi hayalet arkasından.

Alex omzunun üzerinden baktı. Bu konuda düşünmeden önce, “Düşüncelerimi okuyabiliyor musun?” diye sordu.

“Ne?” diye sordu Sam şaşkınlıkla.

Alex utançtan yüzünün kızardığını hissetti. “Yok bir şey.”

“Sorunun cevabı hayır,” dedi Sam. “Ve buna memnunuz. Çünkü düşüncelerini bilmek muhtemelen beni çok korkuturdu.”

Alex aletlerini toplamaya döndü. “Hiçbir fikrin yok,” dedi huysuzca.

Sam merdivenlerden inmeye başladı, ama birden duraksadı. “Bir şey daha, neden duvara silikon saçıldı?”

“Bu yeni bir uygulama yöntemi,” diye çıkıştı Alex.

“Pekâlâ,” dedi Sam hafifçe gülerек ve sonra gitti.

Alex ukala bir gülümsemeyle onu izleyen hayalete döndü.

“Düşüncelerini okuyamıyorum,” dedi hayalet. “Ama ne düşündüğünü tahmin etmek o kadar zor değil. Çoğunlukla.” Şüpheli bir şekilde baktı. “Bazen sana hiç anlam veremiyorum. Örneğin bugün, o sevimli sarışına karşı davranış şeklin-”

“Bu beni ilgilendirir.”

“Evet, ama yine de izlemek zorundayım ve bu sinir bozucu. Ondan hoşlandın. Neden onunla konuşmuyorsun? Senin neyin-”

“Görünmez olmanı tercih ederim,” dedi Alex ona arkasını dönerek. “Bu konuşma bitti.”

“Ya konuşmaya devam edersem?”

“İstediğin kadar konuş. Sen ortadan kaybolana kadar içeceğim evime gidiyorum.”

Hayalet omuzlarını silkip gelişigüzel bir şekilde duvara yaslandı. “Belki de kaybolan sen olursun,” dedi ve Alex’in duvara saçılan silikonu kazımasını izledi.

4. Bölüm

“Justine,” dedi Zoë sertçe, “onlardan daha fazla yeme. Küçük kek kulesi için en az iki yüz taneye ihtiyacım var.”

“Sana yardım ediyorum,” dedi Justin ağzı Chambord kremalı kadifemsi pembe bir kekle doluyken. Koyu renk saçlarını tepesinde at kuyruğu yapmıştı, üzerinde bir tişört, kot ve spor ayakkabılar vardı. Başarılı bir iş kadınından ziyade bir üniversite öğrencisine benziyordu.

Zoë merakla kuzeninin kahverengi gözlerine baktı. “Nasıl yardım ettiğini sanıyorsun?”

“Kalite kontrolü yaparak. Bunların düğün davetlileri için yeterince iyi olduklarından emin olmam lazım.”

Alaycı bir şekilde gülen Zoë, alüminyum bir merdaneyle açık pembe şekerlemeyi bir metre kadar açtı. “Peki güzeller mi?”

“Berbatlar. Bir tane daha alabilir miyim? Lütfen?”

“Hayır.”

“Pekâlâ, o halde sana gerçeği söyleyeceğim. Bana bu kek ile Ryan Gosling ve Jon Hamm’ın benimle sevişmek ayrıcalığını elde etmek için birbirleriyle güreşmelerini izlemek seçenekleri sunulsa, keki seçerdim.”

“Henüz işim bitmedi,” dedi Zoë. “Her birini şekerlemeyle kaplayıp üzerlerine pembe güller, yeşil yapraklar ve şeffaf şeker damlaları koyacağım.”

“Sen çağımızın pasta dehasısın.”

“Biliyorum,” dedi Zoë neşeyle. Şekerleme üç milimetre kalınlığına erişince, her keki pürüzsüz, kusursuz bir örtüyle örtmeye ve fazlalıkları spatulayla almaya başladı. Justine’in pansiyonunda iki seneden uzun bir süre çalışmış ve Justin işin ticari kısmıyla ilgilenirken, o yemek pişirme, market alış-verişi ve yemek siparişlerini idare etmişti. Zoë’nin kısa ama talihsiz evliliğinin hemen ardından, Justine ona işletmeye ortak olmasını içeren bir teklif sunmuştu. Evliliğinin bozulmasının şokunu henüz atlatamayan Zoë önce tereddüt etmişti.

“Kabul edersen, asla pişman olmayacaksın,” demişti Justine. “Ticari meseleler dışında sadece yemek pişirme ve mönü planlamadan sorumlu olacaksın, bu yapmaktan hoşlandığın her şey.”

Zoë emin değilmiş gibi onu süzmüştü. “Yaşadıklarımın sonra, herhangi bir şeye bağlanmaktan korkuyorum. Bunun kadar güzel bir teklife bile.”

“Ama bana bağlı olacaksın,” demişti Justin neşeyle. “En sevdiğin kuzenine.”

Zoë teknik olarak ikinci derece kuzen olduklarını, ayrıca bütün Hoffman kuzenleri arasında Justine’in en sevdiği kuzeni olmadığını söylemekten kaçındı. Çocukluğunun ilk döneminde Zoë, ondan bir yaş ufak ama çok daha cesur ve kendinden emin olan Justine’den korkardı.

Zoë ve Justine’in ortak noktalarından biri bekâr ebeveynler tarafından büyütülen tek çocuk olmalarıydı... Justine’i annesi ve Zoë’yi babası büyütmüştü.

“Baban evden mi kaçtı?” diye sormuştu Zoë Justine’e.

“Hayır, aptal. Anne babalar evden kaçmazlar.”

“Benim annem kaçtı,” demişti Zoë nihayet kuzeninden daha üstün bir bilgiye sahip olduğuna sevinerek. “Onu hatır-

lamıyorum bile. Babam bir gün beni okula bıraktıktan sonra gittiğini ve bir daha dönmediğini söyledi.”

“Belki de kaybolmuştur,” dedi Justine.

“Hayır, bir veda mektubu bırakmış. Senin baban nereye gitti?”

“O cennette. O bir melek ve kocaman gümüş kanatları var.”

“Büyükannem meleklerin kanatları olduğuna inanmıyor.”

“Elbette, kanatları var,” demişti Justine sabırsızca. “Kanatları olmak zorunda, yoksa gökyüzünden düşerler. Yukarıda ayaklarını koyabilecekleri bir yer yok.”

Üçüncü sınıfta, Zoë ile babası büyükannesinin yaşadığı Everett’e taşınmışlardı ve Justine’i ancak yıllar sonra görebilmişti. Birbirlerine doğum günü ve tatil kartları göndererek yüzeysel bir şekilde iletişimde kalmışlardı. Aşçılık okulundan mezun olduktan sonra, Zoë liseden beri en yakın arkadaşı olan Chris Kelly’yle evlenmişti. O noktada, Zoë Seattle’daki bir restoranda aşçı yardımcısı olarak çalışmakla meşguldü ve Justine Artist’s Point’i başarılı bir hale getirmeye çalıştığı için iletişimleri tamamen kopmuştu. Ama yaklaşık bir sene sonra, Zoë ve Chris nihayet boşandıklarında, Justine beklenmedik bir teselli ve destek kaynağı olmuş ve Friday Limanı’nda yeni bir başlangıç yapması için ona bir imkân sunmuştu. Bu teklif son derece çekici olsa da Zoë inatçı kuzeniyle birlikte çalışma fikrinden biraz çekiniyordu. Neyse ki, anlaşma güzel bir şekilde hayata geçmiş ve ikisinin de güçlü yanlarını öne çıkarmıştı. Nadiren tartışıyorlardı ve tartıştıklarında, Zoë’nin sessiz inatçılığı Justine’in küstahlığına baskın çıkıyordu.

Artist’s Point, Friday Limanı ve feribot iskelesinin merkezinden sadece iki dakika yürüme mesafesindeydi. Mekânın önceki sahibi eski bir tepe malikânesini pansiyona dönmüş-türmüştü ama işleri hiç yükselişe geçmemiş ve en sonunda Justine onu çok düşük bir fiyata satın alabilmişti. Pansiyonun

adını değiştirip yeniden dekore etmişti. Van Gogh odası zengin renklerle boyanmış ve Fransız köyü tarzında bir ayçiçeği yatak örtüsüyle süslenmişti. Jackson Pollock odası modern eşyalar ve damla tablolarla donatılmıştı ve Justine küvetin üzerine akrilik boya damlalarıyla süslediği şeffaf bir duş perdesi asmıştı.

Justine ve Zoë ana binanın arkasındaki tek banyosu ve küçük bir mutfağı olan iki odalı, altmış beş metre karelik bir kulübeyi paylaşıyorlardı. Zamanlarının çoğunu geniş mutfağı ve ortak alanları olan pansiyonda geçirdikleri için anlaşmaları yürüyordu. Zoë'nin beyaz İran kedisi Byron'ı yanında getirmiş olması Justine'in canını sıkıyordu. Byron'un biraz şımarık olduğu doğrudu, ama çok sevecen ve iyi huylu bir kedi idi. Tek kusuru erkeklerden hoşlanmamasıydı - onu huzursuz ediyor gibilerdi. Zoë nasıl hissettiğini çok iyi anlıyordu.

Son birkaç sene içinde, pansiyon hem turistler hem de kasabalılar arasında popüler olmuştu. Justine ile Zoë aşçılık dersleri ve "sessiz okuma" partisi dahil olmak üzere her ay etkinlikler düzenliyor, düğünlere ve resepsiyonlara ev sahipliği yapıyorlardı. Justine gelinin annesinin gelinden daha çok gelin gibi davrandığı yarın, cumartesi günü gerçekleşecek etkinlikten cehennemden gelen düğün diye bahsediyordu. "Ve bir de nedimezillalar, damatzilla ve babazillayla uğraşmamız gerekecek," diye şikâyet etti Justine. "Bu gördüğüm en işlevsiz düğün. Bana kalırsa, bu akşamki provaya bir psikiyatr davet etmeli ve bunu kocaman bir grup terapi seansına dönüştürmeliler."

"Muhtemelen resepsiyonda birbirlerine pasta fırlatmakla sonuçlanacak," dedi Zoë.

"Tanrım, umarım öyle olur. Ağzım açık bir şekilde ortalarında dururum." Justine parmağının ucuna bulaşan fram-buazlı kremayı yaladı. "Bu sabah Lucy'yi gördün, değil mi? O nasıl?"

“Her şey düşünöldüğünde oldukça iyi. Ağrı kesici alıyor ama Sam onunla çok iyi ilgileniyor.”

“İlgileneceğini biliyordum,” dedi Justine memnuniyetle.

Kasabalı bir cam sanatçısı olan arkadaşları Lucy, erkek arkadaşını onu terk ettiğinden beri birkaç aydır Artist’s Point’de kalıyordu. Lucy’nin dünkü bisiklet kazasından sonra, Justine Lucy’nin bacağındaki yaralar ve o hafta sonu gerçekleşecek düğün düşünöldüğünde, o ve Zoë’nin onunla ilgilenmelerinin mümkün olmadığını anlamıştı. Bu nedenle, Lucy’nin evinde iyileşmesine izin vermesi için Sam’i ikna etmişti.

“Sam’e bunu takdir edeceğimizi söyledim,” dedi Zoë. “Gerçekten çok nazık, özellikle de Lucy’yle sadece birkaç kez çıktığı düşünölrse.”

“Birbirlerine âşıklar. Sadece henüz farkında değiller.”

Zoë başka bir kekin üzerine yerleştirdiğı şekerlemenin fazlalıklarını almakla meşgulken birden duraksadı. “Onlar farkında değillerse, sen nereden biliyorsun?”

“Sam’i dün klinikte görmeliydin. Onun için çok endişelendi ve Lucy de onu gördüğüne sevindi. Birkaç saniyeliğine dünyada onlardan başka kimse yokmuş gibiydiler.”

Zoë küçük keklerle uğraşmaya devam ederken, birlikte ilkokula gittiğı Sam Nolan hakkında hatırladıklarını düşündü. Çalışkan ve zayıf bir çocuktü. Bu sabah gördüğü güçlü ve yakışıklı adama dönüşeceğini kimse tahmin edemezdi. Sam’in sakın bir güçle birleşmiş serseri bir mizacı vardı. Erkek arkadaşının kötü muamelesine maruz kalan Lucy’nin ihtiyacı olan kişi olabilirdi.

“Artık Lucy’nin hayatında biri var,” dedi Justine, “sana da bir erkek bulmalıyız.”

“Hayır, buna gerek yok,” diye karşılık verdi Zoë. “Sana söyleyip duruyorum, bu tür bir ilişkiye başlamaya hazır değilim.”

“Boşanalı birkaç sene oldu ve o zamandan beri rahibe gibi yaşıyorsun. Seks senin için iyi bir şey, biliyorsun. Stresi azal-

tıp kalp ve damar sağlığını iyileştirir ve prostat kanseri riskini düşürür, ayrıca-

“Benim prostatım yok, erkeklerin prostatı olur.”

“Biliyorum, ama zavallı bir adama ne kadar yardımcı olacağını bir düşün.”

Zoë istemeye istemeye gülümsedi.

Zoë’nin utangaçlığı ve arada sırada kendinden şüphe etmesine Justine’den daha iyi gelen bir ilaç olamazdı. Yazın bunaltıcı sıcaklığını uzaklaştıran, insana elmaları, yün kazakları ve lale soğanları ekmeyi düşündüren serin, canlandırıcı bir eylül esintisi gibiydi.

Bir sonraki şekerleme hamurunu açmadan, Zoë biraz kahve doldurdu ve Justine’e o sabah gelen telefonda bahsetti. Önceki gün, Everett’teki bir yaşlılar evinde kalan bü-yükannesi Emma yakınlardaki bir hastaneye götürülmüştü. Sol kolu ile bacağındaki uyuşukluktan şikâyet ediyordu ve sersemlemiş görünüyordu. Hafif bir felç geçirdiği ortaya çıkmıştı ama doktor fizik tedaviyle etkilenen uzuvlarını eskisi kadar iyi kullanabileceğine inanıyordu.

“Ama beyin taraması yaptıklarında,” dedi Zoë, “daha önce birkaç küçük felç daha geçirdiğini anlamışlar. Şu anda kelimeyi hatırlayamıyorum ama vasküler bunama teşhisiyle sonuçlanan bir durum.”

“Ahh, Zoë.” Justine uzanıp elini Zoë’nin sırtına koydu ve bir süre orada tuttu. “Bunu duyduğuma üzüldüm. Bu bir tür Alzheimer mı?”

“Hayır, ama benzer. Vasküler bunamada, hastalık adım adım ilerliyor. Bu küçük felçler yeterliliğinin bir kısmını alıp götürüyor ve durağanlaşıyorsun, bir süre sonra bir atak daha geçiriyorsun-” Zoë cümlesini tamamlamayıp gözyaşlarına engel olmak için gözlerini kırptırdı. “Eninde sonunda, büyük bir felç geçirecek ve bu sonu olacak.”

Justine kaşlarını çatı. “Emma Noel’de ziyarete geldiğinde, durumu çok iyiydi. Yaşını hiç göstermiyordu. Şimdi kaç yaşında, doksan mı?”

“Seksen yedi.”

“Yanına gitmen gerekiyor mu?” diye sordu Justine kısık bir sesle.

“Evet, yarın düğün resepsiyonundan sonra gidebileceğimi düşünmüştüm-”

“Hayır, şimdi gitmeni kastediyordum.”

“Şekerlemeyle kaplamam gereken yüz seksen iki kek var.”

“Bana nasıl yapıldığını göster, ben hallederim.”

“Yapman gereken bir sürü iş var.” Zoë zor zamanlarda hep güvenebileceği kuzenine derin bir minnettarlık duydu. “Ayrıca, bu görüldüğü kadar kolay değil. Sonuçta kocaman pembe toplar elde edebilirsin.”

“O zaman onları damadın masasına koyarım,” dedi Justine.

Zoë kıkırdayıp içini çekti. “Hayır, düğün bitene kadar kalıp sonra Everett’e gideceğim.” Duraksadıktan sonra devam etti. “Emma’nın yaşlı bakımı uzmanıyla görüşeceğim. O sigorta bakım hizmetleri hakkında yardımcı oluyor ve büyükanneimin ihtiyacı olan her şeye dair seçenekleri biliyor. Bu yüzden birkaç gün burada olmayacağım.”

“Ne kadar sürerse sürsün.” Justine ona endişeli bir bakış attı. “Sence baban onu görmek için Arizona’dan gelecek mi?”

“Umarım gelmez.” Zoë babasını yıllardır görmemiş olmasına rağmen, arada sırada kısa e-postalar gönderiyor ya da telefon görüşmeleri yapıyorlardı. Ayrıca bildiği kadarıyla, Emma’yla çok daha mesafeli bir ilişkisi vardı. “Bu çok tuhaf olur. Ve hiç yardımı dokunmaz.”

“Zavallı Zoë. Hayatında gerçekten güvenebileceğin bir erkek olup olmadığını merak ediyorum.”

“Şimdilik,” dedi Zoë, “ihtiyacım olan en son şey bir kek. Byron hariç, elbette. Ve bu bana bir şeyi hatırlattı. .. Ben yokken ona bakar mısın?”

“Ahh, Tanrım.” Justine kaşlarını çatı. “Ona su ve mama veririm, o kadar. Ödül mama, fırçalama, banyo ya da özel giysiler yok, kedi masajı da yok.”

“Günün sonunda sadece hafifçe okşayacaksın,” diye karşı çıktı Zoë. “Rahatlamasına yardımcı oluyor.”

“Zoë, erkek arkadaşına bile bunu yapmıyorum. Senin kocaman tombul tüy yumağı kedin hipertansiyonla tek başına mücadele etmek zorunda.”

5. Bölüm

Sabahın dokuzunda mesaj bırakan Darcy'nin gergin sesi telesekreterden yükseldi. Bunu duyan Alex güçlükle yataktan kalkıp eşofman altını giydi ve ayaklarını sürüyerek mutfığa gitti.

"...henüz yaşayacak başka bir ev bulup bulmadığını bilmiyorum," diyordu Darcy, "ama süren azalıyor. Önümüzdeki hafta evi göstermeye başlayacağım, o nedenle evden çıkmak zorundasın. İşçi Bayramı'na kadar onu satmak istiyorum. Evi benden satın almak istiyorsan, emlak komisyoncusuyla görüşebilirsiniz-"

"Aynı lanet olası evi iki kez satın almayacağım," diye homurdandı Alex mesajın geri kalanına aldırmadan. Otomatik kahve makinesinin tuşuna basıp ısınmasını bekledi. Uykulu gözlerle hayaletin kollarını granit tezgâha yaslamış şekilde mutfak adasında durduğunu gördü.

Hayalet onunla göz göze geldi. "Selam."

Alex karşılık vermedi.

Önceki gece, televizyonu açıp bir şişe viskiyle kanepeye geçmişti. Hayalet yakındaki bir sandalyeye oturup alaycı bir şekilde, "Artık bardak almaya zahmet etmiyor musun?" diye sormuştu.

Şişeği dudaklarına götüren Alex onu görmezden gelmiş ve gözlerini televizyonun ekranından ayırmamıştı. Hayalet itaatkâr bir şekilde sessizleşmiş ama Alex sızana kadar yanında kalmıştı.

Ancak bu sabah hâlâ karşısındaydı.

Kahve makinesinin hazır olduğunu gören Alex başlatma tuşuna bastı. Otomatik öğütücünün metalik çılgılığı odayı doldurdu. Makine tıkırdadı, tıngırdadı ve fincana double espresso doldurup tortusunu gizli plastik hazneye boşalttı. Alex kahvesini dikledi ve boş fincanı lavaboya bıraktı.

Dönüp ümitsizce hayaletle yüzleşti. Herhangi bir yere gidecekmiş gibi görünmediği için onu görmezden gelmeye devam etmesi anlamsızdı. Ve dolaylı bir şekilde, Alex hayaletin ruh halini, uzun zamandır yalnız olan bir adamın yorgun sabrını sezebiliyordu. Alex hiçbir zaman çok şefkatli olarak anılmasa da ona anlayış göstermesine engel olamadı.

“Bir adın var mı?” diye sordu Alex en sonunda.

“Bir zamanlar vardı ama hatırlayamıyorum.”

“Neden pilot ceketini giyiyorsun?”

“Bilmiyorum,” dedi hayalet. “Üzerinde filo arması var mı? Ya da bir isimlik?”

Alex kafasını salladı. “Kargo cepleri olan eski bir A-2’ye benziyor. Onu göremiyor musun?”

“Beni sadece sen görebiliyorsun.”

“Ne şanslıyım.” Alex suratsızca ona baktı. “Dinle, beni her gittiğim yerde takip ederken işimi yapamıyorum. O nedenle, tekrar görünmez olmalısın.”

“Görünmez olmak değil, özgür olmak istiyorum.”

“Ben de.”

“Belki kim olduğumu öğrenmeme yardımcı olursan bir çözüm yolu bulabiliriz. Belki o zaman senden ayrılabilirim.”

“‘Belki’ ve ‘olabilir’ kelimeleri yeterli değil.”

“Başka bir fikrim yok.” Hayalet kısa adımlarla bir ileri bir geri dolaşmaya başladı. “Bazen bazı şeyler hatırlıyorum.

Hayatıma dair parçalar.” Roche Limanı’nın davetkâr mavi düzlüğüne bakmak için mutfak penceresinin yanında durdu. “Deyim yerindeyse, bilincimi ilk kazandığımda... Rains-hadow’daki evdeydim. Sanırım önceki hayatımda orayla bir bağlantım vardı. Orada hâlâ bir sürü eski eşya var, özellikle de tavan arasında. İpucu elde etmek için onları karıştırmanın yararı olabilir.”

“Bunu neden kendin yapmadın?”

“Çünkü bunu yapabilmek için fiziksel bir forma ihtiyacım var,” dedi hayalet, her kelimesinden alaycılık yayılıyordu. “Kapıyı açamam ya da eşyaları hareket ettiremem. ‘Gücüm’ yok.” Bu kelimeyi söylerken gizemli bir şekilde parmaklarını oynattı. “İnsanların hayatlarını berbat etmelerini izlemekten başka elimden bir şey gelmiyor.” Duraksadı. “Eninde sonunda, bütün o işe yaramaz şeyleri tavan arasından temizlemen gerekecek.”

“Sam temizler, onun evi.”

“Sam’le konuşamam. Ayrıca, önemli bir şey gözünden kaçabilir. Bunu sen yapmalısın.”

“Ben senin temizlikçin değilim.” Alex mutfaktan çıkar-ken hayalet onu takip etti. “Tavan arasında on metrelik bir çöp kutusunu doldurmaya yetecek kadar çok şey var,” diye devam etti Alex. “Tek başıma hepsine göz atmam günlerimi alır. Belki de haftaları.”

“Ama göz atacaksın, değil mi?” diye sordu hayalet hevesle.

“Düşüneceğim. Bu arada, duş alacağım.” Alex durup ona sert bir bakış attı. “Ve oradayken, benden uzak dur.”

“Rahatla,” dedi hayalet tersçe. “İlgilenmiyorum.”

Üçüncü sınıfın başında, Zoë’nin babası ona Arizona’da bir işe gireceğini ve onu almaya gelene kadar büyükannesiyle yaşamak zorunda olduğunu söylemişti. “Senin için evi hazırlamalıyım,” demişti. “Odanı hangi renge boyamamı istersin?”

“Maviye,” demişti Zoë hevesle. “Kızıl gerdan yumurtası gibi. Ahh, baba, yeni evimize taşındığımda bir kedi yavrusu alabilir miyiz?”

“Elbette, alınız. Bakımıyla ilgileneceksen.”

“Ahh, ilgilenirim! Teşekkür ederim, baba.” Zoë aylarca yeni odasının ve yeni kedisinin resmini çizmiş, bütün arkadaşlarına Arizona’da yaşayacağını söylemişti.

Babası onu almaya hiç gelmemişti. Birkaç kez ziyaret etmiş ve Zoë aradığında telefona yanıt vermişti. Ancak evin onun için hazır olup olmadığını, hayatında ona bir yer açıp açmadığını sormaya cesaret ettiğinde, hep kaçamak ve sinirli yanıtlar veriyordu. Sabırlı olması gerekiyordu. Babasının öncelikle ilgilenmesi gereken şeyler vardı.

Lise birinci sınıfın başlarında, Zoë dersleri ve yeni öğretmenleri hakkında konuşmak için babasını aramıştı. Tanımadığı bir ses -bir kadın- babasının telefonuna yanıt vermişti, sesi oldukça nazikti ve bir gün Zoë’yle tanışmayı çok istediğini söylemişti. Birkaç dakika konuşmuşlardı. Ve Zoë babasının on iki yaşında kızı olan bir kadına birlikte yaşamayı teklif ettiğini bu şekilde öğrenmişti. Onlar babasının yeni ailesiydi. Zoë başarısız bir evliliğin ve onu terk eden bir kadının istenmeyen bir hatırasından başka bir şey değildi.

Elbette, büyükannesine koşmuş ve başını Emma’nın kucağına yaslayıp gözyaşı dökmüştü. “Neden beni istemiyor?” diye hıçkırmıştı. “Çok mu sorun çıkarıyorum?”

“Bunun seninle ilgisi yok.” Emma’nın sesi kısık ve anlayışlıydı, Zoë dağınık sarı saçlarının üzerine doğru eğilirken yüzü pişmanlıkla doluydu. “Sen dünyadaki en iyi, en akıllı, en harika kızsın. Her erkek kızı olmandan gurur duyar.”

“O halde, neden o benimle gurur duymuyor?”

“O, korkarım kimsenin düzeltmeyeceği bir şekilde kırıldı, tatlım. Annenin onu bırakıp gitme şekli... Onda bir iz bıraktı. O zamandan beri çok farklı. Onu önceden tanısaydın, şimdi tanımakta güçlük çekerdin. Her zaman neşeliydi. Her

şey onun istediği şekilde giderdi. Ama annene âşık oldu ve bu yukarı tırmanmasına imkân olmayan bir kuyuya düşmek gibiydi. O yüzden sana her baktığında, onu düşünmesine engel olamıyor.”

Zoë onu dikkatle dinlemiş ve sınırlı açıklamaların arasındaki sırları anlamaya çalışmıştı. İki ebeveyni tarafından neden terk edildiğini bilmesi gerekiyordu. Tek bir açıklaması vardı: Hata kendindeydi.

Büyükannesi sözlerine devam ederken nazik eliyle saçlarını okşadı. “Kızgın ve üzgün olduğun için kimse seni suçlayamaz, Zoë. Ama hayatındaki güzel şeylere odaklanmalı ve seni seven insanları düşünmelisin. Bunun seni mutsuz etmesine izin verme.”

“İzin vermeyeceğim, Upsie,” diye fısıldadı Zoë. Küçüklüğünden beri büyükannesine böyle hitap ediyordu. “Ama hiçbir yere ait değilmiş gibi hissediyorum.”

“Bana aitsin.”

Emma’nın doya doya yaşadığı yetmiş senede neşe, üzüntü ve derin düşüncelerin yüzünde bıraktığı hafif çizgilere bakarken, Zoë hayatında daimi olan tek kişinin büyükannesi olduğunu düşünmüştü.

Sonra mutfığa gidip yemek pişirmişlerdi.

Emma sokaklarındaki yaşlı komşularına götürmek için haftada üç kez fazla yemek pişirirdi. Mutfakta çalışmayı çok seven Zoë her zaman ona yardım ederdi.

Zoë kesme tahtasında hoş kokulu iri parçacıklar birikene kadar siyah çikolata kalıpları doğramıştı. Fırını önceden ısıtırken, kaynamış suyla dolu uzun saplı bir tencerenin üzerine yerleştirdiği cam kâsede iki çubuk tereyağıyla birlikte çikolatayı eritmışti. Sekiz yumurtayı ayırdıktan sonra, yumurta sarılarını bir yemek kaşığı vanilya özütüyle çırpılmış ve erimiş çikolataya karıştırıp esmer şeker eklemişti.

Yumuşak bir şekilde, parlak çikolata kurdelelerini bulutu andıran çırpılmış yumurta beyazıyla karıştırmıştı. Dol-

gun köpüksü karışımını su dolu bir tepsiye yerleştirdiği çay fincanlarına kaşıkla koyup fırına vermişti. Kekler piştiğinde, Zoë soğumalarını bekledikten sonra her birinin üzerine bol miktarda krema koymuştu.

Emma çay fincanlarında pişmiş unsuz çikolatalı keklerle göz atmaya geldiğinde, yüzünde bir gülümseme belirmişti. “Çok güzel,” demişti. “Ve harika kokuyorlar.”

“Bir tane dene,” demişti Zoë ona bir kaşık uzatarak.

Emma bir ısırık almıştı ve tepkisi Zoë’nin umduğu gibi olmuştu. Yoğun tada daha iyi odaklanabilmek için gözlerini kapatıp hoşuna gittiğini belirtircesine mırıldanmıştı. Ama büyükannesi gözlerini açınca, gözlerinde yaşlar olduğunu gören Zoë şaşırılmıştı. “Ne oldu Upsie?”

Emma gülümsemişti. “Tadı vazgeçmek zorunda kaldığın ama hâlâ tatlı olan bir aşka benziyor.”

Zoë yavaşça kliniğin koridorlarında ilerlerken lastik tabanlı düz ayakkabıları yeşil zeminde gıcırdıyordu. Akli doktorun az önce onunla paylaştığı bilgilerle -serebrovasküler hastalıklarla ilgili gerçekler, felcin sebep olduğu damar tıkanıklığı ve Emma’nın hem bunama hem de Alzheimer’ın bir kombinasyonu olan “karışık demans” hastası olabileceği ihtimaliyle- meşguldü. Emin olmak için henüz erkendi.

Bütün soruların ve sorunların arasında, kesin olan tek bir şey vardı: Emma bağımsızlığını yitirmişti. Artık o yaşam tesisinde kalmasına imkân yoktu. Bundan sonra onların sunabileceğinden daha fazla bakıma ve gözleme ihtiyacı olacaktı. Sol kolu ve bacağı için her gün fizyoterapi görecekti. Düş parmaklıkları ve tutma yerleri olan klozet desteği gibi çözümlerle yaşam alanı daha güvenli hale getirilmeliydi. Ve kaçınılmaz bir şekilde durumu iyice kötüye gidince, daha çok yardıma ihtiyacı olacaktı.

Zoë ne yapacağını bilmez haldeydi. Destek alabileceği hiçbir akrabası yoktu: babası uzun zaman önce hayatına dahil olmayı reddetmişti. Hoffman ailesi geniş olmasına rağmen,

aralarındaki bağlar zayıftı. “Kokarcalar kadar kimsesiziz,” demişti Justine bir keresinde mesafeli akrabalarından bahsederken ve bu doğrudu, Hoffmanlar’a, aile buluşmalarını imkânsız kılan bir tür amansız içe dönüklük hâkimdi.

Ama bunların hiçbirinin önemi yoktu. Babası da dâhil olmak üzere kimse onu istemezken, Zoë’ye Emma sahip çıkmıştı ve bundan sonra o da Emma’yla bizzat ilgilenecekti.

Klinik odası bipleyen kalp monitörü ve arada sırada koridorda mırıldanan hemşire dışında sessizdi. Zoë dikkatle pencereye doğru ilerledi ve panjurları hafifçe aralayıp zayıf gri ışığın içeri süzülmesine izin verdi.

Yatağının yanında duran Zoë, Emma’nın solgun yüzüne, incecik taçyapraklarına benzeyen kapalı göz kapaklarına ve karmakarışık gümüşü altın rengi saçlarına baktı. Zoë saçlarını fırçalayıp tokayla geriye doğru tutturmak istedi.

Emma’nın gözleri açıldı. Zoë’ye odaklanırken kuru dudakları gülümser gibi seğirdi.

Büyükannesini öpmek için eğilirken Zoë’nin boğazı kasıldı. “Merhaba Upsie.” Emma genellikle onlarca yıldır kullandığı pudramsı, çiçeksi parfüm L’Heure Bleue kokardı. Ama şimdi kokusu zıt bir şekilde tıbbi ve antiseptikti.

Yatağın yanında oturan Zoë metal parmaklıkların arasından uzanıp Emma’nın elini tuttu, parmakları elinin içinde soğuk ve gevşekti. Büyükannesinin suratını buruşturduğunu görünce, Zoë hemen elini bıraktı - sol kolunun felçten etkilendiğini hatırlamakta gecikmişti. “Özür dilerim. Kolun acıyor mu?”

“Evet.” Emma sağ kolunu gövdesinin üzerine koydu ve Zoë serum iğnesini yerinden oynatmamaya özen göstererek uzanıp o elini tuttu. Emma’nın mavi gözleri yorgundu ama Zoë’ye içtenlikle bakıyordu. “Doktorlarla konuştun mu?”

Zoë kafasını salladı.

Hiçbir sorundan kaçınmayan Emma lafı dolandırmadan konuştu. “Keçileri kaçırıyor olduğumu söylediler.”

Zoë şüpheli bir şekilde ona baktı. “Bu şekilde söylemediklerine eminim.”

“Ama bunu kastettiler.” Birbirlerini sıkıca tuttular. “Uzun bir hayatım oldu,” dedi bir süre sonra. “Gideceğim için endişelenmiyorum. Ama bu şekilde olmasını istemezdim.”

“Nasıl isterdin?”

Büyükannesi sorusunu düşündü. “Uykumda ölmeyi istedim. Bir rüyanın ortasında.”

Zoë avucunu büyükannesinin soğuk elinin tersine koyup narin bir dantel gibi zikzaklar çizen damarlarını örttü. “Ne tür bir rüya?”

“Sanırım yakışıklı bir adamın kollarında dans ettiğim... Ve en sevdiğim şarkının çaldığı bir rüya.”

“Hangi adam?” diye sordu Zoë. “Büyükbabam Gus mı?” Zoë doğmadan yıllar önce akciğer kanserinden ölen Emma’nın ilk ve tek kocasıydı.

Emma’nın tanıdık neşesi parıldadı. “Adam ve şarkı seni ilgilendirmez.”

Zoë klinikten ayrıldıktan sona, Emma’nın yaşlı bakım danışmanı Colette Lin’in ofisine gitti. Colette Zoë’ye Emma’nın karşı karşıya olduğu durumu daha iyi anlaması için broşürler ve kitaplar verirken nazik ama ciddiye.

“Vasküler bunama Alzheimer hastalığı kadar öngörülebilir değil,” dedi Colette. “Aniden ya da yavaş yavaş gelebilir ve vücudun farklı bölümlerini etkiler. Ayrıca, birdenbire olabilecek büyük bir felç ihtimali de var.” Colette duraksadıktan sonra ekledi: “Doktorların şüphelendiği gibi Emma karışık demans hastasıysa, tekrarlayan bazı davranışlar göreceksin... Kısa süre önce olanları unutabilir, ama uzun zaman önce olan şeyleri hatırlayabilir. Bu anılar beynin daha derin bölümlerinde yer alıyorlar, daha korunaklılar.”

“Şu anda neye ihtiyacı var?” diye sordu Zoë. “Onun için en yapılabilecek en iyi şey ne?”

“Dengeli ve sağlıklı bir yaşam ortamına ihtiyacı var. Sağ-

lıklı yiyecekler yemeli, egzersiz yapmalı, dinlenmeli ve ilaçlarını düzenli bir şekilde almalı. Ne yazık ki, yaşadığı daireye geri dönemeyecek - artık orada ihtiyacı olan bakımı ona sunamazlar.”

Zoë'nin zihni hoşnutsuzlukla uğulduyordu. “Eşyalarını, sahip olduğu her şeyi toplamalıyım...”

Emma her şeyi toplamaya bayılırdı. Bir hayat dolusu anı kutulara kaldırılıp bir yerde saklanmalıydı. Antikalar, tabaklar, çok sayıda kitap ve her döneme ait giysiler.”

“İyi bir taşıma şirketi ve yerel bir depolama tesisi tavsiye edebilirim,” dedi Colette.

“Teşekkür ederim.” Zoë saçını kulağının arkasına itti. Ağzı kurumuştur, plastik bardaktan bir yudum su içti. Bir an önce birçok karar almalıydı. Kendi hayatı da Emma'ninki kadar büyük bir değişime uğrayacaktı. “Ne kadar vaktimiz var?” diye sordu. “Büyükannem hastaneden taburcu olana kadar?”

“Tahminen üç ya da dört hafta. Hastanede bir hafta rehabilitasyon görmesini ek sigortası karşılayacak, sonra daha sonra nitelikli bir bakım merkezine kabul edilecek. Genellikle sigorta bunu kısa bir süreliğine karşılıyor. Daha uzun süre kalmasını istersen, koruyucu bakım masraflarını -banyosunu yaptıran, giyinmesine ve beslenmesine yardımcı olan kişinin- üstlenmen gerekecek. Hastalık o zaman gerçekten masraflı olmaya başlıyor.”

“Büyükannem benimle yaşamaya gelirse,” diye sordu Zoë, “sigorta onunla ilgilenme yardım etmek için her gün eve gelen kişinin masraflarını karşılar mı?”

“Bu sadece bakım masraflarıysa, senin ödemen gerekecek. Er ya da geç...” Colette ona başka bir broşür verdi. “...büyükannenin sürekli gözetim altında olacağı ve günlük ihtiyaçlarını karşılamasına yardımcı olacak doktorların bulunduğu bir tecrit tesisine yatırılması gerekecek. Sana burayı kesinlikle tavsiye ederim. Ortak alanı ve piyano müziği olan, öğleden sonra çay servisinin yapıldığı hoş bir yer.”

“Tecrit,” diye tekrarladı Zoë kısık bir sesle broşüre bakarken, fotoğrafların hepsi sıcak amber ve gül tonlarındaydı. “Emma’yı oraya yatırabileceğimi sanmıyorum. Yanında olmamı isteyeceğinden eminim, ayrıca Friday Limanı’nda yaşadığım için onu sık sık ziyaret-”

“Zoë...” diye sözünü kesti Colette, kenarları aşağı dönük koyu gözleri anlayışla bakıyordu. “O gün geldiğinde, muhtemelen seni hatırlamayacak.”

6. Bölüm

Zoë oldukça hareketli geçen üç günün ardından adaya geri döndü. Emma'nın giysilerini ve şahsi eşyalarını düzenlemiş ve kırılabilir eşyaları paketleyip her şeyi kutulara kaldırmasına yardımcı olmaları için profesyonel bir taşıma şirketi tutmuştu. Eski fotoğraflar ve anı defterleri özel olarak işaretlenen kutulara kaldırılmışlardı - Zoë büyükannesinin onlara göz atmayı isteyip istemeyeceğinden emin değildi.

Pansiyona varır varmaz, Justine onu tepeden turnağa süzdü. "Git ve biraz uyu. Çok halsiz görünüyorsun," dedi.

"Öyleyim." Zoë minnetle kulübeye gidip günün büyük bir bölümünü uyuyarak geçirdi. Uyandığında, batmak üzere olan güneş yatak odasındaki krem rengi panjurların arasından süzülüp pembe çiçekli yatak örtüsünde parlak çizgiler oluşturuyordu. Köşede Zoë'nin antika broş koleksiyonuyla ışıldayan bir terzi mankeni duruyordu.

Yakınlarda bir yerde yatan Byron altınimsı yeşil gözleriyle onu izliyordu. Zoë gülümseyip onu okşamak için elini uzattı ve kedisi işitilebilir şekilde mırlamaya başladı.

"Justine seni fırçalamış," diye mırıldandı Zoë parmaklarını ipeksi beyaz tüylerinin arasında gezdirirken. "Bahse girerim, sana kedi masajı da yapmıştır, değil mi?"

Ayak sesleri kapıya doğru yaklaştı. "Ama sırf sesini kes-

mesi için,” dedi Justine. “Senin için uluyup durdu.” Kafasını kapının aralığından içeri uzattı. “Nasılsın? İçeri girebilir miyim?”

“Evet, daha iyiyim.”

“Gözlerin hâlâ rakun gibi.” Justine yatağın kenarına oturup endişeyle onu süzdü.

“Profesyonel paketleyicilerin yardımına rağmen,” dedi Zoë, “Emma’nın dairesini boşaltmak tam iki gün sürdü. Dolapları eşyalarla doluydu. Kaç tabak takımı olduğunu sayamadım. Ve bir sürü eski eşya vardı - bir pikap platformu, deri kılıflı bir radyo, otuzlu yıllardan kalma bir porselen tost makinesi.”

“Gelecekte eBay sitesinde ikinci el ürünler satacağını hissediyorum.”

Zoë inleyerek ayağa kalktı ve parmaklarını karmakarışık sarı buklelerinin arasında gezdirdi. “Seninle konuşmak istediğim birçok şey var,” dedi.

“Büyük mutfağa geçip güzel bir kahve pişirmeye ne dersin?”

“Şarap içebilir miyiz?”

“Doğru söyledin!”

Byron peşlerinde yavaş yavaş ana eve doğru giderken, Zoë kuzenine yaşlı bakımı danışmanıya görüştüğü her şeyi anlattı. Kiraz öbekleriyle süslü retro duvar kâğıdıyla kaplı geniş ve neşeli mutfağa girdiler. Justine bir şişe şarap açarken, Zoë pastalarla dolu cam kapaklı kek tabağına baktı. Yokluğunda, Justine misafirlerine kahvaltı sunabilmek için kasabadaki pastaneye mecbur kalmıştı.

Zoë’nin dile getirmediği sorusuna karşılık, “Fena değiller ama senin pişirdiklerinle kıyaslanamazlar,” dedi. “İlk kez gelen misafirler daha iyisini tatmadıkları için memnundular, ama sürekli müşterilerin şikâyetlerini duymalıydın. ‘Zoë nerede?’ ve ‘Kahvaltıyı sabırsızlıkla bekliyordum, bize sunduğun bu mu?’ Şaka yapmıyorum, Zo: burası sensiz çok farklı.”

Zoë gülümsedi. “Ahh, kes şunu.”

“Bu doğru.” Justine ona bir kadeh şarap verdi ve birlikte mutfak masasına oturdular. Byron, Zoë’nin kucağına atlayıp beyaz bir tüy yumağı halinde yerleşti.

“Şimdi ne yapacaksın?” diye sordu Justine kısık bir sesle. “Gerçi, sanırım ne yapacağımı biliyorum.”

“Emma’nın bana ihtiyacı var,” dedi Zoë kısaca. “Gelip benimle yaşayacak.”

Justine endişeli bir şekilde kaşlarını çattı. “Onunla tek başına ilgilenemezsin.”

“Hayır, temel konularda bana yardımcı olup ben isteyken Emma’ya göz kulak olacak bir bakıcı bulacağım.”

“Bu ne kadar sürecek? Demek istediğim, Emma...” Justine rahatsız olmuş gibi duraksadı.

“Benimle yaşayamayacak kadar güçten düşmesini mi kastediyorsun?” diye Zoë onun yerine cümlesini tamamladı. “Bilmiyorum. Hızlı ya da yavaş olabilir. Ama bu olduğunda, onu Everett’teki bir yere, bir tür hafıza bakım tesisine götüreceğim. Dün oraya gittim ve baş gerontologla görüştüm, çok iyi biriydi. Sonrasında kendimi daha az suçlu hissettim, çünkü büyükannem yürüyemeyecek ya da kendisini yıkayamayacak hale geldiğinde, ona benim sunabileceğimden daha rahat ve güvenli bir ortam sağlayacaklarını anladım.”

“Onu arka taraftaki kulübeye yerleştirmek ister misin? İkiniz orada kalabilirsiniz ve ben de ana evdeki odalardan birine geçerim.”

Zoë cömertliği karşısında duygulandı. “Çok nazıksın. Ama orası bize yetecek kadar geniş değil. Emma’nın adada gölün kıyısında bir kulübesi var. Yaklaşık yüz on metre kare ve iki yatak odası ile bir mutfak var. Sanırım orada yaşamaya çalışacağız.”

“Emma’nın göl kenarında bir kulübesi mi var? Neden bundan haberim yok?”

“Ailesinden -Stewartlar’dan- kalma ve sanırım gençken orada çok fazla vakit geçiriyormuş. Ama otuz senedir oraya

gitmemiş ve kulübe kapatılmış. Arada sırada bir gayrimenkul yönetim şirketi orayı kontrol edip tadilattan geçiriyor.” Zoë duraksadı. “Emma’nın kulübeye dair birçok anısı olduğunu düşünüyorum. Şimdiye kadar onu neden satmadığını sordum ama açıklamak istemedi. Belki de sadece yorgundu.”

“Artık gerçekten orada yaşamayı istediğini mi düşünüyorsun?”

“Evet, bunu o teklif etti.”

“Nerede bu bahsettiğin kulübe?”

“Dream Gölü Yolu’nda.”

“Çok sade bir yer olduğuna bahse girerim.”

“Evet,” dedi Zoë kederli bir şekilde. “Bir-iki kez önünden geçtim ama henüz içeri girmedim. Bana biraz masraf çıkaracağından eminim. Banyoya parmaklıklar ve duş başlığı taktırmam ve Emma’nın tekerlekli sandalyeye ihtiyaç duyması ihtimaline karşı ön basamakların yanına bir rampa yaptırmam gerekecek. Bu tür şeyler. Yaşlı bakımı danışmanının verdiği ev yenileme önerilerinden oluşan bir listem var.”

Justine yavaşça kafasını salladı. “Çok fazla paraya ihtiyacın olacak.”

At kuyruğundan bir tutam perçem çıkmıştı. Justine derin düşüncelere daldığında yaptığı gibi dalgın bir şekilde bu tutamı çekti. “Kulübeyi uygun bir fiyata satın alıp senden kira almadan orada kalmaya izin vermeme ne dersin? Paramı Emma’yla ilgilenmek için kullanabilirsin. Hatta tadilat masrafını da üstlenebilirim.”

Zoë’nin gözleri kocaman oldu. “Bunu yapmana izin vermem.”

“Neden olmasın?”

“Senin için adil olmaz.”

“Emma’dan sonra... Kulübeye ihtiyacınız kalmadığında orayı kiraya vererek telafi ederim.”

“Henüz kulübeyi görmedin.”

“Elimden geldiğince yardım etmek istiyorum. Ben de Emma’dan sorumluyum.”

“Pek sayılmaz. Onunla kan bağı yok, o evlilik yoluyla büyük büyük halan.”

“Soyadı Hoffman. Bu benim için yeterli.”

Zoë gülümsedi, kuzeninin neşeli arsızlığının altında güçlü bir şefkat olduğunu düşündü. Justine düşünceli biriydi. İnsanlar ne kadar derin olduğunu ya da bunun onu ne kadar hassas kıldığını her zaman fark etmiyorlardı.

“Seni gerçekten seviyorum, Justine.”

“Biliyorum, biliyorum...” Sevgi gösterilerinden hiç hoşlanmayan Justine umursamazca elini salladı. “Bir an önce evi düzelterek birini bulmalıyız. Doğru düzgün iş çıkaran ustaların randevuları dolu olmalı, iyi olanlar ise çok yavaş çalışırlar.” Duraksadı. “Belki... Bilmiyorum...”

“Aklında biri mi var?”

“Sam Nolan’ın kardeşi Alex. Roche’de bazı evler inşa etti. Çok iyi iş çıkarır ve eskiden güvenilirliğiyle tanınırdı. Ama kötü bir boşanma geçirdi ve gayrimenkul yenileme anlaşmalarından biri başarısızlığa uğradı ve söylentilere göre, bir alkoliğe dönüşmüş. O yüzden, ne halde olduğunu bilmiyorum. Onu bir süredir görmedim. Sam’den işin aslını öğrenirim.”

Zoë bakışlarını kucağındaki kediye çevirdi ve uzun tüylelerini okşadı. Byron kıpırdanıp halka şeklinde kıvrıldı. “Ben... Aslına bakarsan, onunla tanıştım.” Sesinin normal çıkmasına özen gösterdi. “Lucy’yi ziyaret etmek için Rainshadow Yolu’na gittiğimde. Evde tadilat yapıyordu.”

“Bundan bahsetmedin.” Justine kaşlarını kaldırdı. “Onu nasıl buldun?”

Zoë rahatsız olmuş gibi omuzlarını silkti. “Sadece on saniye konuştuk. Bir izlenim edinmek için fırsatım olmadı.”

Justine yavaşça sırıttı. “Sen gördüğüm en kötü yalancısın. Anlat bana.”

Zoë karşılık vermekte zorlandı, düşünceleri kelimelere dönüşmeyi reddediyordu. Alex Nolan’a verdiği tepkiyi nasıl

açıklayabilirdi? Etkileyici ve huzursuz ediciydi, kusursuz haşin hatları ve insanlığının kalan son voltajıyla parlayan gözleri vardı. Adam çok üzgün görünüyordu, içinde hassas ve umut dolu olan her şey elmas kadar sertleşmişti. Neyse ki, adam ona pek ilgi göstermemiş, dikkate değmezmiş gibi göz ardı etmişti. Zoë için hiç mahsuru yoktu.

Gençlik yıllarından beri, erkekler onun hakkında belirli varsayımlara kapılırlardı, sonuç olarak iyi erkekler ondan uzak durur ve yolu hiç de iyi olmayan erkeklerle açık bırakırlardı. Ona her zaman çekici kadınları avlamayı ve baştan çıkarmayı bir hobi olarak gören erkekler yaklaşmıştı. Söz konusu erkekler bir kadını yatağa atmayı başarırlarsa, oyunu kazandıklarını düşünürlerdi. Zoë herhangi bir erkeğin skoru olmak istemiyordu ve kullanılmak da istemiyordu.

Chris'le evlenince, nihayet ona olduğu gibi değer veren birini bulduğunu sanmıştı. İlgili ve her zaman onu dinleyen, saygıyla ve dürüstçe yaklaşan düşünceli bir adamdı. Evlendikten bir sene sonra Chris ona başka bir adama âşık olduğunu söylediğinde, bütün bunlar onun için her şeyi daha yıkıcı kılmıştı. Zoë'nin özgüvenini her zaman destekleyen birinden gelen bu ihanet acımasız ve ironik bir sürprizdi. O zamandan beri, iki sene boyunca romantik bir ilişki yaşamamıştı. Söz konusu erkekler olduğunda içgüdülerine güvenmiyordu. Ve Alex Nolan gibi bir adamla baş edemeyeceği çok açıktı.

En sonunda, Alex'i düşünerek, "Yakışıklı olduğunu düşündüm," demeyi başardı Zoë. "Ama pek yaklaşılabılır değil."

"Ben kadınlardan hoşlanmadığı hissine kapıldım."

"Eşcinsel olduğunu mu?"

"Hayır, bunu kastetmiyorum – o heteroseksüel bir adam. Kadınlarla birlikte oluyor ama onlardan hoşlandığını sanmıyorum." Justine duraksayıp omuzlarını silktili. "Elbette, bunun kulübeyi tadilattan geçirmekle hiçbir ilgisi yok. O nedenle, Sam'i ararsam ve hâlâ tadilat işi yaptığını söylerse, ne

dersin? İşi Alex'in yapmasının senin için mahsuru olur mu?"

"Elbette, olmaz," dedi Zoë, yine de onu tekrar görme düşüncesi midesinde kelebeklerin uçuşmasına neden oldu.

Sam ona Justine'in telefonunu vermekten bahsedince, "Hayır," dedi Alex lafı dolandırmadan. "Çok meşgulüm."

"Bu iyiliği benim için yapmanı istiyorum," dedi Sam. "O Lucy'nin en yakın arkadaşı. Ayrıca, bu işe ihtiyacın var."

İki kardeş ikinci katın sahanlığının tavanına bir reçine madalyon takarken, hayalet yakında bir yerde oturuyordu. "O haklı," dedi hayalet ona ters ters bakan Alex'e.

"Umurumda bile değil," diye homurdandı Alex, bir ayaklı merdivenin üzerindeydi ve Sam eğreti dolgulu tahta destekle aşağıda dururken, madalyonun yapışkanlı arka yüzünü yukarıdaki kuru duvara bastırıyordu.

"Sakin ol," dedi Sam kısık bir sesle. "Biraz para kazanmanın sana bir zararı olmaz."

Alex bıkkınlığını belli etmemek için mücadele etti. Hâlâ hayaleti görebilmesi ve duyabilmesinin onu başkalarının da görebileceği anlamına gelmediğine alışmaya çalışıyordu. "Ona başka birini bulmasını söyle."

"Başka biri yok. Sen hariç adadaki bütün inşaatçılar yaz boyunca dolular. Ve Justine bana her zamanki kurnazlığıyla bu işi becerip beceremeyeceğini sormaya çalışıyordu."

"Bir göl kulübesini tadilattan geçirmeyi mi?" Alex içerledi. "Neden bunu beceremeyeyim ki?"

"Bilmiyorum, Al. Belki de son zamanlarda insanlara... Hayatının yarısı 'sarhoş' ve diğer yarısı 'akşamdan kalma' olabilir miş gibi bir izlenim verdiğin içindir. Evet, bana ters ters bakabilirsin ama bu çok yakında çalışamayacak kadar sarhoş ve içki içemeyecek kadar meteliksiz kalacağın gerçeğini değiştirmiyor."

"Bu konuda da haklı," diye yorum yaptı hayalet.

"Canın cehenneme," dedi Alex ikisine de. "Ne olursa olsun, bir gün bile işimi kaçırmadım."

Sam madalyonun altındaki dolgulu desteği sıkıştırırken, Alex reğinenin yerinden oynamadığından emin olmak için tavandaki kalemle işaretlenmiş yerleri kontrol etti.

“Buna ben de inanıyorum,” dedi Sam kısık bir sesle. “Ama ortaya çıkıp bunu herkese kanıtlamalısın, Al. Anladığım kadarıyla, 401 binin artık 501 bin.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“Net varlığın Levi’s kotunun cebinde yazıyor demek.”

“Dream Gölü yenileme projesi hâlâ bende. Sadece yeni destekçiler bulmam gerekiyor.”

“Harika. Bu arada, Zoë’nin küçük kulübesi de Dream Gölü Yolu üzerinde. Muhtemelen yüzlerce kez önünden geçmişsindir. O nedenle, buraya birkaç hafta ara verip kulübesini düzeltebilirsin ve-”

“Zoë mi?” diye sertçe sordu Alex merdivenlerden inerek. “Kulübenin Justine’in olduğunu söylediğini sanıyordum.”

“Beni arayıp söyleyen Justine’di. Zoë bir tür Alzheimer hastası olan büyükannesiyle birlikte orada yaşayacak. Zoë’yi hatırlıyorsun, değil mi? Harika... Kekleri olan güzel yüz-lü sarışın.” Sam, Alex’in yüzündeki ifadeyi görünce sırtıttı. “Bana yardımcı ol. O Lucy’nin en yakın arkadaşlarından biri. Lucy’nin minnettarlığının faydasını görebilmem için bunu yap.”

Hayalet küstah bir neşeyle Alex’e baktı. “Neden olma-sın?” diye sordu. “Tabii korkmuyorsan.”

Kendine hâkim olamadan, “Neden korkayım ki?” diye sordu Alex sinirli bir şekilde.

“Neden korkmaktan bahsediyorsun?” diye sordu Sam şaşkınlıkla. “Zoë’den mi?”

“Hayır,” dedi Alex bıkkınlıkla. “Unut gitsin.”

“Çok karışık olmak zorunda değil,” dedi Sam Alex’e. “Güzel kadın, büyükannesi için git ve evi tamir et. Belki şan-sın yolunda gider ve sana akşam yemeği pişirir.”

“Ama şansın yolunda gitmezse,” diye ekledi hayalet, “ger-

çekten ne tür bir korkak olduğunu anlamış oluruz.”

“Yapacağım,” dedi Alex dişlerini sıkarak. Kabul etmezse, hayaletin onu rahat bırakmayacağı çok açıktı. Ve hayalete -belki kendisine de- Zoë Hoffman’ın onun için hiçbir sorun oluşturmadığını kanıtlaması gerektiğini düşünüyordu. “Bana numarasını ver. Ne istediğini öğrenir ve bir fiyat belirlerim. Hoşuna gitmezse, başka birini bulabilir.”

“Ama ona iyi bir fiyat vereceksin, değil mi?”

“Ben herkese iyi fiyat veririm,” dedi Alex buz gibi bir tonla. “Müşterilerimi kazıklamam, Sam.”

“Bunu biliyorum.” Sam yanıt vermekte gecikmedi. “Aksini ima etmiyordum.”

“Adil bir fiyat vereceğim, iyi iş çıkarır ve işimi zamanında bitiririm. Her zaman olduğu gibi. Ve sonrasında, özel hayatım hakkında çeneni kapatmamaya devam edersen, bu destek direğini alıp senin-”

“Anlaştık,” dedi Sam hemen.

7. Bölüm

“Neden Alex ile kulübede sen buluşmuyorsun?” diye sordu Zoë Justine’le birlikte yemek odasındaki kahvaltı tabaklarını kaldırırken.

“Orası senin evin olacak,” dedi Justine mantıklı bir şekilde ve mutfağa doğru onu takip etti. “Ve Emma’nın neye ihtiyacı olacağını en iyi sen biliyorsun.”

“Yine de benimle gelmeni isterdim.”

“Gelemem. Bankada kredi yetkilisiyle görüşeceğim. Bunu tek başına halledebilirsin. Sadece bütçeyi unutma.”

“Beni endişelendiren bütçe değil,” dedi Zoë gereksiz bir şekilde kahvaltı tabağını lavaboda kazırken. “Yabancılarla konuşmaktan hoşlanmadığımı biliyorsun.”

“Alex yabancı değil. Onunla daha önce de karşılaştın.”

“Otuz saniyeliğine.”

“Bugün Everett’e gidip bir sürü yabancıyla konuştun.”

“Bu aynı şey değil.”

“Ahh.” Justine iki avuç dolusu çatal bıçak takımını bulaşık makinesine doldururken duraksadı. “Anlıyorum. Ama seni rahatsız edecek hiçbir şey yapmaz. Tam bir profesyonel gibi davranacak.”

“Emin misin?”

“Elbette, eminim. O Sam’in kardeşi. Sana karşı kırıcı olursa, Sam onu pişman eder.”

“Sanırım.”

“Görüşmeyi ayarlamak için onunla telefonda konuştun, değil mi? Dostça mıydı?”

Zoë bunu düşündü. “Düşmanca değildi...”

“Ama kibardı, değil mi?”

Zoë kısa konuşmalarını düşündü. Aralarında hiç hoş söz geçmemişti, Alex'te kardeşi Sam'in rahat çekiciliğinden eser yoktu. Ama evet... Kibardı. Justine'in sorusunu kafasını sallayarak yanıtladı.

“Utangaçlığından kurtulmanın tek yolu,” diyordu Justine pragmatik olarak, “pratik yapmaktır. Bilirsin, dostça davranarak, havadan sudan konuşarak. Erkekler bizden pek farklı değiller.”

“Evet, farklılar.”

“Pekâlâ, bizden farklılar. Demek istediğim, karışık değil-ler.”

“Evet, karışıklar.”

“Bazen karışık olabilirler ama tamamen öngörülemez değiller.”

Zoë içini çekti. Justine'in özgüvenine hayrandı ve haklı olduğunu biliyordu: pratik yapmaya ihtiyacı vardı. Ama her açıdan gözünü korkudan bir adamla göl kenarındaki bir kulübede yalnız kalma fikri son derece stresliydi.

“Çekindiğim bir şeyle karşı karşıya kaldığımda ne yaparım, biliyor musun?” diye sordu Justine. “Onu adımlara bölerim. O nedenle Alex'le kulübede buluşacak olsaydım, üç saatlik bu işi düşünmek için-”

“Üç saat mi sürecek?”

“Muhtemelen iki saat. Kendime, ‘Birinci adım. Tek yapmam gereken arabaya binip kulübeye gitmek,’ diyerek başlarım. ‘İkinci adım. Tek yapmam gereken kapıyı açıp içeri girmek ve beklemek.’ Ve Alex geldiğinde: ‘Üçüncü adım. Onu içeri alıp birkaç dakika sohbet edeceğim.’” Justine memnuniyetle gülümsedi. “Gördün mü? Tek tek düşündü-

günde bunların hiçbirini korkunç değil. Ama hepsini bir arada düşününce, kuduz bir kaplandan kaçmaya çalışıyormuş gibi hissediyorsun.”

“Örümcekler,” dedi Zoë. “Kuduz kaplan fikri beni korkutmuyor. Ben asıl örümceklerden korkarım.”

“Pekâlâ ama bu benzetmeyi berbat ediyor. Hiç kimse örümcekten koşarak kaçmaz.”

“Kurt örümcekleri kurbanlarının peşine düşerler. Ve karadullar çok hızlı hareket edebilirler. Bir de sıçrayabilen örümcekler var-”

“Birinci adım,” diye kesin bir tavırla sözünü kesti Justine. “Anahtarlarımı bul.”

Alex göl kenarındaki kulübenin önüne arabasını çektiği andan itibaren, hayalet dikkat kesildi. İlk kez konuşmayı bıraktı ve belirgin bir şaşkınlıkla bütün detaylara baktı.

Alex bu kadar ilginç bulduğu şeyin ne olduğunu anlayamadı. Sedir ağacı kaplamalı, ön verandası kapalı, geniş saçakları ve taş bir bacası olan ev küçük ve gösterişsizdi. Verandadaki yukarı doğru incelen kare biçimli sütunlar ve yontulmamış taştan temel gibi zanaatçı detayları evin, doğru düzgün bir tadilattan geçirildikten sonra, belirli bir çekiciliği olabileceğini düşündürüyordu. Ama kulübenin yanındaki yanları açık ucuz garaj kötü görünüyordu. Ve ilk bakışta gayrimenkul yönetim şirketinin bakım konusunda vasat bir iş çıkardığı belliydi. Bahçe bakımsızdı ve çimenler çok uzamıştı, çakıl taşlı araba yolu yabani otlarla doluydu. Eğer içerisi de dışarısı kadar bakımsızsa, bazı sorunlar olacağı kesindi.

Erken olduğu için Zoë henüz varmamıştı, Alex küflenme, hasarlı kaplama ya da temel çatlakları olup olmadığını görmek için kulübenin etrafında dolaştı.

Alex’in peşinden kamyonetten inerken, “Burayı biliyorum,” demişti hayalet şaşkınlıkla. “Burada olduğumu hatırlıyorum. Hatırlıyorum-” Aniden sustu.

Alex ona küçük bir bakış attı, geçmişe özlem duyduğunu hissetti. “Burada mı yaşıyordun?”

Sıkıntılı görünen hayalet dalgın bir şekilde, “Hayır, burada... Birini ziyaret ediyordum.”

“Kimi?”

“Bir kadını.”

“Ne amaçla?” diye üsteledi Alex.

Hayaletin yüzünün kızarması mümkün olmasa da rahatsız olduğu belliydi. “Seni ilgilendirmez,” diye kısa ve ters bir karşılık verdi.

“Demek onunla birlikte oluyordun?”

Hayalet ona dik dik baktı. “Beni rahat bırak!”

Onu sinirlendirebildiğine sevinen Alex evin dışında dolaşmaya devam etti. Ama sevinci kısa sürdü, yakınında olmanın neredeyse canını yaktığı güçlü ve saf bir özlemin farkındalığında adeta boğuldu. Hayalet bu hisse kimin ya da neyin sebep olduğunu biliyor muydu? Alex ona sormak istedi ama nedense düşüncesizce geldi... Bu beklenmedik acıya saygı duymanın tek yolu sessiz kalmaktı.

“O geldi,” dedi hayalet çakıllı araba yolunda tekerleklerin sesini duyduklarında.

“Harika,” dedi Alex keyifsizce. Zoë’yle konuşma, onunla gelişigüzel bir şekilde iletişim kurma düşüncesi soğuk terler dökmesi için yeterliydi. Gergin kaslarını ovuşturmak için elini ensesine götürdü.

Hayalet Alex’e korkak demekte haklıydı. Ama Alex kendisi için endişelenmiyordu.

Darcy’yle başarısızlıkla sonuçlanan evliliği kendisi hakkında şüphelendiği en kötü şeylerden bazılarını doğrulamıştı. Ona, yakınlık kurmanın insanı sadece silahlandırmakla kalmayıp aynı zamanda kişiye en yakın olduğu insanları incitmeye isteği verdiğini öğretmişti. En çok da kaderinde ebeveynleri gibi olmak olduğuna ikna olmuştu. Kaçınılmaz bir şekilde önemseydiği her şeyi ve herkesi yok edecekti.

O ve Darcy ayrıldıktan sonra hasarın en kötüsü ortaya çıkmıştı. Eski eşi arada sırada adaya geldiğinde sevişmeye de-

vam etmişlerdi. “Eski günlerin hatırına,” demişti Darcy bir noktada, ama vahşi karşılaşmalarında eski günleri yâd etmeye ya da pişmanlığa dair hiçbir şey yoktu. Sadece öfke vardı. Ve intikam. Birbirlerine kızgın oldukları için sevişiyorlardı ve en kötüsü de birbirlerine şefkatle yaklaştıkları günlerde olduğundan çok daha iyi bir deneyimdi bu. Hâlâ yaptıkları şeylere, birbirlerini kendilerinin mümkün olan en kötü versiyonuna nasıl dönüştürdüklerine dair anıları peşini bırakmıyordu.

Bunların ardından masumiyete geri dönmeleri mümkün değildi.

Ve hayatında Zoë Hoffman gibi birine yer yoktu. Alex’in onun için yapabileceği en iyi şey ondan uzak durmaktır.

Ön tarafa dolaşmadan önce, Alex kısık bir sesle, “Ayağımın altından çekil ve onunla konuşurken dikkatimi dağıtma. İnsanlar şizofren inşaatçıları işe almamaya eğilimlidir,” dedi.

“Ağzımı açmam,” diye söz verdi hayalet.

Bundan o kadar emin değildi. Ama ikisi de hayalet Alex’i sinirlendirirse, uzun zamandır tavan arasında duran eski hayatıyla ilgili bir ipucu verebilecek eşyalara göz gezdirmeyi reddedeceğini biliyorlardı. Ve hayalet kendi kimliğini bilmeyi çok istiyordu. Alex bunu asla itiraf etmese de o da meraklanmıştı. Hayaletin neden böylesine acımasızca bir duruma mahkûm edildiğini merak etmemek imkânsızdı. Belki, hayalet geçmiş günahlarının bedelini ödüyordu - belki de bir tür suçlu ya da şerefsizdi. Ama bu neden Alex’e yapışıp kaldığını açıklayamıyordu.

Alex ona şüpheli bir bakış attı ama hayalet fark etmemiş gibi görünüyordu. Eve ve yaklaşan Zoë’ye bakıyordu, uzak-taki gölgeler onu büyülemişti.

Zoë yanları açık garajın altına bir kamyonetin park ettiğini görünce şaşırdı. Alex çoktan gelmiş olabilir miydi? Buluşma vaktine hâlâ beş dakika vardı.

Kalp atışları hızlandı. Kamyonetin yanına park edip güneşlik aynasına baktı ve çiçek desenli gömleğinin düğmelerinin iliklenmiş olup olmadığını kontrol etti. Üstten iki düğme köprücük kemiğine kadar açıktı. Bir süre düşündükten sonra onları da ilikledi. Volkswagen’den inip kamyonete yaklaştı ve boş olduğunu fark etti. Alex eve girmenin bir yolunu mu bulmuştu?

Pembe deri düz ayakkabılarıyla çakıl taşlı yolda ilerleyip ön kapıya gitti ve hâlâ kilitli olduğunu gördü. Elini çantasına sokup gayrimenkul yönetim şirketinin verdiği anahtarları buldu. Birincisi işe yaramadı. İkinci anahtar seçip kilide sokarken, birinin yan taraftan ona yaklaştığını fark etti. Gelen evin dışında dolaşan Alex’ti. Atletik ve rahat bir şekilde hareket ediyordu, siyah kısa kollu tişörtü ve kot pantolonunun sardığı bedeni neredeyse bir deri bir kemikti. Gelip kocaman ve düşünceli bir varlık gibi yanında durdu.

“Merhaba,” dedi Zoë kendisini neşeli olmaya zorlayarak.

Alex hafifçe başını eğerek selam verirken, günışığı koyu saçlarının katları üzerinde kaydı. Açılı elmacık kemikleri, güçlü kaşları ve donmuş ateşi andıran gözleriyle neredeyse acımasız bir güzelliği vardı. Kontrollü görüşünün altında, sanki yeterince yemek yememiş ya da uyumamış gibi huzursuz bir şey vardı. O esrarengiz ve dile getirmediği ihtiyacı neredeyse teninden fısıkıyordu.

Boşanmanın fiziksel bir etkisi olduğuna şaşırılmamalıydı - doğru düzgün yemek yemek ona iyi gelebilirdi. Zoë fırsatı olursa ona ne pişireceğini düşünmesine engel olamadı. Belki, ekşi yeşil elmalı ve tütsülenmiş domuz pastırmasıyla süslenmiş tatlı balkabağı çorbasını, deniz tuzu serpilmiş tereyağlı poğaçaya eşliğinde servis edebilirdi.

Anahtar karşı koyan kilitte daha sert bir şekilde çevirdi, akli hâlâ hayali akşam yemeğiyle meşguldü. Belki daha ağır ve doyurucu bir şey pişirebilirdi... Domuz eti, buzağı eti ve Fransız usulü köy ekmeği kırıntılarıyla yoğrulmuş köfteler.

Karamelize edilmiş taze soğan aromalı patates püresi... Ve yanında sarımsak ve zeytinyağıyla eriyene kadar yavaşça sote edilmiş yeşil ve sarı yer fasulyesi-

Anahtar ikiye ayrılırken Zoë'nin hayalleri yarıda kaldı. Metalin yarısının kilidin içinde kaldığını anlayınca umutsuzluğa kapıldı. "Ahh." Yüzü kızardı ve Alex'e korku dolu bir bakış attı.

Alex'in yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. "Eski anahtarlarla böyle olabilir. Zamanla kırılğanlaşıyorlar."

"Belki bir pencereden içeri girebiliriz."

Alex elindeki anahtara baktı. "Başka bir ev anahtarı var mı?"

"Sanırım. Ama önce kırık anahtarı kilitten çıkarman gerekecek..."

Tek kelime etmeden Alex kamyonetine gidip içeri uzandı ve kırmızı metal bir alet çantası çıkardı. Onu verandaya getir-di ve aradığı şeyi bulana kadar aletleri karıştırdı.

Yoluna çıkmamaya özen gösteren Zoë kapının yanında durup Alex'in sıkışan kilide metal bir tel sokmasını izledi. Bir-iki dakika içinde kırılan anahtarı kilitten çıkarmayı başardı. Karga burun penseyle ustalıkla dışarıda kalan ucunu tutup anahtarı dışarı çekti.

"Çok basit bir şeymiş gibi göründü," dedi Zoë.

Alex aletleri kutuya koyup doğruldu. Zoë, adam onun gözlerinin içine bakmakta zorlanıyormuş gibi bir izlenime kapıldı. "Alabilir miyim?" diye sordu Alex anahtarlığa uzanarak.

Zoë parmaklarına dokunmamaya özen göstererek anahtarlığı ona verdi. Alex anahtarlara göz attı, birini denedi ve kapı gıcırdayarak açıldı.

Ev karanlık ve sessizdi, küf kokuyordu. Alex Zoë'nin önünden oturma odasına gitti ve ışık anahtarını bulup açtı.

Zoë çantasını kapının kanına koydu ve oturma odasında ilerlemeye cesaret etti. Yavaşça bir daire çizdi ve yerleşim pla-

nının ferah olduğunu keşfedince sevindi. Ama mutfak gemilerdeki kadar küçük ve basıktı, dahası ne yazık ki dolap yeri yoktu ve zemini eski bir muşambayla kaplıydı. Görünürdeki tek mobilya antika krom mutfak masası ve vinil kaplamalı rengi solmuş üç sandalyeydi. Kırıksık alüminyum jaluziler bir dizi iskelet gibi pencereleri örtüyorlardı.

Zoë içeri biraz temiz hava girmesi için pencerelerden birini açmaya gitti ama yerinden oynatamadı. Pencere sıkışmıştı.

Alex yanına yaklaşp parmağının ucunu pencere kasası ve pervazı arasında gezdirdi. “Boyayla kapatılmış.” Bir sonraki pencereye gitti. “Bu da öyle. Boyayı daha sonra keserek açarım.”

“Biri neden pencereleri boyayarak kapatmak istesin ki?”

“Genellikle cereyanı önlemek için. Yalıtım yapmaktan daha hesaplıdır.” Alex’in yüz ifadesi bu fikir hakkında ne düşündüğünü açıkça ortaya koyuyordu. Köşeye gitti ve halının gevşek kısmını tutarak kaldırarak altına baktı. “Burası ahşap döşeme.”

“Gerçekten mi? Yeniden cilalanabilir mi?”

“Olabilir. Halıyı tamamen kaldırmadan döşemenin ne durumunda olduğunu anlamak imkânsız. Bazen döşemeyi halıyla boşuna kaplamazlar.” Alex mutfağa gidip bir parça küfün duvarda çürük gibi yayıldığı kısmı incelemek için diz çöktü. “Su sızıntısı var,” dedi. “Duvarın bir kısmını yıkmamız gerekecek. Dış cephede ağaç karıncaları gördüm, nem yüzünden orada yuva yapmışlar.”

“Ahh.” Zoë kaşlarını çattı. “Umarım burayı tadilattan geçirmeye değer. Dilerim bunun için çok geç değildir.”

“O kadar kötü görünmüyor. Ama kulübeyi bir denetimden geçirtnmelisin.”

“Bu ne kadar tutar?”

“Muhtemelen birkaç yüz dolar.” Alet çantasını köhne krom masaya koydu. “Burada büyükannenle mi yaşayacaksınız?”

Zoë kafasını salladı. “Vasküler bunama hastası. Çok yakında yürütece ya da tekerlekli sandalyeye ihtiyacı olabilir.” Çantasını almaya gitti ve içinden çıkardığı broşürü uzattı. “Evin onun için güvenli olması için yapılması gereken şeyler bunlar.”

Alex broşüre gelişigüzel bir şekilde göz gezdirdikten sonra ona verdi.

“Belki de sende kalması daha iyi olur,” dedi Zoë.

Alex kafasını salladı. “Engelli Amerikalılar Yasası’nı biliyorum.” Şüpheli bir şekilde gözlerini etrafta gezdirdikten sonra ekledi: “Eğer büyükannen bir yürüteç ya da tekerlekli sandalye kullanacaksa, yerleri laminatla kaplatmalısın.”

Zoë adam listeye doğru düzgün bakmadığı için sinirlendi. Neredeyse patronluk taslar gibi bir hali vardı. “Laminattan hoşlanmıyorum. Gerçek ahşabı tercih ederim.”

“Laminat daha hesaplı ve dayanıklıdır.”

“Öyleyse, bunu düşüneceğim. Ama yatak odalarında halı olmasını istiyorum.”

“Fazla yumuşak olmadıkça, olabilir. Yoksa tekerlekli sandalyeyi üzerinde dolaştırmak kumun içinde ilerletmeye çalışmak gibi olur.” Alex mutfak girişinde durup ışığı yaktı. “Bunun yük taşıyan duvar olduğunu sanmıyorum. Onu yıkip bu alanı bir adaya dönüştürebilirim. Böylece dolap sayısı ve tezgâh genişliği ikiye katlanır.”

“Bunu yapabilir misin? Açık mutfak olmasa harika olur.”

Alex alet çantasından yapışkanlı bir kâğıt destesi çıkardı ve en üsttekine birkaç kelime karaladı. Çelik metreyi alıp mutfaga döndü. “Ne tür bir tezgâh istediğine karar verdin mi?”

“Ahh, evet,” dedi Zoë hemen. “Kalın kesme tahtası olmalı.” Hep kalın ahşap tezgâhı olmasını hayal etmişti ama hiç fırsatı olmamıştı. Artist’s Point’te çalışmaya başladığında, sabuntaşı tezgâhlar çoktan monte edilmişti.

Çelik metre tıkırdayıp birkaç kez hışırdadı. “Çok fazla yemek pişiriyorsan, tahta tezgâh çizikleri çabuk belli eder. Pahalıdır. Ve bakımı masraflıdır.”

“Bunların farkındayım,” dedi Zoë. “Ahşap tezgâhlı mutfaklarda çalıştım.”

“Kompozit taşa ne dersin?”

“Ahşap tezgâhı tercih ederim.”

Alex ona karşı çıkmak üzereymiş gibi dudakları aralık bir şekilde mutfaktan çıktı. Ama kadının savunmacı ifadesini görünce, ağzını kapatıp not almaya devam etti.

Zoë-ondan nefret etmeye başladığını hissetti. Özellikle de sessizliği sinir bozucuydu, çünkü ardındaki neden hakkında hiçbir ipucu vermiyordu. Boşanmış olması hiç şaşırtıcı değildi... Çünkü bu adamla rahat bir şekilde yaşama ihtimali imkânsızdı.

Ona bakmamaya özen gösteren Zoë, Fransız tarzı kapıların çürümüş suntalarla döşeli ufak bir verandaya açıldığı evin arka tarafına gitti. Ferforje parmaklıklarla çevrili güzel, küçük bir bahçe vardı, ötesinde bir koruluk ve Dream Gölü vardı.

“Kedi kapısı takabilir misin?” diye sordu Zoë.

“Ne?” diye sordu Alex, odanın diğer tarafındaki odun sobasının yanından.

“Kedi kapısı. Buraya.”

“Bir de kedi olacak,” diye homurdandığını duydu adamın.

“Bu ne demek oluyor?” diye sordu Zoë sinirden kızarak.

“Hiçbir şey.”

“Kedi sahibi olmanın yanlış bir yanı mı var?”

Alex çelik metreyi çekip yer boyunca uzatmaya başladı. “Ne tür bir evcil hayvanının olduğu umurumda değil. Söylediğimi unut. Ayrıca evet, kedi kapısı takabilirim. Ama içeri bir rakunun ya da tilkinin girmeyeceğini garanti edemem.”

“Bu riske gireceğim,” dedi Zoë kısaca.

Sessizlik.

Alex oturma odasını ölçüp notlar alırken, Zoë dar mutfak alanını incelemeye gitti. Beklediği gibi, mikrodalga fırın ya da bulaşık makinesi yoktu. Mutfak tadilatından geçirmek evin

değerini artıracığı için o ve Justine bütçelerinin bir kısmıyla mutfak aletleri almayı kararlaştırmışlardı. Zoë mutfak adasına bir mikrodalga çekmecesini taktırmanın kullanışlı olacağını düşündü. Doğal olarak, bulaşık makinesi lavabonun yanında ve buzdolabı ise herhangi bir duvara çarpmadan kapısını açabileceği bir yerde olacaktı.

Dolapları boyayarak ve yeni madeni aksamı ekleyerek tasarruf edebilirlerdi. Dolaplardan birinin kapısını açtı. İçi tozla kaplıydı. Orta rafta bir şey gören Zoë onu almak için ayak parmaklarının ucunda yükseldi. Metal kısmı paslanmış tahta saplı antika bir yumurta çırpıcısı. Kullanılabilir halde olmamasına rağmen, biri onu dekor amaçlı kullanabilirdi. Bu ve Emma'nın sakladığı diğer eski eşyalar düşünüldüğünde, Zoë kederli bir şekilde eBay'de ikinci el eşya satıcısı olmasının kaçınılmaz olduğunu anladı.

Yumurta çırpıcısını kenara koyarken, Zoë dolabın kenarından avuç büyüklüğünde bir nesne tezgâha düşünce irkildi.

Bu bir örümcekti. Kocaman bir örümcek.

Ve şaşırtıcı bir hızla ona doğru ilerlemeye başladı, eklemli bacakları gözle takip edilemeyecek kadar bulanıktı.

8. Bölüm

Zoë'nin çılgınlığını duyan Alex birkaç saniye içinde yanına ulaştı. Genç kadın mutfaktan kaçmıştı, solgun yüzünde gözleri kocamandı. “Ne oldu?” diye sordu Alex.

“Ö-örümcek,” dedi genç kadın boğuk bir sesle.

“Burada,” diye seslendi hayalet mutfaktan. “Lanet olası şey bir tezgâhtan diğerine atladı.”

Dar alana koşan Alex eski yumurta çırpıcıyı alıp birkaç kararlı hamleyle örümceği öldürdü.

Daha yakından bakmak için duraksayan Alex kısık bir ısıklık çaldı. Bu bir kurt örümceği, gündüz vakti saklanan ve geceleri kurbanlarını avlayan bir türdü. Ve bu hayvanat bahçesi dışında gördüğü en büyük kurt örümceği. Sam olsaydı, bu duruma nasıl tepki vereceğini düşünürken dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı. Sam örümceğe zarar vermeden onu yakalamanın ve güvenli bir şekilde dışarı çıkarmanın bir yolunu bulur ve bu sırada doğaya saygı göstermek konusunda nutuk atardı. Alex'in bakış açısına göre, doğa içeri girmeye cüret ettiğinde, kendisini kocaman bir böcek ilacı kutusuyla karşı karşıya bulacaktı.

Gözlerini mutfakta gezdirdi. Tavanın köşesine demir atmış gevşek bir örümcek ağı vardı. Örümcekler ağlarını yiyecek kaynaklarının yakınına örürlerdi ve bu duvardaki sı-

zıntuların yol açtığı küfe çekilen bol miktarda böcek olduğu anlamına geliyordu.

“Alex,” dedi hayalet diğer odadan telaşla, “Zoë’ye bir şey oldu.”

Alex kaşlarını çatarak mutfaktan çıktı ve Zoë’yi oturma odasının ortasında kollarını etrafına dolamış bir şekilde buldu. Ciğerleri çökmüş gibi kesik kesik soluyordu. İki adımda yanına vardı. “Ne oldu?”

Genç kadın onu duymuyormuş gibiydi. Kocaman gözleri odaklanmakta zorlanıyordu. Tepeden tırnağa titriyordu.

“Seni ısırды mı?” diye sordu Alex, yüzüne, boynuna, kollarına ve teninin açıkta kalan her yerine baktı.

Zoë kafasını salladı ve hırıltılı bir şekilde konuşmaya çalıştı. Alex ona doğru uzandığını fark edince hemen ellerini geri çekti.

“Panik atak,” dedi hayalet. “Onu sakinleştirebilir misin?”

Alex otomatikman kafasını sağa sola salladı. Kadınları sınırlendirmekte iyiydi ama repertuarında onları sakinleştirmek yoktu.

Hayalet bıkmış gibi görünüyordu. “Sadece onunla konuş. Sırtına hafifçe vur.”

Alex ona şaşkın bir bakış attı. Ona dokunmayı neden istemediğini açıklamasının bir yolu yoktu. Bunun bir felakete yol açacağından emindi. Ama bayılmak üzereymiş gibi görünen Zoë ayakta zor duruyordu ve başka seçeneği yoktu. Alex ona doğru uzandı ve hafifçe kollarını tuttu. Kadının tenini avuçlarında hissetmek içine heyecan verici bir sıcaklığın yayılmasına neden oldu, içinde bulundukları durum düşünüldüğünde bu oldukça ahlaksızcaydı.

Kadınlarla hayal edilebilir her pozisyonda birlikte olmuştu ama daha önce içlerinden birini teselli etmek için kollarına almamıştı. “Zoë, bana bak,” dedi kısık bir sesle.

Neyse ki genç kadın söylediğini yerine getirdi. Kesik kesik nefes alıyor ve aslında tam tersi geçerli olsa da sanki ciğer-

lerine yeterince hava çekemiyormuş gibi güçlükle yutkunuyordu.

“Derin bir nefes alıp yavaşça vermeni istiyorum,” dedi Alex. “Bunu yapabilir misin?”

Zoë boş gözlerle ona baktı, gözleri çaresiz ve yaşlıydı. “Gö-göğsüm- ”

Alex ne demek istediğini hemen anladı. “Kalp krizi geçirmiyorsun. İyileşeceksin. Sadece yavaşça nefes almanı sağlamalıyız.” Genç kadının süzölmeye başlayan gözyaşları yanaklarında beliren inci gibi ter damlalarına karıştı. Bu görüntü Alex’in göğsünün acı verici şekilde sıkışmasına neden oldu. “Güvendesin,” dediğini duydu. “Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Sakin ol...” Elini yüzünün yan tarafına koydu. Yanağı beyaz bir orkidenin çanak yaprakları gibi serin ve dolgundu. Dikkatle burnuna dokundu, burun deliklerinden birine bastırıp o şekilde tuttu. “Ağzını kapalı tut. Bir burun deliğinden nefes al.”

Hava girişi kısıtlanan Zoë’nin nefesi düzene girmeye başladı. Ama kolay değildi. Nefesi kesildi ve hıçkırdı, bir pipetle mısır şurubu içmeye çalışıyormuş gibi solumak için mücadele etmeye devam etti. Alex’in elinden onu sabırla tutmaktan ve bedeninin bunun üstesinden gelmesine izin vermekten başka bir şey gelmiyordu. Onun rahatlamaya başladığını hissedince, “Aferin sana,” diye mırıldandı. “İşte böyle.” Birkaç kesik nefes daha aldı. Neyse ki, mücadele etmeyi bıraktı. Yüzünü kavrarken başparmağıyla yanağındaki iz bırakan yaşları sildi. “Derin derin nefes al.”

Yorgun görünen Zoë başını omzuna koyarken, soluk altın rengi bukleleri onun çenesini gıdıkladı. Alex hareketsiz kaldı. Genç kadının güçlükle, “Üzgünüm,” diye fısıldadığını duydu. “Üzgünüm.”

Alex kadar üzgün olamazdı. Çünkü onu hissetmek içine ani bir zevk dalgası göndermişti, öylesine saf ve yakıcıydı ki neredeyse acı vericiydi. Her nedense, böyle olacağını biliyor-

du. Kemikleri sıvılaşmış gibi bedenleri birleşene kadar onu kendisine doğru çektiğini fark etti. Sırtı birkaç kez daha titredi ve Alex elleriyle titremelerini uzaklaştırdı. Duyularının onu, muhteşem zarafetini özümsemek için uyandığını hissetti. Ezilmiş çiçekler gibi kokuyordu, kuru ve masum bir kokuydu, bluzunu açıp doğrudan tenini koklamak istedi. Dudaklarını boğazında çılınca atan nabzına bastırıp diliyle onu okşamak istedi.

Aralarında bir sıcaklık oluştu ve hareketsizlikte yükselti. Ona daha samimi bir şekilde dokunma, ellerini saçlarında ve giysilerinin içinde gezdirme isteği Alex'i neredeyse deliye döndürdü. Ama içinde dolaşan tutkudan sersemlemiş bir şekilde burada onunla öylece durmak bile yeterliydi.

Kapanan gözlerinin arasından yakınlarda bir kıpırtı fark etti. O hayaletti, birkaç metre öteden kaşlarını kaldırarak bakıyordu.

Alex ona yakıcı bir bakış attı.

“Sanırım diğer odaları kontrol edeceğim,” dedi hayalet anlayışlı bir şekilde ve gözden kayboldu.

Zoë o an dünyadaki tek sağlam şeye, dönüp duran evrenin hareketsiz merkezi olan Alex'e sarıldı. Aklının bir köşesinde, bu olaydan sonra bir daha yüzüne bakamayacağına dair utanç dolu bir farkındalık dans ediyordu. Kendini küçük düşürmüştü. Artık bu adam ona karşı tiksintiden başka bir şey hissedemezdi. Ama... Çok nazikti... Çok ilgiliydi. Elleri sırtında yavaşça daireler çiziyordu. Alex Nolan'ın böylesine sakın ve hızlı bir duyarlılık göstermesi şaşırtıcıydı. Ondan böyle bir davranışı hiç beklemezdi.

“Daha iyi misin?” diye sordu Alex, bir süre sonra.

Zoë omzuna doğru kafasını salladı. “Ben... Örümceklerden hep nefret etmişimdir. Sekiz bacaklı, tüylü ölüm topakları gibiler.”

“Genellikle sadece kendilerini savunmak için insanları ısırırlar.”

“Umurumda değil. Yine de onlardan korkuyorum.”

“Birçok insan örümceklerden korkar.”

Zoë kafasını kaldırıp kocaman gözlerle adama baktı. “Buna sen de dâhil misin?”

“Hayır.” Alex parmaklarının tersiyle çenesinin kenarını okşadı. Yüzü ciddiydi ama bakışları içtendi. “Bu işte, onlarla o kadar sık karşılaşırız ki alışıyoruz.”

“Ben alışamazdım,” dedi Zoë şiddetle. Mutfaktakini hatırlayınca nabzının fırladığını hissetti. “O örümcek çok büyüktü. Ve dolaptan düşüp bana doğru hoplaması-”

“O öldü,” diye sözünü kesti Alex elini tekrar sırtına götürüp yatıştırıcı bir şekilde okşamaya devam ederken. “Sakin ol, yoksa yine hızlı ve derin nefes almaya başlayacaksın.”

“Karadul muydu?”

“Hayır, sadece kurt örümceği.”

Zoë ürperdi.

“Ölümcül değiller,” dedi Alex.

“Daha fazla olmalı. Ev muhtemelen onlarla dolu olmalı.”

“Ben hallederim.” Kendinden o kadar emin ve ciddiydi ki, Zoë inanmasına engel olamadı. Yüzü kirli sakalının gölgesini görebileceği kadar onunkine yakındı. “Örümcekler sadece,” diye devam etti Alex, “çatlaklar ve yalıtılmamış yerlerden içeri girebilirler. O nedenle kapı süpürgeliği ve yalıtım bantları takıp bütün pencere ve kapıların etrafını silikonla kalafatlacak ve her havalandırmaya ağ takacağım. İnan bana, burası adadaki böceklerin giremediği tek ev olacak.”

“Teşekkür ederim.”

Bir saniye sonra Zoë liman kazığına tutunmuş bir midye gibi hâlâ ona sarıldığını fark etti. Ve kalbi hâlâ hızla atıyordu. Birbirlerine bu kadar yakın dururken, onun tahrik olmaya başladığını, bedeninin sert ve müthiş baskısını fark etmemesi mümkün değildi.

Alex onu kendisinden ayırdı ve tek kelime etmeden arkasını döndü.

Zoë onun vücudunun tesirini dokunduğu her yerde hâlâ

hissedebiliyordu, teninin altında zonklayan bir farkındalık vardı.

Çaresizce sessizliği bozacak bir şey düşünmeye çalışırken böcek yalıtımı hakkında söylediklerini hatırladı. “Kedi kapısından vazgeçmek zorunda mıyım?” diye sordu.

Alex’ten boğazını temizliyormuş gibi boğuk bir ses geldi ve Zoë kahkaha atmamak için kendisini zor tuttuğunu anladı. Omzunun üzerinden ona bir bakış attı, neşeden gözleri parlıyordu. “Evet,” dedi.

Zoë kollarının arasından çıktıktan sonra, Alex yine ciddileşti. Zoë küçük evin geri kalanını dikkatle incelerken, Alex kaba bir zemin planı hazırlamak için ölçü almaya devam etti. Zoë dışında herhangi bir şeye odaklanmaya çalıştı.

Zoë’yi karanlık sessiz bir odaya götürüp gıysilerini çıkarmak ve onu iyice becermek istiyordu. Ama her nedense bozmak istemediği kırılğan bir haysiyete sahipti. Ahşap tezgâh hakkında tartışırken karşı çıkması hoşuna gitmişti. Utangaçlığının altında gizlenen küçük gülümsemelerinden hoşlanıyordu. Ona dair birçok şeyden hoşlanıyordu ve Tanrı biliyordu ki, bunun sonu hiç iyi bir yere varmayacaktı. O nedenle, Alex ikisine de bir iyilik yapıp ondan uzak duracaktı.

Alex yapışkan notları koparıp eski krom masanın üzerine yapıştırırken, Zoë garaja açılan yan kapıya gitti. “Alex,” dedi tozlu pencereden dışarı bakarken. “Yanları açık garajı kapalı garaja dönüştürmek zor mu olur?”

“Hayır. Yapısal olarak kapalı garajla benzer şekilde inşa edilmiş. Sadece yan duvarlar, yalıtım ve bir kapı eklemem gerekecek.”

“Bunu da fiyata ekler misin?”

“Elbette.”

Göz göze geldiler ve aralarında çekim elektrik gibi çıtırdadı. Alex güçlkle notlarına odaklandı. “Şimdi gidebilirsin,” dedi. “Ben bir süre daha burada kalacağım ve ölçüler alıp fotoğraflar çekeceğim. Giderken kapıyı kilitlerim ve sana yeni

bir anahtar yaptırırım.”

“Teşekkürler.” Zoë duraksadı. “Kalıp herhangi bir şeye yardım etmemi ister misin?”

Alex kafasını sağa sola salladı. “Bana engel olursun.”

Hayalet masaya yaklaştı. “Bütün o çekicilik,” dedi Alex’e şaşkın bir tonla, “doğal mı yoksa üzerinde çalışmak zorunda mı kalıyorsun?”

Zoë masaya yaklaşıp Alex’in gözlerinin içine bakmasını bekledi. “Ben... Şey... Sana teşekkür etmek istiyorum,” dedi yüzü kızarak.

“Sorun değil,” diye homurdandı Alex.

“Çok naziktin,” diye üsteledi. “İyiliğine karşılık olarak... Sana bir ara akşam yemeği pişirebileceğimi düşünmüştüm.”

“Gerek yok.”

Hayalet tiksinişmiş görünüyordu. “Sana akşam yemeği pişirmesine izin vermenin nesi kötü?”

“Zahmet olmaz,” diye ısrar etti Zoë. “Ayrıca kötü bir aşçı değilim. Beni denemelisin.”

“Onu denemelisin,” diye tekrarladı hayalet vurgulayarak.

Alex ona aldırmayıp Zoë’ye baktı. “Programım çok yoğun.”

Hayalet, Zoë onu duyamasa bile onunla da konuşuyordu. “Tek başına bir yerde oturup dikkat eksikliği çeken bir deve gibi içmeyi tercih ettiğini söylemek istiyor.”

Alex’in onu reddetmesi karşılığında Zoë bakışlarını yere çevirdi.

“Birkaç gün sonra,” dedi Alex, “çizimlerle birlikte pansiyona uğrarım. Onlara göz atar ve gerekirse bazı değişiklikler yaparız. Sonrasında, sana bir fiyat veririm.”

“Kahvaltıdan sonra istediğin gün gelebilirsin. Hafta içi saat onda, hafta sonu saat on bir buçukta bitiyor. Ya da daha erken gel ve kahvaltı et.” Zoë düzgünce törpülenmiş tırnağıyla krom masanın yüzeyine dokundu. Elleri küçük ama yetenekliydi, tırnaklarında parlaticı vardı. “Bu takım hoşuma

gidiyor. Keşke tamir etmenin bir yolu olsaydı.”

“Tamir edilebilir,” dedi Alex. “Sadece çelik tel yumağıyla kazınıp sprey kromla birkaç kat boyanmalı.”

Zoë şüpheli bir şekilde masaya baktı. “Sandalyelerden biri eksik olduğuna göre, sanırım zahmete girmeye değmez.”

“Dördüncü sandalye garajın köşesinde,” dedi Alex. “Kamyonetimi oraya park ettiğim için onu görmemiş olmalısın.”

Zoë bunu duyunca sevindi. “Ahh, güzel. Öyleyse, takımı kurtarmaya değer. Kaldırıp yatmak zorunda kalacağımızı sanmıştım.”

Alex ona boş gözlerle baktı.

Zoë masum mavi gözleriyle karşılık verdi.

“Kaldırıp atmayı mı kastediyorsun?” diye sordu Alex tek-düze bir sesle.

“Evet, ne dedim ki-” Zoë dilinin sürçtüğünü fark edince cümlesi yarıda kaldı. Yüzü kıpkırmızı oldu. “Gitmeliyim,” dedi zayıf bir sesle. Çantasını alıp hızla evden çıktı.

Kapıyı sertçe kapattı.

Hayalet öylesine şiddetle gülmeye başladı ki sesi kesildi.

Alex ellerini masaya koyup başını aşağı indirdi. O kadar tahrik olmuştu ki dik duramıyordu. “Buna dayanamıyorum,” demeyi başardı.

“Ona çıkma teklif etmelisin,” dedi hayalet tekrar konuşabildiğinde.

Alex kafasını sağa sola salladı.

“Neden olmasın?”

“Onun gibi bir kadını incitebileceğim tüm o yolları düşünürsek...” Alex hafifçe gülümseyerek duraksadı. “Lanet olsun. Saymakla bitmez.”

Zoë göl kenarındaki kulübede olan her şeyi kuzenine anlattıktan sonra, Justine sadece keyiflenmekle kalmadı. Gülmekten neredeyse sandalyesinden düşecekti.

“Aman Tanrım,” dedi Justine nefes nefese ve gözyaşlarını kurulamak için bir kâğıt havlu aldı. Zoë’nin dargın ifadesi durumu daha da kötüleştirdi. “Özür dilerim, tatlım. Sana

gülmüyorum, seninle birlikte gülüyorum.”

“Benimle birlikte gülüyor olsaydın,” dedi Zoë, “o zaman ben de seninle gülerdim. Ama gülmüyorum. Çünkü tek düşünebildiğim en yakın alet çekmecesinde bulduğum ilk şeyle kendimi doğramak.”

“Sakın bunu deneme,” dedi Justine kıkırdamaya devam ederek. “Bugünkü şansını düşünürsek, kavun kaşığı denk gelebilir.”

Zoë alnını mutfak masasına doğru yaklaştırdı. “Dünyadaki en büyük aptal olduğumu düşünüyor. Oysa benden hoşlanmasını çok istiyordum.”

“Senden hoşlandığına eminim.”

“Hayır,” dedi Zoë kederle, “hoşlanmıyor.”

“Öyleyse bir sorunu olmalı, çünkü herkes senden hoşlanır.” Justine duraksadı. “Neden senden hoşlanmasını istiyorsun?”

Zoë kafasını kaldırıp çenesini eline yasladı. “Çok yakışıklı olduğu için dersem ne düşünürsün?”

“Tanrım, çok yüzeyselsin. Beni hayal kırıklığına uğrattın. Anlatmaya devam et.”

Zoë gülümsedi. “Aslında görünüşüyle ilgisi yok. Her ne kadar... Başı döndürücü olsa da.”

“Marangoz olması da cabası,” dedi Justin. “Demek istediğim, bütün marangozlar, çirkin olanlar bile seksidir. Ama yakışıklı bir marangoza karşı koymak oldukça zordur.”

“İlk başta ondan etkilenmedim ama sonra örümceği öldürdü. Bu onun için büyük bir sayı demek.”

“Kesinlikle. Örümcekleri öldüren adamlara bayılırım.”

“Sonra, panik atak geçirmeye ve nefes alamamaya başlayınca, bana çok nazik davrandı.” Zoë içini çekti ve hatırlarken yüzü kızardı. “Bana sarıldı ve bilirsin... O kısık ve sert ses tonuyla konuşmaya başladı.”

“Bütün Nolanlar’ın sesi öyle,” dedi Justine düşünceli bir şekilde. “Muhtemelen hafif bir bronşit etkisi. Çok çekici.”

Zoë’nin gözlerinin önüne bir tutam saç düştü ve nefesiyle

onu kenara itti. “En son ne zaman bir erkek dünyada senden başka hiçbir şey yokmuş gibi tüm dikkatini sana verdi?” diye sordu dalgın dalgın. “Her kalp atışına dikkat ediyormuş gibi? O hissi içine çekmeye çalışıyormuş gibi?”

“Hiçbir zaman,” diye itiraf etti Justine.

“Benim için böyle bir histi,” diye devam etti Zoë. “Ve böyle bir adamla birlikte olmanın nasıl olacağını düşünmememe engel olamadım. Çünkü geçmişte erkekler beni istediklerini her söylediklerinde, asıl istediklerinin yatak direğine bir çizik daha atmak olduğunu biliyordum. Çok hoş ve düşünceli olsa da Chris’le birlikteyken... O şekilde birlikteyken... Hiçbir zaman...”

“Tutkulu değil miydi?”

Zoë kafasını salladı. “Ama Alex’in bana bunu düşündüren bir yanı var...” Söylemek üzere olduğu şeyi düşünürken sesi kısıldı.

Justine’in kadifemsi kahverengi gözleri endişeli bir şekilde karardı. “Zo eğlenmekten yana olduğumu biliyorsun. Ve sana aylardır biriyle çıkmaman gerektiğini söyleyip duruyorum. Ama Alex buna başlamak için uygun bir adam değil.”

“Alkolle ilgili bir sorunu olduğundan kesinlikle emin miyiz?”

“Bunu sormanı gerektirecek bir şey varsa, bir sorun demektir. Ayrıca öyle biriyle yakınlaşman, bir aşk üçgenine doğru ilerlemek olur - sen, o ve içki. Bu tür bir sıkıntıya ihtiyacın yok, özellikle de Emma’yla ilgilenme sorumluluğunu üstlendiğin düşünülürse. Sana ne yapman gerektiğini söylemeye çalışmıyorum ama... Unut gitsin, aynen böyle söylüyorum. Lafı hiç dolandırmadan sana Alex’le yakınlaşmamamı söylüyorum. Seninle birlikte olmak için can atacak hoş ve normal bir sürü erkek var.”

“Öyle mi?” diye sordu Zoë ilgisizce. “Neden onlardan biriyle hiç karşılaşmadım?”

“Senden çekiniyorlar.”

“Ahh, lütfen. Beni saçlarımın berbat olduğu günlerde, Şükran Günü’nde 4 kilo aldığımda ve sonra o iğrenç grip salgınında aldığım bütün kiloları verdiğimde gördün... Bir erkeğin benden çekinmesi için hiçbir sebep yok.”

“Zoë, en kötü gününde bile, sen birçok erkeğin delirmiş maymunlar gibi sevişme hayali kurabileceği bir kadınsın.”

“Delirmiş maymunlar gibi sevişmeyi istemiyorum,” diye karşı çıktı Zoë. “Ben sadece...” Doğru sözleri bulamayınca üzgün bir şekilde kafasını salladı ve önüne gelip duran saç tutamlarını geriye itti. “Ben çözüm istiyorum,” diye itiraf etti, “sorun değil. Ve Alex’le hayatımda sorundan başka bir şey olmaz.”

“Evet. O nedenle sana birini bulmama izin ver. Birçok erkek tanıyorum.”

Zoë önceden tanımadığı biriyle çıkmaktan en az örümcekler kadar nefret ederdi. Gülümseyip kafasını salladı ve Alex Nolan’ın kollarında bulunduğu güvenlik hissini unutmaya çalıştı. Huzurun olmadığı yerlerde huzur aramak onun kötü bir alışkanlığıydı.

9. Bölüm

Rainshadow Yolu'ndaki evin çatı katı kutular, yıpranmış bir ahşap sandık, küflenmiş birkaç parça kırık mobilyayla ve önceki kiracılardan kalan onlarca yıllık ıvır zıvırla doluydu. Alex, bu kadar çok eşyanın arasına birçok böcek ya da kemirgenin yuva yapmış olması kaçınılmaz olduğu için onlardan korkmamasının iyi bir şey olduğunu düşündü.

“Bana kalırsa, buradan başlamalısın,” dedi hayalet odanın en uç köşesinden.

“O pislik yığınının tırmanmayacağım,” dedi Alex endüstriyel boy bir çöp poşetini sallayarak.

“Ama görmek istediğim şeyler arka tarafta.”

“Eninde sonunda oraya geleceğim.”

“Ama sen-”

“Beni zorlama,” dedi Alex. “Bir hayaletten emir alacak değilim.” Telefonunu kapının yanındaki portatif hoparlöre bağladı. Uygulama internet üzerinden yayın yapan bir radyo aracılığıyla daha önce seçimlerini göz önünde bulundurarak şarkılar çalıyordu. Hayalet durmaksızın şikâyet ettiği için Alex şarkı listesine caz gruplarının müziklerini ekledi. Artie Shaw ve Glenn Miller’ın birkaç şarkısını sevmeye başladığını fark etti ama hiçbir şey onu bunu itiraf etmeye zorlayamazdı.

Sheryl Crow’un pürüzsüz, buğulu sesi “*Begin the Beguine*” adlı şarkının yavaş bir versiyonuyla odaya yayıldı. Hayalet

hoparlörlerin yanına gitti. “Bu şarkıyı biliyorum,” dedi keyifle ve eşlik etmeye başladı.

Alex eski püskü bir koliyi açtı ve düşük bütçeli filmlerin video kasetleriyle dolu olduğunu gördü. Kutuyu kenara itip alçıdan yapılmış rengi solgun bir baykuş heykelini çıkardı. “İnsanlar bu işe yaramaz şeyleri nereden buluyorlar?” diye sordu yüksek sesle. “Daha doğrusu, neden alıyorlar?”

Hayalet dikkatle şarkıyı dinliyordu. “Eskiden bu şarkıda dans ederdim,” dedi dalgın dalgın. “Kollarımın arasında bir kadını tuttuğumu hatırlıyorum. Sarı saçlıydı.”

“Yüzünü görebiliyor musun?” diye sordu Alex merakla.

Hayalet bıkkınlıkla kafasını salladı. “Anılarım bir perdenin arkasına gizlenmiş gibiler. Gölgelerden başka bir şey göremiyorum.”

“Senin gibi başka birini gördün mü?”

“Başka hayaletleri mi kastediyorsun? Hayır.” Alex’in ifadesini gören hayalet keyifsizce gülümsedi. “Bana öbür dünya hakkında soru sormaya kalkma. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum.”

“Bilseydin bana söyler miydin?”

Hayalet gözlerinin içine baktı. “Evet, söyledim.”

Alex işine geri döndü. Şişeler ve kırık camlarla dolu bir çantayı çekip çıkardı. Onu dikkatle eski kasetlerle dolu kolinin üzerine koydu. Hayalet kısık bir sesle şarkının birkaç sözünü söyledi.

“Bu şekilde takılıp kalmama neden olacak ne yaptığını merak ediyorum,” dedi Alex.

Hayalet temkinli bir şekilde baktı. “Bunun bir ceza olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Ödül gibi görünmediği kesin.”

Hayalet kısa bir süre sırtıttıktan sonra ciddileşti. “Belki de benim yaptığım bir şey yüzünden değildir,” dedi bir süre sonra.

“O halde neden bana takılıp kaldın? Bu neyi çözüyor?”

“Belki benim yaptığım hataya benzer bir hata yapmana engel olmam gerekiyordur.” Hayalet kafasını hafifçe eğip dikkatle ona baktı.

“Hayatımı berbat etmek istiyorsam, bu benim bileceğim bir iş. Ve senin bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok, dostum.”

“Nasıl istersen,” diye ters bir karşılık verdi hayalet.

Alex dosyalarla dolu bir kutu çıkardı.

“Orada ne var?” diye sordu hayalet.

“Hiçbir şey.” Alex tozlu kâğıt yığınının göz gezdirdi. “Yetmişli yıllardan kalma kolej dersleriyle ilgili notlara benziyor.” Onları çöp poşetine attı.

Hayalet hoparlörlerin yanına gidip U2’nın yeniden yorumladığı “*Night and Day*” adlı parçaya kısık bir sesle eşlik etti.

Saatler geçerken, Alex kutuları karıştırıp çöp poşetlerini doldurdu ama kahverengi çizgiler ve küf yeşili dairelerden oluşan çılgın bir deseni olan birkaç rulo duvar kâğıdı ve tüvit çantasındaki L. C. Smith & Corona daktilosu dışında hiçbir şey bulamadı.

Alex’in yanına gidip omzunun üzerinden bakan hayalet, “Bu değerli olabilir,” dedi.

“Belki elli dolar eder,” dedi onun yaklaşmasına sinirlenen Alex. “Hey, kişisel alanıma saygı göster.”

Hayalet birkaç santimetre geri çekildi ama daktiloya bakmaya devam etti. “Kutunun içine bak,” dedi. “İçinde bir şey var mı?”

Alex daktiloyu kaldırıp gövdesinin altına baktı. “Hayır.” Sızlayan omuzlarını esnetti ve kasılan bacaklarını rahatlatmak için doğruldu. “Bugünlük bu kadar.”

“Bu kadar mı?”

“Evet, bu kadar. Zoë’nin tasarımları üzerinde çalışmalıyım. Ve Darcy beni zorla evden çıkarmadan yaşayabileceğim bir yer bulmalıyım.”

Hayalet göz atmadıkları kutulara suratsızca baktı. “Ama henüz kontrol etmediğimiz bir sürü şey var.”

“Yarın yine geliriz.”

Hayaletin kızgın eşekarılarından oluşan bir bulut gibi havayı dolduran öfkesi neredeyse hissedilebilirdi. “Birkaç dakika daha,” dedi inatla.

“Hayır. Günün büyük bir bölümünü senin için bu karışıklığı ayıklayarak geçirdim. Yapmam gereken başka işlerim var. Bana para kazandıran işler. Senin gibi havayla yaşayamam.”

Hayalet nefret dolu bir bakışla karşılık verdi.

Sessizlikte, Alex dağınıklığı düzeltti, telefonunu hoparlörlerden ayırdı ve dev plastik poşeti alıp çatı katından sürükleyerek indirmeye başladı. Çöpün hışırıltıları ve tıkırtıları arasında, hayaletin en nefret ettiği şarkıyı söylemeye başladığını duydu.

Yolumu kaybettiğimi Hawai’de, bir Hula kızının şarkısını duydum... Yaka hula hickey dula, Yaka hula hickey doou...

“Şu saçma şarkıyı söylemeyi kes,” dedi Alex. “Ciddiyim.” Ama ikinci kata inerken, inatçı ses devam etti.

...Yakınlardaki ya da uzaklardaki kadınları sevmen umurumda değil... Eğer şarkıyı duysaydın, hepsini unutturdun... Yaka hula hickey dula, Yaka hula hickey doo!

10. Bölüm

Zoë cuma sabahı son kahvaltı tabaklarını da bulaşık makinesine dizerken, mutfağın arka kapısında bir tırmalama sesi duydu. Kapıyı açmaya gitti ve hüüzünlü bir şekilde miyavlayan Byron şapkasını çıkaran bir centilmen gibi kuyruğunu dimdik tutarak içeri girdi. Oturup meraklı yeşil gözleriyle sahibine baktı.

Zoë sırtıp kabarık beyaz tüylerini düzeltmek için ona doğru uzandı. “Neyin peşinde olduğunu biliyorum.”

Ocağa gitti ve tavada kalan omletin son parçalarını Byron’ın tabağına koydu. Kedi zarıfçe yemeye devam etti, kulakları ve kuyruğu neşeyle seğiriyordu.

Justine mutfağa girdi. “Burada seni görmek isteyen biri var. Ona ne söylemem gerektiğini bilemedim.”

“Alex mi?” Zoë’nin sınırları hoş bir şekilde gerildi. “Lütfen onu buraya gönder.”

“O değil. Eski eşin.”

Zoë gözlerini kırıştırdı. Bir seneden uzun bir süredir Chris’i ne görmüş ne de onunla konuşmuştu, iletişimleri samimiyetten uzak birkaç elektronik postayla sınırlıydı. Zoë’nin bildiği kadarıyla, adaya gelmesi için hiçbir sebep yoktu.

“Yalnız mı yoksa eşiyile birlikte mi?”

“Yalnız,” dedi Justine.

“Sana neden buraya geldiğini söyledi mi?” diye sordu Zoë. Justine kafasını salladı. “Onu kovmamı ister misin?”

Zoë neredeyse evet diyecekti. O ve Chris kötü bir şekilde ayrılmamışlardı. Hatta, boşanmaları olaysız ve kanksızdı. Karısı olarak ihanete uğradığını hissetmişti ama arkadaşı olarak yaşadığı acı ve kafa karışıklığına sempati duymasına engel olamamıştı. Birinci evlilik yıldönümlerinden sonra, Chris gözleri yaşlı bir şekilde yanına gelip onu sevmesine ve her zaman sevecek olmasına rağmen, hukuk şirketinde çalışan bir erkekle ilişki yaşadığını itiraf etmişti. Chris ona kısa bir süre öncesine kadar hisleri ve arzularıyla yüzleşemediğini ama artık rol yapamayacağını söylemişti. Geçmişte erkeklerden hoşlandığında, tutucu ailesinin asla onaylamayacağını bildiği için bu hislerini bastırmıştı. Ama bir yalanı daha fazla yaşayamayacağı noktaya gelmişti. En çok pişman olduğu şey Zoë’yi hayal kırıklığına uğratmak ve acı çekmesine neden olmaktı. Onu incitmeyi asla istememişti.

“Önemi yok,” demişti Justine Zoë’ye bu konuda. “Durumu yanlış bir şekilde ele aldı. Chris sana gelip, ‘Zoë, karışık duygular hissediyorum,’ diyebilir ve bunu sana anlatabilirdi. Aksine, hazırlıksız yakalanana kadar sana ardı ardına yalan söyledi. Seni aldattı. Eşcinsel ya da değil, bu onu aşağılık bir adam yapar.”

Ve şimdi Chris’i tekrar görme olasılığını düşünen Zoë, korkunun kurşun gibi midesine çöktüğünü hissetti. “Onunla konuşacağım,” dedi istemeye istemeye. “Onu geri çevirmek doğru olmaz.”

“Çok safsın,” diye homurdandı Justine. “Pekâlâ, onu buraya göndereceğim.”

Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve Chris temkinli bir şekilde içeri girdi.

Her zamanki gibi yakışıklıydı, zayıf ve sağlıklı görünüyordu, saçları buğday tonlarındaydı. Chris her zaman zin-

de olmuştı ve yediklerine çok dikkat eder, nadiren kırmızı et yer ya da iki kadeh şarap içerdi. Ona yemek pişirdiğinde Zoë'ye hep, "Yağ, krema ya da karbonhidrat olmasın," derdi. Kısıtlamaları biraz abartı bulsa da kocasının isteklerini yerine getirirdi. Chris evden ayrıldıktan sonra Zoë'nin kendi için pişirdiği ilk yemek kar gibi rendelenmiş parmesan peyniriyle kaplı ve domuz pastırması parçaları serpilmiş, beyaz şarap, krema ve üç yumurtayla hazırladığı *carbonara* soslu kocaman bir tabak spagetti idi.

Chris onu görünce gülümsedi. "Zoë," dedi kısık bir sesle ve ona doğru bir adım attı.

Birbirlerine sarılacakmış gibi yaklaştıktan sonra tokalaşınca tuhaf bir an oldu. Zoë, Chris'i tekrar görmenin çok güzel olduğunu ve onu çok özlediğini fark edince şaşırды.

"Harika görünüyorsun," dedi.

"Sen de öyle." Ama Zoë endişeli bir şekilde ela-yeşil gözlerinin hüznünlü olduğunu ve gerginlik çizgilerinin çok kısa sürede derinleştiğini gördü.

Chris kusursuzca dikilmiş ceketinin cebinden içinde küçük bir nesne bulunan bir kese çıkardı. "Geçen gün bunu şifonyerin arkasında buldum," dedi ona verirken. "Onu ne kadar çok aradığımızı hatırlıyor musun?"

"Tanrım," dedi Zoë kesenin içindeki broşu görünce. Koleksiyonunun en sevdiği parçalarından biriydi, ametistlerle süslü eski bir gümüş ve mineli çaydanlıktı. "Onu bir daha göremeyeceğimi sanmıştım."

"Sana onu kendim getirmek istedim," dedi Chris. "Onu çok sevdiğini biliyordum."

"Teşekkür ederim." Zoë sakınmadan ona gülümsedi. "Hafta sonunu adada mı geçireceksin?"

"Evet."

"Yalnız mı?" diye sordu. İkisi de rahat davranmaya, yeniden iletişim kurmaya çalışan iki kişinin arasındaki tuhaf sohbeti atlatmaya çalışıyorlardı.

Chris kafasını salladı. “Biraz uzaklaşıp düşünmeye ihtiyacım var. Birkaç geceliğine denize bakan bir ev kiraladım. Birkaç balina görmeyi ve kanoyla gezmeyi umuyorum.” Gözleri mutfakta dolaştı, yıkanması gereken tavaları ve kahvaltı kalıntılarını fark etti. “Kötü bir zamanda geldim. Tam işinin ortasındaiken-”

“Hayır, sorun değil. Birkaç dakika kalıp kahve içmek ister misin?”

“Vaktin varsa.”

Zoë masaya oturmasını işaret etti. Taze bir demlik kahve hazırlamaya gitti. Sandalyeye geçmek yerine, Chris sağlam masaya yaslanıp onu izledi.

“Kiraladığın ev nerede?” diye sordu Zoë filtre sepetine koyacağı kahveyi ölçerken.

“Yalnızlar Koy’unda.” Chris duraksadıktan sonra ekledi: “İçinde bulunduğum durum düşünüldüğünde, çok uygun bir isim.”

“Ahh, canım.” Zoë lavaboda kabı doldurdu. “Eşinle ilgili bir sorun mu var?”

“Detaylara girmeye gerek yok. Ama aklımdan bir sürü şey geçiyor. Anılar ve düşünceler... Ve sürekli sana yaptıklarımın sende gerçekten özür dilemediğimi düşünüp duruyordum. Olanları yanlış bir şekilde ele aldım. Bunun için çok üzgünüm. Ben-” Ağzını kapatırken çenesi kasıldı ve yanağındaki bir kas fazla gerilmiş bir lastik gibi seğirdi.

Zoë su dolu kabı dikkatle kahve makinesine götürüp döktü. “Ama özür diledin,” dedi. “Birçok kez benden özür diledin. Evet, belki durumu daha iyi ele alabilirdin ama senin için ne kadar zor olduğunu hayal edebiliyorum. Kırılan kalbime öylesine odaklanmışım ki, eşcinsel olduğumu açıklamamanın senin için ne kadar korkunç olabileceğini, insanların tepkisiyle yüzleşmenin ne kadar zor olduğunu hiç düşünmedim. Seni uzun zaman önce affettim, Chris.”

“Ama ben kendimi affetmedim,” dedi Chris kabaca boğazını temizleyerek. “Sorumluluk almadım. Sana bunun

benim suçum olmadığını söyledim. Sana yaşattıklarımı düşünmek istemedim. Bir süreliğine yeniden genç oldum ve ergenliğimde kaçırdığım bütün evrelerden tekrar geçtim. Çok üzgünüm, Zoë.”

Ne diyeceğini bilemeyen Zoë kahve makinesini çalıştırdı ve ona doğru döndü. Ellerini tekrar tekrar beyaz mutfak ön-lüğüne sürdü. “Sorun değil,” dedi en sonunda. “Gerçekten sorun değil. Ama senin için endişeleniyorum. Neden bu kadar mutsuz görünüyorsun? Bana ne olduğunu anlatmayacak mısın?”

“Beni başkası için terk etti,” dedi Chris alaycı bir kahkahayla. “Çok adil, değil mi?”

“Üzgünüm,” dedi kısık bir sesle. “Ne kadar zaman oldu?”

“Bir ay. Yemek yiyemiyorum, nefes alamıyorum, uyuyamıyorum. Tat ve koku alma duyularımı bile kaybettim. Doktora gittim ve depresyonun koku bile alamayacak hale getiren bir seviyesi olduğuna inanabiliyor musun?” Titrek bir nefes verdi. “Sen benim en iyi dostumdu. Herhangi bir şey olduğunda ilk sana anlatmak isterdim.”

“Sen de benim en iyi dostumdu.”

“Onu özliyorum. Sence...” Chris ışıltıbilir şekilde yutkundu. “Sence o günlere geri dönebilir miyiz? Evli olduğumuzdaki gibi değil, arkadaşlık kısmını kastediyorum.”

“Bunu yapabilirim,” dedi hemen Zoë. “Otur ve bana olanları anlat. Bu arada, sana kahvaltı hazırlarım. Tıpkı eski günlerdeki gibi.”

“Gerçekten aç değilim.”

“Yemek zorunda değilsin,” dedi Zoë ve siyah çelik tavayı ısıtmak için ocağa döndü. “Yine de sana bir şey hazırlayacağım.”

Evliyken, neredeyse her geceleri böyleydi - Zoë yemek pişirirken Chris oturup konuşurdu. Birbirlerinden ayrı geçirdikleri onca zamandan sonra, aynı düzene geri dönmekte zorlanmadılar. Chris, o ve eşinin yaşadıkları sorunları, aşk-

larının ilk heyecanının birlikte yaşamının getirdiği rutinle birlikte azalmasını açıkladı. “Ve bir de, daha önce önemli görünmeyen şeyler -politika, para ve hatta tuvalet kâğıdı rulosunun üstten mi yoksa alttan mı açılması gerektiği gibi şeyler- birden önemli olmaya başladı. Tartışmaya başladık.” Zoë’nin tek eliyle bir kâseye yumurta kırdığını fark edince duraksadı. Bir, iki, üç. “Ne yapıyorsun?”

“Omlet.”

“Unutma, tereyağsız.”

“Unutmadım.” Zoë omzunun üzerinden bakıp onu teşvik etti. “Tartışmalarınızı anlatıyordun.”

“Evet. Tartıştığımızda bambaşka biri oluyor. Her türlü silahlı, baş başıyken verdiğim sırları bile kullanmaya hazır. Ne pahasına olursa olsun kazanmak istiyor.” Zoë küçük bir sos tavasına yağ damlatırken duraksadı. “Hey-”

“Bu Fransız omleti,” dedi mantıklı bir şekilde. “Bu şekilde pişirmek zorundayım. Diğer tarafa bak ve konuşmaya devam et.”

Chris boyun eğer gibi nefesini verip devam etti. “Onayını çok istiyordum ve ona karşı koyamadım. Ama o benim için ilk erkekti...” Sessizleşti.

Zoë doğradığı taze yeşillikleri -maydanoz, tarhun, fesleğen- yumurtaların içine kattı. Chris’in yaşadıklarını anlıyordu. Bir ayrılıktan sonra kişinin kendisini suçlamak için birçok bahane bulabileceğini, ne söylemesi ya da söylememesi gerektiği hakkında içinden yüzlerce konuşma yapabileceğini biliyordu. Saatlerce uyumasına rağmen uykuya devam etmek istemenin ve açlıktan midesi kazınmasına rağmen yemek yememenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Ve biri sizi sevmekte başarısız olduğunda açıklanamaz bir şekilde aptal gibi hissetmenin ne demek olduğunu biliyordu.

“İlişkilerin nasıl sonuçlanacağını kestirmenin bir yolu yok,” dedi Zoë. “Denedin.”

“Hem de çok,” dedi Chris hüznle, hâlâ ona bakamıyor-

du. “Ama eşcinselken de heteroseksüelken olduğum kadar şanssızım.”

“Chris çok az kişi ilk âşık oldukları insanla birlikte olabilir.”

“Bazı insanlar hiç kimseyle birlikte olamıyorlar. Onlardan biri olmak istemiyorum.”

“Justine, Bay Doğru’yu bulamadıysan, birçok Bay Yanlış’la mümkün olduğunca eğlenmen gerektiğini söyler.”

Chris keyifsiz bir kahkaha attı. “Bu tam Justine’in söyleyebileceği türden bir şey.”

“Ve her ilişkiden bir şey öğrendiğimizi düşünüyor.”

“Ne öğrendim?” diye sordu Chris somurtarak.

Zoë elini tavanın üzerine tutup avucuna doğru yükselen sıcaklığı test etti. Ona yeterli gelince, yumurta karışımını tavaya döktü ve bir çatalla karıştırmaya başladı. “Kim olduğun hakkında daha çok şey öğrendin,” dedi en sonunda. “Ve ne tür bir aşk istediğini de anladın.”

Zoë yumurtalar pişerken oluşan dolgun kabarcıkları patlattı ve bileğini ustaca kullanarak tavayı sallayıp karışım iyice oturana kadar yumurtaları döndürdü. Ateşi açtı, omleti son kez yüksek ısıda bekletip narin yüzeyinin hafifçe kızarmasına izin verdi. Tavayı bir tabağın üzerine doğru eğerek omleti güneş rengi bir silindir gibi hiç bozulmadan tabağa aldı

Portakal dilimleri ve taze lavanta yapraklarıyla tabağı süsleyip Chris’in önüne koydu.

“Harika görünüyor,” dedi Chris, “ama herhangi bir şey yiyebileceğimi sanmıyorum.”

“Bir-iki lokma almayı dene.”

Pes etmiş gibi görünen Chris omletten bir lokma alıp ağzına attı. Dişleri farklı doku kombinasyonlarının üzerinde -yumurtaların yumuşaklığı, yeşilliklerin hafif keskinliği, deniz tuzunun dokunuşu ve bir tutam toz karabiberin yakıcılığı- kenetlendi. Tek kelime etmeden bir lokma daha aldı ve sonra bir tane daha. Keyifle yerken, yanakları hafifçe kızardı.

“Heteroseksüel olsaydım,” dedi bir süre sonra, “seninle tekrar evlenirdim.”

Zoë gülümseyip kupasına kahve doldurdu.

Chris yerken, Zoë her gün misafirlere servis edilen öğleden sonra çayı için şeftali ve limonlu kekler hazırladı. Malzemeleri karıştırıp karışımı küçük kek kalıplarına döktü. Çalışırken, Chris’e büyükannesinin sağlığının kötüye gittiğinden bahsetti ve arkadaşı sessiz bir anlayışla onu dinledi.

“Senin için çok zor olacak,” dedi Chris. “Demans hastası akrabalarıyla ilgilenen bazı insanlar tanıyorum.”

“Üstesinden gelirim,” dedi Zoë.

“Nasıl emin olabiliyorsun?”

“Başka seçeneğim yok. Planım, ne gerekiyorsa onu yapmak.”

“Kararın hakkında babanla görüştün mü?”

Masaya otururken Zoë’nin dudaklarında alaycı bir gülümseme belirip kayboldu. “Biz konuşmuyoruz. Elektronik postayla iletişim kuruyoruz. Emma’yı göl kenarındaki kulübe yerleştirdikten sonra bizi ziyaret edeceğini söyledi.”

“Ahh, ne harika.” Chris, Zoë’nin babası James’le birkaç kez karşılaşmıştı ve erkekler olarak tek ortak noktaları ikisinin de XY kromozomlarına sahip olmalarıydı. Düğünden sonra, Chris Zoë’nin babasının bir kargo şubesinde kargo gönderen bir adamın duyarlılığıyla onunla birlikte koridorda yürüdüğünü söyleyerek şaka yapmıştı.

“Emma’nın da benim gibi bunu sabırsızlıkla beklemediğine eminim,” diye itiraf etti Zoë. “Boşanmadan beri hiç iletişim kurmadılar.”

“Bizim boşanmamızdan beri mi?” diye sordu Chris şaşkınlıkla. “Neden?”

“Her nedense babam boşanmalara karşı.”

“Ama o da boşandı.”

“Aslına bakarsan, boşanmadı. Annem bizi terk etti ve ortada bir boşanma yoktu.” Zoë üzgün bir şekilde eklerken gü-

lüksü: “Bana, daha iyi bir eş olmayı denemiş ve seni terapiye götürmüş olsaydım, eşcinsel olmayacağını söyledi.”

“Sonradan eşcinsel olmadım, zaten öyleydim. Öyleyim.” Chris kafasını sallayıp endişeli bir kahkaha attı. “Terapi burunumun şeklini ya da göz rengimi ne kadar değiştirebilirse, bunu da o kadar değiştirirdi. Dinle, bu konuda onunla konuşmamı ister misin? Böyle bir şey yüzünden seni suçlayabileceği hiç aklıma gelmemişti-”

“Hayır. Çok düşüncelisin ama buna gerek yok. Babamın yüreğinde beni gerçekten suçladığını sanmıyorum. Sadece, o her fırsatta beni eleştirir. Buna engel olamaz. Çünkü başkalarını suçlamak nerede hata yaptığını düşünmekten daha kolay.” Uzanıp elini Chris’in elinin üzerine koydu. “Ama teşekkür ederim.”

Chris avucunu yukarı doğru çevirip onun parmaklarını sıktıktan sonra bıraktı. “Hayatında başka ne oluyor?” diye sordu bir süre sonra. “Bay Doğru’yu bulabildin mi? Ya da bir Bay Yanlış?”

Zoë kafasını salladı. “Aşka ayıracak vaktim yok. İşim beni meşgul ediyor. Ayrıca, büyükannem için evi hazırlıyorum.”

Chris tabağını lavaboya götürmek için ayağa kalktı. “Umarım yardıma ihtiyacın olursa, bana haber verirsin.”

“Evet.” Zoë de ayağa kalktı. İlişkileri nihayet olması gereken noktaya vardığı için rahatladığını hissetti. Arkadaşlardı, ne eksik ne de fazla.

“Teşekkür ederim,” dedi Chris kısaca. “Sen güzel bir kadınsın Zoë ve sadece dış görünüşünü kastetmiyorum. Umarım bir gün doğru erkeği bulursun. Yoluna çıkıp sana engel olduğum için üzgünüm.” Chris ona doğru uzandı ve Zoë kollarının arasına gidip ona sarıldı. “Benden hâlâ nefret edip etmediğini bilmek istedim,” dedi Chris başının üzerinden. “Nefret etmediğini gördüğüme çok sevindim.”

“Senden asla nefret edemem,” diye karşı çıktı Zoë.

Biri içeri girerken mutfak kapısı açıldı. Chris kollarını

gevşetti. Zoë, Justine'i görmeyi umarak kapıya doğru baktı.

Alex Nolan gülümsemeden sert bir ifadeyle karşısında duruyordu. Mutfağın dar alanında, Alex hatırladığından daha cüsseli ve acımasız görünüyordu, öyle ki göl kenarındaki kulübede ona sarıldığı anların rüya olduğuna neredeyse yemin edebilirdi. Buz gibi bakışları Zoë'nin üzerinde dolaşırken, hareketsizliğinde bariz bir gerginlik vardı.

"Merhaba," dedi Zoë. "Bu benim eski eşim Chris Kelly. Chris, bu Alex Nolan. Göl evinin tadilatını yapacak."

"Buna henüz karar verilmedi," dedi Alex.

Kolu hâlâ Zoë'nin omuzlarında olan Chris, Alex'in elini sıkmak için uzandı. "Tanıştığımıza sevindim."

Alex ciddi bir şekilde elini sıktı ve bakışlarını Zoë'ye çevirdi. "Başka zaman gelirim," dedi kabaca.

"Hayır, lütfen kal. Chris gitmek üzereydi." Elindeki dosyayı gören Zoë, "Onlar planlar mı?" diye sordu. "Görmeyi çok isterim."

Alex dikkatini tekrar Chris'e çevirdi. İfadesinden hiçbir şey anlaşılmasa da havada düşmanlık vardı. "Anakarada mı yaşıyorsun?" diye sordu.

"Seattle'da," dedi Chris tatlılıkla.

"Ailen burada mı?"

"Sadece Zoë var."

Yanıtını kurumuş bir ardıc dalı kadar dikenli bir sessizlik izledi.

Kolunu Zoë'nin omzundan çeken Chris, "Kahvaltı için teşekkür ederim. Ve diğer şeyler için de..." diye mırıldandı.

"Kendine iyi bak," dedi kısık bir sesle.

Metalik bir şingirtı duyuldu. Alex sabırsızlığını belirtircesine arabasının anahtarlarıyla oynuyordu.

Chris sessizce Zoë'yle küçük bir bakış attı Bu da ne demek oluyor, der gibi kaşları çatıldı.

Zoë tam olarak emin değildi. Chris'e neşeli bir şekilde hafifçe kafasını salladı.

Eski eşi mutfaktan çıkarken kapıyı arkasından dikkatle kapattı.

Zoë, Alex'le yüzleşmek için döndü. Onu hiç görmediği kadar rahat giyinmişti, üzerinde gri bir tişört ve boya lekeli kot pantolonu vardı. Yıpranmış giysiler ona yakışıyordu, kot vücudunun sert hatlarına gevşek bir şekilde tutunuyorken, güçlü kollarını saran tişörtü gerilmişti.

“Kahvaltı etmek ister misin?” diye sordu Zoë.

“Hayır, teşekkürler.” Alex masaya gidip cüzdanı ve anahtarlarını koydu. Dosyanın içinden bir demek kâğıt çıkardı. “Fazla uzun sürmez. Birkaç şeye dikkatini çekip çizimleri sana bırakacağım.”

“Acelem yok,” dedi Zoë.

“Benim var.”

Genç kadının kaşları çatıldı. Zoë masaya yaklaşıp yanında dururken, detaylı zemin planlarını, yükseltileri ve iç sıvaları masaya yaydı.

Alex ona bakmadan konuştu. “Daha sonra sana birkaç katalog getireceğim, böylece aksesuarları seçebilirsin. Boşanalı ne kadar oldu?”

Zoë bu beklenmedik soru karşısında gözlerini kırıştırdı. “Birkaç sene.”

Alex'in ağzının iki kenarındaki parantezlerin derinleşmesi dışında hiçbir tepki göstermedi.

“Liseden beri arkadaşız,” dedi Zoë. “Anlaşılan, arkadaş kalmalıymışız. Chris'i uzun zamandır görmemiştim. Bu sabah birdenbire karşıma çıktı.”

“Eski eşinle ne yaptığın seni ilgilendirir.”

Zoë bunu söyleme biçiminden hoşlanmadı. “Onunla hiçbir şey yapmıyorum. Biz boşandık.”

Alex omuzlarını gergin bir şekilde silkti. “Eski eşleriyle seven bir çok insan var.”

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Biriyle boşandıktan sonra onunla sevişmenin ne anlamı var?”

“Kolay olduğu için.” Boş gözlerle baktığını gören Alex açıkladı: “Akşam yemeklerine çıkmaya, rol yapmaya ya da davranışlarına özen göstermene gerek kalmaz. Bir restorandan evde yemek üzere yemek almakla aynı şey.”

“Paket servisten hoşlanmam,” dedi Zoë hakarete uğramış gibi. “Ve sırf kolay olması duyduğum kadarıyla biriyle sevişmek için en kötü bahane. Bu... Bu abur cubur.”

Alex tek kaşını kaldırdı, saldırgan tutumu kaybolur gibi oldu. “Abur cubur mu?”

“İşlenmiş gıda gibi. Bilirsin, berbatır.”

Alex’in ağzının bir kenarı seğırdi. “Eğer yeterince açsan, yudumluk yiyecekler o kadar kötü sayılmaz.”

“Ama gerçek bir yemeğin yerini tutmaz.”

“Kimin umurunda? Bu bedensel bir iş.”

“Yemek yemek mi?”

“Seksi kastediyordum,” dedi Alex ilgisizce. “Ama her yemek -ya da cinsel ilişki- anlamlı bir tecrübe olmak zorunda değil.”

“Katılmıyorum. Benim için cinsellik sadakat, güven, dürüstlük, saygı-”

“Tanrım.” Alex sessizce ve hiç de hoş olman bir şekilde gülmeye başladı. “Bu türden standartlarla, seks yapabiliyor musun?”

Zoë öfkeyle ona baktı.

Alex ona bakarken tüm neşesi kayboldu. Ellerini iki yanında olacak şekilde masaya koydu, bedenleri yakındı ama birbirlerine dokunmuyorlardı. Zoë’nin nefesi kesildi ve kalbi çılgınca atmaya başladı.

Adamın yüzü Zoë’nin yüzünün üzerindeydi, nefesi tarçınlı sakız gibi serin ve hoş bir şekilde ona vuruyordu.

Zoë gözlerini kırıştırdı. “Ne demek istediğini anlayamadım,” demeyi başardı.

“Umursamadığın biriyle ufkunu açacak şekilde seks yapmayı kastediyorum. Saf, uç noktada ve her açıdan yanlış. Ama

umursamıyorsun, çünkü duramayacağın kadar güzel bir his. Sonrasında konuşmak zorunda olmadığın için istediğin her şeyi yapabilirsin. Kural yok, pişmanlık yok. Sadece karanlıkta olması gerektiği gibi birbirlerine karışan iki insan.”

Bir an için Zoë'nin asi hayal gücü bu düşünceyi değerlendirdi ve karın boşluğuna ani bir sıcaklık dalgası yayıldı. Boynunda zonklayan nabzını hissedebiliyordu. Alex fark edilir zonklamayı takip ettikten sonra bakışlarını onun kocaman olan gözbebeklerine çevirdi. Ani bir şekilde Zoë'den uzaklaştı. “Bir ara bunu denemelisin,” diye soğuk bir şekilde tavsiye etti. “Görünüşe bakılırsa, eski eşin hâlâ müsait.”

Zoë saçını kulaklarının arkasına itti ve yavaşça önlüğünü çıkardı. “Chris beni bunun için ziyaret etmedi,” dedi en sonunda. “Eşinden ayrılmış. Bunu biriyle konuşmaya ihtiyacı vardı.”

“Seninle.” Alex alaycı bir bakış attı.

Yaklaşan hakareti hissederek, “Evet,” dedi Zoë temkinli bir şekilde. “Neden benimle konuşmak istemesin?”

“Senin gibi bir kadınla mı? Eğer eski eşin sorunlarını konuşmak için çıkageliyorsa tatlım, sebebi harika psikolojik anlayışın değildir. Seks ziyaretidir.”

Zoë karşılık veremeden, fırının zaman ayarı öttü.

Sinirlenen Zoë ona mutfaktan çıkmasını söylemek istedi. Birkaç tutacak alıp fırına gitti. Kapısını açar açmaz, sıcak kekin baş döndüren kokusu şeftali, vanilya ve keskin baharatlardan oluşan bir parfüm gibi mutfığa doldu. Muhteşem tatlılığı derin nefesler alarak içine çeken Zoë, Alex'in tanıdığı en alaycı erkek olduğunu düşündü. Dünyaya onun gözüyle bakmak ne kötü olurdu.

Eğer bu kadar küstah bir zorba olmasaydı, ona acıyabilirdi.

Her iki elinde birer tutacakla fırının içine uzanan Zoë ağır çelik tepsiyi tuttu. Onu dışarı çekerken, tepsinin yakıcı kenarı kolunun iç kısmına değince aniden nefesini tuttu. Mutfak-

taki ufak kazalara öylesine alıştı ki, tek kelime bile etmeden tepsiyi tezgâha koydu.

Alex hemen yanına gitti. “Ne oldu?”

“Hiçbir şey.”

Gözü kolundaki kırmızılığa takıldı. Alex kaşlarını çatarak onu lavaboya doğru çekti ve musluktan soğuk su akıtmaya başladı. “Suyun altına tut. İlyardım çantanız var mı?”

“Evet, ama ona ihtiyacım yok.”

“Nerede?”

“Lavabonun altındaki dolapta.” Kapıyı açıp beyaz plastik kutuyu çıkarabilmesi için Zoë birkaç santimetre kenara kaydı. “Sadece küçük bir yanık,” dedi koluna bakmak için onu suyun altından çekerken. “Su toplayacağını bile sanmıyorum.”

Alex bileğinden tutup kolunu tekrar suyun altına itti. “Onu burada tut.”

“Aşırı tepki gösteriyorsun,” dedi Zoë. “Ellerimdeki ve kollarımdaki izleri görüyor musun? Bütün aşçıların yaraları vardır. Dirseğimdeki bu iz...” Ona boştaki kolunu gösterdi. “...sıcak bir tava koyduğumu unuttuğum tezgâha kolumu yaslamaya çalıştıktan sonra oldu.” Sol elindeki izleri gösterdi. “Ve bunlar bıçak izleri... Şu yeterince olgunlaşmamış bir avokadonun çekirdeğini çıkarmaya çalışırken oldu ve bu da bir balığı temizlerken. Bir keresinde istiridye soyarken bıçağı avucuma sapladım-”

“Neden koruyucu giysiler giymiyorsun?” diye sordu.

“Sanırım bir şef ceketini giyebilirim,” dedi Zoë, “ama böyle sıcak günlerde hiç rahat olmaz.”

“Kevlar kolluklarına ihtiyacın var. Sana birkaç tane getirebilirim.”

Alex’e neşeli bir bakış atan Zoë şaka yapmadığını anladı. Siniri bir ölçüde hafıfladı. “Mutfakta kolluk takamam,” dedi.

“Bir tür korumaya ihtiyacın var.” Alex serbest elini tutup kaşlarını çatarak inceledi, parmak uçları beyaz küçük bir ya-

radan diğetine hareket etti. “Aşçılığın tehlikeli olabileceğini hiç düşünmemiştim,” dedi. “Tabii ben ya da kardeşlerim pişirdiğimiz bir şeyi yemeye çalışmıyorsak.”

Adamın parmaklarının dokunuşu kolundaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. “Hiçbiriniz yemek pişirmeyi bilmiyor musunuz?” diye sordu Zoë.

“Sam fena sayılmaz. En büyük kardeşimiz Mark sadece kahve hazırlayabilir ama çok iyidir.”

“Ya sen?”

“Ben de harika bir mutfak inşa edebilirim. Ama mutfakta yenilebilen bir şey yapamam.”

Zoë kolunu tekrar suyun altında tutarken karşı koymadı. Alex yaralı bir kuş gibi kolunu tutuyordu.

“Senin de yaraların var.” Zoë parmak ucunu onun işaret parmağının kenarındaki ince çizgiye koymaya cesaret etti. “Bu nasıl oldu?”

“Maket bıçağı.”

Başka bir yara izine, başparmağının tombul kısmındaki derin oyuğa geçti. “Peki ya bu?”

“Masa testeresi.”

Zoë suratını buruşturdu.

“Çoğu marangozluk kazası vakit kazanmaya çalışırken olur,” dedi Alex. “Örneğin bir matkabı kullanırken, delegeğin şeyi yerinde tutacak düzencek yapman gerektiğinde. Aceleyle getirdiğinde, bedelini ödersin.” Elini bırakıp ilk yardım çantasını açtı ve küçük bir şişe parasetamol bulana kadar karıştırdı. “Bardaklar nerede?”

“Bulaşık makinesinin üzerindeki dolapta.”

Alex dolaptan bir su bardağı alıp buzdolabından aldığı suyla doldurdu. Zoë’ye iki tablet verdikten sonra suyu uzattı.

“Teşekkür ederim,” dedi. “Sanırım kolum artık iyi.”

“Biraz daha zaman tanı. Yanık hasarı oluştuktan birkaç dakika sonrasına kadar devam eder.”

Zoë boyun eğmiş bir şekilde koluna akan suya baktı. Alex

yanında kaldı ama bir daha ona dokunmadı. Chris'le geçirdiği dostça sessizliklerin aksine, bu sessizlik gergin ve elektrik yüklüydü.

“Zoë,” dedi Alex hem sert hem yumuşak bir mırıltıyla. “Sana az önce söylediğim sözlerde... İleri gittim.”

“Evet, ileri gittin.”

“Özür dilerim.”

Kolay kolay özür dilemeyen bir erkek olduğunu hisseden Zoë onu kabul etti. “Sorun değil.”

Heyecan dolu sessizlikte, Zoë Alex'in yanındaki sağlam varlığının, kendi nefesine tezat oluşturacak şekilde düzenli solumasının iyice farkına vardı. Alex suyun sıcaklığını test etmek için uzandı, ön kolu fazlasıyla kaslı ve koyu tüylerle kaplıydı.

Zoë çaktırmadan profilinin sert kusursuzluğuna, bulduğu her yerde zevkin tadını çıkaran kara bir melek kadar yakışıklı adama baktı. Yaşlanma belirtileri -gözlerinin altındaki hafif gölgeler, çöken yanakları- onu daha seksi ve ihtişamlı bir şekilde tehlikeli kılıyordu.

Onunla bir ilişki yaşamak sahip olduğu bütün idealleri yitirmesi anlamına gelirdi.

Justine haklıydı; Zoë tekrar flört etmek istiyorsa, Alex buna başlamak için uygun biri değildi. Ama Zoë onunla birlikte olmanın bir hata olacağından şüphelense de bir kadının yapmayı hoşlanacağı bir hata olacağından emindi.

Soğuk suya uzun süre maruz kalması titremesine neden oldu. Titremelerine karşı koymaya çalıştıkça, daha da şiddetlendiler.

“Burada ceketin ya da hırkan var mı?” diye sordu Alex.

Zoë hayır anlamında kafasını salladı.

“Justine'e sormamı-”

“Hayır,” dedi Zoë hemen. “Justine ambulans ve bir hastane dolusu tıbbi ekip çağırır. Onu bu işe karıştırmayalım.”

Gözleri neşeyle parladı. “Pekâlâ. “Elini sırtına koydu, avu-

cunun sıcaklığı tişörtünün ince kumaşından içeri işledi.

Zoë gözlerini kapattı. Bir süre sonra Alex'in kolunun omuzlarına kaydığını hissetti. İri yarı ve sıcaktı, bedeni neredeyse ısı yayıyordu. Üzerine güneş ve hafif bir tuz kokusu sinmişti.

“Sana söylemem gereken bir şey var,” demeyi başardı. “Chris’in ziyaretinin seksle ilgili olmaması hakkında.”

Alex kollarını gevşetti. “Bu beni ilgilendirmez-”

“Eminim, çünkü...” dedi ve duraksadı, kelimeler boğazına takıldı. Babası ve Chris’in ailesi gibi, Alex de evliliği başarısızlıkla sonuçlandığı için onu suçlayabilirdi. Hatta kırıcı ve acımasız bile olabilirdi. Daha da kötüsü, umursamayabilirdi.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Kendisini söylemeye zorlarken, yumru dağıldı, göğsü ve boğazı sıcakla doldu. “Chris beni başka bir erkek için terk etti.”

11. Bölüm

Göze çarpmadan arka planda oyalanan hayalet Zoë'nin sözlerini duyunca, "Ben gidiyorum," dedi ve kaçtı.

Afallayan Alex, onun yüzüne baktı. Zoë tepki göstermesini beklemeden aceleyle açıklamaya devam etti. "Evlendiğimizde eşcinsel olduğumu bilmiyordum," dedi. "Chris de bilmiyormuş, en azından henüz bununla yüzleşmeye hazır değilmiş. Beni gerçekten önemsiyordu ve benimle evlenmenin bütün sorunlarını çözeceğini düşünüyormuş... Umuyormuş. Onun için yeterli olabileceğimi sanmış. Ama yeterli değildim."

Zoë duraksadı, yüzü kıpkırmızıydı. Serbest elini suya batırdı ve sonra serin ıslak parmaklarını yanaklarına değdirdi. Işıltılı damlaların pürüzsüz teninden kaydığını görmek Alex için çok fazlaydı. Dikkatle kolunu sırtından çekti.

Sessizliğinden cesaret alan Zoë devam etti. "Senin gibi bir kadın'... Bu sözleri hayatım boyunca duydum ve hiçbir zaman iyi bir anlamı olmadı. Böyle söyleyen insanlar beni tanımaya zahmet etmeden çok iyi tanıdıklarını düşünüyorlar. Aptal, sahte ya da her şeye göz yuman biri olduğumu sanıyorlar. Sadece seksle ilgilendiğimi düşünüyorlar ya da...

Neyle olduğunu bilirsin.” Alay etmesini bekleyerek Alex’e temkinli bir bakış attı ve bunu yapmadığını görünce başını eğip sözlerine devam etti. “Çevremdeki herkesten daha hızlı olgunlaştım - on üç yaşındayken sutyen takmak zorundaydım. Görünüşüm her nedense diğer kızların benden hoşlanmamalarına ve okulda hakkımda dedikodu çıkarmalarına neden oldu. Erkekler arabalarıyla yanımdan geçerken bana sataşırlardı. Lisedeysen, sırf beni tavlayabilmek ve ne kadar ileri gitmeye izin verdiğim hakkında arkadaşlarına yalan söyleyebilmek için bana çıkma teklif ederlerdi. O nedenle, bir süre kimseyle çıkmadım. Kimseye güvenmiyordum. Ama sonra Chris’le arkadaş oldum. Akıllı, eğlenceli ve hoştu, görünüşümü umursamıyordu. Çift olduk - her yere birlikte gidiyor ve zor zamanlarda birbirimize yardım ediyorduk.” Dudaklarında melankolik bir gülümseme belirdi. “Chris hukuk fakültesine ve ben de aşçılık okuluna gittim, ama birbirimizden hiç kopmadık. Sürekli telefonda konuşurduk, yazları ve tatilleri birlikte geçirirdik ve... En sonunda bu evliliğe vardı.”

Alex bu noktaya, bir lavabonun önünde durmuş Zoë’nin ona içini dökmesini dinlemeye nasıl ulaştığından emin değildi. Hiçbir şey dinlemek istemiyordu. Kişisel problemler-kendisinin ya da başkalarının- hakkında konuşmaktan hep nefret etmişti. Ama Zoë konuşmaya devam etti ve onu susturmanın bir yolunu bulamadı. Sonra onu gerçekten susturmak isteseydi, şimdiye kadar susturabileceğini düşündü. Aslına bakılırsa, onu dinlemek ve anlamak istiyordu ama bu çok korkutucuydu.

“Evlenden önce, birlikte...” diye sorduğunu duydu.

“Evet.” Zoë’nin yüzü kısmen dönüktü ama koyu kirpiklerinin altında yanağının pembe kıvrımını görebiliyordu. “Şefkatliydi. Hoş. İkimizin de gerçekten zevk aldığından emin değildim ama nasıl olması gerektiğini bilmeyecek kadar tecrübesizdim. Zamanla daha iyi olacağımızı düşündüm.”

Şefkatli. Hoş. Alex, Zoë’nin çıplak bedenini ve fırsatı ol-

saydı ona neler yapacağını düşündü. Işıltılı bukleleri kıvrımlı kurdeleler gibi dökülüyordu ve onlara dokunmasına, karma-karışık ipeksi saçlarıyla oynamasına engel olamazdı. “Ne zaman öğrendin?”

Alex’in parmak uçları kafasının kıvrımına ulaşmış onu nazikçe okşamaya başlayınca, Zoë fazladan bir nefes aldı. “Bana başka bir adamla ilişkisi olduğunu söyledi. Şirketteki bir avukatla. Böyle olmasını istememiş. Beni incitmek istememiş. Ama ilişkimizde eksik olan bir şey varmış ve ne olduğunu hiçbir zaman çözememiş.”

“Başka bir erkekle birlikte olduğu düşünülürse,” dedi Alex, “neyin eksik olduğu çok açık.”

Zoë hemen ona baktı ama gözlerindeki ışıltılı neşeyi görünce rahatladı.

Elini ensesine götüren Alex, serin, yumuşak teni ve altındaki kasların dokusunun tadını çıkardı. Mutfak etraflarında nefes alıyor ve limon kabuğunun acı-tatlı tadı, yıkanmış kesme tahtalarının nemli tazeliğini, kekin havada süzülen hoş kokusunu, tarçının keskinliğini ve kahvenin koyu aromasını taşıyan kızarmış havanın akıntılarını karıştırıyor gibiydi. Her biri derin bir açlık duymasına neden oldu. Zoë tadına bakılması, hissedilmesi ve keyfi çıkarılması için yaratılan etrafındaki ziyafetin bir parçasıymış gibi görünüyordu. Onu Zoë’den uzak tutan tek şey neredeyse kopma noktasına kadar gerilen onuruydu. Eğer istediğini yapmasına izin verirse, Zoë onu durdurmazsa, Alex başına gelen en kötü şey olabilirdi. Bunu anlamasını sağlamak zorundaydı.

“Lisedeyken,” dedi Alex, “sana sataşan ve takılan pislikler gibiydim.”

“Biliyorum.” Bir süre sonra, Zoë, “Bana aptal sarışın diyenlerden biri olurdun,” dedi.

Muhtemelen. Alex dünyaya kızgındı. Sahip olamadığı her şeyden nefret ediyordu. Özellikle de Zoë kadar narin ve güzel kadınlardan.

Zoë derin bir nefes aldıktan sonra sordu: “Şimdi de beni böyle mi görüyorsun?”

Aralarına mesafe koyması için ona harika bir fırsat vermiş olmasına rağmen, Alex bunu değerlendiremedi. Aksine, ona gerçeği söyledi. “Hayır. Seni akıllı buluyorum. İşinde iyi olduğunu düşünüyorum.”

“Beni... Çekici buluyor musun?” diye sordu Zoë tereddütle.

Alex onu ne kadar çekici bulduğunu gösterme arzusuyla neredeyse boğulmak üzereydi. “Çok çekicisin. Eğer benimle baş edebileceğine inansaydım, burada konuşarak vakit kaybetmezdik. Şimdiye kadar seni bulduğum en yakın karanlık köşeye çekmiş-” Aniden cümlesini yarıda bıraktı.

Zoë ona anlamakta zorlandığı bir bakış attı. En sonunda, “Sana seninle baş edemeyeceğimi düşündüren ne?” diye sordu.

Bu kadın masum olmanın nasıl bir şey olduğunu bile hatırlamayan bir adamdan ne istediğini bilemezdi. Hafifçe saçından tutarak Alex yüzünü yüzüne yaklaştırdı. Sarı bukleler parmaklarının etrafında dans ederken ellerinin tersi gıdıklandı. “Yatakta alçak herifin tekiyim, Zoë,” dedi kısık bir sesle. “Bencil ve şeytan kadar kötüyüm. Bütün kontrol bende olmalı. Ve hiç... İyi değilimdir.”

Zoë’nin gözleri kocaman oldu. “Ne demek istiyorsun?”

Alex tercihlerini onunla tartışacak değildi. “Hayır, bu konuya girmeyeceğiz. Hakkımda sadece şunu bilmelisin; kadınlarla sevişmem, onları kullanırım. Senin için cinsellik nezaket, dürüstlük, sadakatten ibaret... Ben bunların hiçbirini yatağa taşımam. Eğer sandığım kadar akıllıysan, buna inanırsın.”

“İnanıyorum,” dedi Zoë hemen.

Başını hafifçe geriye çeken Alex ona baktı. “Gerçekten mi?”

“Evet.” Ama uzun bir duraksamanın ardından, Zoë göz-

lerini yere çevirdi ve dudaklarının kenarları seğirdi. “Hayır,” diye itiraf etti. “Gerçekten inanmıyorum.”

“Lanet olsun, Zoë-” Alex bıkkınlıkla cümlesini yarıda kesti, onu kaplan gibi davranmaya çalışan büyük bir kedi gibi gördüğünü ve gülümsememeye çalıştığı fark ettiği için iyice çileden çıktı. Ateşle oynuyordu. Aşk hayatı yerine geçen ah-laksızlığı asla anlayamazdı. Alex kim olduğunu ve insanları nasıl inciteceğini biliyordu - Tanrı biliyor ya, bunu birçok kez yapmıştı.

Kadının dudaklarında dolaşan neşe belirtisi onu deli ediyordu. Ne yaptığını anlayamadan, Alex dudaklarını sertçe dudaklarına bastırdı ve geri çekilmesi için başını sıkıca tuttu. Kadının karşı koymasını bekliyordu. Onu korkutup kaçırmayı istemişti. Ders bu şekilde ilerleyecekti. Ama ilk masum şaşkınlığın ardından, Zoë kollarının arasında eridi, parmaklarını saçlarının arasında dolaştırıp başını kavradı. Alex verdiği karşılığın gücü karşısında dehşete düştü. Çelik bir kirişi ikiye bölemeyeceği gibi onu kendisinden uzaklaştıramazdı.

Zoë’nin tadı lavanta şekeri gibiydi. Bütün duyularını tek bir ana odaklayacak şekilde açan tatlı, koyu çiçekleri andıran öpücüklerdi ve bu öpücük zevk algısını kör ediyordu.

Ateşle oynayanın Zoë olmadığını anladığında çok geçti.

Ateşle oynayan kendisiydi.

Alex onu, bütün kıvrımlarını, pürüzsüz tenini ve ipeksi sıcaklığını kavramak için aşağıya uzandı. Zoë’yi hissetmek öylesine harikaydı ve eski eşinin zayıflığından o kadar farklıydı ki, onu kendisine iyice yaklaştırmaya çalışırken tutuşunu düzelterip durmak zorunda kalıyordu ve keyif veren sürtünme dayanamayacağı şekilde tahrik olmasına sebep oluyordu.

Gençliğinde bir keresinde Alex, arkadaşlarıyla Westport’a yaptığı bir gezide vücut sörfü yapıyordu ve iki metrelik bir dalgayı zamanlamakta hata yapmıştı. Suda dönüp durduktan sonra nihayet sahile vurmuştu, birkaç dakika boyunca öylesine sersemlemişti ki, adını bile hatırlayamıyordu. Şimdi de

aynı şekilde hissediyordu, ancak bu kez suya tekrar dalmak ve nefes almak için bile yüzeye çıkmamak istiyordu.

Elleri Zoë'nin belinin içe doğru olan kavisine gitti ve yukarı doğru çıktı. Göğüslerinin yan tarafına ulaşınca, azımsanmayacak kıvrımlarını desteklemek için sağlam kayışlarla tasarlanan sutyeninin kenarlarıyla karşılaştı. Parmak uçları huzursuz okşamalarla kayışları takip etti ve omuzlarının üzerine çıkıp tekrar aşağı indi.

Zoë dudaklarını onunkilerden ayırdı. Alex kesik kesik soluyarak karşısında duruyordu. Zoë gözlerinin içine baktı, gözleri masmavi, uyuklu ve istekliydi. Alex'in kontrolünü yitirmeye ne kadar yakın olduğunun farkında değildi. Önlüğünü çözmek için elini belinin arkasına götürdü ve sonra boynundaki kayışları çözdü. Kumaş gevşek bir şekilde yere düştü. Ayak parmaklarının üzerinde yükselip onu tekrar öptü, yüzünün yan tarafına koyduğu parmaklarıyla onu şefkatle okşadı. Bu anı, tatlı bir çiçeği andıran dudaklarını, ona verdiği karşılığın baskın sıcaklığını, bir ateşin kıvılcımları gibi yakalayamadan kaçıp kaybolan saniyeleri hayatının geri kalanı boyunca asla unutamayacaktı.

Beceriksizce ellerine uzanıp onları kendisine doğru çekmeye çalıştığını hissetti. Zoë dokunulmayı istiyordu. Tanrı yardımcısı olsun, Alex başlarsa asla duramazdı. Ama iradesi saf hislerin hücumunda sarsıldı ve buna karşı koymak kalp atışlarını durdurmak kadar imkânsızdı. Zoë sertçe bileğinden tutup çekingen bir şekilde elini gömleğinin ön kısmına götürdü. Parmaklarının tersi göğsüne değdi, göğüs ucu sutyeninin esnek ağından belirgin bir şekilde fırlamıştı. Bir an için nefes alamadı. Alex avucunu açıp hoş ağırlığını elinde hissetti, dudaklarına doğru içini çekene kadar başparmağıyla göğsünün ucunun etrafında daireler çizdi.

Alex, Zoë'nin arkasındaki lavabonun kenarına tutunarak dengesini korumak zorunda kalınca elini ondan çekti. Dengesi tamamen bozulmuştu. Zoë'nin erotik bir hassasiyetle

boynuna sokulup onu hafifçe ısıtırıp öpmeye başlaması hiç yardımcı olmadı, dudaklarıyla asılması hissettiği zevki artırıyordu. Tüm o giysilerin katlarına rağmen belli olan yakıcı baskıyı hissedince Zoë gözlerini açtı. Alex onu yaklaşılmaya teşvik etti, onu ne kadar istediğini hissetmesine ve en sert yerinin en yumuşak yerine sürtünmesine izin verdi. Zoë ürperdi, boğazında ateşli bir mırıldanma yükseldi... Ve sonra zevkle hiç ilgisi olmayan bir çığlıkla ırkıldı.

İkisi de kolundaki yanığı unutmuşlardı. Zoë yanlışlıkla kolunu omzuna değdirmişti. Canı çok yanmış olmalıydı. Bunu fark eden Alex'in zihni berraklaştı. Zoë'den uzaklaştı ve koluna bakmak için dikkatle onu tuttu. Kolundaki kızarıklık morarmıştı ve teni kaygan ve kabarıktı.

Zoë ona baktı, yanakları kıpkırmızıydı ve dudakları öpüşmekten şişmişti. Elini yanağının gergin düzlüğüne koyunca Alex avucunun titreşimini hissetti. Zoë titriyordu ama belki de titreyen kendiydi.

Bir şey söylemek üzereyken, tüyler ürpertici bir uluma ona engel oldu.

"O da neydi?" diye sordu Alex boğuk bir sesle, erotik rüyasından uyandırıldığı için sinirlendi, kalbi gümbür gümbür atıyordu.

İkisi de ayaklarının dibinden gelen sesin kaynağına baktılar. Kocaman beyaz bir tüy yumağının arasından nefret yolu yeşil gözler onlara bakıyordu ve kalın boynuna ıslıl ıslıl kristallerden oluşan bir tasma takılıydı.

"O Byron," dedi Zoë. "Benim kedim."

Dümdüz yüzlü, kocaman, tuhaf görünümlü bir kediye, kendisinden en az üç tane daha yaratabilecek kadar çok tüyü vardı.

"Ne istiyor?" diye sordu Alex hoşnutsuzlukla.

Zoë kediyi okşamak için eğildi. "İlgi," dedi hüzünlü bir şekilde. "Kıskanıyor."

Onu okşarken Byron mırıldamaya başladı, tek motorlu

bir Cessna'ya rakip olabilecek kadar gürültü çıkarıyordu.

"Ben gittikten sonra ona ilgi gösterebilirsin." Alex uzanıp suyu kapattı ve ilkyardım çantasını aldı. Dikkatinin dağılmasına minnettardı, ilkyardım çantasını masaya götürüp oturdu ve yakındaki bir sandalyeye işaret etti. "Şuraya otur."

Zoë neşeli bir bakış atarak isteğini yerine getirdi.

Alex yanık kısmı yukarı gelecek şekilde kolunu masaya koydu. Bir tüp antibiyotik krem alıp kalın bir tabaka halinde ona sürdü, kafası eğik ve elleri sabitti.

Zoë sandalyenin bacakları arasında dolaşıp duran dev ke-di-yi okşamak için aşağı uzandı. "Alex," dedi kısık bir sesle, "biz-"

"Hayır."

Zoë'nin konuda konuşmak istediğini biliyordu. Ama inkar Nolanlar'ın nesiller boyunca ustalaştığı bir sanattı ve bu durumda çok işine yarayacaktı.

Sessizlikte, Alex hayaletin alaycı sesini duydu. "Artık aşağı gelmek güvenli mi?"

Alex iğneli bir karşılık vermeyi çok istese de sessiz kaldı.

Zoë sersemlemişti. "Sen... Az önce olanlar hiç olmamış gibi mi davranmak istiyorsun?"

"Bu bir hataydı." Alex sargı bezini sardı ve yapışkan kenarlarını özenle yapıştırdı.

"Neden?"

Alex sesindeki sabırsızlığı yumuşatmaya gerek görmedi. "Dinle, sen ve ben birbirimizi daha yakından tanımak zorunda değiliz. Kazanacak hiçbir şeyin yok, aksine kaybedecek çok şeyin var. Flört edebileceğin iyi bir adam bulmalısın - ağırdan alıp duyguların ve o tür duyarlı saçmalıklar hakkında konuşacak birini. İyi bir erkeğe ihtiyacın var. Ve o ben değilim."

"Kesinlikle," diye araya girdi hayalet.

"O nedenle, bunu unutacağız," diye devam etti Alex. "Tartışma yok, tekrarlama yok. Tadilat için başka bir maran-

goz bulmak istersen, bunu anlayışla karşılarım. Hatta-”

“Hayır,” diye karşı çıktı hayalet.

“Seni istiyorum,” dedi Zoë yüzü kızarak. “Demek istediğim, bu iş için doğru kişi sensin.”

“Henüz tasarımları görmedin,” dedi Alex.

Hayalet etraflarında daire çizdi. “İşi bırakamazsın. O kulübede vakit geçirmeliyim.”

Kulübeyi al da başına çal, diye içinden geçirdi Alex.

Kaşlarını çatan hayalet kollarını göğsünde birleştirip kilerin kapısına yaslandı.

Zoë masadan birkaç sayfa alıp inceledi.

Alex ilkyardım çantasını kapattı. “İç duvar kırılıp yerine ada yerleştirildikten sonra mutfak böyle görünecek.” Mümkün olduğunca çok saklama alanının yanı sıra içeri bolca doğal ışık girmesi için bir dizi pencere eklemişti.

“Açık olmasına bayıldım,” dedi Zoë. “Ve ada harika. İnsanlar bu tarafına oturabilirler mi?”

“Evet, dört bar taburesi koyabilirsin.” Alex bir sonraki sayfaya işaret etmek için ona yaklaştı. “Diğer tarafın tasarımı burada - mikrodalga bölmesi, baharat çekmecesini ve asansörlü bir mikser bölmesi.”

“Hep asansörlü mikserim olmasını istemiştin,” dedi Zoë istekle. “Ama bütün bunlar çok pahalı görünüyor.”

“Teknik özellikler kısmında stok dolaplarını listeledim - özel yapım dolaplardan daha ucuzlar. Ve ihtiyaç fazlası yapı malzemeleri satan bir tedarikçi biliyorum, o nedenle tezgâhlardan tasarruf edebiliriz. Eğer ahşap döşemeler kurtarılabirirse, onlardan da tasarruf etmiş oluruz.”

Zoë masadan birkaç sayfa daha aldı. “Bu ne?” İkinci yatak odasının tasarımını gösterdi. “Burada bir elbise dolabı var, değil mi?”

Alex kafasını salladı. “Onu tam bir banyoya dönüştürme seçeneğini dahil ettim.”

“O kadar küçük bir yerde tam bir banyo mu?” diye sordu Zoë.

“Evet, alan dar.” Alex banyo tasarımını bulmak için uzandı. Sayfayı ona verdi. “Dolap için yer yok. Ama havlular ve diğer malzemeler için duvara gömme raflar monte edebilirim. Düşündüm ki...” Duraksadı. “Büyükannenle çok küçük bir alanda yaşayacağın için ana banyoyu onunla paylaşmak yerine kendine ait bir yerin olmasını isteyebileceğini düşünmüştüm.”

Zoë taslaklara göz gezdirmeye devam etti. “Umduğumdan daha güzel. Her şeyi bitirmen ne kadar sürer?”

“Aşağı yukarı üç ay.”

Zoë kaşlarını çattı. “Büyükannem bakım evinden bir ay sonra çıkacak. Fazladan birkaç hafta kalmasını maddi olarak karşılayabilirim, ama daha fazlasını değil.”

“Pansiyonda kalabilir mi?”

“Henüz onun için hazır değil. Çok fazla merdiven var. Ve odalardan birini müşterilere verememek kazancımızı düşürür. Özellikle de yaz mevsiminde.”

Alex parmaklarını hafifçe masaya vurup hesap yaptı. “Garajı erteleyip aynı anda çalışacak birkaç usta bulabilirim... Ve altı hafta içinde evi yaşanabilir hale sokabilirim. Ama tamamlayıcı işlerin çoğunun - pervazlar, kaplamalar, badananın yine de yapılması gerekir. Büyükannen onca gürültü ve hareketliliği kaldıramayabilir.”

“İdare eder,” dedi Zoë. “Mutfak ve ana banyo bittiği sürece, her şeye dayanabiliriz.”

Alex ona şüpheli bir bakış attı.

“Büyükannemi tanıımıyorsun,” dedi Zoë. “O gürültüyü ve hareketliliği sever. Evlenmeden önce, savaş sırasında Bel-lingham Herald’ın muhabiriydi.”

“Bu harika,” dedi Alex içtenlikle. “O günlerde, gazetede muhabirlik yapan bir kadın muhtemelen...”

“Acılı domates olmalı,” dedi hayalet.

“...acılı domates olmalı,” diye tekrarladı Alex ve sonra kendisini bir aptal gibi hissedip çenesini kapattı. Hayalete dik

dik baktı. Acılı domates... Bu da ne demek oluyordu?

Zoë bu eski terime merakla gülümsedi. “Evet, sanırım öyle olmalı.”

Hayalet Alex’e, “Büyükannesinin nasıl olduğunu sor,” dedi.

“Soracaktım,” diye homurdandı Alex.

Zoë tasarımıdan kafasını kaldırdı. “Hımm?”

“Büyükanne’nin nasıl olduğunu soracaktım,” dedi Alex.

“Terapi işe yarıyor. Bakım evinde kalmaktan sıkıldı ve dışarı çıkmak için sabırsızlanıyor. Adayı seviyor, uzun zamandır burada yaşamıyor.”

“Eskiden Friday Limanı’nda mı yaşıyordu?”

“Evet, kulübe onun, yıllardır aileye ait. Ama büyükanne Rainshadow Yolu’ndaki evde büyümüş. Sam’in tadilattan geçirmesine yardım ettiğin evde.” Alex’in ilgilendiğini görünce sözlerine devam etti. “Stewartlar, yani onun ailesi, adada balık konserve işiyle meşgullermiş. Ama ben doğmadan uzun bir süre önce Rainshadow’daki evi satmışlar, Lucy’yi ziyarete gidene kadar oraya hiç adımımı atmamıştım.”

Hayalet lanet ettiğini duyunca, Alex hemen ona baktı.

Hayalet hem şaşkın, hem endişeli hem de heyecanlı görünüyordu. “Alex,” dedi, “hepsi bağlantılı. Büyükanne, Rainshadow Yolu, kulübe. Bunlarla olan bağlantımı çözmek zorundayım.”

Alex ona doğru hafifçe başını eğdi.

“Sakin bunu berbat etme,” dedi hayalet.

“Pekâlâ,” diye homurdandı, susmasını istiyordu.

Zoë ona meraklı bir bakış attı.

“Rainshadow’daki evi ziyaret etmesi için onu getirmek istersen, sorun değil,” dedi Alex hemen. “Tadilattan geçtikten sonraki halini görmek hoşuna gidebilir.”

“Teşekkür ederim. Sanırım bu hoşuna gider. Bu hafta sonu onu ziyarete gideceğim, ona söylerim. Böylece sabırsızlıkla bekleyebileceği bir şey olur.”

“Güzel.” Taslaklara bakmaya devam ederken Alex onu izledi. Hastalanan büyükannesiyle ilgilenmek için hayatının bir senesini ya da daha fazlasını feda ederek son derece özverili davrandığını fark etti. Zoë’yle kim ilgilenecekti? “Hey,” dedi kısık bir sesle. “Bu konuda sana yardım edecek biri var mı? Büyükannenle ilgilenmeni kastediyorum.”

“Justine var. Ve birçok arkadaşım.”

“Peki ya ebeveynlerin?”

Zoë insanların sevimsiz bir şeyi geçiştirmek istediklerinde yaptıkları gibi omuzlarını silkti. “Babam Arizona’da yaşıyor. O ve ben yakın değiliz. Annemi hatırlamıyorum bile. Ben çok küçükken bizi terk etmiş. Ve sonra babam beni büyütmesi için büyükanneme vermiş.”

“Adı ne?” diye sordu hayalet şaşkınlıkla.

“Büyükannenin adı ne?” diye sordu Alex Zoë’ye, anlamsız gelene kadar aynı cümlenin tekrar edildiği bir oyun olan kulaktan kulağa oynar gibi hissetti.

“Emma. Aslına bakarsan, Emmaline.” Zoë son heceyi sonunda e yokmuş gibi ‘lin’ olarak telaffuz etti. “Babam Arizona’ya taşınınca beni evine kabul etti. O sırada duldu. Babamın beni büyükannemin Everett’teki evine bıraktığı günü hatırlıyorum - ağlıyordum ve Upsie bana çok iyi davranmıştı-”

“Upsie mi?”

“Küçükken,” diye utangaç bir şekilde açıkladı Zoë, “beni kucağına alırken hep ‘Upsie-daisy’ derdi... O yüzden ben de ona öyle demeye başladım. Her neyse, babam beni onunla bıraktığında, beni mutfığa götürüp tezgahın başındaki bir sandalyeye oturttu ve birlikte bisküvi pişirdik. Bana hamur yuvarlaklarının kusursuz şekilde çıkması için bisküvi kalıbını una nasıl batırmam gerektiğini gösterdi.”

“Annem de bazen bisküvi pişirirdi,” dedi Alex kendine engel olamadan. Geçmiş hakkında kimseye herhangi bir şeyden bahsetmezdi.

“Kendi mi hazırlardı, hazır karışım mı alırdı?”

“Teneke kutudaki bir karışımla yapardı. Hamuru parçalanana kadar tezgâha vurmasını izlerdim.” Zoë öylesine dehşete kapılmış görünüyordu ki, bu hoşuna gitti. “Kötü bisküviler değillerdi,” dedi ona.

“Sana yayıkaltı sütüyle bisküvi pişireceğim,” dedi. “Çok kısa sürede hazırlayabilirim.”

Masadan kalkarken kafasını salladı.

Kiraz desenli duvar kâğıdıyla kaplı hoş kokulu mutfakta duran Alex, Zoë’nin daha önce yere düşen önlüğünü almaya gidişini izledi. Eğilirken kot kaprisi kusursuz biçimli kalçalarının üzerinde gerildi. Onu tekrar istemesi için bu yeterliydi. Yanına gidip Zoë’yi kollarının arasına almak ve dakikalar yerini uzun, sessiz bir saate bırakırken onu tutmak, ona sarılmak ve hoş kokusunu içine çekmek için çılgınca bir arzuya kapıldı.

İstedığı şeylerden kendisini mahrum bırakmaktan, lanetlenmekten ve en çok da hayatının parçalarını toplamaktan ve topladığı parçalarının çoğunu istemediğini keşfetmekten bıkmıştı Alex. Darcy’yle başarısızlığa uğrayan evliliğinden hiçbir şey öğrenmemişti. Kendi bencil ihtiyaçlarını gidermek için gerekli olan şeyi yapmış, vermeden almışlardı ve birbirlerine daha kötü zarar veremeyecekleri için artık birbirlerini incitmenin mümkün olmadığını biliyorlardı.

“Birkaç gün ayır ve buna bak,” dedi Zoë’ye masaya geri döndüğünde. “Justine’le görüş. Herhangi bir şey sormak istersen, elektronik posta adresimi ve numaramı biliyorsun. Yoksa, önümüzdeki haftanın başında seni ararım.” Kolundaki sargı bezine baktı. “Onu ihmal etme. Enfeksiyon kapamış gibi görünürse-” Birden sustu.

Zoë ona bakarken hafifçe gülümsedi. “Üzerine bir yara bandı daha mı yapıştıracaksın?”

Alex gülümsemedi.

Uyuşmaya ihtiyacı vardı. Kendisi ve dünyanın geri kalanı

arasında yarım düzine buğulu cam katmanı varmış gibi görünene kadar içmeliydi.

Ona arkasını dönüp anahtarlarını ve cüzdanını aldı. “Görüşürüz,” dedi kısaca ve arkasına bakmadan gitti.

12. Bölüm

“Bu eğlenceliydi,” dedi hayalet Alex Spring Caddesi’nde sağa sapıp San Juan Vadi Yolu’na giderken. “Şimdi nereye gidiyoruz?”

“Sam’in evine.”

“Çatı katında daha fazla temizlik mi yapacağız?”

“Diğer şeylerin yanında.”

“Hangi şeyler?”

Her hareketini sürekli açıklamak zorunda olmaktan bıkan Alex, “Kardeşimle arayı ısıtmak istiyorum. Bir süredir onunla konuşmadım. Senin için sakıncası var mı?” dedi.

“Ona Zoë’nin evini tadilatı geçireceğini söyleyecek misin?”

“Justine ona söylemiş olabilir. Ama söylemediyse, hayır; hiçbir şey söylemeyeceğim.”

“Neden? Bu büyük bir sır değil.”

“Henüz kesinleşmiş sayılmaz,” dedi Alex kısaca. “Her an vazgeçebilirim.”

“Vazgeçemezsin.”

“İzle ve gör.” Alex hayaleti sinirlendirmekten sapıkça bir zevk alıyordu.

Her türlü tartışma ve hakareti bekliyordu. Ama hayalet radardan çıkan bir uçak kadar sessizdi.

Alex, Sam’e el yapımı eski tuğlalarla döşenmiş şömine duvarına bir çift at arabası feneri başı monte etmesine yardım etmek için Rainshadow Yolu’ndaki evi ziyaret etti. Çalışırken, Renfield adında bir İngiliz buldogu köşedeki bir mindere oturmuş açık ağzından salyalarını akıtarak pörtlek gözleriyle onları izliyordu. Birçok sağlık sorunu olduğu için kimsenin istemediği Renfield barınaktan kurtarılan bir köpekti. Her nasılsa, Mark’ın kız arkadaşı Maggie köpeği alma konusunda onu ikna etmişti ve Sam ilk başta karşı çıksa da, en sonunda o da ikna olmuştu.

Renfield’in odada bir hayaletin varlığına ilgi göstermemesi hiç şaşırtıcı değildi. “Köpeklerin doğüstü varlıklara dair altıncı hissi olduğunu sanıyordum,” demişti hayalet bir keresinde Alex’e.

“En iyi gününde bile,” diye karşılık vermişti Alex, “en fazla üç duyusu çalışıyor.”

Monte üzerinde çalışırken, Sam’in ancak kısa bir süre önce sevişmenin neden olacağı rahat bir ruh halindeydi. Hayaletin tahmin ettiği gibi, Sam Lucy Marinn’le ilişkisini her zamanki hiçbir bağlılık kurmadığı ilişkiler gibi görmeye kararlı olsa da, ona hızla âşık oluyordu. “Bu kızla büyük ikramiyeyi yakaladım,” dedi Sam Alex’e. “O çok tatlı, seksi, akıllı ve gelişigüzel bir ilişki yaşamakta sakınca görmüyor.”

Alex uzun bir süredir kardeşini hiçbir kadınla Lucy Marinn’le olduğu kadar kafası meşgul görmemişti. Belki de hiç. Sam hiçbir zaman duygularını belli etmez, kendi -ya da başkalarının- duygularının üstün gelmesine izin vermezdi.

“Bu gelişigüzel ilişkiye seks de dahil mi?”

“Harika seks de dahil. İşimiz bittikten bir saat sonra bedenim hâlâ ‘teşekkür ederim’ diyor. Ve Lucy de benim gibi bağlılık istemiyor.”

“Sana iyi şanslar,” dedi Alex. Aydınlatma armatürünü duvara doğru tuttu ve tebeşirle vida deliklerini işaretledi.

Sam’in şevki fark edilir şekilde söndü. “Ne demek istiyorsun?”

“Bağlılık istemeyen kadınların yüzde doksan dokuzu ya içten içe bunu ister ya da senin istememi beklerler.”

“Lucy’nin benimle oynadığını mı söylüyorsun?”

“Bundan daha kötüsü olabilir. Sıçrama tahtası olmakla baş edebileceğini düşünmekte samimi olabilir ama gerçekte buna uygun olmayabilir. Bu durumda-”

“Sıçrama tahtası ne?”

“Koşulsuz ilişki yaşadığın bir kadın. Seks yaptığın ve sonra-”

“Kaçıp gittiğin bir kadın.” Sam kaşlarını çatı. “Lucy’den böyle bahsetme. Ve bir dahaki sefere hayatımın nasıl gittiğini sorduğunda, sana anlatmamamı hatırlat.”

“Sana hayatının nasıl gittiğini sormadım. Senden bir santimetrelik matkap ucunu uzatmanı istedim.”

“İşte,” dedi Sam sinirli bir şekilde ve ona matkap ucunu uzattı.

Sonraki birkaç dakika boyunca, Alex tuğlalara kılavuz delikleri açtı ve içlerindeki tozu çekti. Sam aydınlatma armatürünü tutarken Alex kabloları bağladı, fenerlere duvar kenetlerini taktı ve onları kılavuz deliklere bağladı. İngiliz anahtarıyla ustaca bükerek onu sıkıştırdı.

“İyi görünüyor,” dedi Sam. “Diğerini denememe izin ver.”

Alex kafasını salladı ve ikinci feneri alıp tuğlaya yasladı.

“Sana söylemek istediğim bir şey var,” dedi Sam gelişigüzel bir şekilde. “Mark ve Maggie Ağustos’un ortasında evlenmek için gün aldılar. Mark sağdıçı olmamı istedi. Umarım senin için sakıncası yoktur.”

“Neden olsun ki?”

“İkimizden birine sorabilirdi. Sanırım onun bir büyüğü olduğum için-”

“Sağdıç olmayı isteyeceğimi mi sanıyorsun?” diye Alex kısa ve alaycı bir kahkahayla sözünü kesti. “Sen ve Mark Holly’yi birlikte büyütüyorsunuz. Elbette, sağdıç sen olacaksın. Benim düğüne gelmem bile mucize olur.”

“Gelmek zorundasın,” dedi Sam endişeli bir şekilde. “Mark’ın hatırına.”

“Biliyorum. Ama düğünlerden nefret ederim.”

“Darcy yüzünden mi?”

“Çünkü bir düğün, çirkin elbiseli kadınların etrafını sardığı sembolik bir bakirenin yıllardır görüşmediği ama yine de gelmeye ikna ettiği arkadaşlarının eşlik ettiği akşamdan kalma bir damatla evlendiği bir törendir. Sonrasında, iki saat boyunca esir alınan konukların ılık tavuk kanadı ya da kaplamalı o tuhaf bademlerden başka hiçbir şey yiyemedikleri ve DJ’in herkesi elektriğe kapılmış gibi dans etmeye ya da Macarena yapmaya zorladığı ve her zaman sarhoş bir aptalın bunu denemeye kalktığı bir resepsiyon düzenlenir. Düğünlerin tek güzel yanı içkinin bedava olmasıdır.”

“Bunları tekrar söyler misin?” diye sordu Sam. “Çünkü bunu yazıp konuşmamda kullanmak isteyebilirim.”

Odanın köşesinde oturan hayalet başını kırdığı dizlerinin üzerine koydu.

İkinci fener başının kablosunu takmayı bitiren Sam onu tuğlaya bağladı ve duvar kenetlerini sıkıştırdıktan sonra çıkardığı işe bakmak için geri çekildi. “Teşekkürler, Al. Öğle yemeği yemek ister misin? Buzdolabında birkaç sandviç var.”

Alex kafasını salladı. “Tavan arasına çıkıp biraz temizlik yapacağım.”

“Ahh, aklıma gelmişken... Holly bulduğun eski daktiloya bayıldı. Ona biraz WD-40 sıktım ve bir istampayla şeridini mürekkeple doldurdum. Onunla çok iyi vakit geçiriyor.”

“Harika,” dedi Alex ilgisizce.

“Evet, ama ilginç bir şey oldu. Holly tüvit kılıfın astarının gevşek olduğunu ve içinden küçük bir şey fırladığını keş-

fetmiş. Onu çekince, üzerinde Çin karakterleri bulunan bir bayrağın olduğu bir kumaş parçası çıkmış. Ve bir de mektup varmış.”

Hayalet kafasını kaldırdı.

“O nerede?” diye sordu Alex. “Görebilir miyim?”

Sam kanepeye doğru işaret etti. “Yan sehpanın çekmece-sinde.”

Sam aletleri kaldırıp kalan tozu elektrik süpürgesiyle çekerken, Alex sehpayı gitti. Hayalet hemen yanında belirdi. “Kişisel alan,” diye Alex homurdanarak onu uyarsa da hayalet yerinden kılmıdamadı.

Çekmeceyi açıp zamanla sararan yirmiye yirmi beş santimetrelik ince ipeksi kumaşı alırken Alex’in ensesinden aşağı bir tür endişe yürüdü. Kumaş yer yer lekeliydi, köşeleri karmarmıştı. Tepesinde Çin bayrağı vardı. Bayrağın altında altı sütun halinde Çin karakterleri basılıydı.

“Bu ne?” diye Alex yüksek sesle sorarken, elektrik süpürgesi sesini bastırdı.

Buna rağmen hayalet onu duydu ve kısık ama işitilebilir bir sesle karşılık verdi. “Bu bir kan tezkeresi.” Alex bu terimin ne demek olduğunu bilmiyordu. Anlamını soramadan, hayalet kısık bir sesle ekledi. “O benim.”

Hayalet bir şeyi hatırlıyordu, duyguları duman gibi yayılırken, Alex bir kısmını hissetmesine engel olamadı.

Dünya duman, ateş ve panikten ibaretti. Yerçekiminden daha hızlı düşüyor, mavi ve beyazının içinde sekiyor ve cennet ile cehennemin güçleri onu savururken uçağının metal gövdesi meyan kökü kırbağı gibi bükülüyordu. Ölmeden önce her savaş uçağı pilotunun yaptığı gibi dizlerini gövdesine doğru çekip dirseklerini cenin pozisyonuna almıştı. Eğitim yüzünden değildi, bedeninin dayanabileceğinden daha fazla acı ve hasarı yaşamak üzere olduğunu bilmesi nedeniyle gösterdiği ilkel bir tepkiydi.

Kalbi tekrar tekrar bir kadının isminin heceleriyle çarpıyordu.

Alex aklını toplamak için kafasını salladı ve hayalete baktı. Sam'in, "Sence ne ifade ediyor?" diye sorduğunu duydu.

Hayalet Alex'in elindeki ipeğe baktı. "Bunları Çin'e göreve giden Amerikan pilotlarına taşımaları için veriyorlardı," dedi. "Uçağın düşme ihtimaline karşı. Şöyle yazıyor, 'Bu yabancı savaşa yardımcı olmaya geldi. Askerler ve siviller onu kurtarmalı, korumalı ve tıbbi tedavi sunmalı.' Bunları ceketlerimizde taşırdık - bazı askerler ceketlerinin içine dikerlerdi."

Tekdüze bir sesle, Alex kan tezkeresini Sam'e açıkladığını duydu.

"İlginç," dedi Sam. "Kimin olduğunu merak ettim. O daktilonun kimin olduğunu bilmek isterdim ama kılıfında isim yazmıyor."

Alex mektuba uzandı. Elini ateşe uzatıyormuş gibi tereddüt etti. O kâğıt parçasında yazanları okumak istemiyordu. İçinde onu hiç kimsenin görmemesi gerektiğine dair bir his vardı.

"Aç şunu," diye fısıldadı hayalet ciddi bir ifadeyle.

Kâğıt mektup kâğıdı boyutunda ve kırılıyordu. İmzalanmamıştı. Kime yazıldığı belli değildi.

Sensiz yaşamak zorunda olacağım yıllar yüzünden senden nefret ediyorum. Nasıl olur da bir kalp bu kadar acı çekmesine rağmen hâlâ atmaya devam edebilir? Nasıl olur da bu kadar kötü hissetmeme rağmen ölmüyorum?

Geri dönmek için dua etmekten dizlerim morardı. Dualarımın hiçbirini kabul olmadı. Onları cennete göndermeye çalıştım ama karın altındaki bildircinler gibi dünyaya hapsoldular. Uyumaya çalıştıkça boğuluyormuş gibi hissediyorum.

Nereye gittin?

Bir keresinde, seninle değilsem, bunun cennet olmayacağını söylemiştin.

Senden vazgeçemem. Geri dön ve bana musallat ol. Geri dön.

Alex hayalete bakamadı. Hayaletin hislerinin kenarında durmak, tecrübe ettiği her şeyden daha güçlü bir üzüntünün halesine hapsolmak yeterince kötüydü. Etkisini yavaşça gösteren bir zehrin enjekte edilmesi gibiydi.

“Sanırım bunu bir kadın yazmış,” dediğini duydu Sam’in. “Kulağa bir kadının yazısı gibi geliyor, değil mi?”

“Evet,” diye güçlkle karşılık verdi Alex.

“Ama neden daktiloyla yazmış? Böyle bir şeyi el yazısıyla yazmasını beklerdim. Adamın nasıl öldüğünü merak ediyorum.”

Hayaletten acı verici dalgalar halinde daha fazla üzüntü yayıldı. Sisi dövmeye çalışmaktan farksız olacağını bilse de, Alex ona vurmamak için yumruğunu sıkmak zorunda kaldı. Buna engel olmak için ne gerekiyorsa yapmaya razıydı.

“Kes şunu,” diye homurdandı Alex boğazının kasıldığını hissederek.

“Yapamam,” dedi hayalet.

“Neyi kesmekten bahsediyorsun?” diye sordu Sam.

“Özür dilerim,” dedi Alex. “Kendi kendime konuşmaya başladım. Demek istediğim, bunu alabilir miyim?”

“Elbette, benim için-” Sam cümlesini yarıda kesip dikkatle ona baktı. “Vay canına. Sen ağlıyor musun?”

Dehşete kapılan Alex gözlerinin sulandığını fark etti. Yüksek sesle ağlamak üzereydi. “Toz,” demeyi başardı. Kafasını çevirip kısık bir sesle ekledi: “Üst kata çıkıyorum. Tavan arasında çalışacağım.”

“Gelip sana yardım edebilirim.”

“Hayır, ben hallederim. Sen burayı süpür. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var.”

“Yeterince yalnız kaldın. Birinin sana eşlik etmesinin bir zararı olmayabilir.”

Alex neredeyse gülecekti. Kardeşine, ‘Aylardır yalnız değilim,’ demek istedi. ‘Bana musallat olan biri var.’

Sam’in bakışlarının ağırlığını üzerinde hissedebiliyordu.

“Al... Sen iyi misin?” diye sordu kardeşi.

“Çok iyiyim,” dedi Alex hızla odadan çıkarken.

Tavan arasına vardıklarında hayaletin ruh halinde pek değişiklik olmamıştı. Alex bir hayaletin onu gittiği her yerde takip etmesinden daha kötü bir şey olabileceğini düşündü ve bu aşırı duygusallaşan bir hayalet tarafından takip edilmekte.

“Dikkatinden kaçmış olabilir,” dedi Alex sert bir tonla, “ama kendi sorunlarımla mücadele ediyorum. Bir de senin-kilerle uğraşamam.”

“En azından, sen sorununun ne olduğunu biliyorsun,” dedi hayalet ona dik dik bakarak.

“Evet, bu yüzden vaktimin yarısını unutmak için içerek geçiriyorum.”

“Sadece yarısını mı?” diye alaycı bir karşılık aldı.

Alex baskılı ipek parçasını elinde savurdu. “Gerçekten bunun senin olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Ona dikkat et. Evet, o benim.”

Alex mektubu diğer eliyle havaya kaldırdı. “Ve bunun da seninle ilgili olduğunu düşünüyorsun.”

Hayalet bir kez kafasını sallayarak karşılık verdi. Gözleri gece yarısı kadar karanlıktı ve yüz hatları gergindi. “Bana kalsın, onu Emma yazdı.”

“Emma.” Alex şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı ve öfkesi dindi. “Zoë’nin büyükannesi mi? Sen ve o...” Yavaşça merdivenlere doğru ilerleyip en üst basamağa oturdu. “Bu büyük bir varsayım,” dedi, “ve elimizde bunu destekleyecek hiçbir şey yok.”

“Herald’da muhabirlik yapıyordu-”

“Biliyorum. Ve eskiden burada yaşıyormuş, çok düşük de olsa daktilonun onun olma ihtimali var. Ama bu hiçbir şeyi kanıtlamaz.”

“Kanıtı ihtiyacım yok. Bazı şeyler hatırlıyorum. Onu hatırlıyorum. Ve elindeki kumaş parçasının benim olduğunu biliyorum.”

Alex kan tezkeresini açıp tekrar içine baktı. “Üzerinde bir isim yok. O nedenle, senin olduğundan emin olamazsın.”

“Seri numarası var mı?”

Alex gözlerini kısarak kumaşa baktı ve kafasını salladı. “Sol tarafında.”

“W17101 mi?”

Alex seri numarasını ... W17101... okurken gözleri kocaman oldu.

Hayalet ona anlamlı bir bakış attı.

“Bunu hatırlıyorsun ama adını hatırlayamıyorsun, öyle mi?” diye sordu Alex.

Hayalet tavan arasındaki kutu yığınlarına ve eşyalara, toz ve yılların örttüğü saklı anılara baktı. “Bir zamanlar birini seven bir adam olduğumu hatırlıyorum.” Bir ileri bir geri yürümeye başladı, elleri pilot ceketinin ceplerindeydi. “Ne olduğunu öğrenmeliyim. Emma ve benim evlenip evlenmediğimizi öğrenmeliyim. Eğer-

“Eğer ne? Sen öldün.”

“Belki ölmemişimdir. Belki geri gelmişimdir.”

“Bir uçak kazasından mı?” diye sordu Alex alaycı bir şekilde. “Anladığım kadarıyla, sarsıntılı bir inişten fazlası olmuş.”

Hayalet kendi hikâyesine bir tür mutlu son uydurmaya kararlı görünüyordu. “Birini bu kadar çok sevdiğinde, hiçbir şeyin ona geri dönmeni engellemesine izin vermezsin. Ne olursa olsun, hayatta kalırsın.”

“Belki de her şey onun kafasındaydı. Belki senin için sadece kısa süreli bir ilişkiydi.”

“Onu hâlâ seviyorum,” dedi hayalet sessiz bir şiddetle. “Bunu hâlâ hissediyorum. Burada mühürlü.” Hayalet yumruğunu göğsünün üzerine koydu. “Ve canımı çok acıtıyor.”

Alex buna inanıyordu, çünkü yakınında olmak onun da canını acıtıyordu.

Hayaletin odada dolaşmaya devam etmesini izledi.

Eğer hayaletin görüntüsü hayattaki görüntüsünü gerçekçi

bir şekilde yansıtıyorsa, zayıf ve esnek bedeni ve hava muharebesinin yorucu manevraları sırasında baygınlık geçirmesine engel olacak kadar kas kütlesiyle pilot olmaya çok uygundu. “Senin zamanında pilot olmak için fazla uzun boylusun,” dedi Alex.

“Bir P-40’a sığabiliyordum,” dedi hayalet dalgın dalgın.

“Savaş kışkırtıcısı mı kullanıyordun?” diye sordu Alex ilgiyle. Çocukluğunda, bir keresinde kendine özgü köpekbalığı dişli İkinci Dünya Savaşı uçağının bir modelini inşa etmişti. “Emin misin?”

“Oldukça eminim.” Hayalet düşüncelere daldı. “Vurulduğumu hatırlıyorum,” dedi sonunda, “yerçekimi öylesine güçlüydü ki, kan başımdan çekildi ve her şeyin bulanıklaştı. Ama kuyruğumdaki adam pes edene ya da bayılana kadar dayandım.”

Alex cebinden telefonunu çıkarıp mobil tarayıcıyı açtı.

“Kimi arıyorsun?”

“Hiç kimseyi. Seri numarasıyla bir pilotun kimliğini tespit edip edemeyeceğime bakacağım.” Bir-iki dakika araştırdıktan sonra Alex bir bilgi sayfası buldu. Okurken kaşlarını çattı.

“Ne oldu?” diye sordu hayalet.

“Şansımız yok. Ana listeye benzer bir şey bulamadım. Farklı Amerikan ve Çin kaynaklarından toplu halde çıkarılmışlar. Ve seri numaraları gizli bilgi olarak görüldüğü için ellerindeki listeleri muhtemelen yok etmiş olmalılar.”

“Emmaline Stewart’a bak,” dedi hayalet.

“Bu telefonda olmaz. Bağlantı çok yavaş.” Alex parlak küçük ekrana kaşlarını çatarak baktı. “Bunun için bir dizüstü bilgisayara ihtiyacım var.”

“Bellingham Herald’ın sitesine git,” diye ısrar etti hayalet. “Onun hakkında bir şey yazıyor olmalı.”

Alex internet sitesine gitti ve bir dakika boyunca telefonda uğraştı. “İnternet arşivi 2000 yılına kadar gidiyor.”

“Araştırma konusunda berbatsın. Sam’e sor. Beş dakika içinde Emma hakkında her şeyi bulabilir.”

“Seksenli yaşlarındaki insanlar hakkında,” dedi Alex, “genellikle internette bilgi bulamazsın. Ve Sam’e sormama imkân yok - neden ilgilendiğimi bilmek ister ve ona bunu açıklamak istemiyorum.”

“Ama-”

“Zoë yakında Emma’yı adaya getirdiğinde onu göreceksin. Ama yerinde olsaydım, fazla heyecanlanmazdım. O artık yaşlı bir kadın.”

Hayalet alaycı bir şekilde güldü. “Kaç yaşında olduğumu sanıyorsun Alex?”

Alex değer biçici bir bakış attı. “Yirmili yaşlarının ortası ve sonu arasında olmalısın.”

“Yaşadıklarımın sonrasından sonra yaşın pek ilgisi olmuyor. Beden sadece ruhu barındıran hassas bir kap.”

“O kadar entelektüel değilim,” dedi Alex ona. Telefonunu portatif hoparlörlere bağladıktan sonra çöp torbalarıyla dolu kutuya gidip birini dışarı çıkardı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu hayalet.

“Bu işe yaramaz eşyalara göz atıyorum.”

“Sam’in bilgisayarını aşağıda,” diye karşı çıktı hayalet. “Onu kullanmak için iznini isteyebilirsin.”

“Daha sonra.”

“Neden şimdi değil?”

Çünkü Alex’in lanet olası hayatı üzerinde biraz kontrolü olduğunu hissetmesi gerekiyordu. O sabah Zoë’yle karşılaşmak ve daktiloyla yazılmış eski mektubu okumak onu huzursuz etmişti. Serbest duygulardan ve yanıtlanmamış sorulardan bir süre uzaklaşması gerekiyordu.

Ruh halindeki değişkenliği okuyan hayalet geri çekilip sessizleşti.

Arka planda bir dizi Tony Bennett düeti çalarken, Alex vergi evrakları, eski dergiler, kırık tabaklar, güvelerin yedi-

gi giysiler ve oyuncaklarla dolu kutulara göz attı. Zemin ölü böcekler ve kirle kaplıydı. Harap olan bir kolinin arkasında, Alex içinde kurumuş kemirgen cesedi olan eski bir fare kapını buldu. Suratını buruşturarak onu bir plastik tomarıyla tutup attı.

Kolilerden birini açan Alex deri ciltli hesap defterleri buldu. Birinci defteri çekip çıkarırken havaya hafif bir toz kalktı ve hapsirdi. Diz üstü çöküp topuklarının üzerinde oturdu ve dengesini korumak için kalçalarını hafifçe araladı. Zamanla kırılğanlaşıp kararan girdilerin bulunduğu sayfalardan birkaçını okudu, hepsi rengi solmuş kara mürekkeple yazılmışlardı.

“O ne?” diye sordu hayalet.

“Sanırım balık konservesi fabrikasının hesap defterlerinden biri.” Alex birkaç sayfa çevirdi. “Burada bir envanter var... Buhar makineleri, deri yüzme ve kızartma ızgaraları, lehim aletleri, kalayla kaplı makaslar... Bol miktarda zeytinyağı...”

Alex deftere göz gezdirirken hayalet onu izledi. “Fabrikanın sahibi her kimse çok parası olmalı.”

“Bir süreliğine,” dedi Alex. “Ama bu bölgede aşırı avlanma olduğu için somon balıkları ortadan kaybolmuşlar. Altmışlı yıllarda balık yatakları ve fabrikaların çoğu kapanmış.” Kutudan daha fazla hesap defteri çıkardı. Birini açtı ve elle yazılmış iş mektupları buldu, biri etiket tedarik eden taş baskı şirketiyle ilgiliydi ve diğeri konserve fabrikasına fiyatlarını düşürmesi için baskı yapan devlet kontrolündeki bir komitedendi. Birini daha dikkatle incelemek için duraksadı. “Fabrikanın sahibi Weston Stewart’mış.”

Emma’nın kızlık soyadını tanıyan hayalet ilgiyle ona baktı.

Alex hesap defterlerini karıştırmaya devam etti. Son birkaç defterdeki kayıtlar elle yazılmak yerine daktiloyla yazılmışlardı. Sayfaların arasında birkaç gazete kupürü ve siyah-beyaz fotoğraflar sıkıştırılmıştı.

“O fotoğraflar ne?” diye sordu hayalet yaklaşıarak.

Alex hayaletin daha iyi görebilmek için tepesine dikilmek istediğini hissetti. “Tepemde dolaşma. Görmem gereken bir şey bulursam sana söylerim. Bunlar sadece binaların dışarıdan çekilmiş resimleri.” Fabrikanın kapanışını duyuran gazete makalesini kaldırdı. “Fabrika Ağustos 1960’ta kapanmış,” dedi. Kupürlere biraz daha göz gezdirdi ve ‘Yerel Balık Endüstrisi Çöküşün Eşiğinde’ diye başlık atılmış bir haber gördü ve bir diğeri ise fabrika atıklarının sebep olduğu koku-dan şikâyetler olduğunu anlatıyordu. “Burada fabrika sahibinin ölüm ilanı var,” dedi Alex. “Weston Stewart. Fabrikanın kapanmasının üzerinden bir sene geçmeden ölmüş. Sebebi yazmıyor. Geriye eşi Jane ve üç kızı Susannah, Lorraine ve Emmaline kalmışlar.”

Hayalet, “Emmaline,” diyerek bu kelime bir tılsım gibi tekrarlardı.

Son gazete kupüründe genç bir kadının küçük bir resmi vardı. Omuzlarına varan sarı saçları dalgalarla biçimlendirilmişti ve dudaklarına ruj sürmüştü. Klasik anlamda olmamasına rağmen güzel denilebilecek türden bir kadındı. Gözleri berrak, meraklı ve sanki umutsuzca yazılmamış bir geleceğe bakıyor gibi melankolikti.

“Gel ve şuna bir bak,” dedi Alex.

Hayalet omzunun üzerinden bakmak için yanına koştu. Fotoğrafi gördüğü anda karnına yumruk yemiş gibi bir ses çıkardı.

EMMALINE STEWART, JAMES HOFFMAN 7 EYLÜL 1946’DA EVLENİYORLAR

Bellingham Herald’daki işinden istifa ettikten sonra, Bayan Emmaline Stewart Çin-Burma-Hindistan harekât alanında pilot olarak görev yapan Üsteğmen James Augustus “Gus” Hoffman’la evlilik hazırlıkları için San Juan Adası’ndaki evine döndü. Savaşın son iki yılı boyunca, Üsteğmen Hoffmann Himalayalar’ın üzerindeki

hava destek rotasında 52 görevde uçuş gerçekleştirdi. Yeminlerini saat 15:30'da Spring Caddesi'ndeki Birinci Presbiteryen'de edecekler.

Alex makaleyi ikinci kez okurken, etrafını son derece yoğun ve boğucu bir duygunun sardığını hissetti, öyle ki içinde ilerlemeye, üzerinden tırmanmaya çalıştıkça, daha çok derine batıyordu.

“Kes şunu,” demeyi başardı Alex.

Hayalet geri çekildi ama asık yüzünde gözyaşı yoktu. “Deniyorum.” Ancak denemiyordu ve ikisi de bunun farkındaydılar. Bu üzüntü Emma'ya yakın olma biçimiydi, tekrar onunla birlikte olana kadar bu mümkün olan tek bağlantıydı.

“Sakin ol,” dedi Alex kısaca. “Bana kalp krizi geçirtirsen...” Derin bir nefes almak için duraksadı. “Pek işine yaramam.”

Hayalet Alex'in parmaklarının arasından düşen rengi solmuş kupürü takip etti. Sararan kâğıt yaprak gibi dönerek yere düştü. “Sahip olamayacağın birini sevmek böyle bir his olmalı.”

Kutulara istiflenmiş anıların, toz ve gölgelerin arasında çömelen Alex biri için böyle hissedebilecek yapıda olsaydı -bundan şüpheliydi- kafasına kurşun yemeyi tercih edeceğini düşündü.

Alex'in düşüncelerini okumuş gibi, “Sana da olacak,” dedi hayalet. “Bir gün balta gibi inecek. Hayatta bazı şeylerden kaçamazsın.”

“Üç şey,” dedi Alex kararsızca. “Ölüm, vergiler ve Facebook. Ama âşık olmaktan kaçabileceğime eminim.”

Hayalet neşeli bir şekilde burnundan nefes verdi. Alex acı verici özlemin dinmeye başladığını fark edince rahatladı.

“Ya ruh eşinle tanışırsan?” diye sordu hayalet. “Bundan kaçmak ister miydin?”

“Elbette. Orada bir yerde bir tür paylaşım programı gibi benim ruhumla birleşmeyi bekleyen bir ruhun olması fikri moralimi bozuyor.”

“Öyle bir şey değil. Bunun kendini kaybetmemekle alakası yok.”

“Öyleyse ne?” Hâlâ göğsündeki mengene gibi sıkışıklıkla meşgul olan Alex’in onu doğru düzgün dinlediği söylene-
mezdi.

“Biri seni yakalayana kadar bütün hayatın boyunca dünya doğru düşmek gibi. Ve her nasılsa, sen de aynı anda onu yakaladığını fark ediyorsun. Birlikte, düşmek yerine, uçabiliyorsun.” Hayalet yere düşen kupüre doğru yaklaştı ve gözlerini fotoğrafa daktı. “Çok güzel, değil mi?”

“Elbette,” dedi Alex düşünmeden ama fotoğrafta Zoë’nin ıslıl ıslıl cazibesinden eser yoktu, sadece küçük bir benzerlik vardı.

“Himalayalar üzerinde elli iki uçuş,” dedi hayalet makaleyi yüksek sesle okuyarak. Alex’e baktı. “Buna ‘Kambur’ derlerdi. Taşıma pilotları kargoyla yüklü uçakları uçururlardı. Kötü hava, yüksek irtifa, düşman uçağı. Hepsi çok tehlikeydi.”

“Peki sen bu adam mısın?” Alex yerdeki kupüre uzandı. “Gus Hoffman mı?”

Hayalet olasılığı düşündü. “Bir P-40 kullanıyordum. Bundan eminim. Kargo uçağı değildi.”

“Düşmanla yüzleşen bir pilottun,” dedi Alex. “Aradaki fark ne?”

Hayalet öfkeye kapılmış gibiydi. “Bir savaş uçağı ve nakliye uçağı arasındaki farkı mı soruyorsun? Savaş uçağındaysan, yalnızsındır. Alçaktan uçmak, kahve ya da sandviç veya yanında sana eşlik edecek biri olmaz. Tek başına uçarsın, düşmanla tek başına yüzleşirsin, yalnız ölürsün.”

Alex ses tonundaki gurur ve küstahlıktan hoşlandı. “Demek bir P-40 kullanıyordun. Bildiğimiz kadarıyla, Emma’ya âşık olan bir pilottun ve büyüdüğü evin yanı sıra Dream Gölü’nün yanındaki kulübeyi de hatırlıyorsun. Bütün bunlar Gus Hoffman olduğuna işaret ediyor.”

“Ona geri dönmüş olmalıyım,” dedi hayalet çılginca. “Onunla evlenmiş olmalıyım. Ama bu...” Alex’e keskin bir bakış attı. “Zoë’nin torunum olabileceği anlamına geliyor.”

Alex alnını ovuşturdu ve baş ile işaret parmaklarıyla gözlerinin kenarlarına bastırdı. “Ahh, harika.”

“Bundan sonra ona dokunamazsın.”

“Beni peşinden gitmeye zorlayan sendin,” dedi Alex öfkeyle.

“O bütün bunları öğrenmeden önceydi. Soyağacımın bir parçası olmanı istemiyorum.”

“Düş yakamdan, dostum. Hiç kimsenin soyağacına yaklaşmıyorum.”

“Ben senin dostun değilim. Ben... Gus’ım.”

“Teorik olarak.” Alex ayağa kalkarken ona dik dik baktı ve kot pantolonuna bulaşan tozu silkeledi. Makaleyi kenara koyup en büyük çöp torbasının ağzını bağladı.

“Neye benzediğimi bilmek istiyorum. Ayrıca ne zaman ve nasıl öldüğümü de. Emma’yı görmek istiyorum. Ve-”

“Ben de huzur ve sessizlik istiyorum. Ve beş dakika yalnız kalabilmek. Keşke bir süreliğine ortadan kaybolmanın bir yolunu bulabilsen.”

“Deneyebilirim,” diye itiraf etti hayalet. “Ama bunu yaparsam, seninle bir daha konuşamayacak olmaktan korkuyorum.”

Alex alaycı bir bakış attı.

“Yapayalnız ve görünmez olmanın,” dedi hayalet, “nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. O kadar kötüydü ki, seninle konuşmak bile rahatlatıcı.” Alex’in ifadesine küçümseyerek baktı. “Bunu düşünmek hiç aklına gelmedi, değil mi? Hiç kendini başkasının yerine koymayı denemedin mi? Başkasının hislerini düşünmek için hiç bir dakikanı ayırdın mı?”

“Hayır, ben bir sosyopatım. Eski karıma sorabilirsin.”

Hayaletin yüzünde isteksiz bir gülümseme belirdi. “Sen sosyopat değilsin. Sadece pislik herifin tekisin.”

“Teşekkürler.”

“Boşanman iyi oldu,” dedi hayalet. “Darcy senin için doğru kadın değildi.”

“Onunla ilk tanıştığımda bunu biliyordum. Bu yüzden onunla evlendim.”

Bunu düşünen hayalet tiksintiyle kafasını sallayıp ona arkasını döndü. “Unut gitsin. Sen bir sosyopatsın.”

13. Bölüm

Sözleşmeler imzalanıp düzenli ödeme planı kararlaştırılır kararlaştırılmaz, çok sayıda kararın hızla alınması gerekti. Zoë mutfak dolaplarının krem rengi olmasını ve tezgâhların akçaağaçtan yapılmasını hemen kabul etti. Ama kapı kollarıyla tokmakları ve sıhhi tesisat aksesuarlarının yanı sıra fayanslar, halılar, teçhizatlar ve ışıklandırma gibi donanımları seçmesi gerekiyordu.

“Kısıtlı bütçenin olması bu açıdan iyi bir şey,” demişti Alex Zoë’ye. “Fiyatları görünce bazı kararlar kendiliğinden verilmiş olacak.” Sadık ağaç kaplamalar ve parlak ara renklerle dikkat çekmeyen tonları karıştırarak evin kulübe tarzını mümkün olduğunca korumaya karar vermişlerdi.

Justine renk paletlerine ya da fayans örneklerine göz gezdirmekle hiç ilgilenmiyordu ve bu dekorasyon ve son dokunuşları Zoë’nin seçeceği anlamına geliyordu. “Ayrıca,” demişti Justine Zoë’ye, “orada yaşayacak olan kişi sensin, o nedenle nasıl görünmesi gerektiğine sen karar vermelisin.”

“Ya hoşuna gitmezse?”

“Her şey hoşuma gider,” dedi Justine neşeyle. “İsteddiğini yap.”

Yapı malzemeleri satan dükkânlara ve teçhizat kataloglarını karıştırmaya bayılan Zoë için bunun hiç mahsuru yoktu. Ayrıca, Alex'le daha fazla vakit geçirme fırsatı istiyordu. Hakkında ne kadar çok şey öğrenirse öğrensün, Zoë'nin gözünde hâlâ büyüleyici bir yabancıydı. Kardeşi Sam gibi kadınları kolaylıkla tavlayan tatlı dilli bir adam değildi ve olmaya da çalışmıyordu. Ulaşılamaz bir yanı vardı, uzlaşmaz bir mesafesi. Ama her nedense bu onu daha çekici kılıyordu.

Zoë'nin Alex'in çok içtiğinden hiç şüphesi olmasa da içmiyormuş gibi davranmaya çalıştığı kesindi- şimdilik güvenilir olduğu hakkındaki söylentileri haklı çıkarmıştı. Alex buluşmayı kararlaştırdıkları günlerde hep erkenden geliyordu. Planlı olmayı ve listelere sadık kalmayı seviyordu ve Zoë'nin tanıdığı herkesten daha çok yapışkanlı not kâğıdı kullanıyordu. Onları toptan satın aldığına emindi. Bu kâğıtları duvarlara ve pencerelere yapıştırıyor, kabloları, döşeme örneklerine ve kataloglara ilaştırıyor, kartvizit, randevu hatırlatıcı ve alışveriş listesi olarak kullanıyordu. Zoë bahsettiği bir yerin nerede olduğunu bilmediğini söylediğinde, Alex kâğıtlardan birinin üzerine küçük bir harita çizip çantasının yan tarafına yapıştırmıştı. Teçhizat dükkânına gittiklerinde, mutfak için doğru ebatlarda olan bütün buzdolabı, bulaşık makinesi ve fırın modellerine birer mavi kare yapıştırdı.

"Ağaçlara zarar veriyorsun," dedi Zoë ona bir noktada. "Hiç notlarını cep telefonuna kaydetmeyi ya da bir tablet almayı düşündün mü?"

"Yapışkanlı kâğıtlar daha pratik."

"Kocaman bir kâğıda liste yapmaya ne dersin?"

"Bazen bunu da yapıyorum," dedi Alex. "Büyük boy yapışkanlı kâğıtlara."

Çok kontrollü olduğu için belki de garip bir davranışını keşfetmek Zoë'yi rahatlatmıştı. Hakkında daha fazla şey öğrenmeyi ve zayıflıklarını keşfetmeyi isterdi. Onlardan biri olup olmadığını bilmeyi isterdi.

Ancak zırhında hiç çatlak yoktu. Alex ona Artist's Point'in mutfağında olanların bir rüya olup olmadığını merak etmesine neden olan uygun bir nezaketle davranmaya başlamıştı. Zoë'ye ailesi ve büyükannesi hakkında bir sürü soru soruyordu. Hatta hiç tanışmadığı ve savaşta pilot olması ve daha sonra Boeing'de mühendis olarak çalışması dışında hakkında pek fazla şey bilmediği Büyükbabası Gus hakkında bile soru sormuştu. En sonunda, Zoë doğmadan önce akciğer kanserinden ölmüştü.

"Demek sigara içiyordu," demişti Alex hafif tenkitçi bir tonla.

"Sanırım o günlerde herkes sigara içiyordu," diye üzgün bir şekilde karşılık verdi Zoë. "Upsie büyükbabamın doktorunun ona sigara içmenin gerginliğine iyi geleceğini söylediğini söyledi."

Alex buna ilgi göstermişti. "Gerginliğine mi?"

"Travma sonrası stres bozukluğu. O zamanlar buna 'savaş bunalımı' diyorlardı. Sanırım Büyükbabam Gus'ın durumu oldukça ciddiye. Japon saflarının arkasındaki Burma ormanı üzerindeyken uçağı vurulmuş. Kurtarılan kadar tek başına ve yaralı bir halde birkaç gün saklanmak zorunda kalmış."

Alex'e ailesinin geçmişinden bahsettikten sonra Zoë onun da aynı şeyi yapmasını bekledi. Ama hakkında daha fazla şey öğrenmeye, boşanması, kardeşleri ya da neden inşaatçı olduğu hakkında sorular sormaya çalıştıkça, sessizleşip aralarına mesafe koyuyordu. Bu çok can sıkıcıydı. Kaçamak tavrıyla baş etmenin tek yolunun sabırlı ve teşvik edici olmaktan ve zamanla ona açılmasını ummaktan geçtiğini biliyordu.

Zoë için insanlarla ilgilenmek doğuştan gelen bir zorunluluktur. Hoffmanların kanında olmalıydı, çünkü aynı şey Justine için de geçerliydi. İkisi de, çoğu insan olmanın getirdiği sonsuz sıkıntılarla mücadele eden yol yorgunu misafirleri pansiyonda ağırlamaya bayılıyorlardı. Onlara rahat bir yatağı olan sessiz bir oda ve sabahları kahvaltı sunabilmek

tatmin ediciydi. Bunlar kimsenin sorunlarını çözemesi de, bir kaçıştı.

Zoë kurabiye hazırlarken temiz tabakları kaldıran Justine, “Bundan hiç sıkıldığın oluyor mu?” diye sormuştu bir gün. “Sürekli pasta ve yemek pişirmeyi kastediyorum.”

“Hayır.” Zoë kurabiye hamurunu kusursuz bir kat halinde açtı. “Neden sordun?”

“Sebebi yok. Sadece neden hoşlandığını anlamaya çalışıyorum. Yemek pişirme hakkında ne düşündüğümü biliyorsun. Mikrodalga olmasaydı, sen burada çalışmaya başlamadan çok önce açlıktan ölmüş olurdu.”

Zoë sırtıtmıştı. “Ben de sürekli koşu yapman ve bisiklete binmen hakkında aynı şeyi düşünüyordum. Egzersiz benim için dünyadaki en sıkıcı şey.”

“Doğada olmak her gün farklıdır. Hava, manzara, mevsimler... sürekli değişir. Ama yemek pişirme... Kurabiyeleri nasıl pişirdiğini yüz kez gördüm. Pek heyecan verici bir şeye benzemiyor.”

“Elbette, heyecan verici. Heyecana ihtiyaç duyduğumda, kurabiyelerin şeklini değiştiriyorum.”

Justine sırtıtmıştı.

Zoë çiçek, uğur böceği ve kelebek biçiminde kurabiye kalıpları çıkardı. “Bunu yapmaya bayılıyorum. Bana sorunlarının çoğunun bir kurabiye tarafından çözülebildiği küçüklüğümü hatırlatıyor.”

“Ben hâlâ hayatımın o dönemindeyim. Sorunum yok. Demek istediğim, ciddi sorunlarım yok. Ve mutluluğun sırrı bu – harika bir hayatın varken bunun farkında olmak.”

“Daha mutlu olabilirim,” dedi Zoë düşünceli bir şekilde.

“Nasıl?”

“Hayatımda özel birinin olmasını isterdim. Gerçekten aşık olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek isterdim.”

“Hayır, istemezsin. Bekarlık en iyisi. Bağımsızsın. Kimse sana engel olmadığı için maceralara atılabilirsin. İstedikini

yapabilirsin. Özgürlüğünün tadını çıkar, Zo – bu güzel bir kelime.”

“Çoğunlukla tadını çıkarıyorum. Ama bazen özürlük Cuma gecesi sarılacak kimsenin olmadığı bir kelime anlamına geliyor.”

“Birine sarılmak için aşık olmak zorunda değilsin.”

“Sevmediğin birine sokulmak aynı hissi vermiyor.”

Justine sırtıttı. “‘Sarılmak’ sözcüğünü benzetme olarak mı kullanıyoruz? Çünkü bu bana kadınlara sarılmayı mı yoksa seksi mi tercih ettiklerini sorduğu anketin en popüler köşe yazılarından biri olduğunu belirten Ann Landers hakkında okuduğum ölüm ilanını hatırlattı.” Suratını buruşturdu.

“Seksi seçerdin,” dedi Zoë sormaktan ziyade.

“Elbette. Sarılmak otuz saniye kadar harika ama sonra sinir bozucu.”

“Fiziksel olarak mı sinir bozucu? Duygusal olarak mı?”

“Her türlü sinir bozucu. Ayrıca eğer bir erkeğe çok sık sarılıyorsan, bu ona bir ilişki yaşadığınızı düşündürür ve her şey anlam kazanır.”

“Anlamli olmasının ne sakıncası var?”

“Anlamli demek ciddi demek. Ve ciddi eğlencenin tam tersi. Annem bana hayatın her zaman eğlenceli olması gerektiğini söylerdi.”

Zoë Justine’in annesi, Marigold Teyze’yi yıllardır görmemiş olsa da güzel ve eksantrik olduğunu hatırlıyordu. Marigold tek çocuğunu kendisi gibi özgürlüğüne düşkün biri olarak yetiştirmişti. Arada sırada Justine’i Beltane Eğlencesi ya da Eski Dünya Toplantısı gibi tuhaf isimli festivallere götürürdü. Ballı ve ağaç kavunlu Covenstead ekmeği, Kunduz Festivali keki ve yarım karnabahar gibi Zoë’nin daha önce hiç duymadığı yiyecekler pişirirdi. Uzaktan akrabalarını ziyaret ettikten sonra, Justine davul çemberleri ve “ay çağırma” ayinleriyle ilgili hikâyelerle geri dönerdi.

Zoë Marigold’un pansiyonu neden ziyaret etmediğini ve

onunla Justine'in birbirlerinden neden ayrı olduklarını hep merak etmişti. Sormaya çalıştığında, Justine bu konuda konuşmayı açıkça reddetmişti.

"Birçok ebeveyn," dedi Zoë, "çocuklarına hayatın sadece eğlenceden ibaret olmaması gerektiğini söylerler. Annenin böyle söylediğinden emin misin?"

"Evet, eğlenceli olması gerektiğinden eminim. Bu yüzden pansiyon benim için harika - yeni birileriyle tanışmak, onları yüzeysel olarak tanımak ve kendi yollarına göndermek istiyorum. Sürekli kısa süreli arkadaşlıklar sağlayan bir yer."

Justine'in aksine, Zoë hayatında kalıcılık istiyordu. Evliliğin ve dostluğun istikrarı hoşuna gidiyordu ve bir gün tekrar evlenmeyi umuyordu. Ama bir dahaki sefere evleneceği kişiyi çok dikkatli seçmek zorundaydı. Chris'le arkadaşça boşanmış olsa da bir daha o tür bir şey yaşamayı hiç istemiyordu.

Alex Nolan'a gelince, o planlarına uygun bir adam değildi. Zoë onunla arkadaşlıktan başka hiçbir ilişki kurmamaya karar verdi. Kısa süreli ilişkiler yaşamaktan hoşlanan biri olmadığını bilecek kadar kendisini tanıyordu. Ve bir âşık olarak onunla baş edemeyeceğini söyleyen Alex'in sözlerine inanmalıydı. "Bütün kontrol bende olmalı," demişti kadifemsi sesiyle ve, "Hiç iyi değildir," diye eklemişti. Bu uyarıyla Zoë'nin içinde onun ne demek istediğine dair içinde çılğınca bir merak uyandırmıştı.

Alex mutfaktaki duvarı yıkarak tadilatın fiziksel kısmına başlamaktan memnundu. O ve Gavin ve Isaac adında ekibinden iki çocuk alanı plastikle hazırlayıp armatürleri ve prizleri çıkarmışlardı. Zanaatkâr seviyesinde bir marangoz olan Gavin ve doğa dostu bina işleri için sertifika alma sürecinde olan Isaac iş konusunda ciddiydiler. Alex işe zamanında geleceklerine, mümkün olduğunca güvenli ve verimli bir şekilde yapacaklarına güveniyordu. Koruyucu gözlük ve toz maskelerini takıp üçü birlikte levyelerle mutfağın duvarını kırdılar. Sıva parçalarını söktüler, inatçı çivileri delmek için arada sırada oyma testeresine uzandılar.

Ağır fiziksel iş Alex'e iyi geldi ve Zoë'yle geçirdiği son birkaç gün içinde biriken bıkkınlığının bir kısmının boşalmasına yardımcı oldu. Bu kadın onu çileden çıkaran özelliklere sahipti. Sabahın erken saatlerinde anlamsız bir şekilde enerjikti ve sürekli birilerini beslemek istiyor gibi bir hali vardı. Yemek kitaplarını romanmış gibi okuyordu ve herkesin bunu büyüleyici bulmasını bekleyerek restoran mönülerini şaşırtıcı bir detayla anlatıyordu. Alex hayata pozitif bakan insanlara hiçbir zaman düşkün olmamıştı ve Zoë bunu bir sanat biçimine dönüştürmüştü. Kapıları kilitlemeyi unutuyordu. Satıcılara güveniyordu. Teçhizat satıcısına tam olarak ne kadar para harcaması gerektiğini söyleyerek sohbete başlamıştı.

İster hırdavat dükkânı, ister döşeme şirketi ya da birkaç soğuk içecek almak için gittikleri sandviç dükkânı olsun, Alex Zoë'yle gittiği her yerde erkeklerin onu süzdüklerini fark etmişti. Bazıları fark ettirmemeye çalışmışlardı, ama diğerleri hayret verici güzelliği ve birinci sınıf dekoltesi karşısında büyülediklerini gizlemek için hiç çaba göstermemişlerdi. Zoë'nin çok çekici olduğu bir gerçektir ve kendisini çirkinleştirmek dışında bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Sandviç dükkânında dört-beş kişilik bir grup erkek Alex Zoë'nin önüne geçip onlara öldürücü bir bakış atana kadar ona pis pis bakmışlardı. Hepsi geri çekilmişti. Başka yerlerde ve başka zamanlarda da aynı şeyi yapmıştı, hiç hakkı olmamasına rağmen sessizce onları uzak durmaları konusunda uyarmıştı. Zoë ona ait değildi ama yine de ona göz kulak oluyordu.

Avcıları ondan uzak tutmak tam zamanlı bir iş olacaktı. Zoë'yle tanışana kadar, Alex güzelliğin biri için sorun olabileceği fikriyle alay etmişti. Ama bu tür acımasız bir ilginin odağı olmak her kadın için zor olurdu. Zoë'nin özündeki utangaçlığın sebebini açıklıyordu - dışarı çıkmaya cesaret etmesi bile büyük bir merak konusuydu.

onunla Justine'in birbirlerinden neden ayrı olduklarını hep merak etmişti. Sormaya çalıştığında, Justine bu konuda konuşmayı açıkça reddetmişti.

"Birçok ebeveyn," dedi Zoë, "çocuklarına hayatın sadece eğlenceden ibaret olmaması gerektiğini söylerler. Annenin böyle söylediğinden emin misin?"

"Evet, eğlenceli olması gerektiğinden eminim. Bu yüzden pansiyon benim için harika - yeni birileriyle tanışmak, onları yüzeysel olarak tanımak ve kendi yollarına göndermek istiyorum. Sürekli kısa süreli arkadaşlıklar sağlayan bir yer."

Justine'in aksine, Zoë hayatında kalıcılık istiyordu. Evliliğin ve dostluğun istikrarı hoşuna gidiyordu ve bir gün tekrar evlenmeyi umuyordu. Ama bir dahaki sefere evleneceği kişiyi çok dikkatli seçmek zorundaydı. Chris'le arkadaşça boşanmış olsa da bir daha o tür bir şey yaşamayı hiç istemiyordu.

Alex Nolan'a gelince, o planlarına uygun bir adam değildi. Zoë onunla arkadaşlıktan başka hiçbir ilişki kurmamaya karar verdi. Kısa süreli ilişkiler yaşamaktan hoşlanan biri olmadığını bilecek kadar kendisini tanıyordu. Ve bir âşık olarak onunla baş edemeyeceğini söyleyen Alex'in sözlerine inanmalıydı. "Bütün kontrol bende olmalı," demişti kadifemsi sesiyle ve, "Hiç iyi değildir," diye eklemişti. Bu uyarıyla Zoë'nin içinde onun ne demek istediğine dair içinde çılgınca bir merak uyandırmıştı.

Alex mutfaktaki duvarı yıkarak tadilatın fiziksel kısmına başlamaktan memnundu. O ve Gavin ve Isaac adında ekibinden iki çocuk alanı plastikle hazırlayıp armatürleri ve prizleri çıkarmışlardı. Zanaatkâr seviyesinde bir marangoz olan Gavin ve doğa dostu bina işleri için sertifika alma sürecinde olan Isaac iş konusunda ciddiydiler. Alex işe zamanında geleceklerine, mümkün olduğunca güvenli ve verimli bir şekilde yapacaklarına güveniyordu. Koruyucu gözlük ve toz maskelerini takıp üçü birlikte levyelerle mutfağın duvarını kırdılar. Sıva parçalarını söktüler, inatçı çivileri delmek için arada sırada oyma testeresine uzandılar.

Ağır fiziksel iş Alex'e iyi geldi ve Zoë'yle geçirdiği son birkaç gün içinde biriken bıkkınlığının bir kısmının boşalmasına yardımcı oldu. Bu kadın onu çileden çıkaran özelliklere sahipti. Sabahın erken saatlerinde anlamsız bir şekilde enerjikti ve sürekli birilerini beslemek istiyor gibi bir hali vardı. Yemek kitaplarını romanmış gibi okuyordu ve herkesin bunu büyüleyici bulmasını bekleyerek restoran mönülerini şaşırtıcı bir detayla anlatıyordu. Alex hayata pozitif bakan insanlara hiçbir zaman düşkün olmamıştı ve Zoë bunu bir sanat biçimine dönüştürmüştü. Kapıları kilitlemeyi unutuyordu. Satıcılara güveniyordu. Teçhizat satıcısına tam olarak ne kadar para harcaması gerektiğini söyleyerek sohbete başlamıştı.

İster hırdavat dükkânı, ister döşeme şirketi ya da birkaç soğuk içecek almak için gittikleri sandviç dükkânı olsun, Alex Zoë'yle gittiği her yerde erkeklerin onu süzdüklerini fark etmişti. Bazıları fark ettirmemeye çalışmışlardı, ama diğerleri hayret verici güzelliği ve birinci sınıf dekoltesi karşısında büyülediklerini gizlemek için hiç çaba göstermemişlerdi. Zoë'nin çok çekici olduğu bir gerçektir ve kendisini çirkinleştirmek dışında bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Sandviç dükkânında dört-beş kişilik bir grup erkek Alex Zoë'nin önüne geçip onlara öldürücü bir bakış atana kadar ona pis pis bakmışlardı. Hepsi geri çekilmişti. Başka yerlerde ve başka zamanlarda da aynı şeyi yapmıştı, hiç hakkı olmamasına rağmen sessizce onları uzak durmaları konusunda uyarmıştı. Zoë ona ait değildi ama yine de ona göz kulak oluyordu.

Avcıları ondan uzak tutmak tam zamanlı bir iş olacaktı. Zoë'yle tanışana kadar, Alex güzelliğin biri için sorun olabileceği fikriyle alay etmişti. Ama bu tür acımasız bir ilginin odağı olmak her kadın için zor olurdu. Zoë'nin özündeki utangaçlığın sebebini açıklıyordu - dışarı çıkmaya cesaret etmesi bile büyük bir merak konusuydu.

Artık Dream Gölü kenarındaki kulübede tadilata başladığı için Alex, geçerken uğramak dışında, Zoë'yi ayda en az bir kez görmek zorundaydı. Bunun onu rahatlatacağını düşündü. Kafasını dağıtabilirdi.

İlk ödeme yarındı. Justine posta yoluyla göndermeyi teklif etmişti ama Alex sabah pansiyona uğrayıp almayı tercih etmişti. Onu doğruca bankaya götürmesi gerekiyordu. İlk malzemeler ve harcamalar için kendi parasını kullanmıştı ama boşanmadan beri hesabında doğru düzgün nakit yoktu.

Gavin ve Isaac'le geç saatlere kadar kulübede çalıştıktan sonra, Alex evine gitti. Bütün gün çalışmaktan o kadar yorgun düşmüştü ki, akşam yemeği aşırıya zahmet etmedi. Eli içki şişesine bile gitmedi, sadece duş alıp yatağına gitti.

Saat altı buçukta alarm çaldığında, Alex kendisini berbat hissediyordu. Belki de hastalanıyordu. Ağzı kurumuştu ve başı çok ağrıyordu, diş fırçasını kaldırmak bile eziyet gibiydi. Uzun bir duşun ardından, kot pantolon ve tişörtünü giyip üzerine kareli bir gömlek geçirdi, ama hâlâ üşüyor ve titriyordu. Lavabodan plastik bardağa su doldurdu ve mide bulantısı onu durdurana kadar içti.

Tuvaletin kenarında otururken, suyu midesinde tutmak için mücadele etti ve neyi olduğunu merak etti. Yavaş yavaş banyo kapısında duran hayaletin farkına vardı.

"Kişisel alanıma giriyorsun," diye ona hatırlattı Alex. "Dışarı çık."

Hayalet kıpırdamadı. "Dün gece hiç içki içmedin."

"Ne olmuş?"

"Yoksunluk çekiyorsun."

Alex aptal aptal ona baktı.

"Ellerin titriyor, değil mi?" diye devam etti hayalet. "Bunlar alkol krizi belirtileri."

"Biraz kahve içersem düzelirim."

"Biraz içki içsen daha iyi olur. Senin kadar içen bir adamın içkiyi birden kesmesi yerine yavaşça bırakması daha iyi olur."

Alex büyük bir öfkeye kapıldı. Hayalet durumunu abartıyordu. Çok içiyordu ama neye dayanabileceğini biliyordu. Sadece sokak aralarında yaşayan evsizler ya da her gece bardan çıkmayan sarhoşlar alkol krizine girerlerdi. Ya da Meksika'daki turistik bir yere dalarken kalp krizi geçiren babası. Hayatı boyunca içki içen Alan Nolan'ın koroner atardamarları öylesine tıkanmıştı ki, doktorlara göre yaşasaydı beş kez bypass ameliyatı geçirmesi gerekcekti.

"Hiçbir şeyi azaltmama gerek yok," dedi Alex.

Hayalet onunla alay etse, üstünlük taslasa ya da üzgün olsaydı, daha kolay olurdu. Ama Alex'e acır gibi bakması katlanamayacağı kadar kırıcıydı.

"Bugünlük ara verip dinlenmeyi isteyebilirsin," dedi hayalet. "Çünkü bugün doğru düzgün çalışamayacağın belli."

Ona dik dik bakan Alex ayağa fırladı. Ne yazık ki bu hareket sindirim sistemi için çok fazlaydı ve klozetin kenarına doğru eğilip ögürmek zorunda kaldı.

Uzun bir süre sonra tekrar ayağa kalkabildi, ağzını çalkalayıp yüzünü soğuk suyla yıkadı. Aynaya baktığında yüzünün solgun ve bitkin olduğunu, gözlerinin şiştiğini gördü. Küçüklüğünde babasını bu şekilde yüzlerce kez gördüğü için korkuyla geri çekildi.

Lavabonun kenarlarından tutarak, kendisini kafasını kaldırıp tekrar aynaya bakmaya zorladı.

Böyle biri olmak istemiyordu. Ama çoktan olmuş, kendisini bu hale getirmişti.

Gözyaşı dökebilecek halde olsaydı, ağlardı.

"Alex," dedi kısık bir ses kapının olduğu taraftan. "İşten korkmuyorsun. Bir şeyleri yıkmaya ve yeniden inşa etmeye alışkınsın."

Alex berbat halde olmasına rağmen, hayaletin bu benzetmesi dikkatinden kaçmadı. "Evler insanlar gibi değiller."

"Herkesin düzeltilmesi gereken bir şeyleri var." Hayalet duraksadı. "Senin için bu karaciğerin oluyor."

Alex çok terlediği için gömleğini ve tişörtünü çıkarmaya çalıştı. “Lütfen,” dedi güçlkle. “Biraz merhametin kaldıysa... Konuşma.”

Hayalet isteğini yapıp geri çekildi.

Alex tekrar giyindiğinde, titremeleri hafıflemıştı ama yapış yapış terleme ve üşüme hissi onu henüz rahat bırakmamıştı. Sinirleri çok gergindi. Önceki gün giydiği iş botlarını bulmakta zorlanması onu çileden çıkardı. Botları bulur bulmaz, birini duvara öylesine şiddetle fırlattı ki, boya berbat olurken alçı panelde göçük oluştu.

“Alex.” Hayalet tekrar ortaya çıktı. “Aklını kaçırmış gibi davranıyorsun.”

Diğer botu da fırlattı, hayaletin gövdesinin orta kısmına isabet edip duvarda bir başka göçüğün oluşmasına neden oldu.

“Şimdi daha iyi misin?” diye sordu hayalet.

Ona aldırmayan Alex botlarını alıp giydi. Şiddetle zonklayan başına aldırmamaya çalıştı. Justine’den çeki alıp bankaya götürmesi gerekiyordu.

“Artist’s Point’e gitme,” dediğini duydu hayaletin telaşla. “İyi durumda değilsin. Kimsenin seni bu şekilde görmesini istemesin.”

“Kimse’ derken Zoë’yi kastediyor olmalısın,” dedi Alex.

“Evet. Onu üzersin.”

Alex dişlerini sıktı. “Umurumda değil.” Anahtarlarını, cüzdanını, ağır siyah güneş gözlüğünü alıp kamyonetine gitti ve onu garajdan çıkardı. Ana yola çıkar çıkmaz, gün ışığı kafasını cerrahi bir kesinlikle yarıyormuş gibi hissetti. İnleyip arabayı yoldan çıkardı ve kusma ihtimaline karşı kenara çekebileceği bir yer aradı.

“Video oyunundaymış gibi araba kullanıyorsun,” dedi hayalet.

“Neden umursuyorsun?” diye çıkıştı Alex.

“Umurumda çünkü birini öldürmeni istemiyorum. Kendin de dahil.”

Artist's Point'e vardıklarında, Alex terden üzerindeki tişörtü de ıslatmıştı ve yüksek ateşten ürpermiş gibi titriyordu.

"Tanrı aşkına," dedi hayalet, "içeri girme. Misafirleri korkutacaksın."

Alex ona karşı çıkmayı çok istese de hayalet haklıydı. Süratsiz ve araba kullanırken harcadığı çaba yüzünden bitkin bir şekilde pansiyonun arkasına saptı ve mutfak girişinin yakınına park etti. Dışarı taşan yemek kokuları mide bulantısının boğazını yakmasına neden oluyordu. Güneş gözlüğü terleyen burnundan aşağı kayarken, Alex onu koparırcasına çıkarıp küfrederek çakıllı yola fırlattı.

"Kendine hâkim ol," dediğini duydu hayaletin.

"Defol git."

Mutfağın arka kapısını bir sineklik örtüyordu. İnce güneşliğin ardından Zoë'nin mutfakta tek başına kahvaltı hazırladığını gördü. Ocaktaki tencerelerden duman tütüyordu ve fırında bir şey pişiyordu. Esmerleşen tereyağı ve peynirin kokusu Alex'in neredeyse öğürmesine neden olacaktı.

Kapı dikmesine hafifçe vurdu ve Zoë ayıklanmış çileklerle dolu bir doğrama tahtasından kafasını kaldırdı. Kısa pembe bir elbise, düz sandaletler, beyaz fırırlı bir bluz giymiş ve beline bir önlük bağlamıştı. Bacakları güçlü ve parlaktı, baldır kaslarının belirgin bir kıvrımı vardı. Sarı buklelerini tepesinde toplamıştı, serbest kalan birkaç saç tutamı ensesinde ve yanaklarında dans ediyordu.

"Günaydın," dedi gülümseyerek. "İçeri gel. Nasılsın?"

Alex mutfağa girerken bakışlarından kaçındı. "Daha iyi olduğum günler oldu."

"Biraz-"

"Çeki almak için geldim," dedi kısaca.

"Pekâlâ." Ona karşı ilk kez kaba davranmasa da Zoë ona meraklı bir bakış attı.

"İlk ödemenin günü geldi," dedi Alex.

"Evet, hatırlıyorum. Ofis işleriyle Justine ilgileniyor, o

nedenle çeki senin için o yazacak. Hangi hesap adına yazacağım-
dan emin değilim.”

“Pekâlâ. O nerede?”

“Küçük bir işi halletmek için az önce çıktı. Beş-on dakika içinde döner. Büyük kahve makinesi bozuldu, o nedenle kasabadaki bir dükkândan kahvaltı için biraz kahve alacak.” Zamanlayıcı ötmeye başlayınca Zoë fırındaki yemeği çıkarmaya gitti. “Onu beklemek istersen,” dedi omzunun üzerinden, “sana biraz kahve doldururum ve-”

“Beklemek istemiyorum.” Çeke ihtiyacı vardı. Gitmeliydi. Mutfağın sıcaklığı ve ışığı onu öldürüyordu - dişlerinin birbirlerin vurmaması için çenesini kenetlemek zorunda kaldı. “Çeki bugün almaya geleceğimi biliyordu. Ona mesaj attım.”

Zoë güvenci bir sac ayağının üzerine koydu. Gülümsemesi kayboldu ve her zamankinden daha kısık bir sesle karşılık verdi. “Bu kadar erken geleceğini bildiğini sanmıyorum.”

“Başka ne zaman gelebilirim? Bütün gün kulübede çalışıyor olacağım.” Öfke giderek daha güçlü dalgalar halinde ona vurdu ve Alex’in bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

“Kahvaltıdan sonra çeki sana getirmeme ne dersin? Kulübeye gelirim ve-”

“İşimin bölünmesini istemiyorum.”

“Justine birazdan burada olur.” Zoë beyaz porselen bir fincana biraz kahve doldurmaya gitti. “Sen... Pek iyi görünüyorsun.”

“Yeterince uyumadım.” Alex tezgâha gidip biraz kâğıt havlu kopardı. Rulo dönüp iyice açıldı. Dağıtıcıdan bir dizi kâğıt havlu fırlarken birkaç kez küfretti.

“Sorun değil.” Zoë hemen yanına gitti. “Ben hallederim. Git ve otur.”

“Oturmak istemiyorum.” Bir kâğıt havlu alıp terli yüzünü silerken, Zoë beyaz silindiri ustalıkla geri sardı. Çenesini kapalı tutmaya çalışsa da kelimeler dışarı fırladı, heceler

jiletle çekilmiş gibi parçalara ayrıldı. Tedirgin ve sinirliydi, bir şeyleri fırlatmak, bir şeyleri tekmelemek istiyordu. “İkiniz burayı böyle mi işletiyorsunuz? Kararlaştırdığınız bir şeyi yerine getirmeyerek mi? Ödeme planını yeniden belirleyeceğiz. Vaktim senin için önemli olmayabilir ama bazı şeylerin zamanında yapılmasını hesaba katmak zorundayım. İşe gitmeliyim. Adamlarım muhtemelen çoktan kulübeye varmışlardır.”

“Özür dilerim.” Zoë tezgâhta yanına bir fincan kahve koydu. “Vaktin benim için önemli. Bir dahaki sefere çekin sabah erkenden seni beklediğinden emin olurum.”

Alex onunla bu şekilde, sanki havlayan bir köpeği sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi konuşmasından nefret ediyordu. Yine de işe yarıyordu. Öfkenin sersemlemesine neden olacak kadar ani bir şekilde onu terk ettiğini hissetti. O kadar yorgundu ki ayakta durmakta zorlanıyordu. Tanrı aşkına. Gerçekten de berbat haldeydi.

“Yarın uğrarım,” demeyi başardı.

“Önce bunu iç.” Zoë fincanı ona doğru itti.

Alex kahveye baktı. İçine krema koymuştu. Kahvesini hep sade içerdi. Ama kendisini ona doğru uzanırken buldu ve iki eliyle fincanı tuttu. Fincanın şiddetle sarsıldığını ve kahvenin kenarlarından döküldüğünü fark edince çok utandı.

Zoë gözlerini ona dikti. Alex küfretmek, arkasını dönüp gitmek istedi ama bakışları onu olduğu yerde tuttu ve bırakmadı. O yuvarlak mavi gözleriyle hayatı boyunca gizlediği her şeyi görüyordu. Paramparça olmak üzere olduğunu görmesine engel olamadı. Ama Zoë’nin yargılar gibi bir hali yoktu. Sadece nezaket vardı. Ve şefkat.

Birden içinden dizlerinin üzerine çöküp başını yalvarırcasına ona yaslamak geldi. Ama her nasılsa ayakta durmaya ve kaskatı bacaklarının üzerinde yalpalamaya devam etti.

Zoë fincanı birlikte tutabilmeleri için dikkatle ellerini ellerinin üzerine koydu. Elleri onunkilerin yarısı kadar olma-

sına rağmen, tutuşu güçlüydü ve titremesini azalttı. “İşte,” diye fısıldadı.

Fincanı dudaklarına götürdü. Elleri ellerini sabit tuttu. Alex kahveden bir yudum aldı. Sıvı sıcak ve pürüzsüzdü, tahriş olan boğazını yatıştırdı ve içindeki üşümeyi dindirdi. Biraz şekerliydi ve krema acılığını almıştı ama öylesine beklenmedik bir şekilde lezzetliydi ki, kendisini geri kalanını hızla içerken buldu. Damarları taparcasına bir memnuniyetle uğuldamaya başladı.

Zoë ellerini onunkilerden ayırdı. “Biraz daha?”

Alex boğuk, kelimesiz bir mırıldanmayla kafasını salladı.

Gün ışığı panjurlu pencereden içeri süzülüp saçlarını parlak şeritler halinde vurgularken, bir fincan kahve daha doldurup içine şeker ve krema attı. O sırada, Zoë’nin çok sayıda misafir için kahvaltı hazırladığını fark etti. Ocakta ve fırında hâlâ pişen yiyecekler vardı. Alex işini bölmekle kalmamış, karşısına geçip kendi programı onunkinden daha önemliymiş gibi söylenip durmuştu.

“Meşgulsün,” diye homurdandı Alex özür dilemeye giriş yaparken. “Haber vermeden-”

“Her şey yolunda.” Sesi nazikti. Kahve fincanını masaya koyup sandalyeyi geriye çekti. O sandalyeye oturmasını istediği çok açıktı.

Mutfağa temkinli bir şekilde göz gezdirirken hayaletin bundan nasıl bir anlam çıkaracağını merak etti, ama neyse ki ortalıkta yoktu. Alex masaya gidip oturdu. Kahvesini yavaşça içti, dikkatli olduğu sürece bunu tek başına yapabiliirdi.

Zoë tezgâhta çalışıyordu. Mutfak aletlerinin tıngırtısı, ustalıklı yönlendirilen tencerelerin ve tabakların sesleri tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. Alex burada oturabiliirdi, kimse onu rahatsız etmezdi. Gözlerini kapatıp bu geçici huzur ve sığınak hissine batmasına izin verdi.

Zoë’nin, “Bir tane daha alır mısın?” diye sorduğunu duydu.

Alex kafasını evet anlamında salladı.

“Önce bunu dene.” Öntüne bir tabak dolusu yemek koydu. Alex, Zoë ona doğru eğilirken, şekerli çaya batırılmış gibi kokan taze ve tatlı teninin kokusunu aldı.

“Yiyebileceğimi sanmıyorum-”

“Sadece dene.” Masaya çatal bıçak koyup ocağın başına geri döndü.

Çatal kurşun bir tokmak kadar ağırdı. Alex tabağa baktı. Üstü hafifçe kabarık ve altınımsı kahverengi olan ekmek katlarından oluşan düzgün bir porsiyonu. “Bu ne?”

“Kahvaltı tabakları.”

Alex temkinli bir lokma alırken, krema gibi bir hafifliği olduğunu keşfetti. Kiş gibi ama daha narindi, dokusu domates ve ılık peynirin olgun aromasını ortaya çıkarmak için harikaydı. En son diline net, keskin bir nota gibi çarpan fesleğenin tadını aldı.

“Hoşuna gitti mi?” diye sordu Zoë. Alex yanıt bile veremedi. Açlığı çok şiddetliydi ve tamamen yemek yeme eylemine odaklanmıştı.

Zoë bir bardak soğuk su getirdi. Tabağı boşalınca, Alex çatalını masaya bırakıp suyu içti ve sessizce fiziksel durumunu değerlendirdi. Değişim mucizevîydi. Baş ağrısı dinmeye ve titremeleri geçmeye başladı. Tada ve sıcaklığa doymuştu... Yemekle sarhoş olmak gibiydi.

“Onun içinde ne vardı?” diye sordu Alex, sesi bir rüyada konuşuyormuş gibi uzaktan geliyordu.

Zoë kahve fincanını tazeledi ve ona doğru dönerken kalçasını masaya yasladı. Yanakları ocağın sıcaklığından kızarmıştı. “Kendi pişirdiğim Fransız ekmeği. Pazardan aldığım domatesler. Lopez Adası’nda üretilen peynir ve Wyandotte tavuklarının bu sabah yumurtladığı yumurtalar. Fesleğen arka taraftaki bahçeden. Biraz daha alır mısın?”

Alex bütün bir tencereyi yiyebilirdi. Ama şansını zorlamasının iyi olacağına karar verip kafasını salladı. “Misafirlerine de biraz kalsın.”

“Yeterince var.”

“Doydum.” Alex bir yudum kahve aldıktan sonra dikkatle ona baktı. “Böyle olacağını hiç-” Cümlesini yarıda kesti, az önce olanları tarif edemezdi.

Zoë anlamış gibi görünüyordu. Dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. “Bazen,” dedi, “pişirdiğim yemeklerin insanlar üzerinde böyle bir etkisi olur.”

Alex’in ensesi hoş bir şekilde karıncalandı. “Ne tür bir etki?”

“Bunun üzerinde çok fazla düşünmüyorum. Berbat etmek istemiyorum. Ama bazen sihirli bir şekilde insanlara kendilerini daha iyi hissettiriyor.” Zoë’nin gülümsemesi biraz hüznüldü. “Bu tür şeylere inanmadığına eminim.”

“Şaşırtıcı derecede açık görüşlü olabilirim,” dedi Alex, hayaletin mutfağın arka tarafında dolaştığının farkındaydı.

“Şu haline bir bak.” Hayalet rahatlamış gibiydi. “Pat diye düşüp ölmeyeceksin.”

Kedisi arka kapıda miyavlarırken Zoë’nin dikkati dağıldı, tüylü gövdesi tel kapının ardından görülebiliyordu. Byron’ı içeri alınıp alınmaz, oturup sabırsızca kuyruğunu sallayarak Alex’e baktı.

“Zavallı küçük tüylü canavar,” dedi Zoë ve bir kaşık yiyecek koyduğu tabağı yere bıraktı.

Sahibini bile yiyebilecek bir hayvana benzeyen kedi mamasını silip süptürdü.

“Buraya girmesine izin vermek sağlık kurallarına aykırı değil mi?” diye sordu Alex.

“Byron’un yemek odasına ya da yemek hazırlanan alanlara yaklaşmasına izin vermiyoruz. Ve mutfağı günde sadece birkaç dakikalığına ziyaret ediyor. Çoğunlukla ya verandada uyur ya da arka taraftaki kulübede.” Alex’in tabağını almaya gitti. Zoë’nin önlüğünün ön kısmı dolgun dekoltesini ortaya çıkarıyordu. Bakışlarını Zoë’nin yüzüne çevirdi.

“Çok fazla içince,” dedi nazikçe, “huysuzlaşıyorsun.”

“Hayır,” dedi Alex, “içmeyi bıraktığımda huysuzlaşıyorum.”

Zoë ona dikkatle baktı. “Tamamen mi?”

Alex bir kez kafasını salladı. İçkiyi bırakması için sayısız sebebi vardı ama en önemli sebebi hiçbir şeye bu kadar çok ihtiyaç duymayı istememesiydi. İçkiye bu kadar bağımlı olduğunu fark ettiğinde hazırlıksız yakalanmıştı. Darmadağınık ya da evsiz olmadığı için bunun bir sorun olmadığına kendisini ikna etmesi kolay olmuştu. Hâlâ iş görebiliyordu. Ama bu sabah olanlardan sonra, bir sorunu olduğunu inkâr edemezdi.

İçkiye düşkün olmakla, tam anlamıyla alkolik olmak apayrı şeylerdi.

Zoë tabaklarını lavaboya götürdü. “Duyduğum kadarıyla,” dedi omzunun üzerinden, “alışkanlıkları bırakmak hiç kolay değilmiş.”

“Öğrenmek üzereyim.” Alex masadan kalktı. “Yarın sabah çek için gelirim.”

“Erken gel,” dedi Zoë tereddüt etmeden. “Yulaf ezmesi yapacağım.”

Mutfağın farklı uçlarında olmalarına rağmen göz göze geldiler.

“Yulaf ezmesini sevmem,” dedi Alex.

“Benimkini seversin.”

Alex gözlerini ondan alamadı. Çok tatlı ve ılık ılık görünüyordu ve bir an için altında nasıl olabileceğini düşünmesine engel olamadı. Ondan bu denli hoşlanmasına neredeyse dayanamıyordu. Ondan başka hiç kimseden istemediği şeyleri, cinselliğin ötesindeki şeyleri istiyordu ve hiçbirini mümkün değildi. Bu bir uçurumun kenarında durmak ve rüzgâr arkadan iterken düşmemeye çalışmak gibiydi.

Zoë bakışlarına karşılık verirken, yüzü ışıltılı altın rengi saçlarına tezat oluşturacak şekilde kızardı. “En sevdiğin yemek ne?” diye sordu çok samimi bir soruymuş gibi.

“Sevdiğim bir yemek yok.”

“Herkesin sevdiği bir yemek vardır.”

“Benim yok.”

“Bir tane olmalı-” Zamanlayıcı sözünü kesti. “Yedi buçuk,” dedi. “İlk misafirler için kahveyi hazırlamalıyım. Gitme, hemen dönerim.”

Ama Zoë geri döndüğünde, Alex gitmişti. Lavabonun üzerindeki tezgâh arası kaplamada siyah kalemle yazılmış yapışkanlı bir not vardı:

TEŞEKKÜRLER

Zoë notu eline aldı ve başparmağını yüzeyinde gezdirdi. Göğsü tatlı ve korkunç bir acıyla doldu.

Bazen bir insanın felaketten kurtarılabileceğini düşündü. Ama bazı felaketlerden ancak kişi kendisini kurtarabilirdi.

Alex için elinden gelen tek şey umut etmektir.

14. Bölüm

Alex gece yarısından şafağa kadar kâbus görerek işkenceye uğradı, bedeni elektrik akımı verilmiş gibi birden kasılıyordu. Rüyasında ayakucunda uzun ve keskin pençeleriyle onu parçalamayı bekleyen iblislerin oturduğunu ya da ayaklarının altındaki yerin yarıldığını ve sonsuz karanlığa düştüğünü gördü. Bir rüyasında, karanlık bir yolda ona araba çarpıyordu ve darbenin etkisiyle sert, simsiyah asfalta sırtüstü düşüyordu. Yolda bilinçsiz bedeninin tepesinde durup kendi yüzüne bakıyordu. Ölmüştü.

İrkilerek uyanan Alex yatağında doğruldu. Terden sırlıklam olmuştu, çarşaf bir bant gibi üzerine yapışmıştı. Uykulu bir şekilde saate bakınca sabahın ikisi olduğunu gördü.

“Lanet olsun,” diye homurdandı.

Hayalet yakınındaydı. “Git ve biraz su iç,” dedi. “Susuz kaldın.”

Alex yataktan yalpalayarak kalkıp banyoya gitti. Biraz su içti, duşu açtı ve uzun bir süre ensesine vuran sıcak suyun altında durdu. Bir içki istiyordu. Bu ona kendisini daha iyi his-

settirecekti. Kâbuslarına ve berbat terlemeye son verecekti. Alkolün tadını, ağzını yakan tatlılığını istiyordu. Ama bunu bu kadar çok istemesi uzak durması için yeterliydi.

Duştan sonra, Alex pijama altını giyip yataktan bir battaniye aldı. Çarşafı değıştiremeyecek kadar yorgun olduğı için oturma odasına gitti. Güçlölkle soluyarak kanepeye yığıldı.

“Belki de bir doktora görünmelisin,” dedi hayalet bir köşeden. “Bunu kolaylaştırmak için sana verebilecekleri bir şey olmalı.”

Alex başını kanepenin kolunda yavaşça çevirdi. “Kolay olmasını istemiyorum.” Dili ağzına fazla büyükmüş gibi geliyordu. “Nasıl olduğunu hatırlamak istiyorum.”

“Bunu tek başına yapmaya çalışarak riske giriyorsun. Başarısız olabilirsin.”

“Olmayacağım.”

“Nasıl emin olabiliyorsun?”

“Çünkü başarısız olursam,” dedi Alex, “bunu sonlandıracağım.”

Hayalet ona sert bir bakış attı. “Hayatını mı?”

“Evet.”

Hayalet sessizdi ama hava endişe ve öfkeyle fokurduyordu.

Alex’in nefes alışı yavaşlarken, anıları baş ağrısının etrafından dolaştı. “Kardeşlerim ve kız kardeşim evden ayrıldıklarında,” dedi bir süre sonra gözleri kapalı bir şekilde, “ebeveynlerim durmaksızın içiyorlardı. Ve bir sarhoşla yaşarken, çocukluğunun toplamı otuz dakikadır. Orada olduğumu unuttukları günler iyi günlerimdi. Ama ikisinden birinin evde hâlâ bir çocukları olduğunu hatırladıkları günler kesinlikle berbattı. Onlarla yaşamak mayın tarlasında olmak gibiydi. Ne zaman yanlış adım attığımı bilemezdim. Bazen annemden yiyecek bir şeyler istemek ya da okul izin kâğıdını imzalamasını istemek kriz geçirmesi için yeterli oluyordu. Bir keresinde babam koltukta uyurken televizyonun kanalını

değiştirdim ve uyanıp elinin tersiyle bana tokat attı. Hiçbir şey istememeyi öğrendim. Hiçbir şeye ihtiyacım olmadı.”

Alex daha önce kimseye çocukluğu hakkında bu kadar çok şey anlatmamıştı. Darcy’ye bile bu kadarını açıklamamıştı. Hayaletin anlamasını neden istediğinden emin değildi.

Ses ya da hareket yoktu ama Alex hayaletin bu gecelik bir köşeye çekildiği izlenimine kapıldı. “Peki ya kardeşlerin? Sana yardım etmeye çalıştılar mı?”

“Kendi sorunlarıyla meşguldüler. Sarhoşların etrafında sağlıklı, normal bir aile olmaz. Sorun herkese aittir.”

“Ebeveynlerinden biri bu konuda bir şey yapmayı hiç denediler mi?”

“İçkiyi bırakmayı mı kastediyorsun?” Alex sessizce nefes verdi. “Hayır, ikisi için de tren raydan çıkmıştı.”

“Sen hâlâ vagondayken.”

Alex kanepedeki pozisyonunu değiştirdi, ama bu yine de rahat hissetmesini sağlamadı. Sinirleri gergindi, duyuları sızlıyordu. Uyumaya çalıştığı anda kâbusları geri dönmeye hazırlardı. Bir kurt sürüşü gibi yakınlarda beklediklerini hissedebiliyordu.

“Rüyamda öldüğümü gördüm,” dedi birden.

“Bu gece mi?”

“Evet. Kendi bedenimin tepesinde duruyordum.”

“Bir yanın ölüyor,” dedi hayalet pragmatik olarak. Alex’in şaşkın sessizliği üzerine hayalet ekledi: “Acıdan kaçınmak için içen kısmın. Ama acıdan kaçınmak bunu daha kötü kılar.”

“Öyleyse, ne yapmam gerekiyor?” diye sordu Alex yorgun bir düşmanlıkla.

“Bir noktada,” diye yanıtladı hayalet bir süre sonra, “koşmayı bırakıp sana yetişmesine izin vermen gerekebilir.”

İşkence masasına benzeyen kanepede birkaç saat huzursuz bir uyku çektikten sonra, Alex duş alıp giyindi ve yaşayan bir ölü gibi Artist’s Point’e gitti. Justine’i görmek zorunda

olmamayı diliyordu - bugün ona katlanamazdı.

Neyse ki Zoë yalnızdı. Onu mutfğa aldı ve hemen masaya oturmasını istedi. "Bu sabah nasılsın?"

Alex ona suratsız bir bakış attı. "Baş ağrıları Fujita skolasıyla değerlendirilseydi, F-5'e ulaştığımı söylerdim."

"Sana biraz kahve getireceğim."

Kafatasının ön kısmındaki kötü zonklama gözlerini oymayı istemesine neden oluyordu. Dikkatle alnını kollarına yaslayıp gerginliğini düşünmemeye çalıştı. "Neden bana yanında altılı bira getirmiyorsun?" dedi boğuk bir sesle.

Zoë masaya bir fincan koydu. "Önce bunu dene."

Alex el yordamıyla kahveyi aradı.

"İzin ver-" dedi Zoë ve ellerini sabitleştirmek için uzandı.

"Yardıma ihtiyacım yok!" diye uludu Alex.

"Pekâlâ," dedi Zoë sakın bir şekilde geri çekilerek.

Bu kadının sabrı canını sıkıyordu. Kiraz desenli duvar kâğıdı gözlerini acıtıyordu. Başı rock konserinden çıkmış gibi zonkluyordu.

Fincanı dudaklarına götürür götürmez, hayatı buna bağlıymış gibi kahveyi içti. Bir tane daha istedi.

"Önce bundan biraz ye," dedi Zoë önüne bir kase koyarak.

Kâsede bir kedinin bırığı kalınlığında şeritler halinde kesilmiş meyve şekerlemesiyle süslü keke benzer altın rengi bir kare vardı. Burun deliklerine tarçın kokulu dumân doldu. Zoë kâseye biraz süt doldurup Alex'e bir kaşık verdi.

Pişmiş yulaf ezmesi sakız gibi ve yumuşaktı, kenarları gevrekkti, ktır ktır tatlılığında turuncgil aroması vardı. Yulaf ezmesi sütü emdikçe dokusu gevşedi ve her kaşık bir öncekinden daha sulu ve lezzetli oldu. Çocukluğundaki gri bula-maca benzeyen yulaf ezmesinden çok farklıydı.

Yerken zehirli his onu terk etti ve Alex rahatlayıp derin derin nefes almaya başladı. Üzerine mutluluğa benzer hoş bir sıcaklık çöktü. Zoë mutfakta dolaşp tencerelerin içindeki

şeyleri karıştırıyor, sürahilere süt doldurup karşılık beklemeden neşeyle konuşuyordu. Onun neden bahsettiğine dair Alex'in hiçbir fikri yoktu - meyveli kobler ve meyveli kırıntı pastası arasındaki farkla ilgili bir şeydi ve hiçbiri ona anlamlı gelmiyordu. Ama Zoë'nin sesini temiz pamuklu bir battaniye gibi etrafına dolamak istedi.

Günleri bir düzene oturmıştı: Her sabah işten önce Artist's Point'in mutfağına gidip Zoë önüne ne koyuyorsa onu yiyordu. Diğer her şeyi bu geçirdiği yarım saate göre planlıyordu Alex. Pansiyondan ayrıldıktan sonra, iyilik hissi soğuk ve eksik akşama kadar her geçen saatle birlikte azalıyordu.

Uykusu kâbuslarla iç içeydi. Sık sık tekrar içki içtiğini görüyor ve utanç içinde uyanıyordu Alex. Bunun sadece bir rüya olduğunu, içkiye geri dönmediğini bilmek bile paniğini dindirmiyordu. Geceleri geçirebilmesini sağlayan tek şey Zoë'yi yakında tekrar göreceğini bilmektir.

Her zaman, "İyi sabahlar," diyordu Zoë, sanki iyi bir sabahmış gibi. Önüne güzel yemeklerle dolu tabaklar koyuyordu, her ısırık farklı renkler ve hoş kokular, zekice birbirlerini tamamlayan tatlar barındırıyordu. Bir dilek sonucu şişmiş gibi duran hafif sufleler, ayçiçeği rengine holandez sosuyla kaplı çılbr. Et ve yumurtalardan senfoniler, ekmekten şirler ve meyvelerden melodiler yaratıyordu.

Mutfak Zoë için yatak odasından daha kişiseldi. Orası onun sanatsal alanıydı ve istediği şekilde düzenlenmişti. Yerden tavana kadar rafların dizili olduğu açık kilerde cam silindirlerin içinde koyu renkli baharatlar ve un, şeker, yulaf, iri taneli parlak sarı mısır unu, bej rengi dolgun pikan cevizleriyle dolu kumbara biçimli eski kocaman kavanozlar diziliydi. İspanya'dan gelen açık yeşil zeytinyağıyla dolu şişeler, kapkara balzamik sirke, Vermont akçağaç şurubu, yaban çiçeği balı, mücevherler gibi parlayan kavanozlar dolusu ev yapımı reçel ve şekerlemeler vardı. Zoë malzemelerin kalitesi konusunda Alex'in bir evi çerçevelerken açılardan dikine ve

düzgün olmasına ya da herhangi bir ahşap işinde doğru çiviği kullanmaya dikkat ettiğı kadar özen gösteriyordu.

Alex onun çalışmasını izlemeye bayılıyordu. Zoë zarif hareketleri sık sık ağır bir tencereyi iki eliyle kaldırmak ya da kararlı bir biçimde fırının kapısını kapatmak gibi ani bir şekilde son bulan hantal bir balerin gibi mutfakta hareket ediyordu. Sapından tutup içindekiler sıçrayıp ters dönecek şekilde sert dirsek hareketleriyle geri çektiğı sote tavasını bir müzik enstrümanı gibi kullanıyordu.

Alex'in pansiyonda kahvaltı ettiğı yedinci sabahta, Zoë önüne üzerine peynir rendesi ve baharatlı kızarmış Chorizo sosisi parçacıkları serpilmiş yayıkaltı sütlü iri yulaf taneleriyle dolu bir tabak koydu. Sosis parçacıklarının bir kısmını yulaf taneleriyle karıştırarak onlara tuzlu ve dünyevi bir zenginlik katmıştı.

Alex yerken, masaya gidip yanına oturan Zoë kahvesini yudumladı. Yakınlığı Alex'i biraz huzursuz etti; kahvaltı yaparken o genellikle çalışıyor olurdu. Alex onun kolunun iç kısmının ipeksi tenine baktı ve iyileşen yara izini gördü. Dudaklarını ona bastırmak istedi.

"Dolaplar teslim edildi," dedi Alex. "Bu hafta onları monte etmeye başlayacağız ve sonra mutfak adasını inşa edeceğiz."

"İnşa etmek mi? Hazır sipariş edeceğini sanıyordum."

"Hayır, eğer fazla dolapları kesip dışını ahşapla kaplar ve tezgâh eklersek daha ucuz olur - ve sipariş üzerine yapılmış gibi görünür." Zoë'nin ifadesini görünce gülümsedi. "Harka olacak. Söz veriyorum."

"Yapabileceğinden şüphelenmiyordum," dedi Zoë. "Sadece etkilendim."

Alex gülümsemesini kahve fincanında gizledi. "Özel bir şey yapmıyorum," dedi. "Sadece temel marangozluk."

"Benim evim olunca özel."

"Bir hafta içinde hangi renk boyalar istediğini bilmem gerekecek."

“Neredeyse hepsini seçtim,” dedi. “Kaplamlar ve kenarlıkları için kırık beyaz, duvarlar için tereyağı sarısı ve banyolar için pembe boya.”

Alex ona şüpheli bir bakış attı.

“Güzel bir pembe,” dedi gülerek Zoë. “İnsanın yüzü kızardığında aldığı ton gibi. Seçmeme Lucy yardımcı oldu. Yansımanın verdiği parlaklığı hoş olduğu için pembenin banyo için uygun bir renk olduğunu söyledi.”

Engel olamadan Alex’in zihninde bir görüntü belirdi... Etrafı pembe duvarlarla çevrili banyodan çıkan Zoë, buhar-dan buğulanan aynalarda parlayan yumuşak, ıslak kıvrımlar.

Ayağa kalkan Zoë fırındaki bir şeyi kontrol etmeye gitti. “Biraz su ister misin?”

Tepeden turnağa hararetlenmişti. “Evet, teşekkürler.” Cep telefonunu aldı ve gözlerini ona dikerken kendisine çaresizce Zoë’den uzak durması gerektiğini hatırlattı.

Zoë yanında durup bir bardak buzlu suyu tabağının yanına koydu. Yumuşacık çiçeksi kokusunu alabileceği kadar yakındı ve tek düşünebildiği kafasını çevirip kollarını kalçalarına dolayarak yüzünü ona bastırmayı ne kadar istediğiydi. Alex telefonuna bakıp çoktan okuduğu mesajlara tekrar göz gezdirdi.

Zoë yanından ayrılmadı. “Saçlarını kestirmelisin,” diye mırıldandı sesinde bir tebessümle. Alex onun ensesine hafifçe dokunduğunu hissetti... Parmakları ensesindeki saçlarının arasında dolaştı. Kılıfı çatlayacak gibi olana kadar telefonunu sıktı.

Ani ve sinirli bir biçimde omuzlarını silkince Zoë’nin elinin ensesinden düşmesine neden oldu. Zoë ocağın başına geri döndü ve Alex tencerede bir şeyi karıştırdığını duydu. Friday Limanı’ndaki ana rıhtıma bağlı yeni avlanan pisi balıklarının getirildiği yüzen balık pazarına gitme planından bahsediyordu. Şehvet sisini dağıtmaya çalışan Alex zihninden matematik problemleri çözmeye başladı. İşe yarama-

yınca, dişlerini avucunun içine batırmak için çatalını sıkıca tuttu. Şiddetli tutkusunu yürüyebileceği kadar dindirdi. İşe gitmekle ilgili bir şeyler homurdanarak sandalyesini itip masadan kalktı.

“Yarın öyleyse,” dedi Zoë. “Balkabaklı ve zencefilli krep.”

“Yarın gelemem.” Kulağa ne kadar kaba geldiğini fark eden Alex ekledi: “Alçı paneli takmaya başladığımız için işe daha erken gitmeliyim.”

“Yanına alabileceğin bir şey yaparım,” dedi Zoë. “Pansiyona uğra ve onu sana kapıdan veririm. İçeri girmene gerek kalmaz.”

“Hayır.” Alex bıkkındı ama reddini yumuşatmanın bir yolunu bulamadı.

Hayalet mutfığa girdi. “Gidiyor muyuz?”

“Evet,” dedi Alex içgüdüsel bir şekilde.

“O halde, geleceksin?” diye sordu Zoë şaşkınlıkla.

“Hayır,” diye çıktı Alex.

Zoë arka kapıya doğru onu takip etti, gergin ve perişan görünüyordu. “Özür dilerim. Seni kırmak istemedim.”

Hayaletin aklı karışmış ve içerlemiş gibi görünüyordu. “Ne demek istiyor? Ne oldu? Sana daha önce de söyledim-”

“Sakin başlama,” diye Alex onu acımasızca uyardı. Zoë’nin endişeli yüzüne bakınca durumu düzeltmeye çalıştı. “Anlamadan hüküm verme. Özür dilemeni gerektiren bir şey yok.”

“Özür dilenmesi gereken bir şey var,” diye belirtti hayalet. “Çünkü gördüğüm kadarıyla, hormonlar İncil’de geçen veba gibi havada uçuşuyor.”

Zoë düşüncelerini okumaya çalışıyormuş gibi Alex’e baktı. “Sana dokunduğumda neden öyle tepki gösterdin?”

Alex sinirli bir şaşkınlıkla kafasını sağa sola salladı.

“Hoşuna gitmediği belli,” dedi Zoë iyice kızarak.

“Lanet olsun, Zoë.” Alex onu kavramamak için ellerini iki yanında olacak şekilde sertçe tezgâha koydu. Zoë irkildi,

gözlerini çevirdi. “Hoşuma gitti,” dedi Alex kabaca. “Biraz daha hoşuma gitseydi, şimdiye kadar seni tezgâhın üzerine eğmiştin ve bu bisküvi hamuru açman için olmazdı.”

Hayalet homurdandı. “Detayları duymak istemiyorum,” dedi ve hemen orayı terk etti.

Zoë bariz kabalığı karşısında kıpkırmızı oldu. “O halde neden-” diye söze başladı.

“Sakin başlama,” dedi Alex ters bir şekilde. “Nedenini biliyorsun. Tükenip bitmek üzere olan bir alkoliğim. Eşimden yeni boşandım ve maaş çekim sayesinde geçiniyorum. Bir erkeğin sahip olması gereken lanet olası özelliklerin hiçbirini bilmiyorum. Herhalde iktidarsız olmamak en tepede olmalı.”

“Sen iktidarsız değilsin,” diye karşı çıktı. Kısa bir tereddütün ardından, “Öyle misin?” diye sordu.

Alex bir eliyle gözlerini kapatıp kahkaha atmaya başladı. “Tanrı aşkına,” dedi dokunaklı bir şekilde, “keşke olsaydım.” Bir süre sonra, genç kadının yüzündeki incinmiş şaşkınlığı görünce, kendisini toplayıp içini çekti. “Zoë ben kadınlarla arkadaşlık kurmam. Geriye kalan tek olasılık seks ve bu olmayacak.” Alex yanağının üstündeki un lekesini görünce duraksadı. Kendisine engel olamadan uzanıp başparmağıyla onu hafifçe sildi. “Bu haftayı atlamama yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Sana borçluyum. O nedenle, karşılığında senin için yapabileceğim en iyi şey ikimizin bundan biraz uzak kalması için seninle arama mesafe koymak.”

Zoë sessizce ona bakıp sözlerini tarttı. Fırının zamanlayıcısı ötünce yüzünde beliren üzgün gülümseme dudaklarının kenarlarında parantezler oluşturdu. “Hayatımın her anını fırın zamanlayıcıları belirliyor,” dedi. “Lütfen, hemen gitme.”

Alex kalıp fırından bisküvilerle dolu tepsiyi çıkarmasını izledi. Sıcak bisküvi kokusu mutfağı sardı.

Zoë geri dönüp Alex’e çok yakın bir şekilde durdu. “Haklı olduğunu biliyorum,” dedi. “Ve neyle karşı karşıya olduğunu

da biliyorum. Muhtemelen baş edebileceğimden çok daha fazlası. Büyükannem bir ay sonra burada olacak ve sonrasında...” Çaresizce omuzlarını silkti. “O nedenle, sınırlarımın farkındayım ve sanırım seninkileri de biliyorum. Ama sorun şu ki-” Zoë gergin bir kahkaha attı. “Bazen gerçekten hoş bir adamla tanışırsın ve ne kadar uğraşırsan uğraş, kendini onu istemeye zorlayamazsın. Ama yanlış erkekle tanıştığında bu o kadar da kötü değildir ve kendini onu istememeye zorlayamazsın. İçinde bir boşluk olur, bekler, arzular ve hayal kurarsın. Her anın adı olmayan muhteşem bir şeye yaklaştığını düşünürsün ve eğer onunla birlikte o ana varırsan, bu büyük bir... Rahatlama olur. İhtiyacın olan her şeyi edinmiş olursun.” Titrek bir nefes verdi. “Aramızda mesafe olmasını istemiyorum. Belki de böyle söylememeliydim ama nasıl hissettiğimi bilmeni istiyorum-”

“Bunu zaten biliyorum,” dedi Alex soğuk bir şekilde. “Bırak artık peşini, Zoë. Gitmeliyim.”

Zoë kafasını salladı. İncinmiş görünmüyordu. Her nedense, sanki Alex'i ancak bu şekilde bırakabileceğini, bazı şeylerin daha kolay yutulabilmesi için çeşnilendirilemeyeceğini biliyordu.

Alex kapının koluna uzandı ama Zoë bileğine dokunarak onu durdurdu.

“Bekle,” dedi. “Bir şey daha var.”

Elini bileğinden çekmiş olmasına rağmen, Alex teninde güçlü bir arzu hissetti. Çaresizce durumun daha da kötüye gittiğini düşündü, bu arzu içini dışına çıkarmakla tehdit ediyordu.

“Bundan sonra bu konuyu hiç açmayacağım,” dedi Zoë, “sana hislerimden bahsetmeyeceğim ya da seninle arkadaş olmaya çalışmayacağım. Ama karşılığında bir iyilik istiyorum.”

“Kedi kapısı,” dedi Alex boyun eğerek.

Zoë kafasını sağa sola salladı. “Beni öpmeni istiyorum. Bir kez.”

“Ne? Hayır.” Alex çok şaşırdı. “Hayır.”

“Bana bir iyilik borçlusun.”

“Neden bunu istiyorsun?”

Zoë inatçı görünüyordu. “Sadece nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum.”

“Seni daha önce bir kez öptüm. Buradan.”

“O sayılmaz. Ayrıca, kendini tutuyordun.”

“Kendimi tutmamı istersin,” dedi Alex ona ciddiyetle.

“Hayır istemiyorum.”

“Zoë, lanet olsun, bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek.”

“Bunu biliyorum. Hiçbir şeyin değişmesini beklemiyorum.” Gerilen sınırları yüzünden neredeyse zonkluyordu. “Sadece bunu bir... Ordövr olarak istiyorum.”

“Ordövr de ne demek?” diye sordu Alex, vereceği yanıttan korkarak.

“Yemek öncesinde garsonun getirdiği atıştırma lık lara verilen Fransızca isim. Sipariş etmediğin ya da ücretini ödemediğin, karşılıksız verilen... Şeyler.” Zoë onun şaşkın sessizliği üzerine yardımsever bir şekilde ekledi: “Ağzı tatlandırmak anlamına geliyor.”

Alex ona karanlık bir bakış attı. “Benden bir iyilik istiyorsan, bu kartonpiyerle ya da ekstra gömme ışık eklemekle ilgili olabilir. Ağzını tatlandırmak kısmına çizgi çekiyorum.”

“Bir öptücük mümkün değil mi? Yirmi saniyeliğine dudaklarını dudaklarıma değdirmek seni bu kadar çok mu korkutuyor?”

“Bunun da mı süresini tutacaksın?”

“Süresini tutmayacağım,” diye karşı çıktı Zoë. “Bu sadece bir öneriydi.”

“Unutabilirsin.”

Zoë darılmış gibi görünüyordu. “Neden kızdığını anlamıyorum.”

“Çok iyi anlıyorsun. İkimiz de neyi ispatlamaya çalıştığını biliyoruz.”

“Neyi?”

“Neden vazgeçtiğimi bilmemi istiyorsun. Peşine düşmediğim için pişman olmamı istiyorsun.”

Zoë inkâr etmek için ağzını açtı ama duraksadı.

“Seni öpersem,” dedi Alex, “sadece bunu istediğine pişman olman için yaparım.” Ona sert bir bakış atarak vazgeçmesi için meydan okudu. “Hâlâ istiyor musun?”

“Evet,” dedi Zoë hemen ve gözlerini kapatıp yüzünü kaldırdı.

Alex elbette haklıydı. Herhangi bir ilişkiye girmeleri birçok açıdan kötü bir fikirdi. Ama Zoë yine de öpmek istiyordu.

Zoë gözleri kapalı bir şekilde durup kendisini yapacağı şeye hazırladı. Etraflarını elektrikli bir sessizlik sardı. Alex’in yaklaştığını hissetti, adam kollarını o kadar yavaşça etrafına doladı ki içini bir ürperti sardı. Sanki bütün duyularıyla hissedebildiği, her nefes ve kalp atışıyla onu özümsemişliğini, içine çektiğini düşündüren, eskiden hatırladığı ilginç bir duyguydu bu.

Alex bir elini yüzüne götürüp çenesini yukarı kaldırırken parmaklarıyla narin kemiklerini okşadı. Zoë’nin dudaklarına hafifçe dokundu ve sonra tekrar dokundu, dudaklarının şiştiğini düşündüren kısa süreli öpücüklerdi. Zoë dengesini kaybetti ama Alex bedeniyle onu destekleyip sabit tuttu. Başını eğip ağzını kanının ısıttığı boynunun ince teninde dolaştırdı. Adamın dilinin ucunu nabzına dokundurduğunu hissedince Zoë güçsüz düştü ve onun omuzlarını kavradı. Alex bir eliyle başının arkasından tutup onu desteklerken yavaşça çenesine öpücükler kondurdu ve en sonunda Zoë dudaklarının sert ağırlığını dudaklarında hissedince büyük bir rahatlamayla sersemledi.

Boğazından titrek sesler yükseldi. Ellerini uzatıp Alex’in başını tuttu, dudaklarının dudaklarında kalması için her şeyi yapmaya razıydı. Ama öpücük boğuk bir kahkahayla bozuldu

ve Alex daha önce hiç görmediği şefkatli, alaycı bir neşeyle sersem yüzüne baktı.

Kesik kesik soluyan Zoë konuşmakta zorlandı. “Alex... Lütfen...”

“Şşş.” Kirpikleri kızaran yüzünde şaşırtıcı bir şekilde parlak görünen gözlerini yarı örttü. Nazik elleri Zoë’nin saçlarında, vücudunda ve sırtında huzursuzca dolaştı.

“İstiyorum...” demeye çalıştı Zoë ama baş döndürücü sıcaklık düşünmesini imkânsızlaştırıyordu. Tekrar denedi. “İstiyorum...”

“Ne istediğini biliyorum.” Belli belirsiz gülümsemesi söndü ve tekrar kafasını eğdi.

Alex ağzıyla dudaklarını araladı ve dilini derinliklerine soktu. Öpücük daha sert, ıslak ve erotik bir hale büründü. Zoë onun sert baskısını hissetmek için kalçalarını öne doğru hareket ettirdiğini fark edince kendisinden çok utandı. Kendisine engel olamadı. Alex’le başka bir yerde, kimsenin onları rahatsız etmeyeceği sessiz ve gözlerden uzak bir yerde olmayı isterdi. Baş başa, dünyanın geri kalanından uzakta. Hissettiği zevk arttıkça düşünceleri dağıldı. Hisleri hem dışarıdan hem de içinden gelen tatlı bir sızıya dönüştü. Hararetle vücuduna kavis verdi ve kendisini Alex’e daha çok yaklaştırmaya çalıştı.

Alex dudaklarını çekip Zoë’yi göğsüne bastırdı. “Bu kadar,” dedi titrek bir sesle. “Zoë... Hayır... Kıpırdama...”

Zoë onun kollarında ürperdi, nefesi sıcak dalgalar halinde saçına vuruyordu. Alex kollarını ince beline doladı, kalp atışlarını göğsünde hissederken Zoë parmak uçlarını kot pantolonunun arka cebinin üst kısımlarına ürkekçe soktu. Alex onu sıkıca tutmazsa, paramparça olabilirmiş gibi hissediyordu.

Zoë onun, “Artık ödeştik,” diye fısıldadığını duydu.

Zoë yüzü gizli olsa da kafasını sallamayı başardı.

“Bu şekilde yapmayı düşünmemiştim.” Alex kulağının dış kıvrımını hafifçe ısırды. “Biraz canını yakacaktım.”

“Neden yapmadın?”

Merak dolu uzun bir sessizlik oldu.

“Yapamadım.”

Alex onu bıraktı. Zoë kendini onun gözlerinin içine bakmaya zorladı ve Alex’in, içkiyi bırakmaya yönlendiren irade gücünü başka bir amaç için kullandığını gördü.

Bunu bir daha tekrarlamayacaktı, asla izin vermeyecekti.

Fırının zamanlayıcısı yine öttü ve Zoë kulak tırmalayan sesi duyunca irkildi.

Alex hafifçe gülümseyip göz temasını bozdu ve arkasını döndü.

Zoë arkasına bakmadan fırına gitti. Mutfağın arka kapısının açılıp kapandığını duydu.

İkisi de hiçbir şey söylememişlerdi.

Bazen geriye kalan tek kelime elveda olduğunda, sessizlik en iyisiydi.

15. Bölüm

Bir ay geçti ve her nasılsa Alex'in hayatının yeni istikameti bozulmadı. Hayalet zorunlu arkadaşlıkları boyunca Alex'ten herhangi bir şey öğrenmeyi beklememişti, ama anlaşılan öğrenmişti. Alex'in bağımlılığıyla her saat, bazen her dakika mücadele etmesi gerekiyordu, ama bir erkeğin olabileceği kadar inatçıydı. Hayalet için içki içmeyi bırakmak suya atlayıp batmadan önce yüzmenin bir yolunu öğrenmeyi ummak gibi görünüyordu.

Alex çalışarak dikkatini dağıtıyordu, yeterince işi vardı. Dream Gölü kenarındaki kulübede öylesine detaylı çalışıyordu ki, her usta zanaatkâr çıkardığı işi üstlenmekle gurur duyardı. Alex zımparalama, cilalama ve boyamayla uğraşarak gece geç saatlere kadar çalışıyordu ve bu sırada normal bir insanı şeker komasına sokacak kadar tatlı yiyordu. Hayaletin dırdırı sayesinde, Alex gün boyunca düzenli olarak yemek yiyordu ama alkol alarak tükettiği kalorileri telafi etmek için çok daha fazlasını yemek zorundaydı.

Alex Zoë'yi iki kez gördü. Birincisinde boya örneklerini geri almaya gittiğinde. Bu sadece bir buçuk dakika sürdü

ve hemen oradan ayrıldı. İkincisi, Zoë Alex'in tadilatın nasıl gittiğini ona göstermesi için kulübeye uğradığındaydı. Alex oldukça ciddiye. Zoë ölçülüydü. Gavin ve Isaac ise öylesine büyülenmişlerdi ki, ikisi de Zoë orada olduğu süre boyunca tek bir çivi bile çakamadılar.

Görünüşe bakılırsa, Zoë'nin ziyareti Alex'i hiç etkilememişti. Etrafına nasıl duvar öreceğini ve hiçbir şeyin yıkamayacağı şekilde onu nasıl güçlendireceğini biliyordu. Artık Zoë'nin Alex'e ulaşması için hiçbir yol yoktu ve belki de böylesi daha iyiydi. Yine de hayalet bu yüzden pişmanlık duymasına engel olamıyordu. Ve Alex Zoë'ye karşı tam olarak ne hissettiği hakkında konuşmayı reddediyordu. Bu konu yasaktı.

Hayalet onu anlıyordu.

Bir kadının bir erkeğe bunu yapabileceğini - ruhunda en iyi ve en kötünün gizli olduğu yere ulaşabileceğini biliyordu. Ve oraya ulaştığında, oranın sahibi olup asla terk etmezdi.

Alex'e Emmaline Stewart'a dair yeni hatırladığı anılardan bu yüzden bahsetmemişti, oysa görüntüler bir sinema filmi gibi gözlerinin önünde dolaşıyordu.

Emma, Weston Stewart'ın kızlarının en küçüğü ve en nesheli olanıydı. Kitaplara düşküncü ve eğlenceliydi, arada sırada okuma gözlüğüne ihtiyaç duyacak kadar hipermetroptu. Kalın çerçeveli muhteşem kedigözü gözlükleri vardı ve onları annesi Jane'i kızdırtmak için takmaya bayılırdı. Annesi o gözlükleri taktığı sürece hiçbir erkeğin ilgisini çekemeyeceğini söylerdi. Ve Emma o gözlükleri takarak doğru erkeğin ilgisini çekeceğini iddia ederdi.

Hayalet Dream Gölü'nün kenarında piknik yaptıktan sonra kulübede onunla yalnız kaldığı günü hatırladı. Emma ona bir makale okumuştı; kız öğrencilerin yüzlerini "boyamalarını", diğer deyişle ruj, allık ya da pudra sürmelerini yasaklayan kasabadaki liseler hakkında kendi yazdığı bir yazıydı. Whatcom İdari Bölgesi bu düzenlemeye karşı çıkmıştı

ve Emma üç okulun müdürleriyle anlaşmazlık hakkında röportaj yapmışlardı.

“Ruj sürmek bir kızın doğasının ilk bariyerini mahvolmasına neden olur,” diye okul müdürlerinden birinden alıntı yapan Emma’nın gözleri gözlüklerinin ardında neşeyle parlıyordu. “Bunu sigara ve ardından içki içmek izler, sonrasında ise ağza alınmayacak eylemlerde bulunurlar.”

“Hangi ağza alınmayacak eylemler?” diye sormuştu Emma’nın yanağını, boynunu ve kulağının arkasındaki küçük yumuşak yeri öperken.

“Bilirsin işte.”

“Bilmiyorum. Birini bana tarif et.”

Emma tok bir kakhaha atmıştı. “Hayır.”

Ama Emma’yı öperek ve ellerini vücuduna doğru götürerek ısrar etmişti. Onu nasıl kışkırtacağını bilen Emma ise kıkırdamış ve isteksizmiş gibi davranmıştı.

“Bana vücudun hangi bölümlerinin buna dahil olduğunu söyle,” demişti ve Emma yine de reddedince, ağza alınmayacak eylemlere sebep olan yerlerin nereler olduğuna dair tahminlerde bulunmuştu.

“Açık saçık konuşarak hiçbir yere varamazsın,” demişti Emma resmi bir şekilde.

Ona sırtıtmıştı. “Bluzunun üstten dört düğmesini açmayı başarmamı sağladı.”

Emma kıpkırmızı olup hareketsiz kalınca, ona kısık bir sesle fısıldayarak küçük düğmelerinin hepsini çözmüştü...

Emma’yla fiziksel yakınlaşmasını hatırlamak sersemleticiydi. Ama bir ruhun tecrübe edebileceği arzu ve zevk bedensel hazdan çok daha derin ve yoğundu.

Onu tekrar göreceği gün yaklaşıyordu. Ama büyük beklentisi bir şeylerin yolunda gitmediği, düzeltilmesi için öncelikle bilmesi gereken bir şey olduğu hissini gölgesinde kalmıştı. Şimdilik Alex kulübede vakit geçirdiği için minnet-tardı; bu ona dokuyarak bir-iki anı haline getirebileceği kadar

incecik iplikler vermişti. Ama bu yeterli değildi. Rainshadow Yolu'ndaki eve geri dönmeliydi... Orada hatırlaması gereken bir şey olmuştu.

Justine'le birlikte eski eşyaları, çerçevesiz resimleri ve hiçbir zaman kullanma imkânı bulamadığı diğer eşyaları sakladıkları depoyu karıştırdıktan sonra, Zoë Dream Gölü kulübesine götüreceği eşyaları bir araya topladı. Aralarında her karesi farklı renge boyalı eski metal bowling salonu dolapları, kahve fincanı şeklinde retro duvar saati, camgöbeği rengi Viktorya tarzı dökme demir yatak çerçevesi vardı. Friday Limanı'nda gönderilen deri koltuk takımı, sandık biçiminde hasır sehpa, gömme kitap raflarında sergilenecek demlik koleksiyonu gibi Emma'nın eski dairesindeki birkaç eşyayı da etiketlemişti. İlginç eşyalar karışım tadilatın geçen evin yeni temiz hatlarıyla uyumlu olacaktı, ayrıca Zoë büyükannesinin her zaman etrafında garip dekoratif dokunuşların olmasından hoşlandığını biliyordu.

Alex kulübede tadilata başlayalı altı hafta olmuştu. Sözüne sadık kalarak mutfağı, büyük yatak odasını ve banyoyu tamamlamıştı. Orijinal ahşap döşeme kullanılamaz halde olduğu anlaşıldığı için Zoë, Alex'in yerleri bal rengi akçağaç laminatla kaplamasına izin vermek zorunda kalmıştı ve kabul etmeliydi ki, çok güzel ve şaşırtıcı şekilde doğal duruyordu. İkinci yatak odasının ve küçük banyonun tadilatı henüz bitmemişti, garaj da henüz inşa edilmemişti ve bu Alex'in Zoë ve Emma taşındıktan sonra da kulübede vakit geçireceği anlamına geliyordu. Zoë bu konuda ne hissettiğinden emin değildi. Son birkaç karşılaşmalarında, ikisinin de hissettikleri rahatsızlık tuhaf davranmalarına neden oluyordu.

Alex daha sağlıklı ve dinlenmiş görünüyordu, gözlerinin altındaki morluklar kaybolmuştu. Ama nadir gülümsemeleri bir bıçağın ağzı kadar inceydi ve asla istediği şeye sahip olmayacağını bilen bir erkeğin hoşnutsuzluğuyla dudaklarında

sert bir ifade vardı. Diğer yüzünü görmemiş olsaydı, mesafeli tavrı Zoë'yi bu kadar rahatsız etmezdi.

Justine'in yardımıyla Zoë birkaç günü tabakları, çarşafı, resimleri ve evi sıcak, samimi kılacak diğer şeyleri bir araya getirerek kulübeyi hazırlamakla geçirmişti. Sonra Everett'e gidip büyükannesini adaya geri getirecekti.

Emma'nın hemşireleri gördüğü fiziksel terapi ve aldığı ilaçlar hakkında Zoë'yi sık sık bilgilendiriyorlardı. Aynı zamanda, onu Emma'nın "günbatımının" erken belirtilerini göstermeye başladığı konusunda uyarılmışlardı ve bu gündüz ya da gece tedirgin olabileceği, her zamankinden daha sık aynı soruları sorabileceği anlamına geliyordu.

Birkaç görüşme boyunca, yaşlı bakım danışmanı Colette Lin gelecekte neler beklemesi gerektiği hakkında Zoë'ye yardımcı olmuştu. Emma becerilerinden bir kısmını kaybettiğinde, muhtemelen düzelmeyeceğini, sıralama sorunu yaşayacağını, bazı şeyleri yanlış sırayla yapabileceğini ve zamanla kahve hazırlamak ya da çamaşır yıkamak kadar basit şeylerin bile imkânsız olacağını anlamasını sağlamıştı. En sonunda, boş boş dolaşıp kaybolacağı bir noktaya varacaktı ve o zaman kendi güvenliği için korunaklı bir tesise yatırılması gerekcekti.

Emma'nın ruh halini, özellikle de telefonda anlamak zordu ama hastalığına hayatı boyunca gösterdiği pragmatizm ve neşe karışımıyla yaklaşıyordu. "Herkes bunamamın erken başlangıç olduğunu söyle," demişti Zoë'ye yaramaz bir şekilde kıkırdayarak. "Böylece genç olduğumu düşünürler." Ve bir başka seferde, "Her akşam, yemekte ne pişirmiş olursan ol, bana onun en sevdiğim yemek olduğunu söyle. Nasıl olsa, öyle olup olmadığını hatırlamayacağım," demişti. Zoë Emma'ya isteyken onunla kulübede ilgilenilecek bir hemşire bulunduğunu söylediğinde, Emma sadece, "Manikür de yapıyor mu?" diye sormuştu.

"Aslında çok korktuğumu biliyorum," dedi Zoë Justine'e

eşyaları kulübeye taşımaya başlamadan önceki gece. “Sanki parçaları yavaş yavaş koparılıyor ve buna engel olmak için kimsenin elinden bir şey gelmiyor.”

“Ama iyi ellerde olacağını biliyor. Yanında olacağını biliyor.”

“Bunu şimdi biliyor.” Zoë kucığına atlayan Byron’ı okşamaya başladı. “Ama her zaman bilmeyebilir.”

“Zoë’ye bir kadeh şarap verdikten sonra, Justine kendisine de bir tane doldurup kanepenin diğer ucuna oturdu. “Düşününce, çok tuhaf,” dedi. “Hatıraları ve arzuları çıkarınca geriye kalanı kastediyorum.”

“Hiçbir şeysin,” dedi Zoë suratını asarak.

“Hayır, bir ruhsun. Yolculuğa çıkan bir ruh ve yeryüzündeki hayat da bu yolculuğun bir parçası.”

“Ölümden sonra ne olacağına inanıyorsun?”

“Benim aileme göre -en azından, anne tarafına göre- bazı ruhlar en yüksek yaşam gücüne ulaşacak kadar şanslı oluyorlar. Cennet. Ya da nasıl adlandırmak istersen.” Justine bacak bacak üstüne atıp kanepenin ucuna iyice yerleşti. “Ama yeryüzündeki hayatları boyunca hata yapan diğer ruhlar bir tür bekleme alanına gitmek zorundalar.”

“Ne tür bir bekleme alanı?”

“Tam olarak emin değilim. Ama bu nerede hata yaptıklarını anlamaları ve bundan ders almaları için bir şans. Cadı meclisi buna ‘Tatil Yeri’ adını veriyor.”

Byron, Zoë’nin kucığında görek gibi kıvrılıp mırıldanmaya başladı. Zoë şarabını yudumlarken şaşkın bir gülümsemeyle kuzenine baktı. “Az önce ‘cadı meclisi’ mi dedin? Büyücülük gibi mi?”

“Ahh, bu sadece annem ve arkadaşları arasında bir şaka,” dedi Justine umursamazca elini sallayarak. “Gruplarına sonsuza kadar cadılar meclisi dediler. Hatta bir ismi bile var. Kristal Koyu Grubu.”

“Sen de bunun bir parçası mısın?”

Justine alaycı bir ses çıkardı. “Beni hiç süpürge sapıyla gördün mü?”

“Elektrik süpürgesini kullandığını bile görmedim.” Zoë şarap kadehine doğru gülümsedi ama aklına bir şey gelince kafasını kaldırdı. “Dolabındaki eski çalı süpürgesi?”

“Annem onu kırsal dekorasyon amacıyla kullanmam için verdi. Tarçın gibi koktuğu için giysilerime yakın olması hoşuma gidiyor.” Zoë’nin ifadesini görünce gülünç bir ifade takındı. “Ne?”

“Dinlerinden uzaklaşan insanlara ne deniyordu?”

“Sapkın.”

“Sanırım sen sapkın bir cadı olabilirsin.”

Zoë bunu şakacı bir şekilde söylemiş olsa da Justine ona dikkatli bir bakış atıp sırtarak sordu: “Öyle olsaydım, senin için fark eder miydi?”

“Evet. Büyükannemin iyileşmesi için bir büyü yapmanı isterdim.”

Kuzeninin ifadesi yumuşadı. “Korkarım büyüler onu bulduğu yoldan çıkaramaz. Denersem, daha kötüye gidebilir.” Uzun bacağına uzatıp ayağıyla Byron’ın tüylü gövdesini okşadı. “Elimden ikinizle arkadaş olmaktan başka bir şey gelmez,” dedi. “Bir faydası olur mu bilmiyorum.”

“Benim için çok değerli.”

Ertesi sabah pansiyonda kahvaltı ettikten sonra, Zoë Emma’yı aradı. “Bugün ne yapacağımı tahmin et?” diye sordu neşeyle.

“Beni ziyarete geleceksin,” diye tahminde bulundu büyü-kannesi.

“Yaklaştın. Bugünle yarın kulübeyi hazırlamakla meşgul olacağım ve sonraki gün ikimiz birlikte kulübe yerleşeceğiz. Tıpkı eski günlerde olduğu gibi.”

“Hemen gelip beni alırsan, sana yardım ederim.”

Teklifinde samimi olsa da Emma’nın işine yaramayacağı-

nı bilen Zoë gülümsedi. “Programımı değiştiremem,” dedi. “Justine ve ben her şeyi planladık. Erkek arkadaş Duane bize yardım edecek ve-”

“Motosiklet çetesinin üyesi olan adam mı?”

“Bu tam olarak bir çete sayılmaz, motosiklet kilisesi.”

“Motosikletler gürültülü ve tehlikelidir. Onlara binen adamlardan hoşlanmam.”

“Eşyaları taşımamıza yardım edecek kaslı adamları seviyoruz.”

“Size sadece Duane mi yardım edecek? O sandalyeler çok ağır.”

“Hayır, Alex de orada olacak.”

“O kim?”

“Marangoz. Römork bağlanabilen bir kamyoneti var.”

Büyükannesinin sesinde hınzır bir ton belirdi. “Onun da kocaman kasları var mı?”

“Upsie!” diye onu azarladı Zoë ve Alex’in bedeninin sertliğini vücuduna bastırduğu anı hatırlayınca yüzü kıpkırmızı oldu. “Evet, aslına bakarsan kaslı.”

“Çekici mi?”

“Çok.”

“Evli mi?”

“Boşanmış.”

“Neden-”

“Hiçbir fikre kapılma,” dedi Zoë gülerek. “Şu an aşk hayatıyla ilgilenmiyorum. Senin bakımına odaklanmak istiyorum.”

“Gitmeden önce iyi bir erkek bulduğunu görmeyi isterim,” dedi Emma özlemle.

“Öyleyse, bir süre daha burada kalsan iyi olur, çünkü bu gidişle bir erkek bulmam biraz zaman alacak.” Mutfağın arka kapısının açıldığını duyan Zoë arkasına dönünce Alex’in içeri girdiğini gördü. Ona gülümsedi ve kalbi hızla atmaya başladı.

“Ne zaman gelip beni alacaksın?” diye sordu.

“Yarından sonraki gün.”

Büyükannesinin sesi endişeli geldi. “Bunu daha önce de sormuş muydum?”

“Evet,” dedi Zoë nazikçe. “Sorun değil.” Gözünün ucuyla Alex’in tezgâhtaki tepside duran küçük keklerle baktığını görünce, ona bir tane alabileceğini işaret etti. Alex tereddüt etmeden aldı. Zoë ona kahve doldurmaya giderken telefonda, “Şimdi işe dönsen iyi olacak,” dedi.

Ama bu küçük hata Emma’yı kaygılandırmıştı. “Bir gün sana bakıp, ‘bana yemek pişiren güzel kız’ diyeceğim,” dedi, “ve torunum olduğunu hatırlamayacağım.”

Bu sözleri Zoë’nin göğsünün sıkışmasına neden oldu. Güçlkle yutkunup Alex’in kahvesine biraz krema ekledi. “Ama ben senin kim olduğunu hatırlayacağım,” dedi. “Ve seni hep seveceğim.”

“Bu tek taraflı. Hiçbir şeyi hatırlamayan bir büyükanne ne işe yarar?”

“Sen benim için hatırladıklarından daha değerlisin.” Zoë bekletilmekten hoşlanmadığını bildiği Alex’e özür dilercesine bir bakış attı. Ama rahat ve sabırlı görünüyordu, keki yerken bakışlarını kaçırdı.

“Kendimde olmayacağım,” dedi Emma.

“Hâlâ sen olacaksın. Sadece biraz daha fazla yardıma ihtiyacın olacak. Sana bazı şeyleri hatırlatmak için yanında olacağım.” Büyükannesinin sessizliği üzerine Zoë kısık bir sesle, “Kapatmalıyım, Upsie. Seni gün içinde tekrar ararım. Bu arada, eşyalarını toplamaya başlasan iyi olur. Ertesi gün seni almaya geleceğim,” dedi.

“Ertesi gün,” diye tekrarladı büyükannesi. “Güle güle, Zoë.”

“Güle güle. Seni seviyorum.”

Konuşmayı bitiren Zoë telefonu arka cebine soktu ve Alex’in kahvesine biraz şeker ekleyip uzattı.

“Teşekkürler.” Bakarken Alex’in yüzünde anlaşılmas bir ifade vardı.

Zoë'nin boğazı öylesine sıkışmıştı ki konuşabileceğinden emin değildi.

Onu anlamış gibi görünen Alex gelişigüzel bir şekilde konuşarak sessizliği doldurdu. "Kolileri kamyonete koydum. Seni ve Justine'i kulübeye götürebilirim, tabakları, kitapları ve o tür şeyleri yerleştirmeye başlayabilirsiniz. Duane oraya gelince, römorku bağlayıp eşyaları depodan taşımaya başlarız." Kahvesinden bir yudum almak için duraksarken kısa bir süreliğine göz göze geldiler.

Zoë kot pantolon, biçimsiz bir tişört ve eski bir çift spor ayakkabı giymişti. Ne giyerse giysin ince ve uzun görünen Justine'in aksine, Zoë'nin bol giysiler giyebilecek bir vücudu yoktu. Onun gibi göğüsleri ve kalçaları olan bir kadına yakışmayan bir şey çirkin demektir.

"Bu giysiler beni bodur gösteriyor," dedi Zoë ve bir anda kendisine sinirlendi. "Bunu söylediğimi unut," dedi karşılık vermesini beklemeden. "İltifat peşinde değilim, sadece güvensiz hissediyorum. Her konuda."

"Birçok zorlukla karşı karşıya olduğunda böyle hissetmen çok normal," dedi Alex. "Ama 'bodur' senin için geçerli bir sözcük değil." Kahve fincanını dikledikten sonra tezgaha bıraktı. "Ve eğer iltifat duymak istiyorsan... Harika bir aşçısın."

"Aşçılıkla ilgili olmayan bir şey söyler misin?" diye sordu Zoë hüzünlü bir şekilde.

Bu neredeyse Alex'in gülümsemesine neden oldu - Zoë dudaklarının kenarlarının belli belirsizce derinleştiğini görüyordu. "Sen," dedi bir süre sonra, "tanıdığım en düşünceli insansın."

Zoë kendisine gelemeyen Alex kapıya doğru ilerledi. "Çantayı al," dedi umursamazca. "Seni Dream Gölü'ne götüreceğim."

Dream Gölü Yolu'ndaki kulübe tertemiz, ışık dolu ve güzeldi, yeni pencere çerçeveleri gün ışığında parlıyordu. Hoş

bir şekilde taze boya ve ovulmuş ahşap kokuyordu. Kolileri içeri taşıdılar, Alex tabakların olduğu iki ağır kasayı mutfak adasına götürdü. Onu takip eden Zoë ısıltı ısıltı gümüş kromla boyanmış retro yemek masasını ve orijinal rengine yakın açık mavi vinille kaplanmış sandalyeleri görünce şaşırdı. Taşıdığı koliyi bırakıp hayretle yemek masasına baktı. “Onları yenilemişsin,” dedi parmaklarını masanın parlak yüzeyinde gezdirirken.

Alex omuzlarını silkti. “Sadece birkaç kat krom spreyi kullandım.”

Umursamazlığı Zoë’yi kandıramadı. “Bundan fazlasını yapmışsın.”

“Arada sırada dikkatimin dağılmasına ihtiyacım olduğunda üzerinde çalıştım. Hoşuna gitmediyse kullanmak zorunda değilsin. Satıp parasıyla başka bir yemek seti alabilirsin.”

“Hayır, buna bayıldım. Harika.”

“Bovling dolabınla uyumlu,” diye ona katıldı Alex.

Zoë sırtıttı. “Dekorasyon tarzımla dalga mı geçiyorsun?”

“Hayır, hoşuma gitti.” Alex onun üpheli ifadesini görünce ekledi: “Gerçekten. Çok sevimli.”

Zoë gülümsemeye devam etti. “Dekorasyon konusunda zevk sahibi olduğumu düşünüyorum.”

“Kişisellikten uzak,” dedi Alex. “Darcy evimizi gören birinin ikimiz hakkında da hiçbir şey söyleyemeyeceğini iddia ederdi. Bu şekilde olması hoşuma gidiyor.”

Masanın ortasında birkaç nesne olduğunu fark eden Zoë birini eline aldı. Kopçası olan plastik bir kayıştı, minyatür bir vericiye benziyordu. “Bu ne?”

“Kedi için.” Alex masadaki bir tür küçük uzaktan kumandaya benzeyen diğer nesneyi alıp ona gösterdi. “Birlikte çalışıyorlar.”

Zoë akıllı karışmış gibi kafasını salladı. “Teşekkür ederim ama... Byron’ın şok tasmaına ihtiyacı yok.”

Bunun üzerine Alex hafifçe sırtıttı. “Bu bir şok tasmaı de-

ğil.” Zoë’yi omuzlarından tutup arka bahçeye çıkan kapıya doğru yönlendirdi. “Bunun için.”

Ana kapının yanındaki duvara kare çerçeveli küçük bir plastik cam yerleştirilmişti. Alex uzaktan kumandadaki bir tuşa bastı ve şeffaf cam belli belirsiz bir sesle yukarı doğru kalktı.

Zoë’nin ağzı açık kaldı. “Bir... Bir kedi kapısı mı taktın?”

“Tasmaşı kapıyı otomatik olarak açacak ama sadece Byron yaklaştığında. O nedenle örümcekler de dahil içeri başka hiçbir şey girmeyecek.” Zoë’nin sessizliği üzerine ekledi: “Bu bir hediye. Büyükannenle meşgul olacağın için bir kediye günde birçok kez kapıyı açmaya vaktin olmayacağını düşündüm.” Alex yakındaki bir dolaba yapıştırdığı nota işaret etti. “Bunlar nasıl kullanacağına dair talimatlar. Kullanım kitapçığı-” Zoë ona uzandığından cümlesi yarıda kaldı. O kollarını boynuna dolayamadan Alex içgüdüsel bir şekilde bileklerini tuttu. Uzaktan kumanda yere düştü.

“Sadece sana sarılacaktım,” dedi Zoë kahkaha atarak. Bugüne kadar hiçbir hediye onu bu kadar sevindirmemişti. Temkinli davranmayı düşünemeyecek kadar mutluydu.

Alex onun bileklerini nazıkça ama kararlı bir şekilde tutuyordu. Kendisini ölümcül bir tehlikeyle karşı karşıya bulmuş gibi yüzü gerilip ciddileşti.

“Sadece bir kucaklaşma,” diye fısıldadı Zoë gülümseyerek.

Alex kafasını hafifçe salladı.

Zoë onun yanaklarının ve burnunun üzerinde dolaşan kızarıklıkla büyülenmiş bir şekilde izledi. Alex yutkunurken boğazının ön kısmı dalgalandı. Gözleri dikkat çekiciydi, açık mavi-yeşil irislerinin içindeki çizgiler yıldız desenleri gibiydi. Zoë’ye onu çiğ çiğ yemek istiyormuş gibi bakıyordu. Ama gerilmek yerine, Zoë içinin sersemletici bir heyecanla dolduğunu hissetti.

Alex hâlâ kollarını tuttuğu için, Zoë ayak parmaklarının

ucunda yükselip dudaklarıyla dudaklarını nazikçe yakalayana kadar ona doğru yaklaştı. Alex'in içinde bir mücadele verdiğini bildiği için bileklerini ellerinden çekmedi. Kaybettiği anı hissetti. Alex yavaşça ellerini arkasına götürüp bel kemiğine bastırdı. Dudakları buluştu. Zoë'yi hareket etmesini imkânsızlaştıran bir şekilde tuttu - dudakları çaresizce ona yapışmıştı.

Alex onu öpmeye devam ederken bileklerini bırakıp ellerini yüzüne götürdü ve yanaklarını tuttu. Her hissi hapsedmeye ve sonsuza kadar sürdürmeye kararlı görünüyordu. İki de mantıklı davranmıyorlardı, düşünmeye ayıracak vakitleri yoktu. Sadece hissediyorlardı. Sadece arzuluyorlardı. Zoë onun tişörtünün altına uzanıp avuçlarını sırtına yerleştirdi. Ellerini omurgasının iki tarafındaki kaslarının üzerinde gezdirdi. Alex kısık bir homurdanmayla karşılık verdi ve onu ahşap tezgâhın kenarına doğru itip bluzunun ön kısmını yukarı kaldırdı. Alex kesik kesik soluyordu, ama onu öperken sıkıp okşadığı göğüslerine koyduğu elleri nazikti. Sıcak ve derin ağzının içini yaladı. Alex parmaklarını sutyeninin üst kenarından içeri soktu ve eklemleri hassas göğüs uçlarına değdi. Teni gerildi ve dokunuşunun tatlı sızısını bütün vücudunda hissetti. Göğüs ucunu tutup çekti, zevkten kıvrana kadar nazikçe sıktı. Zoë ayak parmaklarının ucunda yükselerek ona yaklaşmaya çalışırken, Alex onunla besleniyormuş gibi öpmeye devam etti, ağzı açık, ıslak ve yavaş-

Biri ön kapıyı açtı.

Tepki gösteremeyecek kadar şaşkın olan Zoë Alex'in bluzunu aşağı çektiğini hissetti. Mutfak adasından bir koli alıp onu lavabonun yakınındaki tezgâha taşıdı.

"Biz geldik," dedi kollarında bir koli taşıyan Justine, omuzuyla kulübenin kapısını iterek içeri girerken. "Duane arkamdan geliyor. Vay canına. Şuraya bakın. Harika!"

Etrafını saran hayali sıcaklık bulutu yüzünden düşünmekte zorlandı. "Çok güzel, değil mi?" diye sordu Zoë, küçük

uzaktan kumandayı yerden alırken kendisini sersemlemiş ve bayılacakmış gibi hissetti.

“Güzel ve harika bir yatırım,” diye karşılık verdi Justine. “Günün birinde burayı kiraya vermekte hiç zorlanmayacağım. İyi iş çıkardın, Alex.”

Alex, “Teşekkürler,” diye homurdanırken kutuyu açmak için bir çakı kullandı.

“Şimdiden nefes nefese mi kaldın, yaşlı adam?” diye sordu Justine sırtarak. “İyi ki Duane burada, ağır şeyleri kaldırmada sana yardımcı olabilir.”

“Şuna bir bak, Justine,” dedi Zoë aceleyle Alex tek kelime edemeden. “Alex Byron için özel bir kapı taktı.”

Duane kulübeye birkaç koli daha taşıırken, elektronik kedi kapısına hayran kaldılar.

Duane motosiklet kilisesine düzenli olarak giden iyi kalpli bir adamdı. Kaba ve düşüncesizce davranmaya meyilliydi, ama arkadaşlarına sadıktı ve ihtiyacı olan birine yardım etmeye her zaman hazırды. Görünüşü öylesine göz korkutucuydu ki -deri yeleğinden fışkıran kaslı kolları omuzlarından bileklerine kadar dövmelemlerle kaplıydı ve bot biçimli favorileri yüzünün yarısını gizliyordu- Zoë’nin onun yanındayken kendisini rahat hissetmesi biraz zaman aldı. Ama neredeyse bir senedir çıktığı Justine’e çok bağlıydı.

Zoë, Duane’le olan ilişkisinin kalıcı bir şeye dönüşüp dönüşmeyeceğini sorduğunda, “Âşık olmaya hevesli biri değilim,” demişti Justine umursamazca.

“Âşık olmaktan çekiniyor musun yoksa bu Duane’le ilgili bir şey mi?”

“Ahh, bundan çekinmiyorum. Ve Duane harika biri. Sadece kimseye âşık olamıyorum.”

“Ama sen sevgi dolu birisin,” diye karşı çıkmıştı Zoë.

“Arkadaşlarıma ve aileme karşı, evet. Ama kimseyi bahsettiğin gibi romantik bir şekilde sevemem.”

“Ama sevişiyorsunuz,” demişti Zoë neşeyle.

“Elbette. İnsanlar âşık olmadan da seks yapabilirler, bilirsin.”

“Bir gün,” demişti Zoë özlemle, “ikisini de aynı anda denemek harika olur.”

Emma’nın eşyalarının olduğu koliler de dahil olmak üzere, etiketli daha fazla koli içeri taşındı. Alex ve Duane depodan mobilyaları almaya gittikten sonra, Justine ile Zoë ayakkabıları ve çantaları kolilerden çıkardılar. “Faturada tüm bu gömme dolapların ve büyük yatak odasındaki dolap raflarının olduğunu hatırlamıyorum,” dedi Justine. “Alex burada ekstra işler yapmış gibi görünüyor. Ona ek ödeme mi yaptın?”

“Hayır, bunları bana sormadan yaptı,” dedi Zoë. “Evin Emma için gerçekten rahat olmasını istiyor.”

Justine alaycı bir şekilde dudaklarını büzştürdü. “Emma için yaptığını sanmıyorum. İnsan buzdağıyla aranda bir şeyler mi oluyor?”

“Hayır, hiçbir şey olmuyor,” dedi Zoë vurgulayarak.

Justine kaşlarını kaldırdı. “‘Sadece bir iki kez flört ettik,’ ya da ‘Arkadaş olduk,’ deseydin sana inanırdım. Ama ‘hiçbir şey olmuyor’ sözüne inanmamı bekleme. Kimsenin fark etmediğini düşündüğünde sana nasıl baktığını gördüm.”

“Nasıl?”

“Üç gün boyunca yiyeceksiz kaldıktan sonra kurtarılan, açlıktan gözü dönmüş ve sana çikolataymış gibi bakan bir tırmanıcı gibi.”

“Bu konuda konuşmak istemiyorum,” dedi Zoë.

“Pekâlâ.” Justine ayakkabılarını dizmeye devam etti.

Bir süre sonra Zoë, “Öpüşmenin ötesine geçmeyecek. Bunu açıkça belirtti,” dedi.

“Bunu duyduğuma sevindim, çünkü ne düşündüğümü biliyorsun.” Justine başka bir kutuyu açmaya başladı.

Zoë, “O senin sandığından daha iyi bir adam,” demesine engel olamadı. “O sandığından da daha iyi bir adam.”

“Bunu yapma, Zoë.”

“Neyi yapmayayım?”

“Neden bahsettiğini biliyorsun. Bunu yapmayı düşünüyorsun ve duygusal olarak müsait olmayan erkeklerden hoşlandığın için bunu haklı çıkarmanın yollarını arıyorsun.”

“Geçen gün,” diye karşılık verdi Zoë, “bana erkekler için duygusal olarak müsait olmadığını söylemiştin. Bu kimsenin seninle sevişmemesi gerektiği anlamına mı geliyor?”

“Hayır, bu benimle sadece belirli türde erkeklerin sevişebileceği, yoksa üzülecekleri anlamına geliyor. Ve üzüлürse, bu onun suçu olur.”

“Pekâlâ. Alex’le ya da başka biriyle ilişki yaşamamın sonucunda üzüleceksem, bana acımanı beklemem.” Zoë’nin sinirli tonu Justine’in şaşkınlıkla ona bakmasına neden oldu.

“Hey, ben senin tarafındayım.”

“Bunu biliyorum. Ve haklı olduğuna eminim. Ama yine de bana patronluk taşıyormuşsun gibi geliyor.”

Justine kutudan ayakkabıları çıkardı. “Her neyse, önemi yok,” dedi bir süre sonra. “Emma’yla meşgul olacaksın, o nedenle Alex’le flört etmeye vaktin olmayacak.”

Daha sonra Duane ile Alex mobilyaları ve şilteleri eve taşıyıp farklı parçaları Zoë’nin gösterdiği yerlere yerleştirdiler. Ağır iş bittiğinde öğlen güneşi olgunlaşıyordu. Geriye küçük parçaları yerlerine dizmek kalmıştı ve Zoë onları yarına bırakacaktı.

Alex, Zoë’nin eski terzi mankenini henüz boyanmamış küçük yatak odasına taşıdı. Mankenin etrafındaki battaniyeyi çıkardı. Üzeri kristaller, değerli taşlar, mineler ya da renkli lakeli broşlardan oluşan bir hazine bahçesiyle kaplıydı. “Bunu nereye koymamı istersin?” diye sordu Zoë’ye.

“Köşe iyi.” Zoë broş koleksiyonunun büyük bir bölümünü mankenin üzerinde bırakmış, sadece daha değerli olan altı tanesini çıkarmıştı. Onları çantasından çıkarıp tekrar mankene takmaya gitti.

“Bu oda henüz tamamlanmadığı için üzgünüm.” Alex

kaşlarını çatarak küçük odaya baktı. Halı yeniydi ama yine de odanın boyanması ve eski ışıkların değiştirilmeleri gerekiyordu. Yeni bir duvardan duvara dolap çerçevelemiş olsa da henüz kartonpiyerle kaplanmamış ve kapıları monte edilmemişti.

“Çok çalıştın,” diye karşılık verdi Zoë. “Ayrıca, en önemli kısımlar mutfak ve büyükannemin yatak odasıydı, çok güzel oldular.” Mankene dikkatle bakan Zoë, boş bir yere broşlardan birini taktı. “Ya koleksiyon yapmayı bırakmak zorunda kalacağım,” dedi, “ya da başka bir manken alacağım.”

Alex yanında durup iğnelenmiş takılara baktı. “Koleksiyonuna ne zaman başladın?”

“On altı yaşındayken. Büyükannem doğumgünümde bana bunu verdi.” Ona kristallerle kaplı bir çiçek gösterdi. “Ve aşçılık okulundan mezun olmamı kutlamak için bunu aldım.” Altın antenleri olan kırmızı mineli ıstakozu ona gösterdikten sonra mankenin göğsüne iğneledi.

“Peki ya şu?” diye sordu Alex altınla çerçevelemiş fildişi antika kabartma madalyona bakarak.

“Chris’in düğün hediyesi.” Gülümsedi. “Bana yedi sene boyunca kabartma madalyonum olursa, şans getireceğini söyledi.”

“O halde, şansın dönmek üzere,” dedi Alex.

“Sanırım insanlar başlarına güzel şeyler geldiğinde bunu anlamıyorlar. Ya da daha sonra fark ediyorlar. Chris’ten boşanmam gibi. Bu ikimiz için de iyi oldu.”

“Ama bu şans değildi. Bir hatadan geri dönmekti.”

Zoë suratını buruşturdu. “Evliliği bir hata olarak görmek yerine, kaderin yoluma çıkardığı bir şey olarak görmeye çalışıyorum. Öğrenmem ve gelişebilmem için.”

“Ne öğrendin?” diye sordu Alex gözlerinde alaycı bir ışıltıyla.

“Daha bağışlayıcı ve bağımsız olmayı.”

“Bütün bunları ilahi bir güç seni boşanmaya mecbur bı-

rakmadan öğreneyeceğini mi düşünüyorsun?”

“İlahî bir güce inandığını sanmıyorum.”

Alex omuzlarını silkti. “Varoluşçuluk bana her zaman kader, Tanrı ya da şanstan daha mantıklı gelmiştir.”

“Varoluşçuluğun ne olduğundan hiçbir zaman emin olmadım,” diye itiraf etti Zoë.

“Dünyanın çılgınca ve anlamsız olduğu, kendi doğrularını ve anlamlarını bulmak zorunda olduğu anlamına geliyor. Çünkü başka hiçbir şeyin anlamı yok. İlahî güç diye bir şey yok, sadece hayatta düşe kalka ilerleyen insanlar var.”

“Peki, inançsız olmak seni daha mutlu mu kılıyor?” diye sordu Zoë şüpheyle.

“Varoluşçulara göre, kişi insan varlığının saçmalığını inkâr edebildiği sürece mutlu olabilir. O nedenle mutluluk söz konusu değil.”

“Bu korkunç,” dedi Zoë kahkaha atarak. “Ve benim için fazla derin. Emin olabileceğim şeyleri severim. Doğru miktarda kabartma tozunun bir keki kabartacağını biliyorum. Ve yumurtalar bütün malzemeleri bir arada tutar. Hayat özünde iyi, birçok insan da öyle ve çikolata Tanrı’nın mutlu olmamızı istediğinin bir kanıtı. Görüyorsun ya? Aklım mümkün olan en yüzeysel şekilde çalışıyor.”

“Aklının çalışma biçimi hoşuma gidiyor.” Gözlerinin içine bakarken, Alex’in gözlerinde kısa süreli kızgın bir ışıltı belirdi. “Herhangi bir sorunun olursa, beni ara,” dedi. “Yoksa birkaç gün boyunca seni görmeyeceğim.”

“Çalışmadığın günlerde seni rahatsız etmeyi aklımdan bile geçirmem. Proje başladığından beri neredeyse durmaksızın çalıştın.”

“Ödemeler iyi olduğunda, çalışmak hiç zor değil,” dedi Alex.

“Yine de, takdir ediyorum.”

“Pazartesi kulübeye uğrarım. Bundan sonra, saat ondan sonra çalışmaya başlayacağım, böylece büyükannenin bü-

tün gürültü başlamadan önce kalkıp kahvaltı yapmaya fırsatı olur.”

“Gavin ve Isaac de seninle gelecekler mi?”

“Hayır. İlk hafta sadece ben olacağım. Birden bir sürü yeni yüzle Emma’yı bunaltmak istemiyorum.”

Zoë uygulandı ve Alex’in büyükannesinin duygularını dikkatle göz önünde bulundurmasına biraz şaşırdı. “Bu hafta sonu ne yapıyorsun?” diye sordu Alex’in kapının girişinde durmaya mecbur bırakarak.

Alex ona anlaşılmaz bir bakış attı. “Darcy ziyarete gelecek. Evi daha çabuk satılması için düzenlemek istiyor.”

“Kişisel bir tarzın olmadığını söylediğini sanıyordum. Dekorasyonun amacı ise kişisel bir tarz yaratmak değil mi?”

“Anlaşılan her zaman değil. Darcy hedef kitleye yönelik dekorasyon konusunda bir uzman getirecek. Teoriye göre, evi potansiyel alıcıların duygusal olarak bağ kurabilecekleri renkler ve nesnelerle doldurmak gerekiyor.”

“Sence bu işe yarayacak mı?”

Alex omuzlarını sikti. “Ne düşündüğümün önemi yok, ev Darcy’nin.”

Alex bütün hafta sonu olmasa da, en azından bir bölümünü eski eşiyile geçirecekti. Zoë bir keresinde Alex’in o ve Darcy’nin boşandıktan sonra bile sırf kolay olduğu için birlikte olduklarını söylediğini hatırladı. Aynı şeyin muhtemelen tekrarlayacağını düşünürken, morali bozuldu. Darcy istekli olduğu sürece Alex’in seks teklifini geri çevirmesi için hiçbir sebebi yoktu.

Belki de moral bozukluğu değildi hissettiği, bundan daha kötüsüydü. Hayır, moral bozukluğu olmadığı kesindi. Bu kıskançlıktı.

Zoë umursamazca gülümsemeye çalıştı. Gösterdiği çaba dudaklarının acımasına neden oldu. En sonunda, “İyi hafta sonları,” demeyi başardı.

“Sana da.” Ve Alex gitti.

Zoë her defasında arkasına bakmadan uzaklaştığını düşündü ve ıslıl ıslıl mankene bir broş daha taktı.

“Bu saçmalık da neydi?” diye sordu Alex’in yanında yürüten hayalet suratsızca. “Varoluşçuluk... Hayatın anlamsızlığı... Buna inanıyor olamazsın.”

“Buna inanıyorum. Bana kulak misafiri olmayı bırak.”

“Başka bir seçeneğim olsaydı, bunu yapmazdım.” Hayalet ona suratını astı. “Kendine bir bak. Bir ruh sana dadandı. Varoluşçuluktan bundan daha uzak olamazsın. Yanında olmam her şeyin ölümle sona ermediği anlamına geliyor. Bu ayrıca, biri ya da bir şeyin sana bir ders vermek amacıyla beni hayatına soktuğu anlamına da geliyor.”

“Belki de bir ruh değilsin,” diye homurdandı Alex. “Hayal gücümün bir oyunu olabilirsin.”

“Hayal gücün yok.”

“Depresyon belirtisi de olabilirsin.”

“O halde neden birkaç ilaç alıp kaybolup kaybolmayacağıma test etmiyorsun?”

Alex kamyonetinin kapısında duraksayıp düşünceli bir şekilde hayaleti süzdü. “Çünkü kaybolmazsın,” dedi en sonunda. “Bana yapışıp kaldın.”

“O halde varoluşçu değilsin,” dedi hayalet küstah bir şekilde. “Sen hâlâ pisliğin tekisin.”

16. Bölüm

Alex kapıyı açınca Darcy'nin söylediği ilk sözler, "İyi görünüyorsun," oldu. Sanki onu boş öksürük şurubu şişeleri ve ilaç kutularının arasında sere serpe yatarken bulmayı bekliyormuş gibi ses tonunda hafif bir şaşkınlık vardı.

"Sen de iyi görünüyorsun," dedi Alex.

Darcy bir moda dergisinin kapak kızı gibi yaşar ve giyinirdi, rasgele açılardan çekilebilecek fotoğraflara her zaman hazırdı. Sert bir görünümü vardı, kusursuz makyaj ve perakende şıklıktan oluşan bir parlaklığa sahipti. Bluzu olması gerekenden bir düğme daha açıktı, saçları düzleştirilip ustalıkla parlatılmıştı. Nasıl olursa olsun para kazanmaktan daha derin amaçları varsa bile, bunu asla dile getirmezdi. Alex bu yüzden onu suçlamıyordu. Çok yakında zengin ve sağlam bağlantıları olan bir adamla tekrar evleneceğinden ve eninde sonunda büyük bir boşanma anlaşması kazanacağından emindi. Alex bunun için de onu suçlamıyordu. Hiçbir zaman olduğundan farklı biri gibi davranmamıştı.

Darcy, makyajı ustalıkla yapılmış ve katlı saçları hareket

etmeyene kadar spreylene miş yaşı belirsiz dekorasyon uzmanını takdim ederken karşılıklı hoş sözler söylendi. Adı Amanda'ydı. Darcy ve dekorasyon uzmanı çok fazla eşya olmayan evde dolaşıp arada sırada Alex'i onları takip etmek zorunda bırakan sorular sordular. Ev titizlikle temizlenmişti, bütün duvarlar yeni boyanmıştı, ışıklandırma ve su tesisatı kusursuz durumdaydı ve yeni çiçek yatakları sayesinde peyzaj derli topluydu.

Darcy girişin iç kısmına küçük bir seyahat çantası koymuştu. Alex kaşlarını çatarak ona bakıp dekorasyon uzmanı gittikten sonra Darcy'nin kalmamasını umdu. Eski eşiy le sohbet etme düşüncesi can sıkıcıydı. Boşanmadan önce bile birbirlerine söyleyebilecek hiçbir şeyleri kalmamıştı.

Eski eşiy le sevişme düşüncesi ise daha can sıkıcıydı. Bedeni bir kereliğine bunu yapmak istese de, Darcy ateşli ve istekli olsa da... Böyle bir şey olmayacaktı. Çünkü yeni ve müthiş bir şeyi denemiş olmanın en kötü yanı geriye dönüp eskiden yapmaktan keyif aldığınız şeyden aynı zevki alamayacak olmamzdı. Orada bir yerde tecrübe etmediğiniz daha iyi bir deneyim olduğu gerçeğini asla aklınızdan çıkaramazdınız. Üzeri tereyağlı ve çıtır çıtır, kabarık ve narin, ortadan ikiye ayrıldığında içindeki balı görebildiğiniz ev yapımı kurabiyeyi denedikten sonra hazır bisküvi yediğinizi bilirdiniz.

"Kalmaya karar vermeden önce Darcy'ye söylemelisin," dedi yakınında dolaşan hayalet.

"Ne söyleyeceğim?"

"Onunla birlikte olmayacağını."

"Sana onunla birlikte olmayacağımı düşündüren ne?"

Hayalet sırtacak kadar yüzüstüdü. "Çünkü o çantaya içinde canlı kobra lar varmış gibi bakıyorsun." Gülümsemesi değişti ve ağzının kenarları yumuşadı. "Ve Darcy adımını attığın yeni yola uygun değil."

Hayalet son birkaç gündür tuhaf bir ruh halindeydi, sabırsız, hevesli ve endişeliydi, ayrıca çok yakında Emma'yı gö-

receği için mutluluktan yerinde duramıyordu. Bu tür yoğun ruh hallerinin girdabında olmak Alex'i huzursuz ediyordu - kendi hislerini kontrol etmekte zorlanıyordu. İçki içmeye dair en çok özlediği Şey bu tür kargaŐalara karşı onu uyuŐturmasıydı.

Alex hayaletin ondan mümkün olduğunca uzak durmasını ve ona müdahale etmemeye çalışmasını takdir ediyordu. Darcy hakkında yaptığı yorum günlerdir ağzından çıkan üstü kapalı da olsa manipülatif tek cümleydi. Alex'in kulübede Zo'yi nasıl öptüğü konusunda tek kelime etmemişti. Hatta, fark etmemiş gibi yapmayı tercih etmişti. Aynı Şekilde, Alex de unutmak için elinden geleni yapıyordu.

Ancak beyninin bir kısmı o ana mengene gibi kenetlenmişti ve bırakmıyordu. IŐıl ıŐıl mavi gözleriyle ona bakan, kıŐkırtıcı bir Şekilde ayak parmak uçlarında yükselip bedenini ona bastıran Zo. Daha önce hiç kimse ve bir an için bir kadını mutlu edebileceği fikri onu bu kadar etkilememişti. Üstelik Zo ona çok rahat uyum saęlamıŐ ve istediğini yapmasına izin vermişti. Yatakta da böyle her Şeye açık olacağını ve ona güveneceğini düşünüyordu.

Tanrı aşkına.

Eğer böyle bir Şey olursa, Alex çok geçmeden onu tamamen farklı, alaycı, kızgın ve temkinli birine dnŐrecekti. Darcy gibi. Onunla yakınlaŐan kadınlar böyle olurdu.

Birkaç saat boyunca fikir alıŐveriŐi yapıp elektronik bir tablette fotoğraflara ve tasarımlara baktıktan sonra, Amanda gitme vaktinin geldiğini söyledi. Öğleden sonraki son feribottu kaçırmak istemiyordu.

"Amanda'yı Friday Limanı'na bırakıp akşam yemeği için bir Şeyler alacağım," dedi Darcy Alex'e. "İtalyan yemeğine ne dersin?"

"Geceyi burada mı geçireceksin?" diye sordu Alex istemeye istemeye.

Darcy alaycı görünüyordu. "antamı gördün." Alex'in

yüzüne bakarken belli belirsiz bir sinir gördü. “Umarım senin için sorun değildir. Özellikle de, buranın benim evim olduğu düşünülürse.”

“Ev satılana kadar bakımı ve faturalarından ben sorumluyum,” dedi. “Senin için hiç de kötü bir anlaşma değil.”

“Haklısın.” Darcy gülümsedi, bakışları kıskırtıcıydı. “Belki sana daha sonra ikramiye veririm.”

“Gerek yok.”

Bir saatten biraz uzun bir süre sonra, Darcy domates ve sarımsak soslu makarna ve salata kutularıyla geldi. Tıpkı evliyen yaptıkları gibi yiyecekleri tabaklara alıp mutfak masasına oturdular. İkisi de yemek pişirmedikleri için ya dışarıdan yemek sipariş ediyor, ya dondurulmuş yemekler tercih ediyor ya da restoranlarda yiyorlardı.

“Bir şişe şarap getirdim,” dedi Darcy şişe açacağını bulmak için çekmeceyi karıştırarak.

“İstemiyorum, teşekkürler.”

Omzunun üzerinden şaşkın bir bakış attı. “Şaka yapıyorsun, değil mi?”

Uzun bacaklarını sarkıtarak tezgâhların birinde oturan hayalet alaycı bir şekilde, “Ne zamandır herhangi bir konuda şaka yapıyor?” diye sordu.

“Sadece bu gece içmek istemiyorum,” dedi Alex Darcy’ye ve hayalete sert bir bakış attı.

“Pekâlâ,” dedi hayalet ve tezgâhın üzerinden inip uzaklaştı. “Siz iki muhabbetkuşunu baş başa bırakacağım.”

Darcy dolaptan aldığı iki şarap kadehini doldurup masaya getirdi. “Amanda evin daha sıcak görünmesini sağlamamız gerektiğini söylüyor. Evde kalabalık olmadığı ve her şey nötr tonlarda olduğu için kolay olacak. Kanepe için renkli yastıklar, gülibrişimler, masalar için orta süsleri ve o tür şeyler getirecek.”

Alex kadehe baktı, kırmızı sıvı nar gibi parlıyordu. Yoğun,

sek tadını hatırlıyordu. Haftalardır içki içmemiştı. Bir kadeh şarabın zararı olmazdı. İnsanlar akşam yemeğinde sürekli şarap içerlerdi.

Kadehe uzandı ama onu almak yerine parmak uçlarını sapının daire biçimli pürüzsüz tabanında gezdirdi. Kadehi birkaç santimetre geriye itti.

Bakışlarını Darcy'nin yüzüne çevirip söylediklerine odaklandı. Yeni terfi edildiğinden bahsediyordu - büyük bir yazılım şirketinin pazarlama iletişimi yöneticisi olmuş ve binlerce insana erişecek iş haber bülteninin başına getirilmişti.

"Senin adına sevindim," dedi Alex. "Bana kalırsa, bu işte harika olacaksın."

Darcy ona sırtıttı. "Neredeyse ciddiymiş gibi konuştun."

"Ciddiyim. Her zaman başarılı olmanı istedim."

"Bunu duymayı beklemiyordum." Darcy şarabından büyük bir yudum aldı. Bacağını uzatıp ayağını Alex'in üst bacağına koydu. Dikkatle ayak parmaklarını kucağına gizledi. "Herhangi biriyle birlikte oldun mu?" diye sordu. "Son sevişmemizin ardından?"

Kafasını sallayan Alex onun kıpırdanan ayağını yakalayıp sabit tuttu.

"Deşarj olmalısın," dedi Darcy.

"Hayır, ben halimden memnunum."

Darcy'nin dudaklarında ona inanmadığını belirten bir gülümseme belirdi. "Beni reddetmeye çalışmıyorsun, değil mi?"

Alex şarap kadehine uzandığını fark etti, parmakları parlayan kadehin etrafında nazıkçe kapandı. Mutfığa temkinli bir şekilde göz gezdirdi ama hayalet ortalıkta yoktu. Kadehi kaldırıp bir yudum aldı ve şarabın tadı ağzını doldurdu. Kısa bir süreliğine gözlerini kapattı. Bu rahatlatıcıydı. Yakında kendisini daha iyi hissedeceğine dair vaatte bulunuyordu. Daha fazlasını istedi. Nefes almak için bile duraksamadan tek dikişte bütün kadehi içmek istedi.

“Bir kadınla tanıştım,” dedi.

Darcy gözlerini kıstı. “Ona ilgi mi duyuyorsun?”

“Evet.” Bu doğrudu, hayatının en büyük hafife alması olması da cabasıydı. Ama elbette bu konuda herhangi bir şey yapmaya niyeti yoktu.

“Bilmek zorunda değil,” dedi Darcy.

“Ama ben bileceğim.”

Darcy’nin sesi serinkanlı bir biçimde alaycıydı. “Henüz sevişmediğin bir kadına sadık olmak mı istiyorsun?”

Alex ayağını kucagından dikkatle indirdi. “Ona baktı, uzun zamandır ona gerçekten ilk kez baktı ve bir şeyin... Onun mutsuz ve yalnız olduğunun farkına vardı. Bu ona Zoë’nin kocası tarafından hayal kırıklığına uğratıldığını anlattığında hissettiği isteksiz şefkati hatırlattı.

Darcy de kocası tarafından hayal kırıklığına uğratılmıştı. Alex’in kendisi tarafından.

Alex asla sadık kalmayı planlamadığı yemini etmenin nasıl bu kadar kolay olabildiğini merak etti. İkisi de sadık kalmamışlardı ama bunun Darcy için önemi olmadığı gibi kendi için de yoktu. Alex artık önemi olması gerektiğini düşünüyordu.

Güçlkle de olsa şarabı lavaboya döküp kadehi kenara koydu. Meyve, tanin ve kayıtsızlık kokusu havaya yayıldı.

“Bunu neden yaptın?” diye sordu Darcy.

“İçkiyi bıraktım.”

Darcy kulaklarına inanamıyormuş gibiydi. Kaşlarını indirdi. “Tanrı aşkına, bir kadeh şarabın bir zararı olmaz.”

“İçki içtiğimde dönüştüğüm kişiden hoşlanmıyorum.”

“İçki içmediğinde olduğun kişiden hoşlanmıyorum.”

Alex keyifsizce gülümsedi.

“Neler oluyor?” diye sordu Darcy. “Neden olmadığın biri gibi davranıyorsun? Seni herkesten daha iyi tanıyorum. Seninle yaşadım. Görüştüğün bu kadın kim? Mormon mu yoksa Yehova Şahidi gibi bir şey mi?”

“Kim olduğunun önemi yok.”

“Bu saçmalık,” dedi Darcy, ama gergin sesinin derinliklerinde Alex bir şaşkınlık duydu. O anda ona evlilikleri boyunca hissettiğinden daha fazla şefkat duydu. Bir keresinde bir ilişkiyi kurtarmak için hiçbir zaman geç olmadığını iddia eden bir şey okumuş ya da duymuştu. Ama bu doğru değildi. Bazen ilişkiler çok fazla hasar alabiliyorlardı. Evlilikte görünmez bir “çok geç” çizgisi vardı ve onu geçtikten sonra, ilişki asla iyiye gitmiyordu.

“Özür dilerim,” dedi Alex ve birkaç dakika önce yapmayı istediği gibi onun kadehi diklemesini izledi. “Benimle evlenerek haksızlığa uğradın.”

Darcy, “Evi aldım,” diye kurnazca ona hatırlattı.

“Boşanmayı kastetmiyorum. Evliliği kastediyorum.” Bir yanı gardını indirmemesi konusunda onu uyardı. Ama Darcy gerçeği hak ediyordu. “Sana karşı daha iyi bir eş olmalıydım. Sana gününün nasıl geçtiğini sormalı ve yanıtlarınla ilgilenmeliydim. Lanet olası bir köpek almalı ve bu evi bir otel odası yerine bir eve benzetmeliydik. Vaktini boşa harcadığım için üzgünüm. Bundan daha fazlasını hak ediyordun.”

Darcy ayağa kalkıp ona yaklaştı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu ve Alex gözlerinin yaşlarla parladığını görünce şaşırdı. İyice yaklaşırken, Alex ona sarılabileceğine dair rahatsızlık verici bir düşünceye kapıldı, bunu hiç istemiyordu. Ama Darcy elini hızla savurdu, attığı tokadın sesi mutfakta yankılandı. Yüzünün bir yanı uyuştı ve sonra yanmaya başladı. “Üzgün değilsin,” dedi Darcy. “Üzülebilecek yapıda biri değilsin.”

Herhangi bir şey söylemesine izin vermeden, Darcy hararetli, kısık bir sesle devam etti. “Sakın beni sevgiye muhtaç, kötü muamele görmüş zavallı eş gibi göstermeye çalışma. Senden sevgi beklediğimi mi sanıyorsun? Aptal değildim. Seninle evlendim çünkü para kazanabiliyordun ve yatakta iyiydin. Ama şimdi ikisini de yapamıyorsun. Sorun ne, artık iktidarsız mısın? Bana sürtükmüşüm gibi bakma. Öyleysem

bile bu senin suçun. Seninle evlendikten sonra her kadın böyle olur.” Şarap şişesini ve kadehini alıp misafir yatak odasına gitti. Kapıyı çarparken çıkan ses bütün evde yankılanmıştı.

Yavaşça çenesini ovuşturan Alex tezgâha gidip yaslandı ve Darcy’nin davranışını düşündü. Az önce gördüğü muamele hariç ondan her türlü tepkiyi görmeyi beklerdi.

Hayalet yanına gitti, karanlık gözleri dostça bir anlayışla parlıyordu.

Alex derin bir nefes alıp yavaşça verdi. “Neden bir şey söylemedin?”

“Şarabı içmeye başladığında mı? Ben senin vicdanın değilim. Bu senin savaşın. Sonsuza kadar sana takılı kalmayacağımı biliyorsun.”

“Tanrım, umarım haklısındır.”

Hayalet gülümsedi. “Ona bunları söyleyerek doğru şeyi yaptın.”

“Ona yardımcı olabileceğini mi düşünüyorsun?” diye sordu Alex şüpheyle.

“Hayır,” dedi hayalet. “Ama sanırım sana yardımcı oldu.”

Ertesi sabah Darcy tek kelime etmeden gitti. Alex hafta sonunun büyük bir bölümünü Rainshadow Yolu’ndaki evde çatı katının geri kalanını temizleyip bölme duvarı izole ederek geçirdi. Pazar gecesi her şeyin yolunda gidip gitmediğini ve Emma’nın kulübede olup olmadığını sormak için Zoë’ye mesaj attı.

“Sorunsuz bir şekilde vardık,” diye hemen yanıt verdi Zoë. “Kulübeye bayıldı.”

Alex, “Herhangi bir şeye ihtiyacın var mı?” diye karşılık vermeden duramadı.

“Evet. Elmalı turta yapacağım. Yarın sabah yardıma ihtiyacım var.”

“Kahvaltıda turta mı?”

“Neden olmasın?”

“Pekâlâ,” dedi.

“İg.”

“İg.”

İg kısaca “iyi geceler” anlamına gelse de farklı kısaltmalar için de kullanılabilirdi. Alex Zoë’nin giysilerini çıkarıp yere attığını hayal etti ve bu büyük bir arzuya kapılmasına neden oldu.

Bu his çok geçmeden hayaletin etrafına yaydığı gergin heyecanın gölgesinde kaldı.

“Sakin ol,” dedi Alex kısaca. “Dinle, yarın oraya vardığımızda, aşırı duygusal davranırsan, orada bir dakika durmam. Bu şekilde çalışmıyorum.”

“Elbette.” Ama hayaletin onu dinlemediği çok açıktı.

“Birine âşık olmak böyle bir şey...” demişti hayalet ona bir keresinde. Alex dolaylı yollardan olsa bile, nasıl bir his olduğunu bilmek istemiyordu.

Alex’i içeri almak için kulübenin kapısını açarken, “Hâlâ uyuyor,” dedi Zoë kısık bir sesle. “Mümkün olduğunca dinlenmesine izin vermem gerektiğini düşündüm.”

Alex eşikte durup ona baktı. Gözaltlarından ne kadar yorgun olduğu belli oluyordu, saçlarını yıkamamıştı ve üzerinde haki bir şortla gösterişsiz bir bluz vardı. Bitkin ama ıslık ıslık, masum görünen yüzü makyajsızdı.

Alex ona sarılıp onu teselli etmekten başka bir şey istemiyordu. Aksine, “Daha sonra uğrarım,” dedi.

Arkasında olan hayalet kısaca, “Kalıyoruz,” dedi.

“Benimle kahvaltı et,” dedi Zoë Alex’in elinden tutup onu içeri çekerek.

Havada tereyağı, şeker ve sıcak elma kokusu vardı. Alex’in ağzı sulandı.

“Turta yerine,” dedi Zoë, “tavada kızartılmış elma yaptım. Adaya geç, bize biraz getireceğim.”

Mutfğa doğru onu takip etmeye başladı, ama hayaletin

oturma odasındaki kitaplığın önünde durduğunu görünce duraksadı. Hayaletin yüzünü görememesine rağmen, sessizliği Alex'i alarma geçirdi. Hayaletin dikkatini çeken şeyin ne olduğunu görmek için gelişigüzel bir şekilde kitaplığa doğru gitti.

Bir rafta çerçeveli fotoğraflar diziliydi, bazıları sepya tonlarındaydılar ve zamanla solmuşlardı. Alex, Emma'nın Zoë olduğunu düşündüğü melek gibi sarışın bir çocuğu kucaklarında tuttuğu fotoğrafı görünce hafifçe gülümsedi. Onun yanında 1930 model bir sedanın önünde duran üç kızın eski siyah-beyaz bir fotoğrafı vardı. Emma ve iki kız kardeşi.

Bakışlarını yetmişli yılların moda saç kesimi ve favorili, geniş bir çene kemiği olan adama çevirdi.

"Bu kim?" diye sordu Alex çerçeveli fotoğrafı kaldırarak.

Zoë mutfaktan ona baktı. "O babam. James Hoffman Jr. Yeni çekilmiş bir fotoğrafını yollamasını istedim ama hep göndermeyi unutuyor."

"Annenin hiç fotoğrafı var mı?"

"Hayır. Bizi terk ettikten sonra babam hepsinden kurtulmuş." Alex'in dikkatli bakışları üzerine, Zoë zoraki bir şekilde gülümsedi. "Anlaşılan fotoğraflara gerek yok - ona çok benziyormuşum. Kırgın gülümsemesi terk edilmenin üzüntüsünü tam olarak gizleyemedi.

"Neden gittiğini öğrenebildin mi?" diye sordu Alex nazikçe.

"Pek sayılmaz. Babam bu konu hakkında hiç konuşmaz. Ama Upsie annemin çok genç evlendiğini ve bir çocuk sahibi olmanın sorumluluğunu taşıyamadığını düşündüğünü söyledi." Neşeli bir nefes verdi. "Küçükken, çok ağladığım için gittiğini sanıyordum. O nedenle, çocukluğumun büyük bir bölümü boyunca, hoşuma gitmediğinde bile, sürekli mutluymuş gibi davrandım."

Hâlâ öyle davranıyorsun, diye içinden geçirdi Alex. Yanına gidip kollarını etrafına dolamak ve ona hissetmediği şekil-

de davranmak zorunda olmadığını söylemek istedi. Olduğu yerde kalmak için bütün iradesini kullanmak zorunda kaldı.

Hayalet boğuk bir sesle konuştu. “Ona bunu sor.”

Raftaki son fotoğraf bir düğün fotoğrafıydı. Genç ve çekici Emma gülümseiyordu. Ve damat, James Augustus Hoffman Sr... İri yapılı ve geniş çeneliydi. Oğluna çok benziyordu.

“Büyükbaban Gus bu mu?” diye sordu Alex.

“Evet. Daha sonra gözlük takmaya başladı. Clark Kent’e benziyordu.”

“Bu ben miyim?” diye sordu hayalet kısık bir sesle fotoğrafa bakarak.

Alex kafasını salladı. İnce yüzü ve kara gözlü yakışıklılığıyla hayalet Gus Hoffman’a hiç benzemiyordu.

Hayalet rahatlama ve bıkkınlık hissi arasında gidip geldi. “Öyleyse, ben kimim?”

Alex dikkatle raftaki fotoğrafları düzelitti. İşini bitirdiğinde, hayaletin Emma’nın odasına gittiğini fark etti.

Kendisini huzursuz hisseden Alex mutfak adasına gidip bir bar taburesine oturdu. Hayaletin Emma’ya korkudan kalp krizi geçirtmemesini umuyordu. “Bu sabah pansiyondaki kahvaltıyı kim hazırladı?” diye sordu Zoë’ye.

“Justine ve benim arada sırada yardım etmeyi ve ek gelir edinmeyi seven birkaç arkadaşımız var... O nedenle, dolaba biraz kahvaltılık güveç koydum ve her şeyi nasıl ısıtmaları gerektiğine dair talimatlar bıraktım.”

“Kendini çok yoracaksın,” dedi Alex üstleri kahverengi olan kıtır elmaları kaşıkla iki kâseye doldurmasını izlerken. “Dinlenmelisin.”

Zoë ona gülümsedi. “Şu konuşana bak.”

“Son zamanlarda kaç saat uyuyorsun?”

“Muhtemelen senden çok.”

Birkaç dakika içinde mutfak adasında yan yana oturuyorlardı ve Zoë ona büyükannesini feribotla nasıl getirdiğini,

kulübeye bayıldığını ve aldığı farklı ilaçları anlatmaya başlamıştı. Ve o anlatırken, Alex bir şeyler yiyordu. Dışlerinin arasında kıtırdayan yulaf taneli sos çok geçmeden sakızımsı ve eriyen bir şeye dönüştü, tarçın ve hafif portakal aroması mayhoş elmalarla karışmıştı.

“Hücremdeyken son yemek olarak bundan isteyeceğim,” dedi Alex ona, gayet ciddi olmasına rağmen Zoë kahkaha attı.

Kedi kapısının sesi Byron’ın içeri girdiğini haber verdi, iri kedi kulübenin sahibiymiş gibi ağır adımlarla mutfığa girdi.

“Gördüğün gibi kedi kapısı çok iyi çalışıyor,” dedi Zoë. Byron’ı eğitmeme bile gerek kalmadı, ne yapması gerektiğini biliyor.” Oturma odasında dolaşp kanepeye atlayan İran kedisine sevgi dolu bir şekilde baktı. “Keşke tasma bu kadar çirkin olmasaydı. Onu süslersem, teknik bir soruna sebep olur muyum?”

“Hayır. Ama süsleme. Biraz itibarı olsun.”

“Sadece birkaç pul.”

“O bir kedi, Zoë. Dansçı kız değil.”

“Byron süslenmekten hoşlanır.”

Alex ona endişeli bir bakış attı. “Ona küçük giysiler giydirmiyorsun, değil mi? Sen o tür insanlardan değilsin.”

“Hayır,” dedi Zoë hemen.

“Güzel.”

“Noel döneminde belki Noel Baba’nın küçük yardımcısı kostümünü giydirmiş olabilirim.” Zoë duraksadı. “Ve geçen Cadılar Bayramında ona-”

“Bu kadarı yeter,” dedi Alex gülmemeye çalışarak. “Lütfen.”

“Gülümsüyorsun.”

“Dışlerimi sıkıyorum.”

“Yine de bu bir gülümseme,” dedi Zoë neşeyle.

İkinci porsiyonu yarladığı sırada Alex hayaleti ve Emma’yı merak etti. Büyük yatak odasının kapısı kapalıydı, hiçbir ses ya da hareket yoktu. Ama Alex havada serbestçe

dolaşan tatlılığın farkındaydı, içine çekip gözeneklerinin özümsemesine engel olamadan etraflarını saran bir mutluluktuktu. Karışıklığı tıpkı keke tat veren bir tutam tuz gibi bu hissi daha da yoğunlaştırdı. Dolaşıp duran sersemletici neşe manivela gibi göğsünü rahatsızlık verici bir şekilde sıkıştırdı. Bakışlarını aşağı çevirip bütün dikkatiyle ahşap tezgâhın ağaç damarlarına konsantre oldu.

Kime söylediğini bile bilmeden, sakın yapma, diye içinden geçirdi Alex.

Emma.

Hayalet yatakta uyuyan figüre yaklaştı, yarı panjurlu pencerelerden içeri süzülen sabah ışığında teninin narinliği aydınlanıyordu. Hâlâ güzeldi... Güzelliği kemik yapısında ve onunla paylaşmadığı binlerce mutluluğun-üzüntünün işlendiği cildinde gizliydi. Eğer onunla birlikte bir hayat geçirmiş olsaydı, onun yüzü de aynı hikâyeler ve zamanın aynı izleriyle çizilmiş olacaktı. İnsanın hayatını yüzünde taşıyabilmesi muhteşem bir hediyeydi.

“Selam,” diye fısıldadı ona bakarak.

Kadının kirpikleri kıpırdadı. Gözlerini ovuşturup yatakta doğruldu ve bir an için hayalet onun kendisini görebildiğini sandı. İçinde endişeli bir neşe uyandı.

“Emma?” dedi kısık bir sesle.

Emma yataktan kalktı, kenarları dantelli pijama takımıyla bedeni ince ve narin görünüyordu. Pencereye gidip dışarı baktı. Ellerini titrek bir şekilde gözlerine götürdü ve parmaklarının arasından bir hıçkırık koptu. Eğer hayaletin bir kalbi olsaydı, bu ses kalbini kırabilirdi. Yine de, Emma’nın ışıktaki parlayan gözyaşlarını görmek bile ruhunu neredeyse paramparça etti.

Onu duyamayacağını bilse de, “Ağlama,” dedi hemen. “Üzülme. Tanrım, seni seviyorum. Seni hep-”

Emma paniğe kapılmış gibi hızla nefes almaya başladı.

Kapıya doğru topallarken attığı her adımda daha şiddetli bir şekilde ağlamaya başladı.

“Emma. Dikkat et, düşme-” Endişe ve üzüntüye kapılan hayalet oturma odasına doğru onu takip etti.

Ale ve Zoë mutfak adasında oturuyorlardı. Emma sendeleyerek içeri girdiğinde aynı anda kafalarını kaldırdılar.

Zoë’nin yüzü endişeden bembeyaz oldu. Bar taburesinden atlayıp büyükannesinin yanına gitti. “Upsie, ne oldu? Kâbus mu gördün?”

“Neden buradayız?” diye hıçkırdı Emma titreyerek. “Buraya nasıl geldim?”

“Dün benimle birlikte geldin. Artık burada yaşayacağız. Bunu konuşmuştuk, Upsie-”

“Yapamam. Beni eve götür. E-eve gitmek istiyorum.” Emma hıçkırmaktan güçlükle konuşuyordu.

“Senin evin burası,” dedi Zoë kısık bir sesle. “Bütün eşyaların burada. Sana göstermeme-”

“Dokunma bana!” Emma köşeye çekildi, her geçen saniye biraz daha huzursuzlaşıyordu.

Alex hayalete sert bir bakış attı. “Ona ne yaptın?”

Homurdandığı kelimeler hayalet için olmasına rağmen, Zoë yanıt verdi. “Bu sabah ilaçlarını almadı. Belki de bu kadar uzun süre beklememeliydim-”

Alex sabırsızca, “Hayır, sana demedim,” deyince, Zoë şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

“Beni ne görebilir ne de duyabilir,” dedi hayalet. “Bunu neyin başlattığını bilmiyorum. Ona yardım et. Bir şey yap.”

“Upsie, lütfen otur,” diye yalvaran Zoë ona uzandı ama Emma ellerine vurup şiddetle kafasını salladı.

Alex öne çıkıp Emma’ya yaklaştı.

“Dikkatli ol,” diye çıkıştı hayalet. “Seni tanımıyor.”

Alex ona aldırmadı. Aralarındaki tezat -Alex’in fiziksel olarak güçlü, Emma’nın ise narin ve titrer halde olması- hayaleti endişelendirdi. Bir an için Alex’in Emma’yı fiziksel

olarak zapt edeceğini ya da onu korkutacak bir şey yapacağını sandı. Zoë de aynı şeyi düşünmüş olmalıydı, çünkü elini onun koluna koyup bir şey söylemeye başladı.

Ama Alex tamamen yaşlı kadına odaklanmıştı. “Bayan Hoffman. Ben Alex, sizinle tanışmayı bekliyordum.”

Aşına olmadığı ses Emma’nın dikkatini çekti. Ürkek ve ıslak gözlerle ona baktı, hıçkırarak içini çektikçe göğsü yükselip alçalıyordu.

“Burayı sizin için hazırlamakla meşguldüm,” diye devam etti Alex. “Ben marangozum. Ve kardeşime Rainshadow Yolu’ndaki eski Viktorya tarzı evi restore etmesine yardım ediyordum. Eskiden orada yaşıyordunuz, değil mi?” Duraksadı, dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi. “Çalışırken genellikle müzik dinlerim. En sevdiğim şarkılardan birini duymak ister misiniz?”

Emma’nın kafasını sallayıp gözlerini silmesi hayaleti ve Zoë’yi çok şaşırttı.

Alex cebinden telefonunu çıkarıp birkaç saniye onu kurcaladı ve sonra hoparlörünü açtı. “We’ll Meet Again”in pürüzlü ve melankolik bir şekilde yorumlayan Johnny Cash’in bariton sesi odaya yayıldı.

Emma şaşkınlıkla Alex’e bakıyordu. Ağlamayı kesti, hıçkırıkları düzensiz iç çekmelere dönüştü. Alex şarkının ilk birkaç ölçüsünü dinlerken gözlerini ondan ayırmadı. Ve sonra, inanılmaz bir şekilde kısık ama içten bir sesle şarkının birkaç sözüne eşlik etti.

Hipnotize olmuş gibi izleyen Zoë kafasını salladı.

Alex gülümseyerek Emma’ya elini uzattı. Bir rüyaya adımını atmış gibi elini tuttu. Alex onu kendisine çekip kolunu etrafına doladı. Emma’nın güçsüzleşen sol bacağına dikkat etti ve ikili ayaklarını sürterek fokstrot yaparken müzik uçuşan kurdeleler gibi havada asılı kaldı.

Geçmişini unutmaya çalışan genç bir adam. .. Geçmişini çaresizce hatırlamaya çalışan yaşlı bir kadın... Her nasılsa bu

belli belirsiz anda bir bağ kurmuşlardı.

Hayalet büyülenmişti. Gördüklerine inanamıyordu. Alex'i o kadar yakından tanımıştı ki, hiçbir şeyin onu şaşırtamayacağına yemin edebilirdi. Ama bunu hiç beklemiyordu.

Alex yanağını Emma'nın saçına yasladı ve kalbinin gizli bir köşesinde sakladığı bir şefkatle ona sarıldı. Emma kısık sesle söylediği şarkının titreşimlerine doğru sokuldu.

Hayalet açık havada düzenlenen bir gece partisinde Emma'yla dans ettiği anı hatırladı. Dans alanı boyalı küçük metal fenerlerle aydınlatılmıştı.

"Bu şarkıdan hoşlanmıyorum," demişti Emma.

"Bana bunun en sevdiğin şarkı olduğunu söylemiştin."

"Güzel. Ama beni hep hüzünlendiriyor."

"Neden, sevgilim?" diye sormuştu nazıkçe. "Tekrar buluşmayı anlatıyor. Birinin evine dönmesiyle ilgili."

Emma başını omzundan kaldırıp içtenlikle bakmıştı. "Birini kaybetmekten ve cennette tekrar buluşana kadar beklemek zorunda kalmaktan bahsediyor."

"Şarkının sözlerinde cennet geçmiyor," demişti.

"Ama anlamı bu. Ne bir ömür, ne bir yıl ne de bir gün bile senden ayrı kalmaya dayanamam. O yüzden, bensiz cennete gitmemelisin."

"Elbette gitmem," diye fısıldamıştı. "Sensiz cennet olmaz."

Onlara ne olmuştu? Neden evlenememişlerdi? Emma'yla evlenmeden savaşa gitmiş olabileceğini düşünemiyordu. Ona evlenme teklif etmiş olmalıydı... Hatta, ettiğine emindi. Belki de Emma reddetmişti. Belki ailesi engel olmuştu. Ama o ve Emma birbirlerini o kadar seviyorlardı ki, dünyadaki herhangi bir şeyin onları ayırması imkânsız görünüyordu. Bir şey son derece ters gitmiş olmalıydı ve bunun ne olduğunu çözmemeliydi.

Şarkı neredeyse hayali seslerden oluşan bir koroyla sona erdi. Alex yavaşça kafasını kaldırıp Emma'ya baktı.

“Eskiden bana bu şarkıyı söylerdi,” dedi ona.

“Biliyorum,” diye fısıldadı Alex.

Narin mavi bir dantel gibi elinin tersinde damarları belirene kadar parmaklarını sıktı.

Zoë yanlarına gidip kolunu büyükannesinin omuzlarına doladı, sadece Alex’e dalgın bir tonla, “Teşekkür ederim,” diye fısıldamak için duraksadı.

“Sorun değil.”

Zoë onu yemek masasındaki bir sandalyeye yönlendirirken, Emma, “Haklıymışsın, Zoë. Kocaman kasları varmış,” dedi.

Zoë, Alex’e utanç dolu bir bakış attı. “Böyle bir şey söylemedim,” diye itiraz etti. “Demek istediğim, söyledim ama-”

Alex alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

“Demek istediğim,” dedi Zoë beceriksizce, “oturup kaslarının boyutundan bahsetmiyordum-” Cümlesi yarıda kalırken Zoë kıpkırmızı oldu.

Alex sırtıttığını gizlemek için kafasını çevirdi. “Kamyonetten aletlerimi alacağım,” dedi.

Hayalet onunla birlikte dışarı çıktı.

“Teşekkürler,” dedi hayalet Alex kamyonetin arkasından birkaç alet çantası alırken. “Emma’yla ilgilendiğin için.”

Alex çantalarını yere koyup ona doğru döndü. “Ne oldu?”

“Huzursuz bir şekilde uyandı. Nedenini bilmiyorum.”

“Seni göremediğinden ve duyamadığından emin misin?”

“Eminim. Neden ona o şarkıyı dinlettin?”

“Çünkü bu senin en sevdiğin şarkı.”

“Nereden biliyorsun?”

Alex alaycı görünüyordu. “Sürekli söylüyorsun. Neden bu kadar sinirlisin?”

Uzun bir süre bekledikten sonra hayalet suratsızca, “Ona sarılabildin,” dedi.

“Ahh.” Alex’in ifadesi değişti. Her şeyden çok sevdiği kişiye bu kadar yakın olmasına rağmen ona dokunamamanın,

eski fiziksel varlığının sadece bir gölgesi, bir hayali olduğunu bilmenin nasıl büyük bir işkence olduğunu anlıyormuş gibi hayaletle anlayışlı bir bakış attı.

Özlem dolu sessizlikte, “Gül parfümü, saç spreyi ve yağmur yağdıktan sonraki hava gibi kokuyor,” dedi Alex.

Hayalet her kelimesini dikkatle dinleyerek ona yaklaştı.

“Tanıdığım bütün insanlar arasında en yumuşak ellere sahip,” dedi Alex. “Bazı kadınlarınkı gibi biraz soğuklar. Ve kemikleri bir kuşunki kadar narin. Eskiden iyi bir dansçı olduğunu söyleyebilirim - bacağı zayıf olmasaydı, hâlâ iyi hareket ediyor olurdu.” Duraksadı. “Çok güzel bir gülümsemesi var. Gözleri ışıltıyor. Bahse girerim, onu tanıdığın günlerde çok eğlenceli biriydi.”

Hayalet teselli olmuş gibi kafasını salladı.

Zoë büyükannesine kahvaltı servis ettikten sonra ilaçlarını almak için banyoya gitti. Aynadaki yansımasını gördü, yanakları kırmızı ve gözleri fazla parlaktı. Nefes almayı yeniden öğrenmek zorundaymış gibi hissetti.

Ortalama bir şarkının uzunluğu kadardı. Dünyanın yö-rüngesinden çıkıp yıldızlardan oluşan bir ağa yuvarlanması için gereken tek şey buydu.

Alex Nolan’ı seviyordu.

Onu birçok sebepten ve hiçbir sebepten ötürü seviyordu.

Ona, “Sen her şeyin en sevdiğim halisin,” demek istiyordu. “Sen en sevdiğim aşk şarkısı, doğum günü pastam, okyanus dalgalarının sesi, Fransızca kelimeler ve bir bebeğin kahkahasıdır. Sen bir kar meleği, krem brüle, pırıltılarla dolu bir çiçek dürbünüsün. Seni seviyorum. Buna senden önce başladığım ve kalbim ışık hızında attığı için bana asla yetişemeyeceksin.”

Günün birinde onun için neler hissettiğini ona söylediğinde, Alex onu terk edecekti. Uzun zaman önce kalpleri kırılan insanların yaptığı gibi onun kalbini kıracaktı. Ama bu

hiçbir şeyi değiştirmezdı. Aşk bir yolunu bulurdu.

Omuzlarını dikleştiren Zoë kıtırılı elma kâsesini çoktan yarılayan Emma'ya ilaçlarını götürdü. "İşte hapların, Upsie."

"Bir marangozun ellerine sahip," dedi Emma. "Güçlü. Nasırları var. Eskiden elleri böyle olan bir adamdan hoşlanırdım."

"Öyle mi? Adı neydi?"

"Hatırlamıyorum."

Zoë gülümsedi. "Bana kalırsa, hatırlıyorsun."

Alex eve girip alet çantalarını Zoë'nin yatak odasının eşiğine taşıdı. "İçeri girmemin sakıncası var mı?" diye sordu. "Dolabın üzerinde çalışmak istiyorum."

Zoë bakışlarına karşılık vermekte zorlandı, yüzü yine kızardı. "Hayır, sakıncası yok."

Dikkatini Emma'ya çevirdi. "Alçıpaneli takmalıyım, Bayan Hoffman. Bir süre çekik sesine tahammül edebilir misiniz?"

"Bana Emma demelisin. Bir erkek beni pijamalarım la gördüyse, resmi olmak için çok geç demektir."

"Emma," diye tekrarladı Alex, Zoë'yi sersemleten bir şekilde sırtarak.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Emma Alex yatak odasına girip kapıyı kapattıktan sonra. "Ne harika bir adam. Ama biraz şişmanlasa fena olmaz."

"Deniyorum," dedi Zoë.

"Senin yaşımda olsaydım, çoktan aklımı kaybederdim."

"Aklımdan fazlasını kaybetme ihtimalim var, Upsie."

"Endişelenme," dedi Emma. "Kalbinin kırılmasından daha kötü şeyler var."

"Ne gibi?" diye sordu Zoë şüphyle.

"Kalbinin hiç kırılmaması. Aşka hiç teslim olmamak."

Zoë bir süre bunu düşündü. "Ne yapmam gerektiğini düşünüyorsun?"

"Bana kalırsa bir gece ona akşam yemeği pişirmeli ve ona

tatlının sen olduğunu söylemelisin.”

Zoë kakhaha atmasına engel olamadı. “Başımı belaya sokmaya çalışıyorsun.”

“Başın zaten belada,” dedi büyükannesi. “Şimdi git ve tadını çıkar.”

17. Bölüm

Kilerin yanındaki çamaşır dolabının önünde duran Zoë, “Sol elini kullan,” dedi sabırla. Emma’nın fizik terapi uzmanının verdiği, hafif felç nedeniyle zayıflayan kasları güçlendirecek sıradan ev işlerini tarif eden bir broşürden faydalanıyordu.

Emma çamaşır makinesinin kapağını açıp Zoë’ye baktı.

“Şimdi içine uzanıp bir parça giysi al ve onu kurutucuya at. Bekle, dengenı korumak için elimi tut-”

“Makinenin kenarına tutunacağım,” dedi Emma tersçe.

Eskiden bir dolap olan küçük alana cep banyosu inşa etmekle meşgul olan Alex, Zoë’nin yatak odasının kapısında duraksadı. İkisini sessiz bir neşeyle izlerken, hayalet ise çamaşır makinesinin üzerine oturup ayaklarını salladı.

Büyükannesi birkaç gömleği kurutucuya atarken, “Aynı anda iki şeyi birden tutma,” diye onu uyardı Zoë.

“İş daha çabuk biter,” diye karşı çıktı Emma.

“Amaç verimlilik. Parmaklarının mümkün olduğunca çok açılıp kapanması.”

“Bundan sonra ne yapmam gerekiyor?”

“Kuru giysileri teker teker çamaşır sepetine alacaksın. Sonra bileğini çalıştırmak için biraz toz alacağız.”

“Artık neden yanına taşınmamı istediğini anlıyorum,” dedi Emma.

“Nedenmiş?” diye sordu Zoë.

“Bedava hizmetçilik yaptırmak için.”

Alex kıs kıs güldü.

Sesi fark eden Zoë şakacı bir şekilde kaşlarını çatı. “Onu cesaretlendirme. Siz ikiniz birlikte çok fazla vakit geçirdiniz - kim diğerrinin üzerinde daha kötü bir etki bıraktığından emin değilim.”

“‘Kimin’,” dedi Emma daha fazla giysi almak için çamaşır makinesinin içine eğilirken. “‘Kim’ bir fiilin öznesi olduğunda, ‘kimin’ nesnesi olduğunda kullanılır.”

Zoë tepesinin üzerinden şefkatle sırtı. “Teşekkür ederim, gramer polisi.”

Emma’nın ses tonu kurutucuda yankılandı. “Çalıştığım gazetenin adını unutturken, bunu neden hatırladığımı bilmiyorum.”

“Bellingham Herald.” Alex bir bardak su almak için mutfağın lavabosuna giderken Zoë onunla göz göze geldi. Artık bu bakışlarına, saklamayı beceremediği endişesine, kimsenin sağlayamadığı güven duygusu ihtiyacına alışmıştı.

Emma, Dream Gölü Yolu’nda yaşamaya başladığı iki hafta içerisinde, unutkanlık, kafa karışıklığı ve huzursuzluk dolu anlarını tecrübe etmişti. Bazı günler dikkatli ve yetkindi, bazı günlerde ise bir sis bulutunun içinde gibiydi. Bir günden diğerrine, nasıl hissedeceğini ya da neleri hatırlayacağını kestirmek mümkün değildi.

“Tepernde dolaşma, Zoë,” dedi Emma bir öğleden sonra sinirli bir şekilde. “Televizyon programını huzur içinde izleme izin ver.” Zoë özür dileyip mutfığa gitti ve endişeli bir şekilde Emma’ya bakıp durmaya devam etti.

“Hâlâ dolaşıyorsun,” dedi Emma.

“Senden altı metre ötedeyken nasıl tepende dolaşıyor olabilirim?” diye karıştı Zoë.

“Alex,” dedi Emma, “torunumu yürüyüşe çıkarır mısın?”

“Seni yalnız bırakamam,” dedi Zoë. “Jeannie burada değil.”

Jeannie, Emma’yle ilgilenmek için her sabah erkenden gelen yarı zamanlı çalışan bir evde bakım hemşiresiydi. Soğukkanlı duruşu giyinmek, banyo yapmak ve fizik tedavi gibi özel konularda Emma’nın yardımını kabul etmesini rahatlaştırıyordu.

“Sadece on beş dakikalığına,” diye itiraz etti Emma. “Dışarı çık ve Alex’le biraz temiz hava al. Ya da sana eşlik etmeyecekse tek başına git.”

Alex mutfaktan Emma’nın cep telefonunu alıp ona numarasını kaydetti. “Biz yokken yerinden kımıldamayacağına söz verirsen, Zoë’yle yürüyüşe çıkacağım, Emma.” Telefonu ona vermek için yanına gitti. “Bir şey olursa beni ara, olur mu?”

“Olur,” dedi Emma memnuniyetle.

Bütün bunları gözlemleyen hayalet kaşlarını çatı. “Bundan hoşlanmadım.”

“Ona bir şey olmayacak,” dedi Alex ve bakışlarını Zoë’ye çevirdi. Nazik bir ton takındı. “Benimle gel. Emma’ya hiçbir şey olmayacak.”

Zoë hâlâ isteksizdi. “Mesai saatinin ortasındasın.”

“Ara verebilirim.” Elini uzatan Alex ona beklentiyle baktı.

Zoë yavaşça uzanıp elini tuttu.

Parmaklarını hissetmek kadar sıradan bir şey bile Alex’i kıskırtıp gözünü döndürdü. Kolunun değmesi, önüne bir tabak koymak için eğilirken saçının kulağını gıdıklaması gibi aralarında yanlışlıkla olan her ufak temasın tadını çıkarıyordu. Çarpma sonucu kavalkemiğinde oluşan morluk, pazardan aldığı yeni sabunun çiçek kokusu gibi hakkındaki bütün ayrıntıları fark ediyordu.

Bu tür bir ilişkiyi, ona hissettirdiklerini tarif edebilecek bir kelime yoktu. Ellerini kenetlemeleri ortak sıcaklıktan, tene değen tenden daha fazla bir şey içeriyordu... Sanki bir şeyi birlikte güvende tutuyor gibilerdi.

Kendini elini bırakmaya zorladığında bile, kenetlenen ellerini ve aralarındaki o gizemli sırrın görünmez tesirini hissedebiliyordu.

Emma televizyon izlemek için kanepeye yerleşti, halinden oldukça memnun görünüyordu. Byron kanepeye atlayıp kucığına tırmandı.

Hayalet, Emma'nın tepesinde duruyordu ve, "Seni küçük düzenbaz," dedi neşeyle. "O ikisinin birlikte olmalarını istiyorsun. Erkekler hakkında berbat bir zevkin var, bunu biliyor muydun?"

Emma'nın yanında kalmayı çok istese de Alex'le olan kaçınılmaz bağı nedeniyle eninde sonunda dışarı çıkmak zorunda kaldı.

"Buna engel olamıyorum," dedi Zoë o ve Alex kocaman yapraklı akçağaç ve pasifik kocayemişlerinin oluşturduğu gölgeliğin altındaki yolun kenarında yürürken, ormanın zeminini mayan kökü ve eğrelti otlarıyla doluydu, güneşin yeterince sızmayı başardığı yerlerde böğürtlen çalıları vardı. "Fazla endişelendiğimi ve her şeyi idare etmeye çalıştığımı biliyorum. Ama incinmesini istemiyorum. İhtiyacı olan her şeyi onun için sağlamak istiyorum."

"İhtiyacı olan şey -ikinizin de ihtiyacınız olan şey- arada sırada birbirinizden ayrı kalmak. En azından haftada bir kez dışarı çıkmalısın."

"Benimle sinemaya gitmek ister misin?" diye sormaya cesaret etti Zoë. "Belki bu hafta sonu?"

Alex kafasını sağa sola salladı. "Kardeşim Mark Seattle'da evleniyor."

"Ahh, doğru. Unutmuşum. Lucy Sam'le birlikte gidecek. Sen de birini götüreceksin?"

“Hayır.” Alex onu yürüyüşe çıkarmayı istediğine şimdiden pişman olmaya başlamıştı. Zoë ile yalnız kalmak o korktuğu, göğsünü yarmakla tehdit eden yüzde yüz alkol içeren bir içkinin verdiği sarhoşluğa benzer sersemletici hisse kapılmasının en kestirme yoluydu.

“Lucy ve Sam birlikte çok mutlu görünüyorlar,” dedi Zoë. “Ciddi bir ilişkiye dönüşebileceğini düşünüyor musun?”

“Evlilik gibi mi?” Alex kafasını hayır anlamında salladı. “Bunu yapmaları için bir sebep yok.”

“Harika bir sebep var.”

“Vergi iadesini birlikte doldurmak mı?”

“Hayır,” dedi Zoë bıkkın bir şekilde gülerek. “Aşk. İnsanlar birbirlerini sevdikleri için evlenmeliler.”

“Birbirlerine âşık kalmak isteyenler evlilikten uzak durmak için ellerinden geleni yapmalılar.” Gülümsemesinin kaybolduğunu görünce, Alex utandı ve kendini berbat hissetti. “Üzgünüm,” dedi. “Düğünlerden nefret ederim. Ve bu düğünde ilk kez-” Suratını asıp yürüdükleri sırada ellerini ceplerine soktu.

Zoë onu hemen anladı. “Resepsiyonda açık büfe mi olacak?”

Kafasını aşağı yukarı salladı.

Nazıkçe bir soru daha sordu. “Ailenden kimseye içkiyi bıraktığını söylemedin mi?”

“Hayır.”

“Belki sana yardımcı olmalarına izin vermelisin. Sana moral verirler. İçkiyi bıraktığını bilirlerse-”

“Desteğe ihtiyacım yok. Hiç kimsenin beni izleyip başarısız olmamı beklemesini istemiyorum.”

“Başarısız olmayacaksın,” dedi Zoë.

Seattle’daki Union Gölü’ndeki bir teknede düzenlenen Mark ile Maggie’nin düğününde hava güneşli ve açıktı. Ama yağmur yağsa bile, birbirlerine sıırsıklam âşık olan gelin ve

damat fark etmezdi. Şampanya servis edilip Sam kadeh kaldırdıktan sonra, misafirler sık büfede tabaklarını doldurmaya başladılar. Alex teknenin arka tarafına çekilip küpeştenin yanındaki şezlonglardan birine oturdu. Havadan sudan konuşmaktan pek hoşlanmazdı, özellikle de ellerinde şampanya ya da kokteyl tutan insanlara eşlik etmek istemiyordu. Alkolden destek almadan bu durumla yüzleşmek tuhaftı. Sanki kendisinin taklidini yapmaya çalışıyor gibiydi. Zamanla buna alışacaktı.

Sam'ın bisiklet kazasından sonra hâlâ dizlik takan Lucy Marinn'le dans ettiğini fark etti. Birlikte sallanıyor, flört edip öpüşüyorlardı. Sam, Lucy'ye daha önce kimseye bakmadığı şekilde bakıyordu, başka planlar yapmakla meşgul olan insanların bazen sergilediği o görünmez simyaya sahiplerdi. Bir çift olmuşlardı. Alex, Sam'ın bundan haberinin olmadığından oldukça emindi. Aptal herif hâlâ kaygısız bir ilişki yaşayan bekar bir erkek olduğunu sanıyordu.

Alex köşede kalıp uzun bardağındaki buzlu kolasını içti. Yanında boylu boyunca uzanan hayalet sessiz ve düşünceliydi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Alex en sonunda kısık bir sesle.

"Emma'nın eşini sevip sevmediğini düşünüp duruyorum," dedi hayalet.

"Onu sevmiş olmasını mı isterdin?"

Hayalet yanıt vermekte zorlandı. "Evet," dedi en sonunda. "Ama beni daha çok sevmiş olmasını dilerdim."

Alex gülümseyip içkisinin içindeki buzu çevirdi.

Hayalet güneşin vurduğu suya düşünceli bir şekilde baktı. "Yanlış bir şey yaptım," dedi. "Emma'yı üzdüm. Bundan eminim."

"Ölmeden öncesini mi kastediyorsun?"

Hayalet kafasını salladı.

"Muhtemelen orduya katılarak onu sinirlendirmiş olmalısın," dedi Alex.

“Sanırım bundan daha kötü. Herhangi bir şey olmadan bunu hatırlamalıyım.”

Alex ona şüpheli bir bakış attı. “Ne olacağını sanıyorsun?”

“Bilmiyorum. Emma’yla olabildiğince vakit geçirmeliyim. Onun yanındayken daha çok şey hatırlıyorum. Geçen gün-” Hayalet duraksadı. “Susma zamanı. Maggie buraya geliyor.”

Mark’ın kızıl saçlı eşi -artık Alex’in baldızı- yaklaşıyordu. Elinde beyaz porselen bir kahve fincanı vardı. “Merhaba, Alex.” Mutluydu, kahverengi gözleri ışıltı ışıltı. “Eğleniyor musun?”

“Evet. Güzel bir düğün.” Şezlongundan kalkmaya çalıştı.”

“Kalkma,” diyen Maggie şezlongda kalmasını işaret etti. “Sadece seni kontrol etmek istedim. Bu arada, seninle tanışmak için can atan birkaç kadın var. Kız kardeşlerimden biri dahil. Onu yanına getirirsem, sohbet-”

“Hayır,” dedi hemen. “Teşekkürler, Maggie ama sohbet edecek havada değilim.”

“Sana bir şeyler getirmemi ister misin?”

Alex kafasını hayır anlamında salladı. “Git ve eşinle dans et.”

“Eş. Bu kelime kulağa hoş geliyor.” Maggie gülümsedi ve ona elindeki fincanı verdi. Sıcak sade kahveyle doluydu. “Al. Hoşuna gidebileceğini düşündüm.”

“Teşekkürler ama-” Maggie’nin şezlongunun yanındaki küçük sehpadan kola bardağını çaktırmadan aldığını gören Alex’in cümlesi yarım kaldı.

“Sarhoş olduğunu sanıyor,” dedi hayalet yardımseverlikle. “Yaklaşık dört bardak içtin ve şimdi bu köşede oturmuş kendi kendine konuşuyorsun.”

“Ama onlar alkolsüz içeceklerdi,” dedi Alex.

“Ahh, elbette,” dedi Maggie neşeyle.

Hayalet hafifçe güldü. “Sana inanmadı.”

Alaycı bir gülümsemeyle, Alex sade kahveden bir yudum

aldı. Geçmişî düşünöldüğünde, böyle bir gecede sarhoş olabileceğinin düşünölmesi son derece mantıklıydı. Ve her zamanki gibi düşünöceli Maggie, gururunun incinmeyeceğı şekilde durumu idare etmeye çalışıyordu. “Bu arada kendi kendime konuşmuyorum,” dedi. “Yanımda oturan görünmez bir adam var.”

Maggie kahkaha attı. “Söylemene sevindim. Yoksa, yanlışlıkla onun kucağına oturabilirdim.”

“Rahatına bak,” dedi hayalet tereddüt etmeden.

“Sorun etmezmiş,” dedi Alex Maggie’ye. “Otursana.”

“Teşekkür ederim ama seni ve arkadaşını sohbet etmeniz için baş başa bırakacağım.” Yanağını öpmek için eğildi. “Bütün kahveyi iç, olur mu?” Maggie yarısını içtiğı kola bardağını alıp yanında uzaklaştı.

18. Bölüm

Alex pazartesi sabahı Dream Gölü kulübesine gittiğinde, evde bakım hemşiresi Jeannie bir şeylerin ters gittiğine dair uyaran bir ifadeyle onu kapıda karşıladı.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu Alex.

“Zor bir hafta sonu oldu,” dedi Jeannie kısıp bir sesle. “Emma gerilemeye girdi.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“GİA deniyor. Geçici İstemik Atak. Kanın beyne gitmesini engelleyen küçük tıkanmalar. O kadar küçükler ki felç belirtilerini fark edemeyebilirsin, ama hasar katlanarak artar. Emma’nınki gibi karışık demans hastaları bu şekilde sabit bir düşüşe geçerler.”

“Bir doktor görmesi gerekiyor mu?”

Jeannie sağa sola kafasını salladı. “Tansiyonu iyi ve fiziksel bir rahatsızlığı yok. Düşüşten sonra birçok kez hastalar geçici iyileşme belirtileri sergiler. Bugün Emma iyi durumda. Ama zamanla, kafa karışıklığı ve huzursuzluk süreleri giderek uzayıp sıklaşacak. Ve anıları kaybolmaya devam edecek.”

“Tam olarak ne oldu? GİA’nın olduğunu nasıl anlıyorsun?”

“Zoë’nin söylediğine göre, Emma cumartesi sabahı uyan-
dığında başı ağrıyormuş ve kafası karışıkmuş. Buraya geldi-
ğinde, Emma kendisine kahvaltı hazırlamaya kararlıydı,
ocakta yumurta pişirmekte ısrar etti. Pek iyi gitmedi. Zoë
ona yardım etmeye çalışıp durdu. Önce tavaya biraz tereyağı
koyup ateşi kısıtı ama Emma sürekli yaptığı bir şeyi yapmakta
zorlanıyordu ve bu onu hem korkuttu hem de sinirlendirdi.”

“Sinirini Zoë’den mi çıkardı?” diye sordu Alex endişeyle.

Jeannie evet dercesine kafasını salladı. “Zoë sinirini çı-
karabileceği en müsait kişi. Ve Zoë onu anlasa bile, yine de
stresli bir durum.” Jeannie duraksadı. “Dün Emma süre-
kli arabanın anahtarlarını istedi, internete girmeye çalışınca
Zoë’nin bilgisayarını bozdu ve ona sigara getirmem için be-
nimle tartışıp durdu.”

“Sigara içiyor mu?”

“Zoë’ye göre kırk senedir içmiyor. Ayrıca, Emma’nın du-
rumundaki biri için sigara en kötü şey.”

Alex’in arkasında duran hayalet homurdandı. “Lanet ol-
sun, içmesine izin verin.”

Hemşirenin yüzünde kabullenmiş bir ifade vardı. Alex
kadının bu yolda hastalara kaç kez eşlik ettiğini, kaçınılmaz
bir şekilde kötüye gitmelerini kaç kez izlediğini ve birini her
geçen gün kaybetmenin acısı ve şaşkınlığını yaşayan aileleri
kaç kez yönlendirdiğini merak etti. “Hiç kolaylaştığı oluyor
mu?” diye sordu.

“Hasta için mi yoksa-”

“Senin için.”

Hemşire gülümsedi. “Sorduğun için çok nazıksın. Birçok
hastayla bunu yaşadım ve beklemem gereken şeyleri bilme-
me rağmen... Hayır, hiç kolay olmuyor.”

“Ne kadar vakti var?”

“En tecrübeli doktorlar bile tahmin edemez-”

“Şahsi düşüncene göre. Bu konuda tecrübelisin, bir fikrin
olmalı. Hastalığının ilerleyeceği yön konusunda ne düşünü-
yorsun?”

“Birkaç ayı var. Bana kalırsa, büyük bir felç ya da anevrizma geçirecek. Belki de böylesi en iyisidir - uzun ve zorlu süreçler geçiren hastalar da gördüm. Emma ya da Zo’nin bunu yaşamasını istemezsin.”

“Zo nerede?”

“Her zamanki gibi pansiyona gitti, sonra market alıverii yapacak.” Jeannie onu içeri almak için kenara çekildi. “Emma uyanık ve giyindi, ama bugün fazla gürültü yapmasan iyi olur.”

“Yalıtım ve boyayla uraırım.”

Hemşire rahatlamı görünüyordu. “Teşekkür ederim.”

Oturma odasına giren Alex, Emma’nın hava sıcak olması- na rağmen kucağına bir battaniye olarak televizyon izlediğini gördü. Hayalet hemen yanına gitti.

Jeannie hafta sonu olanları Alex’e anlatmamı olmasına rağmen, değişen bir şeyler olduğunu anladı. Emma’nın daha önce olmayan bir narinliği vardı, artık bedeni ruhunu tam olarak zaptedemiyormu gibi dış hatlarına bir parlaklık gelmişti.

“Merhaba, Emma,” dedi Alex ona yaklaşarak. “Nasıl hissediyorsun?”

Emma oturmasını işaret etti. Kanepenin yakınındaki ayak iskemlesini alan Alex oturup ona doğru döndü ve kollarını dizlerine koyana kadar eğildi. Emma iyi görünüyordu, bakışları net ve kesin, ifadesi sakindi.

“Biraz ortalığı toplayacağım,” dedi Jeannie yatak odasına giderken. “Bir şeye ihtiyacın var mı Emma?”

“Hayır, teşekkür ederim.” Yalı kadın hemşirenin onu duymaması için yeterince uzaklaana kadar bekledi. Bakılarını Alex’e çevirdi. “O burada, değil mi?”

İrkilen Alex yüzünden hiçbir şey belli etmemeye çalıştı. Hayaleti hissedebiliyor muydu? Peki ama Alex’in onunla bir bağlantısı olduğunu düşünmesine neden olan şey neydi? Düşünceleri hızlandı. Emma hassas bir durumdaydı. Dik-

katli olmak zorundaydı. Ama ona yalan söyleyemezdi.

O nedenle, Alex Emma'ya boş boş bakıp, "Kim?" diye sormakla yetindi.

"Lanet olsun, Alex," diye patladı hayalet, "aptal rolü yapmanın sırası değil. Ona burada olduğumu söyle, şimdi burada yanımdayım ve onu seviyorum."

Alex hızla kaşlarını çatarak onu susturdu.

Emma'nın bakışları sabitti. "Eskiden o yanımdayken böyle hissederdim... Tekrar bu şekilde hissedersen, geri dönmenin bir yolunu bulması sayesinde olacaktı. Ama bu sadece sen yanımdayken oluyor. O seninle birlikte."

"Emma," dedi Alex kısık bir sesle, "seninle bu konuyu konuşmayı çok istesem de seni strese sokmak istemiyorum."

Dudaklarının kuru ve narin çizgilerinde küçük bir gülümseme belirdi. "Bana felç geçirtmekten mi korkuyorsun? Onları sürekli geçiriyorum. İnan bana, kimse fazladan bir trombozu fark etmez. Özellikle de ben."

"Karar senin."

"Ondan kimseye bahsetmedim," dedi Emma. "Ama her geçen gün her şeyi unutuyorum. Yakında, onun adını bile hatırlamayacağım."

"Öyleyse, söyle bana."

Emma titrek bir gülümseme yerleştirmek ister gibi parmaklarını dudaklarına gördü. "Adı Tom Findlay'di."

Hayalet olduğu yere çivilenmiş gibi ona baktı.

"Adını uzun zamandır söylememiştim." Emma'nın yanakları pembe camın ardından parlayan ışık gibi parladı. "Tom bütün annelerin kızlarını hakkında uyardığı türden bir çocuktü."

"Senin annen de dahil mi?" diye sordu Alex.

"Ahh, evet ama dinlemedim."

Alex gülümsedi. "Şaşırmadım."

"Hafta sonları babamın fabrikasında çalışıyordu, kalayla kaplı levhaları keser ve teneke kutuları lehimlerdi. Liseden

mezun olduktan sonra marangoz oldu - kitaplar okuyarak kendi kendine öğrenmiş. Akıllıydı ve elleri o işe yatkındı. Senin gibi. Herkes, bir şey inşa ettiğinde onu doğru yaptığını bilirdi.”

“Tom ne tür bir aileden geliyordu?” diye sordu Alex.

“Babası yoktu. Annesi adaya yaşamaya geldiğinde Tom çoktan doğmuştu ve bazı... Pek hoş olmayan dedikodular vardı. Çok güzel bir kadındı. Annem bana onun birinin metresi olduğunu söyledi. Kasabanın önde gelen erkekleriyle ilişkileri vardı. Sanırım bir süreliğine benim babam da o adamlardan biriydi.” İçini çekti. “Zavallı Tom sürekli kavgalara bulaşıyordu. Özellikle de, diğer çocuklar annesi hakkında kötü bir şey söylediklerinde. Kızların gözü hep ondaydı, yakışıklıydı ama kimse onunla açıkça flört etmeye cesaret edemiyordu. Ve hiçbir zaman güzel partilere ya da pikniklere davet edilmezdi. Hep olay çıkarırdı.”

“Onunla nasıl tanıştın?”

“Babam Portland’dan gönderilen bir vitrayı takması için onu tuttu. Annem karşı çıktı ve camı takması için başka birine ödeme yapmayı istedi. Ama babam, her ne kadar çılgın olsa da adadaki en iyi marangozun Tom olduğunu ve vitrayın riske girilemeyecek kadar değerli olduğunu söyledi.”

“Vitray nasıl bir şeydi?”

Emma yanıt vermeden önce o kadar uzun süre düşündü ki Alex unutmuş olabileceğini sandı. “Bir ağaç çizimiydi,” dedi en sonunda.

“Ne tür bir ağaç?”

Kafasını salladı, kaçamak yanıt vermek ister gibi görünüyordu. Bundan bahsetmek istemiyordu. “Tom camı taktıktan sonra, babam ona evde başka şeyler yaptırdı. Raflar inşa etti, mutfak dolapları üzerinde çalıştı ve salondaki şömine için harika bir raf yaptı. Kötü şöhretli yakışıklı bir adamın çekiciliğine fazla dayanamadığım için çalıştığı sırada onunla sohbet ettim.”

“Benimle flört ettin,” dedi hayalet.

“Ama onunla çıkamazdım,” dedi Emma Alex’e, “çünkü annemin bunu asla onaylamayacağını biliyordum. Bir gece onu kasabadaki bir dansta gördüm. Yanıma gelip bana onunla dans edemeyecek kadar korkak olduğumu söyledi. Elbette, ona bunun doğru olmadığını ispatlamalıydim.”

“Yoksa benimle dans etmezdin,” dedi hayalet.

“Ona bir sonraki sefere beni bir centilmen gibi dansa kaldırmak zorunda olduğunu söyledim,” dedi Emma Alex’e.

“Peki kaldırdı mı?” diye sordu Alex.

Emma kafasını sağa sola salladı. “O kadar utangaçtı ki kekeliyordu ve yüzü kızarmıştı, ona o anda âşık oldum.”

“Kekelemedim,” diye itiraz etti hayalet.

“İlişkimizi gizli tuttuk,” dedi Emma. “Yaz boyunca görüştük. Bu kulübe en sevdiğimiz buluşma yeriydi.”

“Sana burada evlenme teklif ettim,” dedi hayalet hatırlayarak.

“Hiç evlenmek hakkında konuştunuz mu?” diye sordu Alex Emma’ya.

Emma’nın yüzüne bir gölge düştü. “Hayır.”

“Konuştuk,” diye karşı çıktı hayalet. “Unutmuş, ama ona evlenme teklif ettim.”

Çelişkili sözleri merak eden Alex nazikçe sordu. “Emin misin Emma?”

Emma gözlerinin içine baktı. “Bu konuda konuşmak istemediğimden eminim.”

“Neden?” diye üsteledi hayalet. “Ne oldu?”

Alex Emma’yı istemediği yanıtları vermeye zorlamayacaktı. “Bana Tom’a ne olduğunu anlatır mısın?”

“Savaşta öldü. Uçağı Çin’e düştü. Hava filosuna kargo taşıyan Hump uçaklarını koruma görevi verilmiş ve saldırıya uğramışlar.” Omuzları düştü, yorgun görünüyordu. “Sonrasında, bir yabancından mektup aldım. Bir Hump pilotundan. Askeri birlikleri ve erzakları taşıyan o büyük hantal uçaklardan birini uçuruyormuş.”

“Bir C-46,” diye mırıldandı hayalet.

“Mektubunda Tom’un bir kahraman olarak öldüğünü, havadayken iki düşman uçağını vurup düşürdüğünü ve kargo uçağındaki otuz beş kişinin hayatını kurtarmaya yardım ettiğini yazmıştı. Ama manevra yapamamış. Japon uçakları bizim P-40’lerimizden daha hafif ve çevikmiş...” Rahatsız ve keyifsiz görünüyordu, üzerine attığı battaniyeyi parmaklarıyla çekiştiriyordu.

Alex ellerini sıcak bir şekilde kavramak için uzandı. Cevabı bildiğini düşünmesine rağmen, “Mektubu sana kim yazdı?” diye sordu.

“Gus Hoffman. Bana Tom’un ceketine dikilen kumaş parçasını gönderdi.”

“Kan tezkeresini mi?”

“Evet. Ona teşekkür etmek için yazdım. İki sene boyunca mektuplaştık. Sadece arkadaş olarak. Ama Gus eve geri dönebilirse, benimle evlenmek istediğini yazdı.”

“Elbette, yazar,” dedi hayalet keyifsizce. Hava kıskançlıkla fokurduyordu.

“Kabul ettin mi?” diye sordu Alex Emma’ya.

Emma kafasını evet dercesine salladı. “Sanırım Tom’la birlikte olamayacaksam, kiminle evleneceğimin önemi olmadığını düşündüm. Gus güzel mektuplar yazıyordu. Ama sonra uçağı düşürüldü. Bu bana Tom’u kaybetmeyi hatırlattı. Gus’ın kurtulduğunu öğrenince, çok rahatladım. Kafasından yaralanmış... Şarapnel parçasını çıkarmak için onu ameliyat etmişler ve tıbbi sebeplerden ötürü terhis edilip Birleşik Devletler’e gönderilmiş. Hastaneden taburcu olduktan sonra onunla evlendim. Ama sorunlar vardı.”

“Ne tür sorunlar?”

“Kafasına aldığı yarayla ilgiliydi. Kişiliğini değiştirmişti. ... Her nasılsa, tatsızlaştırmıştı. Hâlâ zekiydi ama hisleri gitmişti. Her şeye karşı kayıtsızdı. Bir robot gibiydi. Ailesi bile farklı bir adam olduğunu söyledi.”

“Beyin hasarlarında bu tür şeylerin olduğunu duymuştum,” dedi Alex.

“Hiç iyileşmedi. Hiçbir şeyi gerçekten önemsemedi. Oğlumuzu bile.” Yorgun bir çocuk gibi gözlerini kırptırır Emma ellerini Alex’ten çekip kanepede arkasına yaslandı. “Bu bir hataydı. Zavallı Gus. Artık dinlenmeliyim.”

“Odana gitmene yardım etmemi ister misin?” diye sordu Alex.

Emma kafasını sağa sola salladı. “Burası hoşuma gidiyor.”

Alex yerinden kalkıp onun ayaklarını ayak iskemlesine koymak için eğildi.

“Alex,” dedi Emma battaniyeyi üzerinde tekrar düzelter omuzlarına kadar çekerken.

“Evet?”

“Sana yardım etmesine izin ver,” diye fısıldadı gözlerini kapatırken. “Onun iyiliği için.”

Alex biraz şaşırılmış gibi kafasını salladı.

Hayalet de şaşırılmış görünüyor. “Tanrım, Emma.”

Otomobil sundurmasına giren aracın sesini duyan Alex dışarı çıktı. Alışveriş yapmak için markete giden Zoë geri dönmüştü. Arabadan inip bagajı açtı ve yiyeceklerle dolu birkaç bez torba çıkardı.

“Onları ben alırım,” dedi Alex ona doğru yürürken.

Zoë sesini duyunca irkilip şaşkınlıkla ona baktı. “Merhaba,” diye neşeyle karşılık verdi. Çok gergin görünüyor, yüzü solgun ve gözleri yorgundu. “Düğün nasıldı?”

“Güzeldi.” Alex torbaları ondan aldı. “Nasılsın?”

Zoë, “Harika,” dedi hemen.

Alex torbaları yere bırakıp Zoë’yi kendisine doğru çevirdi. Zoë ondan bir basamak yukarıda duruyordu, gerginlikten hızla nefes alıp veriyordu ve kasları kenetlenmişti. “Emma’nın bu hafta sonu çok zorluk çıkardığını duydum,” dedi açıkça.

Zoë gözlerine bakmaktan kaçındı. “Ahh, zor ve sorunluydu. Ama artık iyiyiz.”

Alex o cesur gibi görünmeye çalıştığında, buna katlanamadığını fark etti. Ellerini beline koydu. “Anlat bana.”

Zoë paniklemiş gibi baktı. Sessizlikte, Alex yavaşça onu kendisine doğru çekti. Gergin bir nefes aldı, sakinliği bozulmak üzereydi. Alex kollarını dolayıp onu bütün sıcaklığı ve gücüyle sardı. Vücudu ona kusursuz bir şekilde uyuyordu, başını boynu ve omzunun kıvrımına soktu.

Elini saçlarının arasına sokup parmaklarını hafifçe sarı buklelerinin arasında gezdirdi. “Emma bilgisayarına ne yaptı?”

Zoë’nin sesi boğuk çıktı. “Ekranı o kadar çok yaklaştırmış ki, ikonlar kocaman. Ayrıca her nasılsa görev çubuğunu kopyalamış, şimdi onlardan sekiz tane var ve onlardan kurtulamıyorum. Bütün bunlar yetmezmiş gibi, ekranı ters çevirmeyi başarmış.”

“Bunu düzeltebilirim,” dedi.

“Bilgisayar dahisinin Sam olduğunu sanıyordum.”

“Güven bana: Sam’i bilgisayarının yanına bile yaklaştıрма. Bilgisayarın başından kalktığında, bütün şifrelerini değiştirmiş, yasadışı olarak seni Savunma Bakanlığı ağına dahil etmiş ve evindeki her şeyi Bluetooth’a bağlamış olur.” Zoë’nin boynunda gülümsediğini hissetti. Saçlarını geriye doğru düzeltip kulağına mırıldandı: “Bir dahiye ihtiyacın yok. Sadece sorun giderecek birine ihtiyacın var.”

“İşe alındın,” dedi Zoë yüzünü hâlâ onun omzunda gizleyerek.

Alex dudaklarını saçlarına bastırdı. “Başka ne yapabiliyim?”

“Hiçbir şey.” Ama kollarını çekinerek etrafına doladı.

Alex, “Bir şey düşün,” diye onu ikna etmeye çalıştı.

“Şey...” Zoë’nin sesi tatsızlaştı. “Bu sabah babamı aradım. Ziyarete gelecekse bunu bir an önce yapmasını ve daha fazla ertelerse, Emma’nın onu hatırlamayabileceğini söylemek için.”

“Ne dedi?” Yine gerildiğini hisseden Alex sırtını ovuştur-maya başladı.

“Bu hafta sonu kız arkadaşı Phyllis ile gelecek. Pansiyonda kalacaklar. Bundan pek memnun değil ama yine de yapacak. Onlara, Upsie ve Justine’e özel bir yemek hazırlayacağım...” Alex eliyle küçük daireler çizerek omurgasında aşağı inerken sesi zayıfladı.

“Gelmemi mi istiyorsun?” diye sordu nazikçe.

“Evet.”

“Pekâlâ.”

“Gerçekten mi?”

“Çok hoşuma gider.”

“Buna sevindim-” Zoë durdu ve ellerini yumruk yaptı.

Alex’in eli anında durdu. “Canını mı yaktım?”

Zoë kocaman gözlerle ona baktı, yanakları kızarmıştı. Hipnotize olmuş gibi yavaşça kafasını salladı.

Zoë’nin dokunma şeklinden tahrik olduğunu anlayınca Alex’in içini arzu kapladı. Sersemletici birkaç saniye boyunca, bir kitabın sayfalarının arasına sıkışmış çiçek gibi çıplak bedeninin altında olduğunu hayal etti.

“Senden yapmanı istediğim bir şey daha var,” dedi Zoë. Ses tonu yasal bir cinsel uyarıcı olarak sınıflandırılabilirdi.

Alex kollarını ondan ayıramadığını fark etti. Parmaklarını ondan teker teker koparmak zorunda kaldı. “Bunu daha sonra konuşuruz,” dedi boğuk bir sesle ve Zoë’yi eve doğru yönlendirdi.

19. Bölüm

Emma'nın sağlık durumu sonraki birkaç günde sabit olsa da, Zoë daha unutkan ve dalgın olduğunu fark etti. Emma sabah rutinini yerine getirmek için daha sık hatırlatmalara ihtiyaç duyuyordu - kahvaltı yapmayı ya da duş almayı unutabiliyordu. Veya duştayken şampuan ya da saç kremi kullanmak gibi şeyleri unutabiliyordu.

Hafta sonuna doğru, Justine öğleden sonrayı Emma'yla geçirdi ve onu kuaföre götürüp saçlarını yaptırdı. Sonrasında, rıhtımda öğle yemeği yediler. Zoë mola verebildiği için minnettardı ve Justine onu eve bıraktığında Emma'nın keyfi yerindeydi.

"Ne tür erkeklerle çıkmam konusunda en az bir saat boyunca bana öğütler verdi," dedi Justine ertesi sabah Zoë pansiyonda bulaşıkları yıkarken.

"Motorcuları onaylamıyor," diye tahminde bulundu Zoë.

"Kesinlikle. Ama sonra bana öğüt verdiğini unutunca, aynı şeyleri tekrar anlattı."

"Üzgünüm."

"Hayır, sorun değil. Ama Tanrım, onunla yaşamak zorunda kalsaydım tüm bu tekrarlar beni deli ederdi."

“O kadar da kötü değil. Bazı günler diğerlerinden daha kötü olabiliyor. Her nedense, Alex buradayken daha iyi.”

“Gerçekten mi? Neden?”

“Ondan hoşlanıyor ve etrafındayken daha odaklanmış oluyor. Alex eski dolabın olduğu yere inşa ettiği küçük banyonun fayanslarını diziyordu. Sonraki gün, Alex fayansları yapıştırıp harçla doldururken, Emma’yı yatağında oturmuş ona hararetle bir şeyler anlatırken buldum.”

“Büyükkanneler bile marangozların çekici olduğunu düşünüyorlar.”

Zoë kahkaha attı. “Sanırım, öyle. Ve Alex ona karşı çok sabırlı. Çok hoş.”

“Birinin Alex Nolan’a hoş dediğini ilk kez duyuyorum.”

“Öyle,” dedi Zoë. “Emma için nasıl bir fark yarattığını tahmin bile edemezsin.”

“Peki senin için de bu geçerli mi?” diye sordu Justine dikkatle bakarak.

“Evet. Cumartesi gecesi akşam yemeğinde o da olacak. Babam orada olacağı için Alex’ten bana moral vermesini istedim.”

“Sana ben de destek olabilirim.”

Zoë lavaboda bir tavayı ovalamaya başladı. “Mümkün olduğunca çok insanın desteğine ihtiyacım var. Babamın nasıl olduğunu bilirsin.”

Justine içini çekti. “Eğer bu cumartesi gecesini senin için kolaylaştırıcaksa, Alex Nolan gelebilir. Ben bile ona iyi davranabilirim. Bu arada, ne pişireceksin?”

“Özel bir şey.”

Justine merakla topuklarının üzerinde zıpladı. “Baban ona pişireceğin yemeği hak etmiyor. Ama yine de bundan faydalanacağıma memnunum.”

Zoë kuzenine yemek pişirme sebebinin aslında babası ya da Emma olmadığını söylemekten kaçındı. Bunu Alex için yapıyordu. Onunla kokular, renkler, dokular ve tatlar aracılı-

ğıyla iletişim kuracaktı... Ona unutamayacağı bir yemek yaratmak için bütün becerilerini ve içgüdülerini kullanacaktı.

Justine pansiyonun ön kapısında Alex'i karşılayıp onu içeri aldı. Her zamanki gibi at kuyruğu yapmak yerine serbest bıraktığı saçları kara ipekten bir perde gibiydi. Dar pantolonu, açık yakalı zümrüt yeşili bluzu ve düz ayakkabılarıyla oldukça çekiciydi. Ama bu gece durgun bir hali vardı, her zamanki hareketliliği yoktu.

"Merhaba, Alex." Justine bakışlarını ellerindeki lavantalı banyo tuzlarıyla dolu ve şeffaf mor kurdelelerle bağlı cam kavanozlara çevirdi. "Onlar ne?"

"Ev sahipleri için hediyeler." Alex onları Justine'e verdi. "Sen ve Zoë için."

"Teşekkürler," dedi Justine, şaşkın görünüyor. "Bu çok hoş. Lavanta Zoë'nin en sevdiği kokudur."

"Biliyorum."

Justine dikkatle onu inceledi. "İkiniz son zamanlarda çok yakınsınız, değil mi?"

Alex hemen temkinli bir hale büründü. "Yerinde olsam, böyle söylemezdim."

"Söylemene gerek yok. Bu akşamki yemeğe katılıyor olman bile bunu açıkça belli ediyor. Zoë'nin babasıyla ilişkisi duygusal bir mayın tarlası gibi. O adam onu hiçbir zaman umursamadı. Sanırım onu hayal kırıklığına uğratacak erkeklerden hoşlanmasının sebebi babası."

"Sadede gelecek misin?"

"Evet. Zoë'yi herhangi bir şekilde incitirsen, seni lanetlerim."

Justine öylesine ciddi görünüyor ki Alex, "Ne tür bir lanet?" diye sormasına engel olamadı.

"Hayatın boyunca sürecek ve seni aciz bırakacak türden."

Justine'e kendi işine bakmasını söylemek istese de kuzeni için endişelenmesi onu bir yandan duygulandırdı. "Anlaşıldı," dedi Alex.

Tatmin olmuş görünen Justine onu pansiyonun özel kütüphanesine geçirdi.

“Duane bu gece burada mı?” diye sordu Alex.

“Ayrıldık,” diye homurdandı Justine.

“Nedenini sorabilir miyim?”

“Onu korkuttum.”

“Onu nasıl korkutabilirsin... Boş ver, konuyu değiştirelim. Zoë’nin babası buraya ne zaman geldi?”

“Dün gece geç saatte,” dedi Justine. “O ve kız arkadaşı Phyllis günün büyük kısmını Emma’yla geçirdiler.”

“Emma nasıl?”

“Oldukça iyi bir gün geçirdi - arada sırada akli biraz karışıyor ve Phyllis’in kim olduğunu sorup duruyor. Ama Phyllis gerçekten iyi biri. Bana kalırsa, ondan hoşlanacaksın.”

“Peki ya James’ten?”

Justine hafifçe güldü. “James’ten kimse hoşlanmaz.”

Kristallerin yerleştirildiği ve cam kaselerde süzülen yeşil ortancalarla süslü, beyaz ketenle örtülü uzun maun bir masanın olduğu kütüphaneye girdiler. Emma, oğlu ve oğlunun kız arkadaşıyla gümüşü şamdanlara yerleştirilmiş yanan mumlarla dolu şöminenin yanında duruyordu.

Emma onu görür görmez gülümsedi. Mürdüm rengi ipek bir elbise giymişti, açık sarı saçları mum ışığında parlıyordu. “İşte geldin,” dedi sevinçle.

Alex yanına gidip yanağından öpmek için eğildi. “Çok güzel görünüyorsun, Emma.”

“Teşekkür ederim.” Yanındaki kumrala döndü. “Phyllis, bu yakışıklı şeytan Alex Nolan. Kulübeyi tadilattan geçiren o.”

Kadın uzun boylu ve iri kemikliydi, saçları düzgün bir şekilde küt kesilmişti. “Tanıştığımıza sevindim,” dedi Alex’in elini güçlü bir şekilde sıkıp dostça gülümseyerek.

“Ve bu da,” diye devam etti Emma orta boylu, sağlam yapılı adama işaret ederek, “oğlum James.”

Alex onun da elini sıktı.

Zoë'nin babası yaramazlık yapan sınıfa verilen bir vekil öğretmenin hoşnutsuzluğuyla onu selamladı. Aynı anda hem çocuksu hem de yaşlı görünen bir yüzü vardı, kalın çerçeveli gözlüklerinin arkasındaki gözleri bozuk paralar kadar yuvarlaktı.

"Bugün kulübeyi ziyaret ettik," dedi James ona. "İşin üstesinden gelmişsin."

"James'in iltifat etme tarzı bu," diye hemen araya girdi Phyllis. Alex'e gülümsedi. "Harika bir göl evi. Justine ve Zoë, orayı baştan yarattığını söylüyorlar."

"Hâlâ yapmam gereken şeyler var," dedi Alex. "Bu hafta garaja başlıyoruz."

Sohbet devam ederken, James Arizona'daki bir elektronik mağazasının müdürü olduğundan bahsetti ve Phyllis at uzmanı sertifikası alan bir veteriner olduğunu söyledi. Beş dönümlük bir at çiftliği almayı düşünüyorlardı. "Hayalet kasabanın kenarında," dedi Phyllis. "Bir zamanlar kasaba dünyanın en zengin gümüş madenlerini barındırıyordu, ama hepsi çıkarıldıktan sonra kasaba kurudu."

"Hayaletli mi?" diye sordu Emma.

"Bazı insanlar eski meyhanede bir hayalet olduğunu iddia ediyorlar," dedi Phyllis ona.

"Hayaletlerin hiçbir zaman güzel bir yere musallat olduklarını duymamamız sizce de tuhaf değil mi?" diye sordu James ilgisizce. "Her zaman yıkık dökük bir evi ya da toz içindeki terk edilmiş bir binayı seçiyorlar."

Kitaplığın yanında dolaşip kitapların isimlerine göz atan hayalet alaycı bir şekilde, "Tavan arası ile beş yıldızlı bir otel arasında seçim yapma şansım hiç olmadı," dedi.

Emma ciddi bir ifadeyle karşılık verdi. "Hayaletler genelde çok büyük bir üzüntünün yaşandığı yerlere musallat olurlar."

James kahkaha attı. "Anne hayaletlere inanmıyorsun, değil mi?"

“Neden inanmayayım?”

“Hiç kimse var olduklarını kanıtlamayı başaramadı.”

“Hiç kimse aksini kanıtlamayı da başaramadı,” diye dikkatini çekti Emma.

“Hayaletlere inanıyorsan, perilere ve Noel Baba’ya da inanıyor olmalısın.”

Kapının girişinden bir sürahi su taşıyan Zoë’nin kahkahası duyuldu. “Babam bana hep Noel Baba’nın gerçek olmadığını söylerdi,” dedi. “Ama ona inanmak istiyordum. O nedenle daha yüksek bir otoriteye sordum.”

“Tanrı’ya mı?” diye sordu Justine.

“Hayır, Upsie’ye sordum. Ve bana istediğim şeye inanabileceğimi söyledi.”

“Annemin gerçeklik anlayışı bu kadar,” dedi James imalı bir şekilde.

Hayalet onaylarcasına bir gülümsemeyle ona baktı. “Ne kadın ama.”

Zoë kahkaha atıp Alex’e baktı. “Merhaba,” dedi kısık bir sesle.

Alex geçici bir süreliğine konuşma yetisini kaybetti. Zoë esnek kumaşının muhteşem kıvrımlarını hafifçe sardığı, ön kısmında kayışlar ve bükümler olan kolsuz siyah elbisesiyle çok güzel görünüyordu. V yakasının en açık noktasına taktığı beyaz ve yeşil taşlarla süslü Art Deco yarım daire biçimli broşu dışında üzerinde başka aksesuar yoktu.

“Müziği unuttum,” dedi Zoë ona. “Cep telefonunda bir şarkı listesi var mı? Upsie’nin hoşuna giden o eski şarkılar gibi? Kitaplıkta hoparlörlere bağlı bir yuva mevcut.”

Alex yanıt vermekte gecikince, hayalet sabırsızca, “Caz listesi. Bir şeyler çal,” dedi.

Alex kafasını toplamak için silkelendi ve telefonunu yuva-ya takmaya gitti. Çok geçmeden, Duke Ellington’ın “Prelude to a Kiss” adlı parçasının tutkulu melodisi odaya yayıldı.

Masada Emma’nın yanında oturan Alex, Zoë’nin beyaz

porselen kaşıkların olduğu bir tepsi getirmesini izledi. Kaşıklardan birini önüne koydu. Kaşıқта yeşil bir şeyin içine yerleştirilmiş, kusursuz bir şekilde kurutulmuş küçük bir deniz tarağı bulunuyordu.

“Enginar püresi üzerinde deniz tarağı ve kızarmış domuz pastırması,” dedi Zoë ona gülümseyerek. “Hepsini bir lokmada yut.”

Alex onu ağzına götürdü. Tuzlu domuz pastırması tatlı deniz tarağının üzerinde kıtırdadı, karabiber tadı yumuşak enginarı çeşnilendiriyordu. Masadan çok lezzetli olduğunu belirten birkaç mırıldanma duyuldu.

Zoë, Alex’in yanında oyalandı ve gözlerini ona dikip tepkisini izledi. “Hoşuna gitti mi?” diye sordu.

Bu Alex’in tadına baktığı en güzel şeydi. “Başka var mı? Çünkü yemeğin kalanını atlayıp sadece bunlardan yiyebilirim.”

Zoë sırtarak kafasını salladı ve boş kaşığı almak için uzandı. “Ordövr,” dedi ona ve bir sonraki servisi getirmek için mutfığa gitti.

Benny Goodman’ın “Sing Sing Sing” adlı parçası başlar-ken sandalyesinde hafifçe sallanan Phyllis, “Bu çok eğlence- li,” dedi. Davetkâr bir şekilde şarap şişesini kaldırdı. “Alex, biraz ister misin?”

“Hayır, teşekkürler,” dedi Alex.

“İçkiden uzak durmak kalbi sevgiyle doldurur,” diye mırıldanan Emma omzuna hafifçe vurdu.

Her nasılsa James onu masanın diğer ucundan duydu. “Anne, bu sözü yanlış söyledin.”

“Aslına bakarsan,” dedi Alex Emma’ya gülümseyerek, “kesinlikle doğru söyledi.”

Sıradaki yemek, taze eğrelti otu yapraklarının sık bir şekilde sarıldığı eğrelti otu filizlerinden oluşan küçük bir tabaktı. Parlak yeşil olana kadar sıcak suda ăartıldıktan sonra, eğrel- ti otu filizleri kavrulmuş tereyağı, taze limon ve deniz tuzu

olan sıcak bir salata sosuna batırılmışlardı. Üzerine taze kara benzeyen parmesan peyniri parçacıklarıyla birlikte kızarmış ceviz serpilmişti. Farklı tatları daha iyi alabilmek için dillerini yanaklarının içinde gezdiren misafirler salataya bayıldılar. Phyllis ve Justine salata tabaklarındaki her damlayı kazımak için çaba göstermelerine kıkırdıyorlardı. Zoë, Alex'in yemeklerden aldığı zevkin tadını çıkarıyormuş gibi sık sık ona bakıyordu.

Etkilenmemiş görünen tek kişi James'ti. Yemeğin yarısına geldiğinde, hoşnutsuz bir şekilde çatalını bıraktı. Kırmızı şarap kadehini ağzına götürüp büyük bir yudum aldı.

"Salatanı bitirmeyecek misin?" diye sordu Phyllis şaşkınlıkla.

"Umurumda değil," dedi.

"Öyleyse, sana yardım edebilirim." Phyllis uzanıp geriye kalan eğreltiotu filizlerini hevesle çatalına geçirmeye başladı.

Kendi salatasına yeni başlayan Zoë endişeyle babasına baktı. "Sana başka bir şey getirmem ister misin, baba? Bir tabak yeşillik?"

Babası kafasını sallarken biniş kartı numarasının okunmasını bekleyen bir havaalanı yolcusu gibi görünüyordu.

Billie Holiday'ın coşkulu "I'm Gonna Lock My Heart" yorumu yemek masası boyunca süzüldü. Çok geçmeden Justine ve Zoë midye kâselerini getirdiler, yoğun dumanları beyaz şarap, safran, tereyağı ve maydanoz kokuyordu. Misafirler koyu renkli parlak kabukları parmaklarıyla kaldırdılar ve içlerindeki tatlı parçaları ayırmak için çatallarını kullandılar. Masaya boş kabukları atmaları için kâseler yerleştirildi.

"Tanrım, Zoë," dedi Justine midyeleri tadar tatmaz. "Bu sos. Bunu içebilirim."

Odaya tıkırdayıp duran kabukların eşlik ettiği rahat ve neşeli bir hava yayıldı. Bu hareketlilik, katılım ve sohbet gerektiren bir yemektir. Çorba ahlaksızca güzeldi, iştah açıcı iksir ağzında mantarimsı muhteşem bir tat bırakarak boğazından

geçti. Yemeğini son damlasına kadar yemeden kâsesini geri vermesinin mümkün olmadığına karar veren Alex, kaşık istemek üzereydi. Ama dışı ktır ktır, içi yoğun ve yumuşacık ev yapımı francalalar masada dolaşıyordu. Misafirler ekmeği parmaklarıyla koparıp lezzetli sıvıyı parçalarıyla sıyırdılar.

Phyllis ve James'in ertesi sabah için ayarladıkları yarım günlük balina izleme gezisi ve Phyllis'in ziyaret etmek istediği alpaka çiftliğinden konu açıldı.

"Hiç alpaka tedavi ettin mi?" diye sordu Zoë Phyllis'e.

"Hayır, hastalarımın çoğu kediler, köpekler ve atlardan oluşuyor." Phyllis özlemle gülümseyerek ekledi: "Bir kere-sinde bir gine domuzuna sinüs enfeksiyonu tanısı koymuş-tum."

"Karşılaştığın en tuhaf vaka neydi?" diye sordu Justine.

Phyllis sırtıttı. "Bu zor bir soru. Birçok tuhaflıkla karşılaştım. Ama kısa bir süre önce bir kadın ve adam mide sorunu yaşayan köpeklerini bana getirdiler. Röntgende tuhaf bir tıkanıklık gördüm, endoskopik kamera yardımıyla onu çıkardım. Kırmızı dantel iç çamaşırı çıktı, onu plastik bir poşete koyup kadına verdim."

"Ne utanç verici," dedi Emma.

"Dahası var," dedi Phyllis. "Kadın iç çamaşırına baktıktan sonra çantasıyla adama vurdu ve sinirli bir şekilde ofisi terk etti. Çünkü iç çamaşırı ona ait değildi. Ve adam eşini aldattığını ortaya çıkaran köpeğin faturasını ödemek zorunda kaldı."

Bu hikâye gürültülü kahkahalarla karşılık buldu.

Kadehler tekrar dolduruldu ve küçük el yıkama kâselerine su doldurulup gül yaprakları getirildi. Konuklar parmaklarını yıkayıp temiz peçetelerle kuruladılar. İçleri oyularak küçük kaplara dönüştürülmüş dondurulmuş limonların içinde damaklarını temizleyecek limon ve nane aromalı bir buz püresi servis edildi.

Zoë ile Justine bir sonraki servisi almak için mutfağa git-

tiklerinde, Phyllis heyecanla, “Hayatımda boyunca hiç bu tür yiyecekler yememiştim. Bu ilginç bir deneyim,” dedi.

James kaşlarını çatı. Açıklanamaz bir şekilde, her geçen dakika daha çok suratsızlaşıyordu. “Abartma.”

“Tanrı aşkına, James,” dedi Emma. “O haklı. Bu bir deneyim.”

James ağzının içinde homurdanıp kadehine biraz daha şarap doldurdu.

Zoë ile Justine, tuz ve balla marine edildikten sonra fırında kızartılmış dışları ktır ktır bildircinlerle dolu tabaklarla geri döndüler. Bildircinlere bir tür köfte ya da içleri ince ince doğranmış horozmantarları ve ceviz tadında, tatlı bir tutam sümbülle doldurulmuş küçük hamurlar eşlik ediyordu.

Alex daha önce de bildircin yemişti, ama bu şekilde kırmış, sert ve yoğun tadı olan bir bildircin hiç yememişti. Sohbet yavaşladı, yüzler kızardı ve odaya tokluk çökerken gözler yavaşça kırışmaya başladı. Kahve ve ev yapımı çikolatalı trüfler servis edildi, onları sıcak suya oturtulmuş bir kaptan vanilya, yumurta sarısı ve balla hazırlanan krema kasele izledi. Lezzetli karışım ağızlarında eriyip boğazlarından rahatlıkla kayarken tat alma duyuları mest oldu.

Heyecanını gizleyemeyen grubun içinde sessizliğini koruyan tek kişi James Hoffman’dı. Alex adamın sorununun ne olduğunu tahmin edemiyordu. Hasta olmalıydı, bu kadar az yemesinin başka bir açıklaması olamazdı.

Anlaşılan Phyllis de onunla aynı kaniya varmıştı, endişeyle James’e, “İyi misin?” diye sordu. “Yemek boyunca tabağına doğru düzgün dokunmadın.”

James bakışlarını ondan kaçırıp önündeki krema kâsesine çevirirken yanakları kızardı. “Yemeği yenilemez buldum. Acıydı. Hepsi.” Yerinden kalkıp peçetesini masaya fırlattı ve etrafındaki şaşkın yüzlere sinirli ve dargın bir bakış attı. Zoë’nin solgun yüzüne odaklandı. “Belki de, yemeğime bir şey katmışsındır,” dedi. “Eğer öyleyse, istediğini elde ettin.”

“James,” diye karşı çıktı yüzü bembeyaz olan Phyllis. “Senin tabağından yedim ve yemeğin benimkinden farksızdı. Herhalde bu gece ağzının tadı yok.”

James kafasını sallayıp hışımla odada ilerledi. Phyllis peşinden koştu ama kapının girişinde duraksayıp arkasına döndü ve Zoë’ye içtenlikle, “Her şey harikaydı. Hayatım boyunca yediğim en güzel yemekti,” dedi.

Zoë güçlükle de olsa gülümsemeyi başardı. “Teşekkür ederim.”

Justine, Phyllis gittikten sonra kafasını salladı. “Zoë, baban aklını kaçırmış. Bu yemek muhteşemdi.”

“Öyle olduğunu biliyor,” dedi Emma Zoë’ya bakarak.

Zoë durumu kabullenmiş gibi ona baktı. “Elimden gelenin en iyisini yaptım,” dedi sadece. “Ama onun için hiçbir zaman yeterli olmadı.” Masadan kalktı ve onlara sandalyelerinde kalmalarını işaret etti. “Hemen döneceğim. Bir demlik kahve daha hazırlayacağım.” Kütüphaneden çıktı.

Justine’in ayağa kalktığını gören Alex kısık bir sesle, “Bana bırak,” dedi.

Justine kaşlarını çatı ama o Zoë’nin peşinden giderken sandalyesinde kaldı. Alex, Zoë’nin yanına vardığında ona ne söyleyeceğinden tam olarak emin değildi. İki saattir bu tür ikramları asla takdir etmeyen bir babanın önüne ardı ardına tabaklar koymasını izlemişti. Durumu çok iyi anlıyordu. Kendi deneyimlerine dayanarak, Alex ebeveyn sevgisinin bir garanti değil ideal olduğunu biliyordu. Bazı ebeveynlerin çocuklarına verebilecek hiçbir şeyleri yoktu. James Hoffman gibiler ise, çocuklarını hiç ilgileri olmayan şeyler yüzünden suçluyor ve cezalandırıyorlardı.

Zoë küçük kahve makinesine çekilmiş kahve koymakla meşguldü. Ayak seslerini duyunca döndü. Alex’i bekliyor gibiydi ve tuhaf bir şekilde kararlıydı. “Beni hiç şaşırtmadı,” dedi. “Babamdan ne beklemem gerektiğini biliyorum.”

“Öyleyse, neden ona akşam yemeği pişirdin?”

“Bu yemek onun için değildi.”

Alex’in gözleri kocaman oldu.

“Bu gece buraya gelmeyi kabul etmeseydin,” diye devam etti Zoë, “bir restorana giderdik. Senin için yemek pişirmek istedim. Neyin hoşuna gideceğini düşünmeye çalışarak bütün yemekleri planladım.”

Hayal kırıklığı ve şaşkınlık Alex’in içinde birbirine girdi. Etrafında ipek ağlar çekiştiriliyormuş gibi, yumuşak bir şekilde yönlendirildiği hissine kapıldı. Bir kadın sırf nezaket ya da cömertlik uğruna bu tür şeyler yapmazdı. Ardında bir neden olmalıydı, ancak çok geç olduğunda keşfedeceği bir sebep.

Alex, “Neden benim için böyle bir şey yaptın?” diye sordu kabaca.

“Bir opera şarkıcısı olsaydım, sana aria söylerdim. Ressam olsaydım, portreni resmederdim. Ama yemek pişirmek en iyi olduğum alan.”

Alex krema, yonca ve yaban çiçekleri ve yoğun bal özünün tadını hâlâ alabiliyordu. Tat dilinde çiçek açıp lezzetiyle boğazını tıkadı ve gözeneklerinden bal kokusu çıktığına yemin edebilecek hale gelene kadar içinde dolaştı. Farkında olmadan iki adımda Zoë’ye ulaştı ve onu kollarından tuttu. Dolgun ve ipeksi tenini hissetmek kan dolaşımını hızlandırdı. Duygu ve heyecan dengesiz bir karışımında birbirlerine dolaştılar, tek bir kıvılcım sonu olabilirdi. Çok sertti ve Zoë’ye açlık duyuyordu. Ondan uzak kalmaya çalışmaktan bıkmıştı.

“Zoë,” dedi Alex, “bu son bulmalı. Benim için bir şeyler yapmanı istemiyorum. Beni memnun etmenin yollarını düşünmeni istemiyorum. Beni zaten mahvettin. Hayatımın geri kalanı boyunca, başka bir kadına onun sen olmasını istemedim bakabileceğimi sanmıyorum. İçime işledin. Ama seninle birlikte olamam. Ben insanları üzerim. En iyi olduğum alan bu.”

Zoë’nin ifadesi değişti, ağzı hayal kırıklığına uğradığını belirtircesine yusuvarlak oldu. “Alex, hayır.”

“Seni de üzerim,” dedi Alex acımasızca. “Seni ikimizin de nefret edeceği birine dönüştürürüm.” Gerçek ruhunun derinliklerinden geliyordu. Alex sen hiçbir şeysin. Hiçbir şey hak etmiyorsun. İnsanlara acıdan başka verebileceğin bir şey yok. Bunu bilmek, buna inanmak, dünyanın mantıklı gelmesinin tek yoluydu.

Gözlerinin içine bakarken Zoë’nin yüzünde öfkenin belirdiğini gördü. Bu görüntü Alex’i rahatlattı. Bu ona vuracağı, onu reddedeceği anlamına geliyordu. Zoë güvende olacaktı yani.

Zoë elini yanağına götürdü ama yumuşak bir şekilde.

Zoë’nin parmakları çenesinde nazikti, jilet kadar keskin kelimeleri silmek ister gibi baş parmağıyla onun alt dudağına dokundu. Alex, Zoë’nin öfkesinin ona yönelik olmadığını anlayınca kafası iyice karıştı. “Hayır,” diye mırıldandı Zoë, “çarptırıyorsun. Asıl incinen sensin. Beni korumaya çalışmıyorsun. Kendini korumaya çalışıyorsun.”

Alex onun elini itti. “Kimi korumaya çalıştığının önemi yok. Söylemeye çalıştığım şu, bazı şeyler düzeltilemeyecek kadar kırılmış olabilir.”

“İnsanlar hariç.”

“Özellikle de insanlar.”

Geçen saniyeler sessizliği boydan boya kesen bir testere gibiydi.

“İkimizden biri üzülecekse bile,” dedi Zoë dikkatle, “bu yine de hiç riske girmemekten daha iyi.”

“Umutсуз bir şey için riske girmek istiyorsun,” dedi Alex alaycı bir tonla.

Zoë kafasını salladı. “Umut vaat eden bir şey için.”

O anda Alex yapmaya çalıştığı şey yüzünden ondan nefret etti. “Aptal olma. Benimle ilişkiye girmenin sana neler yapacağını anlamıyor musun?”

“Zaten ilişki içindeyiz,” dedi Zoë bıkkınlıkla. “Bir süredir öyleyiz.”

Alex onu tuttu, sarsarak aklını başına getirmek istedi. Ama aksine onu gümbür gümbür atan kalbine yaklaştırdı ve ayak parmaklarının ucunda durmaya zorladı. Zoë'yi öpmedi, sadece nefesini yüzünde hissedebileceği şekilde başını eğerek ona sarıldı.

“Seni istiyorum,” diye fısıldadı Zoë. “Ve sen de beni istiyorsun. O yüzden beni eve götür ve bu konuda bir şeyler yap. Bu gece.”

Mutfak kapısının sesi Alex'in irkilmesine neden oldu ama yine de Zoë'yi bırakamadı.

Justine'in, “Ahh,” dediğini duydu. “Özür dilerim.”

Zoë kuzenine doğru döndü. “Justine,” dedi son derece sakın bir sesle, “Emma ve beni kulübeye götürmek zorunda değilsin. Bizi Alex götürecektir.”

“Öyle mi?” diye sordu Justine temkinli bir şekilde.

Zoë ateşli mavi gözlerini Alex'e dikerek meydan okudu. Yalvardı.

Pekâlâ, kabul. En sonunda Alex umursamadığı bir noktaya varmıştı. Mücadele etmekten, arzulamaktan ve elde edememekten bıkmıştı. İstedikini elde etmek dışında hiçbir şey umurunda değildi.

Alex bir kez kafasıyla onayladı.

Tüm içgüdülerine rağmen.

20. Bölüm

Emma Dream Gölü'ne dönerken uykulu ve halinden memnundu, Zoë'nin babasının davranışı yüzünden üzülmemesi onu rahatlatmıştı.

"Elbette, üzülmedim," dedi Zoë hafifçe gülerek. "Nasıl olduğunu biliyorum. Ama Phyllis'i getirmesine sevindim. Ondan gerçekten hoşlandım."

"Ben de," dedi Emma. Düşünceli bir şekilde duraksadı. "Onun gibi bir kadınla birlikte olabildiğine göre James'in iyi yanları olmalı."

"Belki de bizden uzaktayken farklıdır," dedi Zoë. "Belki Arizona'dayken daha pozitifdir."

"Umarım öyledir," dedi Emma şüpheyle.

Alex sessizdi, içindeki savaşı mücadele ediyordu. Zoë ve Emma'yı kulübeye bırakıp hemen gitmesi gerektiğini biliyordu. Hatta bunu yapabilme şansının olduğunu düşünüyordu. Gitme ihtimali yüzde yetmiş otuzdu.

Belki de altmışa kırktı.

Alex Zoë'yi o kadar çok istiyordu ki başka hiçbir şey düşünemiyordu. İçi erimişti, ama son birkaç dakika içinde kalbi tamamen kapanmış ve buza dönüşmüştü. Isı farkı, ateş ve buz arasındaki gerginlik, göğsünü çatlatıp onu şoka sokmakla tehdit ediyordu.

Emma'nın yanında arka koltukta oturan hayalet sessizdi. Alex'in içindeki karışıklığı sezdiğine hiç şüphe yoktu. Ters giden bir şey olduğunu anlamıştı.

"Alex bir içki içmek için içeri gelecek," dedi Zoë Emma'yı arabadan indirirken.

"Ahh, ne hoş." Ön kapıya doğru ilerlerken Emma torunun koluna girdi.

"Sen de bir şey ister misin, Upsie?"

"Bu saatte mi? Hayır, hayır, çok güzel bir gün geçirdim ama artık yorgunum." Omzunun üzerinden baktı. "Bizi eve getirdiğin için teşekkür ederim Alex."

"Sorun değil."

Eve girdikten sonra Zoë Alex'e mırıldandı. "Bana birkaç dakika izin ver. Buzdolabında lavantalı limonata var."

Emma'nın odasına gidip kapıyı kapattı.

Lavantalı limonata. Alex tadının bir çiçek vazosunun dibinde kalan su gibi olduğundan şüphelendi. Ama içini ateş basmıştı, tenini kurutup ağzını kavuruyordu. Buzdolabına gidip limonata sürahisini buldu ve bir bardağa döktü.

Mayhoş ve hafifti, harika bir şekilde serinleticiydi. Mutfak adasındaki bar taburelerinden birine oturup kana kana içti. Hayalet görünürde yoktu.

İçinde ağır bir duygu birikti ve Alex onu anlaşılabilir bölümlere ayırmaya çalıştı. Öncelikle, şehvet vardı. Öfke. Belki biraz korku ama öfkeyle o kadar karışık ki, emin olamıyordu. Ve en kötüsü de daha önce hayatında kimseye karşı hissetmediği şefkat duygusuydu.

Darcy de dahil olmak üzere, geçmişte birlikte olduğu kadınların hepsi tecrübeli, kendilerinden emin ve görmüş geçirmişlerdi. Zoë'yle bu farklı olacaktı. Çakmak, vurmak, becermek gibi seksle ilgili arsız terimleri kullanamazdı. Zoë ondan nazık olmasını, centilmence davranmasını bekleyecekti. Tanrı yardımcısı olsun, rol yapmanın bir yolunu bulmak zorundaydı.

Yatak odasının kapısı açılıp sessizce kapandı. Zoë topuklu

ayakkabılarını çıkarmıştı. O lanet olası siyah elbisesiyle ona doğru yürürken toplanan kumaş bütün dolgun kıvrımlarını sarıyordu. Alex bar taburesinden inmedi. İçini sıkıştıran bir hisse kapıldı, şehvet onu yok etmekle tehdit ediyordu ve onunla birlikte Zoë'yi de.

“Uyuyor,” diye fısıldadı Zoë karşısında durarak. Gülümsemesi gergindi. Alex uzanıp boynunun ay ışığı kadar solgun saf hattına dokundu. Parmaklarını yavaşça onun köprücük kemiğine indirdi. Hafif dokunuş içinin ürpermesine neden oldu.

Alex onu oturduğu bacaklarının arasına doğru çekip elbisesinin askılarından birini tuttu ve birkaç santimetre aşağı indirdi. Dudaklarını boynunun yan tarafına bastırıp pürüzsüz tenine öpücükler kondurarak aşağı indi. Omzunun tepesindeki ince, sıkı kası hafifçe ısırdı. Nefesini tuttu. Kızardığını hissedebiliyordu, yavaş yavaş yüzeye çıkıyordu. Bir anlığına, onu bu şekilde tutmak, bacaklarının arasında tuttuğu kadınsı formunun ve yüzüne, ensesine değen saçlarının tadını çıkarmak yeterliydi.

“Bunun bir hata olduğunu biliyorsun,” dedi Alex boğuk bir sesle kafasını kaldırırken.

“Umurumda değil.”

Elini saçlarının arasına sokup onu öptü, ağzıyla onunkini araladı ve diliyle keşfe çıktı, sonra yumuşak ve daha derin darbelerle okşadı. Zoë ona doğru gerildi, boğazına bir ses taktı ve elleriyle omuzlarını kavradı.

Alex daha önce hiç böylesine güçlü bir arzu hissetmemişti, on ömürde bile tatmin edilemezdi. Zoë'yi bir ziyafete dönüştürmek ve her yanını öpüp tadına bakmak istiyordu. Arkasına uzanıp elbisesinin gizli fermuarını buldu ve fermuar metalik bir sesle açıldı. Elini gölgeli aralığa sokup parmaklarını onun sırtının satenimsi sıcaklığında gezdirdi. Zoë'ye dokunmanın zevki içini sardı. Ağzı boynunda dolaştı ve adını fısıldadı, dudakları ve diliyle heceleri tenine işledi-

Arkasından sert bir haykırma duydu. Alex irkildi, neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Arkasını dönünce uğursuz kocaman kedinin ona baktığını gördü.

Zoë Alex'ten ayrıldı, gözleri kocaman oldu. Kediye görünce nefes nefese güldü. "Özür dilerim. Zavallı Byron." İran kedisini almak için eğildi.

"Zavallı Byron mu?" diye sordu Alex kulaklarına inanamıyormuş gibi.

"Güvensiz," diye açıkladı. "Endişelerinin giderilmesine ihtiyacı var."

Alex gözlerini kısarak kediye baktı. "Bana kalırsa, ön kapıdan şutlanmaya ihtiyacı var." Zoë elbisesinin açılan yakasını bir eliyle kaldırırken dikkati dağıldı.

"Yatak odasına gidelim," dedi Zoë. "Birkaç dakika içinde sakinleşir."

Zoë'yi takip eden Alex dönüp kapıyı kedinin yüzüne kapattı. Bir saniyelik sessizliğin ardından uzun bir miyavlama ve ona eşlik eden bir tırmalama sesi duyuldu.

Zoë özür dilercesine bir bakış attı Alex'e. "Kapıyı açık bırakırsak ses çıkarmaz."

Bir kedinin seks yaparken onu izlemesine izin vermesine imkân yoktu. "Zoë, kıskançlık nedeniyle seks yapamamanın ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

"Kedin şu anda bana bunu yapmaya çalışıyor."

"Ona biraz kedi nanesi vereceğim," dedi bir anda ilham gelen Zoë. Kapıyı açıp eşikte durdu ve Alex'e, "Sakin ben yokken fikrini değiştirme," dedi.

"Fikrimi değiştiremem," dedi kasvetli bir şekilde. "Aklım başımda değil."

Zoë kahverengi kese kâğıdına bir kaşık kuru kedi nanesi koyup onu mutfak zeminine yanlmasına bıraktı. Byron mırladı ve gövdesine Zoë'nin eline doğru kavis verdi. "Uslu bir çocuk ol ve burada kal, olur mu?" diye fısıldadı Zoë.

Kedi kesekâğdını koklayıp içine girdi. Kâğıt çıtırdadı ve Byton yavaşça içinde yuvarlanırken çöktü.

Zoë yatak odasına dönüp kapıyı kapattı.

Alex ayakkabılarını çıkarmıştı ve çiçekli bir yorganla örtülü yatağın ucunda oturuyordu. Dar yatak odasında iri yarı ve tehlikeli görünüyordu. Lambanın ışığı hatlarının sert kursuzluğu ve saçlarının parlak katları üzerinde hareket ediyordu.

“Yaratıcı olmamız gerekebilir,” dedi Alex. “Bunu hiç beklemediğim için yanımda herhangi bir korunma yöntemi yok.”

“Her ihtimale karşı bir şeyler aldım,” diye itiraf etti Zoë.

Alex tek kaşını kaldırdı. “Evine geleceğimden çok eminmişsin.”

“Emin değildim,” dedi Zoë. “Sadece iyimserdim.”

“Onları bana getir.” Adamın kadifemsi boğuk sesi Zoë’nin ensesindeki tüylerin heyecandan dikleşmesine neden oldu.

Zoë küçük yatak odasına gidip kapıyı kapattı. Üzerini çıkarıp yumuşak pembe sabahlığını giydikten sonra, prezervatif kutusunu buldu ve yatağa geri döndü.

Alex’in bakışları yavaşça sabahlığın üzerinde dolaştı, açıkta kalan ayak bileklerine ve çıplak ayaklarına indikten sonra tekrar onun kızaran yüzüne döndü. Kutuyu ondan alıp açtı ve bir paket çıkarıp komodinin üzerine koydu. Sonra Alex bir paket daha çıkarıp diğerinin yanına koyunca şaşırdı. Zoë gözlerini kırıştırdı ve yüzünün kıpkırmızı olduğunu hissetti. Ona imalı bir bakış atan Alex komodine üçüncü paketi koydu.

Zoë kıkırdamasına engel olamadı. “Şimdi iyimser olan sensin,” dedi.

“Hayır,” diye ölçülü bir karşılık verdi. “Eminim.”

Zoë gizli bir keyifle bir miktar erkeksi küstahlığın kötü kabul edilmeyeceği bazı durumlar olduğunu düşündü.

Alex kutuyu kenara koyup ayağa kalktı. Koyu gri gömle-

ğinin düğmelerini çözüp onu yere bıraktı. Altındaki V yakalı atleti esmer teninde bembeyaz duruyordu. Zoë çekinerek atletinin ucuna doğru uzandı, beyaz pamuklu kumaşa bedenini sıcaklığı ve tuzlu kokusu sinmişti. Zoë atleti yukarı doğru kaldırırken, Alex yardımcı olmak için hareket etti. Atletinden kurtulunca vücudu ortaya çıktı, ince yapısı ve sert kaslarıyla zarifti. Zoë bir an için onun yeterince nazik ve dikkatli olup olmayacağını merak etti. Uzun zamandır biriyle birlikte olmamıştı.

Alex ona odaklandı ve şaşkınlığını fark etti. “Endişeli misin?” diye sordu kısık bir sesle, ellerini kollarına götürüp sabahlığının üzerinden onu okşadı.

“Hayır, ben...” Zoë gergin bir şekilde gülümsedi. “Sadece sana pek yetenekli olmadığımı hatırlatmak istiyorum.”

“Ben hallederim,” dedi Alex. Onu kendisine doğru çekip saçlarına sokulurken, nefesinin sıcaklığını kafa derisinde hissetti Zoë.

Evet. Bu kadarından emindi. Adamın tecrübeli olduğunu bilmek karın boşluğunda gergin bir çırpınmaya neden oldu.

Alex onu yatağa çekti ve yanına uzandı. Nasırlı elini yüzünün yan tarafına koydu, sıcak ve kaba bir şekilde yanağını kavradı. Yavaşça ve doyumsuzca öpüştiler, Alex’in tadı hoştu ve Zoë limonatanın mayhoşluğunu alabiliyordu. Bu tada hevesle karşılık verdi ve Alex’e iyice yaklaşmak için yatakta ona doğru döndü, sert kaslı bedenini vücudunda hissedince heyecandan titredi. Zoë ellerini göğsündeki ipeksi tüyleri, omuzlarının zarif sertliği ve çenesindeki kirli sakalları gibi tahrik edici hatları üzerinde gezdirdi.

Zoë’nin çenesinin altına sokuldu ve kulağının arkasındaki çukura doğru ilerleyip diliyle kulak memesine dokundu. Zoë ürperip kafasını çevirince, dudakları buluştu. Alex o sersemletici, bütün ağzını kullandığı derin ve sert öpücüklerden daha çok verdi.

Pembe sabahlığının altında sıcaklık birikti. Zoë kısıtlayıcı giysiden kurtulmak için kıpırdandı, yanıyordu. Arzudan

ne yaptığını bilmezmiş gibi kumaş kuşağı yokladı. Düğüm çabalarına karşılık vermedi, inatla iyice sıkışınca bıkkınlıkla Zoë onu çekiştirmeye başladı.

Kafasını kaldıran Alex ne istediğini anladı. “Bana bırak,” dedi kuşağa uzanırken. “Kıpırdama.”

Zoë sırtüstü uzandı, nefes nefeseydi. Ağzı, saç kökleri ısınmıştı, ayrıca tüm el ve ayak parmakları da. Her yeri yanıyordu. Islaklığına karşı kalçalarını sıktı. Daha önce hiçbir şeyi Alex’i içinde istediği kadar istememişti... Sabırsız ve uyarılmıştı, çok yakında sona erebilecek bir rüyanın ortasında kaybolmuştu.

“Alex,” dedi çaresizce, “ekstra şeylerle uğraşmak zorunda değilsin.”

“Ne gibi şeyler?” diye sordu Alex sabahlığının kuşağıyla uğraşırken.

Kuşak serbest kalırken rahatlıkla inlemesine engel olamadı. “Ön sevişme. Şu anda buna ihtiyacım yok. Çünkü hazırım.”

Alex’in eli durdu. Gözlerinde neşeli bir ışıltıyla Zoë’nin kızaran yüzüne baktı. “Zoë, hiç mutfağa girip sana nasıl sufle yapacağını söylüyor muyum?”

“Hayır.”

“Bu doğru. Çünkü bu senin uzmanlık alanın. Ve benim uzmanlık alanım da bu.”

“Sufle olsaydım,” dedi Zoë kollarını sabahlığından çıkarmaya çalışırken, “şimdiye kadar beni çoktan bitirmiş olur-dun.”

“İnan bana, sen bir sufle- Ahh, Tanrım.” Sabahlığının kenarları açılıp Zoë’nin bedeninin pembe ve beyaz kıvrımlarını ortaya sermişti. Alex ona bakarken yavaşça kafasını salladı. “Bu tehlikeli. İnsanlar bu yüzden ölüyorlar.”

Utangaç bir şekilde gülümseyen Zoë, kollarını sabahlığından çıkarırken göğüsleri hareketinin etkisiyle yükselip alçaldı.

Alex anlaşılmaz bir şey söylerken rengi iyice kızardı.

Zoë, “Bana şimdi sahip ol,” diye onu teşvik edip kollarını boynuna doladı. “Beklemek istemiyorum.”

“Zoë...” Alex nefes almakta zorlanıyordu. “Karşımda böyle bir vücut varken, ön sevişmeyi atlamak gibi bir seçeneğim yok. Hatta yatak dışında geçirdiğin her saniye boşa gidiyor.”

“Seksten başka bir işe yaramayacağımı mı söylüyorsun?”

“Hayır, birçok konuda iyisin,” dedi Zoë gözlerini göğüslerinden alamadan. “Sadece şu anda hiçbir aklıma gelmiyor.”

Zoë’yi öperken kahrkahası boğuklaştı. Dudaklarını boynunda gezdirerek aşağı doğru indi, Alex’in nefesi teninde sınıksıktı. Eliyle Zoë’nin göğsünü altından kavrayıp gergin ucunu ağzına alarak diliyle etrafında ıslak daireler çizdi. Zoë gece lambasının loş ışığına karşı gözlerini kapattı, Alex tekrar tekrar hafifçe göğüs ucunu çeğiştirirken duyuları zevkle uğılduyordu.

Bu yatağın dışında bir dünya ve ikisinden başka bir şey yoktu. Alex ıslak ve hassas olan bacaklarının arasına dokundu, Zoë’nin kalçaları içgüdüsel bir şekilde yukarı kalktı. Alex başparmağıyla hassas tenini aralayıp hafifçe okşadı, kıvrımlı ıslaklığın arasında nazikçe kaydı. Zoë zirveye çok yaklaştı, uzanabileceği bir noktada süzölüp duran doyuma ulaşmak için sabırsızlanıyordu ve gözyaşları gözlerine batıyordu.

Işık ve gölgenin bulanıklığında, Alex fısıldayarak ona güvenmesini ve kendiyile ilgilenmesine izin vermesini söylüyordu. Alex eliyle onu avuçladı ve parmaklarından birini yumuşaklığına daldırdı. İyice Zoë’nin içinde ilerleyerek belli belirsiz bir şekil çizdi, eklemleri nazikçe kımlıdıyordu.

Zoë titreyen elini, Alex’in kemiğinin ve tendonlarının karışık hareketlerini hissedebildiği bileğine götürdü. İkisi de içindeki gizli hareketlere odaklanırken yatak odasına sessizlik çöktü. Zoë’nin vücudunda yeni bir gerginlik başladı ve zonklamalar halinde yayıldı. Tepesinde, Alex’in yüzü gizemli ve dikkatliydi, parmakları yavaş ve becerikli bir şekilde hareket ediyordu.

Zoë, “Ne yapıyorsun?” diye sordu kurumuş dudaklarının arasından.

Alex’in kirpikleri mavi alevi andıran gözlerinin üzerinde alçaldı ve onun kulağına doğru mırıldandı. “Adımı yazıyorum.”

“Ne?” diye sordu Zoë sersemlemiş halde.

“Adımı yazıyorum,” diye fısıldadı Alex. “İçine.”

Alex’in parmak ucunun ve eklemlerinin çıldırtıcı okşaması hiç kesilmedi. Zoë’nin heyecanı avucunu ritmik bir şekilde ona bastırırken daha da arttı. Başını Alex’in destekleyen koluna yasladı ve dudaklarının boynunu okşadığını hissetti.

“Bu... Dört harften fazla,” demeyi başardı Zoë zayıf bir sesle.

“Alexander,” diye açıkladı Alex. “Ve bu da...” Sesi kısık, erotik bir gıdıklama gibiydi. “Benim ikinci ismim.”

“İkincisi ne?”

Adamın tenine doğru gülümsediğini hissetti.

“Tahmin et,” diye mırıldandı Alex.

“Edemem. Ahh, lütfen-”

“İşim bitmeden gelmezsen,” diye mırıldandı, “sana söylerim.”

Zoë’nin zevke odaklanmaması imkânsızdı. Yoğun ve hızla içinde dolaşan hislere aldırmaması imkânsızdı. Gerildi ve kaskatı kesilerek Alex’in omuzlarını tuttu. Titremeler başladı, zevk dalgalar halinde taşıtı, her zirve bir öncekinden daha yüksekti ve bayılacağını sandı. Alex onu kendisine doğru çekti, hıçkırıklarını ağzıyla karşıladı ve ona destek olup bu hissi olabildiğince uzattı.

Doyum öylesine kesindi ki, sonrasında Zoë birkaç dakika hareket edemedi ama elektrik akımına kapılmış gibi uzuvları seğiriyordu. Alex yavaşça onu tepeden tırnağa öpmeye girişti. Yukarı doğru çıkarken kasıtlı okşamalarla Zoë’nin bacaklarını araladı. Adamın dudakları kalçasının hassas iç kısmında dolaşırken birden irkildi.

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedi Zoë kıvranarak. “Zaten... Hayır, gerçekten. Alex-”

Hızla yükselip alçalan karnının diğer tarafından ona baktı Alex. “Uzmanlık alanım,” diye ona hatırlattı.

“Evet, ama...” Alex dizlerinin arkasından tuttuğu bacaklarını havaya kaldırıp ayırırken Zoë kekeledi. “Hamurunu çok fazla çırparak bir sufleyi mahvedebilirsin.”

Alex’in sessiz kahkahası en hassas yerinde titreşip bacaklarının titremesine neden oldu. “Çok fazla çırpılma,” diye mırıldandı. “Henüz.” Alex ona doğru sokuldu, tıraşlı yanağı hassas tenini hafifçe tahriş etti. Zoë nefes almakta zorlandı, kalbi artık şiddetli bir ritimle atıyordu.

“Işığı söndürür müsün?” diye yalvarırken bütün vücudu kıpkırmızı oldu.

Alex yavaşça kafasını sağa sola sallayıp ona iyice yaklaştı. Tiz bir ses çıkararak başını geriye attı, dilinin kaygan ve sıcak dokunuşu karşısında şaşırdı.

“Şşş,” diye fısıldadı Alex ve nefesinin sıcaklığı Zoë’yi daha çok kışkırttı. Bir kez daha dokundu ve dilini içinde dolaştırarak tadına baktı. Zoë çiçekli yorganı sıktı, düşünceleri ona yapılan şeyin yakıcı fiziksel farkındalığında çözüldü. Alex onunla kasıtlı bir şekilde oynuyor, her inlemesi, seğirmesi ve kıvranmasına dikkat ediyordu.

En sonunda kafasını kaldırdı Alex, “Biraz daha,” diye fısıldadı. Sorar gibi telaffuz etti ve yanıt vermesini bekledi.

“Evet.” Ne isterse. Her şeye razıydı.

Alex yataktan kalktı, Zoë kot pantolonunun yere düştüğünü ve komodindeki paketlerden birinin becerikli bir şekilde yırtıldığını duydu. Alex yanına dönüp üzerine uzandı, göğüslerindeki tüyler memelerini gıcıkladı. Samimi baskısını hissederken Zoë’nin nefes alış hızlandı.

Alex onun iyice derinlerine yerleşti, her hareketi dikkatli ve zahmetsizdi. Vücudunun sabit baskıya teslim olduğunu hissederken inledi.

Alex'in, "Canını yakıyor muyum?" diye fısıldadığını duydu.

Zoë gözleri kapalı bir şekilde kafasını salladı. Bütün gücünü tüketen bir histi ama Alex çok nazikti, yavaşça içine girip azar azar bedenini aldı. Bu sırada, dudaklarına ve boynuna öpücükler kondurmaya, çok tatlı, yumuşak ve güzel olduğunu, daha önce hiç bu kadar iyi hissetmediğini ve hissetmeyeceğini fısıldamaya devam etti.

Bu yavaş, acımasız istila bir rüya gibiydi ve sonra, Alex tamamen içine girdi. Zoë'nin sırtı yatağa yapıştı, bedenine aşırı yük binmiş ve adeta yatağa çakılmıştı. Yüzünü acımasızca Alex'in şişmiş olan pazusuna çevirdi, aralanan dudaklarından tadını aldığı teni tuzlu ve muhteşemdi. Alex ona doğru hamle yapmaya başladı, dürten, kışkırtan ve okşayan tutkulu bir sürtünmeydi. Zoë'nin hissettiği zevk sarsıcıydı. Kaskatı keşildi, göz kamaştıran bir doyuma ulaşırken bacakları iki yana ayrıldı. Alex'in hamleleri seyrekleşti, artık doğruca derinliklerini hedef alıyordu ve sonra sarsılmaya başladı, dünyanın sonu gelmek üzereymiş gibi ona tutundu.

"Söyle," dedi Zoë uzun bir süre sonra karanlıkta. Sesi her zamankinden daha kısıktı, sanki erime noktasına kadar ısıtılmış gibi sıvılaşmıştı.

Alex elini tatmin olmuş bedeninin üzerinde dalgın dalgın gezdiriyordu. "Ne söyleyeyim?"

"İkinci ismini."

Alex kafasını sağa sola salladı.

Zoë onun göğsündeki tüyleri hafifçe çekti. "Bana bir ipucu ver."

Alex onun elini tutup dudaklarına götürerek parmaklarını öptü. "Bir Amerikan başkanının adı."

Zoë onun üst dudağının düzgün, katı kenarlarını takip etti. "Eski mi şimdi ki mi?"

"Eski."

"Lincoln." Kafasını sallarken tahmin yürütmeye devam

etti. "Jefferson. Washington. Ahh, bana bir ipucu daha ver."

Zoë avucunda dudaklarının kıvrıldığını hissetti. "Ohio doğumlu."

"Millard Fillmore."

Alex bunun üzerine uzun bir kakhaha attı. "Millard Fillmore Ohio doğumlu değil."

"Başka bir ipucu."

"İç savaşta generaldi."

"Ulysses S. Grant mi? İkinci ismin Ulysses mi?" Zoë ona sokulup omzunda gülümsedi. "Bu hoşuma gitti."

"Benim hiç hoşuma gitmiyor. Sırf biri bana ikinci ismimle seslendiği için oyun alanında defalarca kavga çıktı."

"Ebeveynlerin sana neden bu ismi verdiler?"

"Annem Pleasant Burnu, Ohio'dan, başkan da orada doğmuş. Uzaktan akraba olduğumuzu iddia ederdi. Grant'in alkolik olduğu bilindiği için ona neredeyse inanmıştım."

Zoë omzunu öptü.

"Senin ikinci ismin ne?"

"İkinci ismim yok. Hep olmasını isterdim ve Chris'le evlenince, nihayet üç ismim oldu. Ama boşandıktan sonra Zoë Hoffman olmaya geri döndüm."

"Evlilik soyadını değiştirmeyebilirdin."

"Evet, ama onu kendime hiç yakıştıramadım." Zoë gülümseyip esnedi. "Sanırım içinde bir yerde zaten biliyorsun."

"Neyi zaten biliyorsun?"

Zoë üzerine büyük bir yorgunluk çökerken gözlerini kapattı. "Kim olduğunu," dedi uykulu bir şekilde. "Kim olman gerektiğini."

Hayalet uyuyan Emma'nın yanında yatıyordu, saçları ve yüzüne panjuru yarı kapalı pencereden içeri süzülen gümüşü ay ışığı vuruyordu. Düzenli bir şekilde nefes almasını, arada sırada bir rüyadan diğerine geçerken soluma ritminin değişmesini dinliyordu. Fiziksel bir bedeni olmasa bile, bir-

birlerine dokunabilecekleri kadar yakınında yatarken, onunla birlikte geçirdiği gençlik yıllarını, hayatta ve âşık olmanın heyecanını, her şeyin onları beklediğini bilmenin ve hayatın geçiciliğine dair hiçbir fikirlerinin olmamasının nasıl bir his olduğunu hatırlıyordu.

Emma'nın kırılgan ve huzursuz olduğu bir anı hatırladı, ağlamaktan gözleri şişmişti.

“Emin misin?” diye sorarken kelimeler ağızından güçlükle çıkmıştı.

“Doktora gittim.” Emma elini karnına bastırıyordu ama hamile bir kadının koruyucu tavrıyla değil, yumruğunu sıkarak.

Kendisini hasta gibi, kızgın ve şaşkın hissetti. Çok korkmuştu. “Ne istiyorsun?” diye sordu. “Ne yapmalıyım?”

“Hiçbir şey. Bilmiyorum.” Emma uzun zamandır ağlamayan birinin çıkarabileceği türden boğuk sesler çıkararak ağlamaya başladı. “Bilmiyorum,” diye umutsuzca tekrarladı.

Kollarım ona dolayıp sıkıca sarıldı ve yanan ıslak yanaklarını öptü. “Doğru şeyi yapacağım. Evleneceğiz.”

“Hayır, benden nefret edersin.”

“Asla. Bu senin suçun değil.”

Sessizlik.

“Seninle evlenmek istiyorum,” dedi.

“Yalan söylüyorsun,” dedi Emma boğuk bir sesle ama hıçkırıkları dindi.

Evet, yalan söylüyordu. Evlilik ve bebek fikri içinde bir şeyleri öldürtürdü. Evlilik hapse girmekten farksız olurdu. Ama Emma'yı ona gerçeği söyleyemeyeceği kadar çok seviyordu. Başından beri onunla gizli bir ilişki yaşamamanın risklerinin farkındaydı. Emma iyi bir aileden gelen ve onu sevdiği için mahvolmakla karşı karşıya kalan hoş bir kızdı. Ölse bile, onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı. “İstiyorum,” diye tekrarladı.

“Ailemle k-konuşacağım.”

“Hayır, onlarla ben konuşurum. Her şeyi halledeceğim. Sen sakın ol. Üzölmek senin için hiç iyi olmaz.”

Ama rahatlamamanın etkisiyle titreyen Emma ona sıkıca sarılıp iyice yaklaşmaya çalıştı. “Tom. Seni seviyorum. İyi bir eş olacağım. Pişman olmayacaksın, yemin ederim.”

Anı kayböldü, hayalet utanç ve korkuyla baş başa kaldı. Tanrı aşkına, neyi vardı? Neden en çok istediğı şeyden bu kadar çok korkmuştu? Aptallık etmişti. Eline bazı şeyleri tekrar yapmak için fırsat geçseydi, her şey daha farklı olurdu. Bebeğe ne olmuştu? Emma Alex’e o ve Tom’un evlenmekten hiç bahsetmediklerini söyleyerek neden yalan söylemişti? Neden nikâh töreni gerçekleşmemişti?

Emma’nın hareketsiz yüzüne baktı. “Çok üzgünüm,” diye fısıldadı. “Seni incitmeyi hiç istemezdim. Sen tek istediğimdin. Tek sevdiğimdin. Sana geri dönmenin bir yolunu bulmam için bana yardım et.”

21. Bölüm

Bir Nolan'la ilişki yaşamamanın kısıtlı bir raf ömrü olduğu için, Alex ağustos ortasında Sam ve Lucy'nin ayrılımlarına hiç şaşırmadı. Ancak anlayışlıydı. Son birkaç aydır, Sam Alex'in onu hiç görmediği kadar mutluydu. Anlaşılan Lucy onun için çok şey ifade ediyordu. Ama Lucy bir seneliğine New York'a taşınmasını gerektiren bir tür sanat bursu kazanmıştı. Ve bunu değerlendirecekti. Sam'e gelince, karakteri gereği buna engel olması ya da herhangi bir yere varmayan bir ilişki uğruna ondan yanında kalmasını istemesi mümkün değildi.

Alex Rainshadow Yolu'ndaki evin üst kat merdiveninde tadilat yaptığı için, Lucy Sam'e ayrılık haberini verdiği gün oradaydı. Alex merdivenlerin ayak tabanlarına ve desteklerine şim çakarken, hayalet neler olduğunu görmeye gitti.

"Lucy az önce Sam'den ayrıldı," diye hayalet on dakika sonra haber verdi.

Alex çekiçle çakmaya ara verdi. "Az önce mi?"

"Evet. Basit ve sorunsuz bir şekilde. Ona New York'a taşınmak zorunda olduğunu söyledi ve Sam ona engel olmaya çalışmadı. Bana kalırsa, çok üzüldü. Neden aşağı inip onunla konuşmuyorsun?"

Alex hafifçe güldü. “Ne konuda?”

“Ona iyi olup olmadığını sor. Ona denizde daha çok balık olduğunu söyle.”

“Sam’e bunu söylememe ihtiyacı yok.”

“O senin kardeşin. Biraz ilgi göstersen olmaz mı? Ve bu arada, onun yanına taşınman gerekebileceğinden bahsedebilirsin.”

Alex suratını astı. Darcy kısa bir süre önce ona elektronik posta gönderip aile mahkemesinin onu evlerinden, kendi evinden çıkarması için geçici bir emir verdiğini söylemişti.

Sam’in yanına taşınmak bir daire kiralamaktan daha hesaplı olurdu ve kira ödemek yerine Alex Rainshadow Yolu’ndaki evin restorasyon işinin geri kalanını üstlenebilirdi. Alex’in neden kendisini bu ev üzerinde çalışmaya mecbur hissettiğini ancak Tanrı bilirdi. Ev onun bile değildi. Ama buraya olan bağlılığını inkâr edemezdi.

Zoë’yle sevişmeye başlayalı üç hafta olmuştu - hayatının en güzel ve en kötü üç haftasıydı. Günün her dakikasını birlikte geçirmek istediği için onunla geçirdiği zamanı iyi değerlendiriyordu. Zoë’yi aramak, sırf yeni bir yemek tarifinden ya da Tahiti, Meksika ya da Madagaskar vanilyaları arasındaki farkı açıklamasını dinlemek için bahaneler uyduruyordu. En umulmadık anlarda kendisini söylediği ya da yaptığı bir şeyi düşünerek gülümserken buluyordu ve bu onun için o kadar alışılmadık ki, başının büyük dertte olduğunu farkındaydı.

Zoë’yi talepkar olduğu için suçlayabilmeyi isterdi, ama ne zaman üstüne gelmesi ve ne zaman uzak durması gerektiğini biliyordu. Alex’i herkesten daha iyi idare ediyordu ve idare edildiğini bilse de Zoë’ye karşı çıkmaya kendisini ikna edemiyordu. Örneğin, Alex kalamayacağını söylediği bir gece, bütün kulübeyi yoğun ve leziz bir kokuyla dolduran etli güveç pişirdiğinde olduğu gibi, elbette akşam yemeği yiyecek kadar kalmaya razı olmuş ve sonra kendisini Zoë ile yatakta bulmuştu. Çünkü ikisinin de bildiği gibi, etli güveç Pasifik Kuzeybatılı her erkek için afrodizyaktı.

Zoë ile geçirdiği geceleri sınırlamaya çalıştı ama kolay değildi. Onu her an her şekilde istiyordu. Seks muhteşemdi ama Zoë'yi başka sebeplerden ötürü çok istiyor olması daha şaşırtıcıydı. Alex'i bir zamanlar sinirlendiren şeyler -havailiği ve inatçı iyimserliği- her nasılsa ona dair en çok sevdiği şeyler haline gelmişti. Patlatmadan duramadığı parti balonları gibi sürekli neşeli düşünceler saçıyordu.

Zoë'nin kendisini kandıramadığı tek konu Emma'nın kötüye giden durumuydu. Son zamanlarda, evde bakım hemşiresi Jeannie ona bazı testler yapmıştı: kelime tekrarı ve kâğıtların üzerine saat çizmek ve basit bozuk para sayma oyunları gibi. Emma bir ay önce yaptığı testlerde fark edilir şekilde düşük sonuçlar almıştı. Emma'nın açlık hissini kaybetmesi kadar dengeli bir öğünün nelerden oluştuğunu bilmemesi de tedirgin ediciydi. Jeannie ve Zoë yanında olup ona hatırlatmasalar, günlerce yemek yemeden yaşayabilir ya da kahvaltıda mısır cipsi ve hardal gibi şeyler yiyebilirdi.

Her zaman son derece bakımlı olan büyükannesinin artık saçının fırçalanıp fırçalanmadığını ya da tırnaklarının törpülenip törpülenmediğini fark etmediğini ya da umursamadığını görmek Zoë'yi üzüyordu. Justine, Emma'yı kuaföre ya da sinemaya götürmek için haftada en az iki kez uğruyordu. Bazen akşam yemeğinden sonra Zoë mutfağı temizlerken ya da banyo yaparken, Alex Emma'yı oyalıyordu. Onunla kâğıt oynuyor, açıkça hile yapmasına göz yumuyordu, hatta müzik çalıp Emma fokstrot tekniğini eleştirirken onunla dans bile etmişti.

"Ayağımı döndürmekte geç kalıyorsun," diye şikâyet etti Emma. "Beni düşüreceksin. Dans etmeyi nerede öğrendin?"

"Seattle'da bir yerde ders aldım," dedi Alex "As Time Goes By" eşliğinde odada döndükleri sırada.

"Paramı geri almalısın."

"Çok işe yaradı," dedi Alex ona. "Ders almadan önce, dans ederken araba yıkama pandomimi yapıyor gibi görünüyordum."

“Ne kadar süre devam ettin?” diye sordu Emma şüpheyle.

“Acil hafta sonu kursuydu. Nişanlım benden düğünümüzde dans edebilmemi istedi.”

“Ne zaman evlendin?” diye sordu Emma tersçe. “Kimse bana bundan bahsetmedi.”

Ona Darcy’le olan evliliğinden bahsetmiş olmasına rağmen, Alex unuttuğunu fark etti. Ciddi bir tonla, “Artık bitti. Boşandık,” dedi.

“Çok hızlıymışsın.”

“Yeterince değil,” dedi Alex üzgün bir şekilde.

“Zoë’mlle evlenmelisin. O yemek pişirebiliyor.”

“Tekrar evlenmeyeceğim. Bu konuda hiç iyi değildim.”

“Pratik seni mükemmelleştirir.”

O gece, Alex kulübede kalıp uyuyan Zoë’ye sarılırken, göğsünü sıkıştıran tatlı sızının, onunla tanıştığı günden beri içini rahatsız eden şeyin ne olduğunu nihayet çözdü. Bu mutluluktan. Ve bu oldukça rahatsız ediciydi. Bir kez deneyince kaçınmanın mümkün olmadığı bağımlılık yapan maddeler olduğunu duymuştu. Zoë’ye karşı hissettiği çekim de böyleydi – ani, güçlü ve kurtulma umudu olmayan.

Sam ve Lucy ayrıldıktan üç gün sonra, Alex bıraktığı aletleri almak için Rainshadow Yolu’ndaki eve uğradı. Araba yolunda onu bir teslimat kamyoneti takip etti ve evin önünde durdu. İki çocuk kocaman düz bir sandık indirdiler. Kasayı ön basamaklara taşıırken içlerinden biri, “Birinin bunu imzalaması gerekiyor,” dedi Alex’e. “Sigortalı.”

“O ne?”

“Vitray cam.”

Alex, Lucy’den olduğunu düşündü. Sam, Lucy’nin evin ön cephesi için bir cam hazırladığını söylemişti. Tom Findlay’ın uzun zaman önce taktığı cam kırılınca çıkarılıp yerine tek çerçeve takılmıştı. Sam Lucy’nin Rainshadow Yolu’nda kaldığı sırada rüyasında gördüğü bir sahneye dayanan bir desen hayal ettiğini söylemişti.

“Ben imzalarım,” dedi Alex. “Kardeşim üzüm bağında.”

Teslimatçılar dev pencereyi yere koydular ve taşıma sırasında hasar almadığından emin olmak için düz kasayı kısmen açtılar. “İyi görünüyor,” dedi biri. “Ama biz gittikten sonra ince çatlaklara benzer bir şey görürseniz, faturanın altındaki numarayı arayın.”

“Teşekkürler.”

“İyi şanslar,” dedi adam dostça. “Bunu takmak çok zor olacak.”

“Öyle görünüyor,” diye karşılık verdi Alex perişan bir şekilde gülümseyip paketi teslim aldığına dair imza atarken.

Hayalet vitrayın yanında durmuş büyülenmiş gibi ona bakıyordu. “Alex,” dedi tuhaf bir sesle. “Şuna bir bak.”

Teslimatçılar gittikten sonra, Alex çıplak dalları olan bir kış ağacının, gri ve lavanta rengi gökyüzünün ve ayın resmedildiği cama. Renkler sönüktü, üç boyutlu bir etki yaratmak için cama katmanlandırılıp kaynaştırılmıştı. Alex sanat hakkında pek fazla şey bilmiyordu, ama bu cama emek harcanmış olduğu belliydi. Ustalıkla yapılmıştı.

Dikkatini yerinden kıpırdamadan sessizce duran hayalete çevirdi. Giriş salonu yaz sıcağına rağmen buz gibi olmuştu. Bu hüznün etkisiydi, öylesine güçlüydü ki Alex boğazının sıkıştığını ve gözlerine bir şeylerin battığını hissetti. “Bunu hatırlıyor musun?” diye sordu hayalete. “Emma’nın babası için pencereye taktığın cama mı benziyor?”

Hayalet konuşamayacak kadar üzgündü. Bir kez kafasını sallayarak karşılık verdi. Aldığı her nefes buz gibi bir kırbaça dönüşene kadar hava üzüntüyle doldu. Bir şey hatırlıyordu ve bu hiç iyi değildi.

Alex bir adım geri çekildi ama gidebileceği bir yer yoktu. “Kes şunu,” dedi boğuk bir sesle.

Hayalet ikinci kata işaret edip Alex’e yalvarırcasına bir bakış attı.

Alex ne demek istediğini hemen anladı. “Pekâlâ. Bugün takacağım. Ama... Daha fazla dram yok.”

Sam eve geldi. Terk edilen kardeşinin vitraydan ziyade Lucy'nin yanında bir not gönderip göndermemesiyle çok az ilgilenmesi Alex'i rahatsız etti. Göndermemiştir.

Telefonunu çıkaran Alex, Gavin ve Isaac'i aramaya başladı. Öğleden sonra Zoë'nin garajında çalışmak yerine buraya gelmelerini isteyecekti. "Pencereyi takmak için adamlarımı çağıracağım," dedi. "Mümkünse bugün."

"Bilmiyorum," dedi Sam keyifsizce.

"Neyi?"

"Onu taktırmak istediğimden emin değilim."

Hayaletten yeni bir hayal kırıklığı dalgası geldiğini hissedenden Alex bıkkınlıkla, "Saçmalama. Bu cam takılmalı. Evin buna ihtiyacı var. Uzun zaman önce ona benzer bir vitray vardı burada," dedi.

Sam şaşırmış görünüyordu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Ben sadece buraya uygun olduğunu söylemek istedim." Alex telefonunu kurcalayarak uzaklaştı. "Onu bana bırak."

Öğle yemeğinden sonra, Gavin ve Isaac Alex'le bağ evinde buluşup vitray camı taktılar. Lucy'nin aldığı kusursuz ölçüler sayesinde proje hızlı ilerledi. Camı var olan çerçeveye oturacak şekilde kestirmişti. Kenarlarını şeffaf silikonla sabitleyip camı banttan korumak için akordeon şeklinde katladıkları karton ara parçalar kullanarak onu bantla tutturdular. Yirmi dört saatlik kuruma süresinden sonra kenarlarına ahşap kesmeler ekleyeceklerdi.

Hayalet dikkatle onları izledi. Şakalar, sorular ya da yorumlar yoktu, sadece sessiz bir kasvet vardı. Cam ya da onda uyandırdığı anılar hakkında herhangi bir açıklama yapmayı reddetmişti.

O gece daha sonra, "Sence bazı yanıtlar hak etmiyor muyum?" diye sordu Alex. "Bana o lanet olası camla ilgili neler olduğuna dair en azından bir ipucu verebilirsin. Neden onu takmamı istedin? Bu kadar keyifsiz olmanın sebebi ne?"

Hayalet, “Bu konuda konuşmaya hazır değilim,” diye sinir bozucu bir yanıt verdin.

Ertesi sabah, Alex Zoë’nin kulübesine gitmeden önce pencereye çektiği silikonu kontrol etmek için Rainshadow Yolu’na uğradı. Satmadan önce birkaç gün tadını çıkarması gerektiğini düşünerek BMW’sunu aldı. Sedanını satın aldığı zaman, o ve Darcy hafta sonları Seattle gezilerinde kullanmak için son model bir araç almak istemişlerdi. Bu hayat tarzlarına, en azından amaçladıkları hayat tarzına uyuyordu. Ama şimdi bunun neden bu kadar önemli görüldüğün anlayamıyordu.

Araba yolunda üzüm bağındaki yürüyüşünden dönen Sam’in yanından geçti. Arabasını yavaşlatan Alex pencereyi aşağı indirip, “Seni bırakmamı ister misin?” diye sordu.

Sam kafasını sallayıp devam etmesini işaret etti. Kimse- nin duymadığı bir müziği dinliyormuş gibi dalgın bir ifadesi vardı. Ama görünürde kulaklıklar yoktu.

“Tuhaf görünüyor,” dedi Alex hayalete ve eve doğru sürmeye devam etti.

“Her şey tuhaf görünüyor,” diye karşılık verdi hayalet pencereden bakarken.

Haklıydı. Manzaraya tuhaf bir ışıltı yayılmıştı. Üzüm bağının ve bahçenin bütün renkleri daha yumuşak ve canlıydı, bütün çiçekler ve yapraklar havaya parlaklık katıyorlardı. Gökyüzü bile farklıydı, False Koyu’nun sularına dokunduğu kısmı gümüşiydi ve giderek koyulaşarak gözlerini acıtan bir maviye dönüşüyordu.

Alex arabadan inip rüzgâra sinen çiçeksi ve topraksı tazelikten derin bir nefes aldı. Hayalet ikinci kat penceresine bakıyordu. Farklı görünüyor. Camın rengi değişmişti - ama bu ışığın ya da baktıkları açının bir oyunu olabilirdi.

Alex eve girip sahanlığa çıktı. Cama kesinlikle bir şey olmuştu - kış ağacı gür yeşilliklerle doluydu, cam taşlardan yapılmış yapraklar ışıltılı bir şekilde pencereyi süslüyorlardı.

Ay gitmişti ve gökyüzü pembe, turuncu ve lavanta tonlarıyla rengârenkti, hepsi gündüz mavisine karışıyordu.

“Cam değişmiş,” dedi Alex şaşkınlıkla. “Diğerine ne oldu?”

“Bu aynı cam,” diye karşılık verdi hayalet.

“Olamaz. Bütün renkler farklı. Ay gitmiş. Dallarda yapraklar var.”

“Yıllar önce camı taktığımda böyle görünüyordu. En ince detayına kadar. Ama bir gün-” Sam’in içeri girdiğini duyduklarında hayaletin cümlesi yarıda kaldı.

Merdivenleri tırmanan Sam Alex’in yanında durdu. Kendinden geçmiş ve dalgın bir şekilde pencereye bakıyordu.

“Ona ne yaptın?” diye sordu Alex kardeşine.

“Hiçbir şey.”

“Bu nasıl-”

“Bilmiyorum.”

Alex afallamış halde bir Sam’e bir hayalete baktı, ikisi de dalgındı. Neler olduğuna dair ondan daha iyi bir fikirleri varmış gibi görünüyordu. “Bu ne anlama geliyor?” diye sordu.

Sam tek kelime etmeden merdivenleri ikişer ikişer inerek gitti ve uzun adımlarla kamyonetine ilerledi. Araç araba yolunda hızla ilerlerken kamyonetin motoru kükredi.

Alex öfkeyle karışık bir şaşkınlığa kapıldı. “Neden bu şekilde toz oldu?”

“Lucy’nin peşinden gidiyor,” dedi hayalet sakın bir kesinlikle.

“Cama ne olduğunu öğrenmek için mi?”

Hayalet ona alaycı bir bakış atıp sahanlıkta bir ileri bir geri yürümeye başladı. “Pencereye ne olduğu Sam’in umurunda değil, asıl önemli olan bunun neden olduğu.” Alex’in boş gözlerle ve sessizce ona baktığını görünce ekledi, “Pencere Sam ve Lucy yüzünden değişti. Birbirlerine karşı hisleri yüzünden.”

Bu hiç mantıklı değildi. “Bunun ruh halini algılayan bir

tür sihirli pencere olduğunu mu söylüyorsun?” diye sordu Alex ona inanmadığını belirtircesine gülerek.

“Elbette, değil,” dedi hayalet tersçe. “Varoluşsal inançlarına uymazsa, bu nasıl mümkün olabilir? Muhtemelen bir başka psikotik aldanma olmalı. Ama bu kez Sam de işin içinde.” Duvara gidip yere çömeldi ve bir kolunu kırdığı dizine gevşek bir şekilde doladı. Hayalet yorgun ve solgun görünüyordu. Ama yorgun olamazdı - o bir ruhtu, fiziksel zayıflıklar onu etkileyemezdi. “Camı dün kasanın içinde görür görmez,” dedi hayalet, “bana ve Emma’ya ne olduğunu, ne yaptığımı hatırladım.”

Alex kollarını balkonun korkuluğuna yaslayıp pencereden dışarı baktı. Taşlarla süslü yeşil yapraklar hareket illüzyonu yaratır şekilde parlıyorlardı, ağacın dalları arasından hafif bir rüzgâr esiyor gibi görünüyordu.

“Emma’dan birkaç yaş büyüktüm,” dedi hayalet, duyguları havada tütsü gibi yükseldi. “Her fırsatta ondan kaçındım. Benim için yasak bölgeydi. Adada büyüdüğüm için kimlerle arkadaş olabileceğimi, hangi kızlara kıvılcım saçacağımı, hangilerinden uzak duracağımı biliyordum.”

“Kıvılcım saçmak mı?”

Hayalet hafifçe gülümsedi. “O günlerde öpüşmek yerine bu terim kullanılırdı.”

Alex’in hoşuna gitti. Kıvılcımlar... Öpücükler... Ateş yaratmak.

“Emma benim kulvarımın dışındaydı,” diye devam etti hayalet. “Zeki ve zarıftı, zengin bir aileden geliyordu. Bazen inatçı olabiliyordu ama Zoë gibi nazıktı. Elinde olduğu sürece asla kimseyi incitmezdi. Bay Stewart vitrayı takmam için beni tuttuğunda, eşi üç kızına da yoluma çıkmamalarını, ustayla konuşmamalarını öğütlemiş. Elbette, Emma onu dinlemedi. Çalışırken oturup beni izler, sorular sorardı. Her şeyle ilgileniyordu. Ona bir anda sırlıslıkla âşık oldum... Sanki onunla tanışmadan önce ona âşıktım.

“Yaz ve sonbaharın bir kısmı boyunca gizli gizli buluştuk, vaktimizin çoğunu Dream Gölü’nde geçirirdik. Bazen bir tekneye binip dış adalardan birinde günü geçirirdik. Gelecek hakkında pek konuşmazdık. Avrupa’da savaş devam ediyordu ama herkes savaşa girmemizin an meselesi olduğunun farkındaydı. Ve Emma orduya yazılmayı planladığımı biliyordu. Temel eğitimden sonra, Hava Kuvvetleri hiç uçuş tecrübesi olmayan bir sivil bir kaç ay içinde kalifiye bir pilota dönüştürebilirdi.” Duraksadı. “1941 Kasım ayının başlarında -Pearl Harbor’dan önce- Emma bana hamile olduğunu söyledi. Haber bir çekiş gibi indi ama ona evleneceğimizi söyledim. Babasıyla konuşup rızasını istedim. Durumdan pek hoşnut olmasa da skandaldan kaçınmak için nikâhın bir an önce kıyılmasını istedi. Bu konuda son derece anlayışlıydı. Beni öldüreceğini düşündüğüm kişi annesiydi. Emma’nın benimle evlenerek kendisini alçalttığına inanıyordu ve haklıydı. Ama yolda bir bebek olduğu için kimsenin başka seçeneği yoktu. Noel Arifesi’nde evlenmeyi kararlaştırdık.”

“Sen de bundan hoşnut değildin,” dedi Alex.

“Kesinlikle değildim, çok korkuyordum. Bir eş, bir bebek... Bunların hiçbirinin benimle ilgisi yoktu. Ama babasız büyümenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Bebeğin başına bunun gelmesine izin veremezdim.

“Pearl Harbor’dan sonra, tanıdığım her erkek orduya yazılmak için kasabadaki askerlik bürosuna gitti. Emma ve ben orduya yazılmak için nikâhtan sonrasını bekleyeceğimi kararlaştırmıştık. Noel’den birkaç gün önce Emma’nın annesi beni arayıp eve gelmemi söyledi. Bir şey olmuştu. Sesinden kötü bir şey olduğunu anladım. Oraya vardığımda, doktor evden çıkıyordu. O ve ben verandada birkaç dakika konuştuk, sonra Emma’yı görmek için yukarı çıktım, yataktaydı.”

“Bebeği kaybetti,” dedi Alex kısık bir sesle.

Hayalet kafasını evet dercesine salladı. “Sabah kanaması başlamış. Önce çok azmış, ama her geçen saat artmış ve en

sonunda düşük yapmış. O yatakta çok ufak görünüyordu. Beni görünce ağlamaya başladı. Uzun bir süre ona sarıldım. Sakinleşince, nişan yüzüğünü çıkarıp bana verdi. Onunla evlenmek istemediğimi bildiğini ve artık bebek olmadığı için evlenmemiz için bir sebep olmadığını söyledi. Ona o anda bir karar vermek zorunda olmadığını söyledim. Ama bir an için rahatlamıştım ve bunu fark etti. Bana beni beklerse, günün birinde evliliğe hazır olup olmayacağını sordu. Ona hazır olmayacağımı ve beklememesini söyledim. Savaştan sağ çıkıp geri dönssem bile, bana asla güvenemeyeceğini söyledim. Ona aşkın sürmeyeceğini, bir gün aynı şeyleri bir başkası için hissedeceğini söyledim. Onu incittiğimin farkındaydım, ama ileride onu daha fazla acı çekmekten kurtaracağımı düşündüm. Kendi kendime bunun onun iyiliği için olduğunu söyleyip durdum.”

“Bazen iyi bir niyet için zalim olmak gerekir,” diye ona katıldı Alex.

Hayalet onu duymamış gibiydi. Düşünceli bir sessizliğin ardından, “Onu son görüşüm buydu,” dedi. “Yatak odasından çıkıp merdivenlerden inerken, bu pencerenin yanından geçtim. Cam değişmişti. Yapraklar kaybolmuş, gökyüzü kararmış ve bir kış ayı belirmişti. Doğruyu söylüyorum, bu bir mucizeydi. Ama anlamını düşünmek için kendime izin veremezdim.”

Alex, hayaletin böyle bir itirafın neden bu kadar şaşırtıcı ya da utanç verici olduğunu düşündüğünü anlayamadı. Şartlar gerektiğinde Emma’ya evlenme teklif ederek onurlu davranmıştı. Düşükten sonra nişanı bozmanın yanlış bir yanı yoktu - Emma yalnız ve muhtaç kalmamıştı. Ayrıca, Tom zaten orduya yazılacaktı.

“Doğru şeyi yaptın,” dedi Alex. “Ona karşı dürüsttün.”

Hayalet duyduklarına inanamıyormuş gibi öfkeyle ona baktı. “Bu dürüstlük değildi, korkaklıktı. Onunla evlenmiydim. Ne olursa olsun, dünyada benim için herkesten daha değerli olduğunu bildiğinden emin olmalıydım.”

“Duygusuz olmak istemedim,” diye söze başladı Alex ve hayaletin neşesiz kahkahasına suratını asarak karşılık verdi, “ama savaşta muhtemelen ölecektin. Öyle ya da böyle, birlikte daha fazla vakit geçiremeyecektiniz.”

“Anlamıyorsun, değil mi?” diye sordu hayalet hayretle. “Onu sevdim. Ve onu hayal kırıklığına uğrattım. İkimizi de hayal kırıklığına uğrattım. Riske giremeyecek kadar korkaktım. Bazı erkekler hayatları boyunca bu şekilde seilmeyi hayal ederler, ben ise bunu kenara attım. Ve her şeyi düzeltme şansım benimle ve o uçakla birlikte yere çakıldı.”

“Belki de şanslıydın. Hiç bunu düşündün mü? Savaşı atlatıp Emma’ya dönseydin, berbat bir evliliğiniz olabilirdi. İkiniz birbirinizden nefret edebilirdiniz. Belki de böylesi ikiniz için en iyisiydi.”

“Şanslı mı?” Hayalet ona dehşet, öfke ve tiksintiyle baktı. Kalkıp sahanlıkta amaçsızca dolaşmaya başladı. Birkaç kez duraksayıp tiksinti verici bir ilginçlikteymiş gibi Alex’e baktı. En sonunda pencerenin önünde durup düşmanca bir sesle konuştu. “Sanırım haklısın. Genç ölmek, başkalarını sevmek gibi berbat ve çirkin işlerden kaçınmak en iyisi. Hayat anlamsız. Bir an önce bitmeli.”

“Kesinlikle,” dedi Alex ahlaki derse içerleyerek. Ne de olsa, hayalet gibi o da seçimlerinin bedelini ödemeye razıydı. Bu onun hakkıydı.

Rengârenk pencereden bakarken, hayalet sessiz bir kötülükle, “Belki sen de benim gibi şanslı olursun,” dedi.

22. Bölüm

“Belki sen de benim gibi şanslı olursun.”

Alex itiraf etmek istemese de bu onu hayaletin sandığından daha çok rahatsız etti. Hayalete genç yaşta ölmesinin belki de iyi bir şey olduğunu söylerken bir pislik gibi davrandığını biliyordu. Böyle bir şeye inansa bile, söylemesi her açıdan yanlıştı.

Açıkçası, Alex artık neye inandığından emin değildi.

İçe bakış konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı. Hiçbir şey beklemese, hiçbir şey elde etmeyeceğini ve böylelikle hayal kırıklığına uğramayacağını düşünerek büyümüştü. Ve insanlarda kötülük arayanların, her zaman bulacaklarına inanıyordu. Bu inançlar onu güvende tutmuştu.

Ama Emma’nın uzun zaman önce üzüntüyle yazdığı o mektuptaki bir satırı hatırlamasına engel olamadı... Dualarını karın altında sıkışıp kalan bildircinlere benzettiği kısmı. Yerde geceleleyen kuşlar kışın dar bir çember oluşturarak uyurlar ve onları yalıtıcı bir katmanla örten karı hoşça karşılardı. Ama bazen kar buz tutar ve onları kaçamadıkları sert bir kabuğun altına hapsederdi. Açlıktan, havasızlıktan ve soğuktan donarak ölürlerdi. Görünmeden, duyulmadan.

Zoë’nin onun bu korunaklı katmanını kırdığını hissettiği

anlar vardı. Alex'e birkaç kez hayatı boyunca hiç tatmadığı mutlu anlar yaşatmıştı. Ama sonsuza kadar sürmeyeceğine dair sağlam inancı yüzünden, bu hissi asla doya doya yaşayamamıştı. Ve bu Zoë'nin onun için tehlike oluşturduğu anlamına geliyordu. O Alex'in gücünün yetmeyeceği bir zayıflıktı.

Alex daha tasasız, sevgi gösterme ve sevgiyi algılama konusunda daha rahat olan kardeşlerinden farklıydı. Hatırladığı kadarıyla, kız kardeşleri Vickie de öyleydi. Ama hiçbir ebeveynleri alkolizmin dibine vurduklarında evde değillerdi. Hiçbiri sessiz bir evde günlerce ya da haftalarca ihmal edilmemişlerdi. Hiçbirine hafta sonları sessiz kalmaları için içki bardakları verilmemişti.

Kendi sorunlarına rağmen, Alex Sam'in yeni bulduğu mutluluğu kıskanmıyordu. Sam Lucy'yle barışmıştı. Alex'e ilişkilerinin ciddi olduğunu ve bir gün Lucy'yle evleneceğini söylemişti. Planlarına göre, Lucy New York'taki bir senelik sanat bursunu kabul edecek ve Friday Limanı'na dönene kadar o ve Sam uzak mesafe ilişkisi yaşayacaklardı.

"O nedenle, Rainshadow Yolu'na taşınman uygun olur," dedi Sam Alex'e. "Lucy'yi görmek için ayda en az bir kez New York'a gideceğim, bu sırada benim yerime eve göz kulak olursun."

"Senden kurtulmak için ne gerekiyorsa yaparım," dedi Alex ve Sam ona neşeli bir şekilde beşlik çakarken gülümsemesine engel olamadı. "Tanrım, çok mutlusun. Seninle aynı odada olmaya tahammül edebilmem için biraz azaltır mısın?"

"Denerim." Sam kendisine biraz şarap doldurdu ve gözünün ucuyla Alex'e baktı. "Bir kadeh ister misin?"

Alex kafasını salladı. "Artık içmiyorum."

Sam ona kısa bir bakış attı. "Bu iyi." Şarap kadehini kenara koymaya yeltenirken, Alex ona bırakmamasını işaret etti.

"Sorun değil, ben böyle iyiyim."

Sam şaraptan bir yudum aldı. “İçkiyi bırakmana ne sebep oldu?”

“Görünmez çizgiye çok yaklaştım.”

Sam neyi kastettiğini anladı. “Buna sevindim,” dedi içtenlikle. “Daha iyi görünüyorsun. Daha sağlıklı.” Kasıtlı bir şekilde duraksadı. “Görünüşe bakılırsa, Zoë Hoffman’la çıkmanın sana faydası olmuş.”

Alex kaşlarını çatı. “Sana bunu kim söyledi?”

Sam sırtı. “Friday Limanı’nda yaşıyoruz, Alex. Herkesin başkalarının hayatlarıyla ilgili bütün kirli detayları bildiği, birbirine yakın, yardımsever bir topluluktan bahsediyoruz. Bana söylemeyenleri listelemek daha kolay olur. Zoë’yle yüzlerce kez görüldün, kulübesini tadilattan geçiriyorsun, kamyonetin gece boyunca onun araba yolunda park halindeydi... Umarım bunların bir sır olduğunu düşünmemişsindir.”

“Hayır, ama insanların özel hayatıma bu kadar ilgi göstereceklerini bilmiyordum.”

“Elbette, ilgilenirler. Özel olmayan bir konu hakkında dedikodu yapmak hiç eğlenceli olmaz. Peki Sen ve Zoë-”

“Bu konu hakkında konuşmayacağım,” dedi Alex ona. “Bana ilişkinin nasıl gittiğini ya da nereye gittiğini sorma.”

“Bunlar umurumda değil. Tek bilmek istediğim seksin nasıl olduğu.”

“İnsanın aklını başından alan türden,” dedi Alex. “Orgazmlar hücresel düzeyde.”

“Vay canına,” dedi Sam, etkilenmiş görünüyordu.

“Evde genellikle yaşlı bir kadının ve kapının önünde uluyan bir kedinin olduğu düşünülürse, daha da muhteşem.”

Sam sessizce güldü. “Zoë’yle önümüzdeki hafta yalnız kalma fırsatın olacak. Lucy’nin yeni dairesine yerleşmesine yardım etmek için birkaç günlüğüne New York’a gideceğim. O zamana kadar eşyalarını buraya taşımış olursan...”

“En fazla yarım günümü alır,” dedi Alex. Cep telefonuna

mesaj geldiğini duyunca, onu arka cebinden çekip çıkardı. Mesaj kısa bir süre önce Alex'in Dream Gölü parseli için teklifte bulunan emlakçıdan geliyordu. Alex satmak istemediğini söylemiş olsa da -araziyi geliştirmek istiyordu- emlakçı teklifinin düşünölmeye değeri olduğu konusunda ısrar etmişti. Alıcı Jason Black Inari Enterprises'ta çalışan bir video oyunu tasarımcısıydı. Bir tür öğrenim topluluğu enstitüsü inşa edebileceğı bir yer arıyordu. Birkaç bina ve tesisin olacağı proje büyüktü. İnşa edene çok para kazandıracaktı. "Ve asıl ilginç kısmı şu," demişti emlakçı Alex'e, "Black en son teknoloji çevre ve enerji tasarrufu gerekliliklerini yerine getirecek şekilde Enerji ve Çevre Tasarımı onaylı olmasını istiyor. Aracısına ruhsatlı olduğunu ve yeşil binalar inşa etme deneyimin olduğunu söylediğim için seninle görüşmek istiyorlar. Yapı ustası olarak işe alınma koşuluyla araziyi satma şansın var."

"Tek başıma çalışmaktan hoşlanıyorum," demişti Alex. "Satmak istemiyorum. Hem de bir video oyunu moronuna... Güvenilir olup olmadığını nereden bileceğim?"

"Onunla görüş," diye yalvarmıştı emlakçı. "Burada iyi paradan bahsetmiyoruz, Alex. Müthiş miktarda para kazanmaktan bahsediyoruz."

Alex kardeşine bakarken, Sam'in oyun şirketini duymuş olabileceğini düşündü. "Hey, Inari Enterprises hakkında herhangi bir şey biliyor musun?"

"Inari mi? Skyrebels'i yeni çıkardılar."

"O ne?"

"Hiçbir şeyden haberin yok mu? Skyrebels Ejderha Büyüsü Günlükleri'nin dördüncü bölümü."

"Nasıl dikkatimden kaçmış?" dedi Alex alaycı bir şekilde.

Sam hevesle anlatmaya devam etti. "Skyrebels en popüler oyunlardan biri. İlk yayınlandığı hafta beş milyonun üzerinde sattı. Herkese açık formatta doğrusal olmayan yeni geliştirilen bir rol yapma oyunu. Öz-gölgelendirme ve hareket bulanıklığıyla harika bir grafik tasarımı var-"

“Daha anlaşılır konuş, Sam.”

“Bilinen en büyük ve en güzel vakit öldürme aracı.Yirmi dört saat boyunca oynayamamamın tek sebebi yemek yemek ve seks yapmak için mola vermek zorunda olmam.”

“Jason Black ismini hiç duydun mu?”

“Bütün zamanların en iyi oyun yaratıcısı. Biraz gizemli. Genellikle onun konumundaki bir adam birçok oyun endüstrisi davetinde ve ödül törenlerinde konuşma yapar, ama o gözlerden uzak kalmayı tercih ediyor. Onun yerine davetlere katılan ve konuşmalar yapan birkaç tane paravan adamı var. Neden sordun?”

Alex omuzlarını silkti ve gelişigüzel bir şekilde, “Adadan arsa satın almak istediğini duydum,” dedi.

“Jason Black bütün adayı satın alabilir,” dedi Sam ona. “Eğer onunla ya da Inari’yle herhangi bir iş yapma fırsatın varsa, kabul et ve planı geliştir.”

Birkaç gün sonra Alex ona Skyrebels’tan bahsedince, “Angry Birds gibi bir oyun mu?” diye sordu Zoë.

“Hayır, bu film gibi, farklı şehirleri keşfedebileceğin, savaşabileceğin ve ejderha avlayabileceğin apayrı bir dünya. Potansiyel olarak sınırsız senaryolar var. Anlaşılan, asıl amacına ara verip sanal bir kitaplıktan aldığın kitapları okuyabiliyor ya da sanal yemekler pişirebiliyorsun.”

“Asıl amaç ne?”

“Hiçbir fikrim yok.”

Zoë küçük tencerede soğuyan beyaz çikolatayı kazıyarak bir kâseye boşaltırken gülümsedi. O ve Alex Rainshadow Yolu’ndaki evde yalnızlardı. Sam New York’ta Lucy’yi ziyarette gitmişti ve Justine, Dream Gölü kulübesinde Emma’yla birlikte kalmayı teklif etmişti. “Bunu Alex için değil, senin için yapıyorum,” demişti Zoë’ye. “Arada sırada Emma için endişelenmeden geçirdiğin geceler olmalı.”

Boş tencereyi kenara koyan Zoë, “Neden insanlar gerçek

dünya yerine sanal bir dünyada bu kadar çok vakit geçirmek istiyorlar? Sanal bir yemek yapmak için onca zahmete girmene rağmen yiyebileceğin gerçek bir yemek olmayacak.”

“Bilgisayar oyunları oynayanlar gerçek yemek istemezler,” dedi Alex. “Onlar tek elle yiyebilecekleri yemeklerden hoşlanırlar. Patates cipsi. Top kek gibi.” İfadesine güldü ve Zoë’nin bir spatulayla beyaz çikolatayı kremşanti kâsesinde karıştırmasını izledi. “Neden onu o şekilde karıştırıyorsun?”

“Onu yavaşça karıştırıyorum. Eğer hızla karıştırırsam, kabarmaz.” Zoë plastik spatulayı dikey olarak çırpılmış krema ve beyaz çikolata kâsesine sokup kâsenin dibinden döndürerek karışımın üzerine çıkardı. Hareketi her tamamladığında kâseyi hafifçe çevirdi. “Görüyor musun? Bu şekilde karışım hafif oluyor. Al, dene.”

“Berbat etmek istemiyorum,” diye karşı çıktı Alex spatulayı ona verirken.

“Berbat etmeyeceksin.” Zoë elini elinin üzerine koyup ona nasıl yapacağını gösterdi. Alex arkasında durdu, kolları etrafındayken Zoë ustalıklı elini yönlendirdi. “Aşağı, boydan boya, yukarı ve üzerinden. Aşağı, boydan boya, yukarı ve üzerinden... Evet, teknik bu.”

Alex, “Heyecanlanmaya başladım,” deyince güldü.

“Çok kolay heyecanlanıyorsun.”

Alex spatulayı geri verdi ve Zoë karıştırmayı bitirirken buklelerine sokuldu. “Bunu ne için yapıyoruz?”

“Beyaz çikolatalı çilekli kek için.” Zoë yoğun çırpılmış kremaya parmağını sokup kollarının arasında ona doğru döndü. “Tadına bak.”

Alex, parmağından kremanın tadına baktı. “Tanrım. Bu harika. Biraz daha ver.”

“Bundan fazla yok,” dedi Zoë sertçe ve parmağını bir kez daha kâseye batırdı. “Bunu kek için bekletmeliyiz.”

Alex onun parmağını ağzının sıcaklığına doğru çekti. “Mmm.” Başını eğip kremanın tadını Zoë ile paylaştı, dili

beyaz çikolata kadar tatlıydı. Zoë ona doğru gevşeyip dudaklarını araladı. Derinlik kazanan öpüşmeleri yavaşça uzarken, Alex ellerini kolları ve omuzlarının üzerinde gezdirdi. Tişörtünün ucundan tutup yukarı doğru çekmeye başladı, ama Zoë itiraz ettiğini belirten tiz bir sesle onu durdurdu.

“Alex, hayır. Mutfaktayız.”

Alex dudaklarını nazikçe boynuna götürdü. “Bizden başka kimse yok.”

“Pencereler...”

“En yakın komşu kilometrelerce ötede.” Alex onun tişörtünü çıkardı. Ensesindeki ve kollarındaki tüyleri diken diken eden tutkulu bir açlıkla dudakları buluştu. Alex’in sutyen askılarını aşağı çektiğini hissedince gerildi ama yine de ona izin verdi. Usta ve emin parmaklar sutyeninin arka tarafına ulaşır küçük kancaları açtı. Bir... İki... Üç. Askılar ve elastik kayış düştü.

Alex’in elleri sıcak ve tahrik edici bir baskıyla onun göğüslerini kavrarken, avuçlarıyla yumuşak bir şekilde okşadı, sonra göğüs uçları pembeleşip sertleşene kadar başparmaklarıyla onu uyardı. Zoë tezgâhın sert kenarına yaslandı ve kesik kesik solurken konuşmakta zorlandı. “Lütfen... Üst kata...” Yatak odasının sağlayacağı karanlığı ve bir yatağın yumuşaklığını istiyordu.

“Burada,” diye nazikçe directti Alex. Gömleğini çıkarıp yere attı, sert ve belirgin kasları vardı, hızla uyarılmıştı. Alex krema kâsesine uzanıp iki parmağıyla biraz alırken ısıll ısıll gözleri şeytani bir mavilikteydi.

Onun yapmayı planladığı şeyi fark edince Zoë gözlerini kırıştırdı. “Sakın bunu aklından geçirme,” dedi ve kıkırdarak kenara kaçmaya çalıştı. “Senin sorunların var.”

Ama Alex serbest eliyle şortunun kenarından tutup onu olduğu yere sabitledi ve soğutulmuş beyaz çikolata karışımını göğüs uçlarına döktü. Zoë gözlerini kapattı, Alex kafasını eğip tatlı karışımı üzerinden yalayıp emerken titremeye baş-

ladı. Alex doğrulup onu tekrar öptü, aç dudakları lezzetliydi. Alex'in elleri onun şortundaydı ve avuçlarının sıcaklığını teninde hissedebiliyordu. Zoë konuşamıyordu, nefes almakta bile zorlanıyordu. Vücudu ona izin vermesini söyledi, çünkü zevk kontrolsüz bir şekilde çoğalıyordu. Onun şortunu ve iç çamaşırını çıkarmasına izin ver Zoë, karnının hassas kıvrımını öpmesine ve kalçalarını iki eliyle kavramasına izin ver. Karşısında diz çöküp dudaklarıyla heyecanının tadını takip etmesine izin ver.

Bacakları titredi ve Zoë destek almak için tezgâhın soğuk granit zeminine yaslandı. Tüyleri diken diken olmuştu. Alex krema kâsesine uzandı. Zoë bacaklarının arasında bir miktar serinlik hissetti. Alex ağzıyla onu açtı, dilini kadınlığında hareket ettirdi. Aşağı, boydan boya, yukarı ve aşağı. Ritmi ısrarcı ve acımasızdı, Zoë'ye düşünme fırsatı vermiyordu ve kalp atışlarının arasındaki süreyi kısaltacak yoğunlukta bir hisle onu tüketiyordu. Uykusunda sayıklayan biri gibi sesler çıkarıyordu artık ve kalçaları Alex'in ağzına doğru dar daireler çiziyordu. Alex daha derinlerini, sertçe ve hızla yalayarak onu kendinden geçirdi. Zoë haykırdığında, etraflarındaki her şey ıslıl ıslıl bir bulanıklığa kavuştu. Alex onunla kaldı, sakinleşirken onu okşamaya devam etti ve en sonunda Zoë inlemekten bitkin düştü.

Ayağa kalkan Alex, kot pantolonunun fermuarını gözdü. Kollarını ona dolayıp sertleşmiş erkekliğine doğru çekti. Zoë kollarını Alex'in boynuna dolarken başı omzuna düştü. Doğum kontrol hapi almaya başladığı için prezervatife ihtiyaçları yoktu. Alex kalçalarını aralayıp yerini aldı ve sert hamlesi ayaklarını neredeyse yerden keserken Zoë nefesini tuttu. Vücuduyla erkeğini kavradı ve o inleyerek tekrar hamle yapana kadar sert işgale alışmaya çalıştı. Zoë ağırlıksızdı, onu sadece Alex'in içinde olması sabit tutuyordu ve zevk dalgaları kendi teninden onunkine çarpıp geri dönüyordu. Alex kollarını sıkıca ona dolayıp şiddetli bir şekilde kasılarak gelirken nefesini dişlerinin arasından tıslayarak veriyordu. Kenetlenmiş bir

şekilde titreyerek durdular, birbirlerine verdikleri yumuşak ve tatmin edici öpücükler çok geçmeden ağgözlü bir hale dö-nüştü.

Alex'in üst kattaki yatak odasına gittiler, serin yatak çar-şafı beyazdı ve açık bırakılan telli pencerelerden içeri False Koyu'nun tuzlu esintisi süzölüyordu. Alex onu öpüp okşar-ken, eylül ayı odayı lavanta rengi soğuk bir ışıkla doldurdu. Zoë ayın çekimini hissetti, Alex onunla sahibiymiş gibi se-vişirken ay duygularını ve enerjilerini yükseltiyordu. Sanki Zoë'nin ona dair hissettiklerini asla silinmemesi için hafıza-sına kazımak istiyor gibiydi.

Üzerinde çok güçlü, çok ölçölüydü, ay ışığı onları sarar-ken ağır hamlelerle Alex onu dolduruyordu. Elini Zoë'nin kalçasına götürüp onu hareketlerine uygun olacak şekilde kaldırdı. Tutku acı veren bir noktaya ulaştı ve Zoë serbest kalmadan önce inleyince, Alex geri çekilip yavaşlayarak gel-mesine izin vermedi. Kalçalarıyla daire çizerek onu kıvrın-dırmaya başladı. Zoë birkaç kez yalvardı, Alex'e onu istedi-ğini, ona ihtiyacı olduğunu ve onun için her şeyi yapacağını söyledi. Yeterli değildi. Alex onu çıldırma noktasına getirdi ve ikisi de arzuyla terleyip titreyene dek geri çekildi ve yavaş, acımasız bir ritimle ona sahip olurken adını fısıldadı. Sıcak zevk gözyaşlarının gözlerinden süzölüğünü hissetti Zoë ve Alex onları öpüp yanağına sözsüz nefesler kondurdu.

Ve sonra Alex'in ne istediğini ve farkında olmasa bile on-dan neyi almaya çalıştığını anladı Zoë. Bunu Alex'e verdiği anda onu kaybedecekti. Ama en başından beri bu noktaya gittiklerini biliyordu. Gerçeği ondan saklamak gerçeği ya da kaçınılmaz olanı değıştirmeyecekti.

Yüzünü çevirip kulağına doğru konuştu. "Seni seviyo-rum."

Zoë, sanki canını yakmış gibi onun içinde yayılan şok dal-gasını hissetti. Ama Alex daha sert hamleler yapmaya başlar-ken kontrolünü yitirdi. "Seni seviyorum," dedi Zoë yeniden

ve Alex dudaklarıyla dudaklarını kavradı, kalçaları sertçe hareket ediyordu. Zoë parçalara ayrıldığını, zevkin taşıp yayıldığını hissetti.

Nihayet Zoë dudaklarını ondan kurtarıp büyüyü bozacak bir efsunmuş gibi kelimeleri tekrarladı ve Alex yüzünü boynuna gömüp doyuma ulaştı.

23. Bölüm

Sabah olduğunda, her şey değişmiş olmasına rağmen, birbirlerine çaresizce hiçbir şey değişmemiş gibi yapmaya çalışan iki insanın zoraki rahatlığıyla davrandılar. Zoë, Alex'in ondan uzaklaştığını fark etmesine rağmen tasasız ve neşeliymiş gibi davranmaya dayanamıyordu. Kulübeye giderken havadan sudan konuştular. Zoë bunun kesinlikle korkunç olduğunu düşündü ve kendini perişan, yenilgiye uğramış hissetti. Alex'in de onu sevdiğinden emindi ama Zoë'nin onu sevmesini istemesine rağmen buna izin vermeyeceğini asla itiraf etmeyecekti.

Evde bakım hemşiresinin arabası araba yolundaydı. Justine çoktan pansiyona dönmüştü.

Zoë ön kapıda durup Alex'e döndü. "Dün gece eğlenceliydi," dedi neşeyle. "Teşekkürler."

Alex ona doğru eğilip dudaklarına küçük, kuru bir öpücük kondurdu. Gözlerinin içine bakmaktan kaçındı. "Eğlenceliydi," diye ona katıldı.

"Sonra görüşecek miyiz?" diye sordu Zoë. "Belki bu gece?"

Alex kafasını sağı sola salladı. "Birkaç gün Inari işiyle meşgul olacağım. Ama seni ararım."

Zoë farkında olmadan, "Hayır... Yapma," dedi.

Bunun üzerine Alex sorgularcasına baktı.

Zoë rol yapmak istemiyordu. İlişkileri bir kum saatindeki kum gibi süzülürken bekleyip merak etme düşüncesi çok can sıkıcıydı. Alex'e karşı dürüst olmalıydı. "Dün gece söylediklerim seni korkuttuysa, özür dilerim. Ama geri alamam ve almak istemiyorum."

"Korkutmadı-"

"Lütfen sözlerimi bitirmeme izin ver," dedi Zoë titrek bir gülümsemeyle. "Eğer bu noktada ara vermek istiyorsan, sorun değil." Gergin yanağına dokunmak için uzandı. "Yine de bunun devam etmesini istiyorsan, dün gece hiç olmamış gibi davranamayız. Seni sevmeme izin vermelisin... Ya da bundan sonra görüşmemeliyiz."

Alex uzun bir süre sessiz kaldı, yüzü ifadesizdi. "Biraz ara versek iyi olabilir."

"Pekâlâ," diye fısıldadı Zoë, kalbi gümbür gümbür atıyordu.

Bitmişti. Tam karşısında duruyordu ama aralarında sonsuzluk kadar büyük bir mesafe vardı.

"Sadece birkaç günlüğüne," dedi.

"Elbette." Zoë ona yalvarmak istedi. *Beni bırakma. Seni sevmeme izin ver. Sana ihtiyacım var.* Ama her nasılsa kelimeler ağzından kaçmadan onlara engel olmayı başardı.

"Ama bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," dedi Alex.

Asla. Ona ya da kendisine bunu yapmayacaktı.

"Evet." Zoë arkasını dönüp el yordamıyla çantasında anahtarını bulmaya çalıştı ve bir şekilde kapıyı açmayı başardı. "Güle güle," dedi arkasına bakmadan, gözleri yanıyordu. Ve içeri girip kapıyı kapattı.

Hayalet, Rainshadow Yolu'na dönene kadar hiçbir şey söylemedi. Alex kendini yorgun ve berbat hissediyordu. Bü-

tün gece uyumamış ve sadece uyuyor gibi yapan Zoë'yi izlemişti. Kamyonetine atlayıp yanına gitmek istiyordu, ama o iki kelimeyi tekrar söylemesini kaldıramazdı. Bu büyüğü bozmuştu. Her şeyi berbat ettiğinin farkındaydı -bundan hiç şüphesi yoktu- ama bu dalga geçebileceği, kıs kıs gülebileceği ya da göz ardı edebileceği bir şey değildi. Bu acı vericiydi.

Mutfağa gitti ve Zoë'nin giysilerini çıkarırken yaslandığı tezgâhı gördü. Önceki gece hissettiği yoğun zevki, sarsıcı mutluluğu ve ancak sevişme olarak tanımlanabilecek fiziksel eylemin şefkatini hatırladı. Daha önce hiç böyle bir şey tecrübe etmemişti... Ve bir daha hiç tecrübe etmemeyi umuyordu.

Bakışları yarısı içilmiş, ağzına tıpanın sıkıştırıldığı şarap şişesine takıldı. Sam'in şarabı. Henüz erken olmasına rağmen, Alex hayatında hiç olmadığı kadar içki içmek istiyordu. Ne zaman bir şey ters gitse, içinde bir şey içki istiyordu. Bunun değişip değişmeyeceğini merak etti. Güçlkle yutkunup lavaboya gitti ve soğuk suyla yüzünü yıkadı.

Hayalet arkasından konuştu. "Sanırım buraya kadar."

"Seni dinlemiyorum," dedi Alex boğuk bir sesle, ama hayaleti vazgeçiremedi.

"Zoë seni sevdiğini söyleyerek affedilmez bir suç işledi -sebebini düşünemiyorum- ve şimdi onu yüzüstü bırakıyorsun. Komik olan ne biliyor musun? Darcy'nin birçok kez senden nefret ettiğini söylediğini duymama rağmen, buna doyamıyordun. Neden senden nefret eden bir kadına tahammül etmek seni seven bir kadına tahammül etmekten daha kolay?"

Alex dönüp yüzündeki suyu eliyle sildi ve ıslak saçlarını geriye itti. "Çünkü sürmez."

"Eskiden ben de böyle düşünürdüm," dedi hayalet. Alex'in taş gibi sessiz kalması üzerine, hayalet keyifsiz ve yenilgiye uğramış gibi göründü. "Neden sana takılıp kaldığımı hiç anlayamadım. Muhtemelen hiçbir zaman anlayamayaca-

ğım. Bunun bir anlamı yok. Seninle değil, Emma'yla olmayıyım. Ölüp gittiğinde yanında olmazsam, ona ne olacak?”

“Hiçbir şey olmayacak. Sen yanında olsan da olmasan da ölecek. Olması gereken yere gidecek ve sen de olman gereken yere gideceksin. Tabii ben de Tanrı'nın izniyle, kafamı dinleyeceğim.”

“Tanrı'ya inanmıyorsun. Hiçbir şeye inanmıyorsun. Kaybolmanın bir yolunu bulup bulamayacağımı sormuştun ve bunu denersen seninle bir daha iletişim kuramamaktan korktuğumu söylemiştim. Artık umurumda değil. Görünmez olmayı tercih ederim.” Alex'in gözlerinin bir kez daha şarap şişesine kaydığını gördü. Alaycı bir şekilde dudaklarını büktü. “Haydi, bir kadeh iç. Ne önemi var? Elimde olsa, ben de bir kadeh içerdim.”

Bir anda kayboldu.

Mutfak sessizleşti.

“Tom?” dedi Alex, hareketin ve sesin tamamen sona ermesi onu neredeyse şaşırttı.

Yanıt alamadı.

“Çok şükür,” dedi Alex yüksek sesle. Şarap şişesine yaklaşıp onu kavradı. İçindeki sıvının ağırlığı, kadehte mürekkebi andırırçasına çalkalanması ani bir arzuyla içinin burkulmasına neden oldu. Dişiyle tıpayı çekip bir yudum aldı. Ancak gözünün ucuyla yerde bir gölgenin ilerlediğini gördü.

Beklenmedik bir şekilde, Alex şişeyi karaltıya fırlattı ve parçalanan cam her yere saçıldı. Şarap mutfak dolaplarına sıçradı. Kırmızı şarabın yoğun kokusu odayı sardı. Alex sırtını dolaba verdi ve yere oturup başını ellerinin arasına alırken, kırmızı sıvı yerde birikip dışarı doğru yayıldı.

Zoë kahvaltı hazırlarken, mutfakta yıpranmış eski bir kitabı hararetle karıştıran Justine, “Nasıl bir lanet istersin?” diye sordu. “Bir bakalım. İktidarsızlık? Sigiller, çıbanlar? Sindirim rahatsızlığı, ağız kokusu, saç dökülmesi... Bana kalırsa,

cinsel dürtüsüne dokunmayalım, ama onu kimsenin istemeyeceği kadar çirkin yapalım.”

Zoë neşeli bir şekilde kafasını salladı, küçük kek kalıbına dondurma kaşığı yardımıyla kek karışımını doldurmakla meşguldü. O sabah Justine’e birkaç gün önce o ve Alex’in ayrıldıklarını söylemişti ve Justine’in adeta gözü dönmüştü. Zoë’nin namına bir tür doğüstü intikam alabileceğini düşünüyordu.

“Justine,” dedi sakince, “neye bakıyorsun?”

“Annemin verdiği kitaba. Burada birçok iyi fikir var. Hmm, belki bir tür istila olabilir... Kurbağalar ya da o tür bir şey...”

“Justine kimseyi lanetlemek istemiyorum,” dedi Zoë.

“Elbette, istemezsin, sen fazla iyisin. Ama benim böyle bir sorunum yok.”

Dondurma kaşığını kenara koyan Zoë, Justine’in oturduğu yere gitti. Tuhaf sembollerle ve biraz korkutucu resimlerle dolu eskimiş görünen pis kitaba baktı. Yan tarafından jelatinimsi tuhaf bir şey damladı. “Tanrı aşkına. Justine, o iğrenç şeyle işin bittikten sonra ellerini yıkamayı unutma... Sayfalarında yapışkan bir şey var.”

“Hayır, her sayfasında değil, sadece üçüncü bölümde. O kısım hep damlar.”

Zoë suratını buruşturarak masaya biraz kâğıt havlu getirdi. “Üzerini ört,” diye emretti kitabın sarılı olduğu kumaş parçasına işaret ederek.

“Bekle, küçük bir büyü bulmama izin ver-”

“Hemen,” dedi Zoë acımasızca.

Suratını asan Justine kitabı kumaşa sarıp kucağına koyarken, Zoë masayı temizledi.

“Ciddi misin, yoksa dalga mı geçiyorsun bilmiyorum,” dedi Zoë, “ama büyülere ya da lanetlere gerek yok. Eğer bir erkek benimle birlikte olmak istemiyorsa, bu kararı vermeye hakkı var.”

“Katılıyorum,” dedi Justine. “Bu kararı vermeye hakkı var. Ve benim de bunun için acı çekmesini sağlamaya hakkım var.”

“Alex’e büyü yapma. Duane’e de büyü yapmadın, değil mi?”

“Eğer onu favorileri olmadan görürsen, sebebini anlarsın.”

“Alex’i rahat bırakmanı istiyorum.”

Justine’in omuzları düştü. “Zoë, sen benim tek gerçek ailemsin. Babam yok, annem asla çocuk sahibi olmaması gereken kadınlardan biri. Ama her nasılsa, şansım yolunda gitti ve seni hayatımda buldum. Sen gerçekten iyi olan tanıdığım tek insansın. Beni herkesten daha çok incitecek kadar iyi tanıyorsun, ama bunu asla yapmazsın. Hiçbir kız kardeş seni benim kadar sevemez.”

“Ben de seni seviyorum,” dedi Zoë yanına oturup gözyaşlarının arasından gülümseyerek.

“Keşke sana hak ettiğin şekilde davranacak adamı bulabilecek bir büyü olsa. Ama büyüler bu şekilde işlemiyor. Alex’in senin için tehlikeli olduğunu onu görür görmez anladım ve dünyadaki en kötü şey önemsendiğin kişinin tehlikeye doğru ilerlemesi ve onları durduramamak. O nedenle, -küçük- bir lanetin kötü olacağını sanmıyorum.”

Zoë ona yaslandı ve birlikte sessizce oturdular.

En sonunda Zoë, “Alex yeterince lanetli, Justine. Ona yaşadıklarından daha kötü bir şey yaşatamazsın,” dedi. Ayağa kalkıp kek kalıbını doldurmayı bitirmek için tezgâha geri döndü. “O tiksinti verici kitabı koymak için bir poşet ister misin?”

Justine kitabı korumacı bir şekilde tuttu. “Hayır, nefes alması gerekiyor.”

Zoë kek kalıbını fırına koyarken cep telefonu çaldı. Son birkaç gündür telefonu her çaldığında olduğu gibi kalbi tekledi. Arayanın Alex olmadığını biliyordu, ama o olmasını is-

temesine engel olamıyordu. “Benim için telefona bakar mısın?” diye sordu. “Sandalyenin arkasına asılı çantamın içinde.”

“Elbette.”

“Önce ellerini sil,” dedi Zoë aceleyle.

Suratını buruşturan Justine ellerini kâğıt havluyla sildi. Telefonu almak için Zoë’nin çantasının içine uzandı. “Ev numaran,” dedi kulağına götürürken. “Merhaba, ben Justine, Zoë şu anda meşgul. Mesajınız varsa alabilir miyim?”

Bir sessizlik oldu. “Hemen gelecek.” Bir sessizlik daha. “Biliyorum, ama gelmek ister. Pekâlâ, Jeannie.”

“Ne oldu?” diye sordu Zoë fırına bir kek kalıbı daha koyarken.

“Ciddi bir şey değil. Jeannie, Emma’nın tansiyonunun biraz yükseldiğini ve kafasının karıştığını söyledi. Kelimeleri her zamankinden daha çok karıştırıyormuş. Jeannie ona bir ilaç verecek, oraya gitmene gerek olmadığını söyledi ama ne söylediğimi duydun.”

“Teşekkürler, Justine.” Zoë kaşları iyice çatı. Önlüğünü çıkarıp tezgâha attı. “On beş dakika sonra kekleri fırından çıkar, olur mu?”

“Evet. Fırsat bulunca beni ara. Onu acil servise götürmen gerekirse, haber ver.”

Zoë on beş dakika içinde kulübeye ulaştı. O sabah Emma’yı görmemişti - Jeannie geldiğinde, Emma hâlâ uyuyordu. O zor gecelerden biriydi. Emma günbatımları giderek kötüleşiyor, geceleri akı karışıyor ve sinirli oluyordu. Doğru düzğün uyumuyordu. Jeannie, Emma’ya gün içinde biraz uyuması ve yatmadan önce sakinleştirici müzikler dinlemesi gibi birkaç yardımsever öneride bulunmuştu. “Demans hastaları günün sonunda çok yorgun olurlar,” diye açıklamıştı Jeannie. “En basit şeyler bile onlar için ağır bir yük olabilir.”

Zoë beklemesi gereken şeyler konusunda uyarılmış olsa da, büyükannesini karakterine ters bir şekilde davranırken

görmek yine de üzücüydü. Emma işlemeli terliklerini bulamayınca, Jeannie'nin terliklerini çaldığını iddia ederek Zoë'yi utandırmıştı. Neyse ki, Jeannie sakın ve nazıktı, hiç alınmamıştı. "Aslında kastetmediği şeyleri yapacak ve söyleyecek," demişti. "Bu hastalığın bir parçası."

Kulübeye giren Zoë büyükannesini kanepede otururken buldu, bitkin görünüyordu. Jeannie hâlâ yanında oturuyordu ve karışan saçlarını fırçalamaya çalışıyordu ama Emma sinirli bir şekilde elini itti.

"Upsie," dedi Zoë gülümseyerek ona yaklaşırken. "Nasılsın?"

"Geciktin," dedi Emma. "Öğle yemeğimi beğenmedim. Jeannie bana hamburger yaptı ama içi çiğdi çünkü yemezsem yemeyecektim. Öğle yemeğimi beğenmedim ve sen içi çiğ olmadığında öğle yemeği yapıyorsun ama yemeyeceğim."

İçinde panik yükselirken, Zoë sakinliğini korumaya çalıştı. Emma için bile, bu "kelime salatası" sıra dışıydı.

Jeannie ayağa kalkıp saç fırçasını Zoë'ye verip, "Tansiyon ilacı etkisini gösterdiğinde daha iyi olacak," diye mırıldandı.

"Öğle yemeğimi beğenmedim," diye belirtti Emma.

"Henüz öğle yemeği vakti değil," dedi Zoë yanına oturarak, "ama vakit geldiğinde, sana ne istersen onu pişireceğim. Saçını fırçalamama izin ver, Upsie."

"Tom'u istiyorum," dedi Emma ciddiyetle. "Alex'e onu getirmesini söyle."

"Pekâlâ." Zoë, Tom'un kim olduğunu sormak istedi ama onu idare etmenin daha iyi olacağını düşündü, en azından Emma'nın tansiyonu düşene kadar. Zoë fırçayı nazıkçe saçında gezdirip karışıklıkları açmak için duraksadı. Emma bir süre sessizleşti, Zoë'nin saçlarına dokunmasından hoşlanmış gibiydi. Basit iş ikisinin de rahatlamasını sağladı.

Zoë küçük bir kızken, Emma aynı şeyi onun için kaç kez yapmıştı? Emma her zaman içinin de dışı kadar güzel olduğunu söyleyerek bitirirdi ve bu sözler içinde yer etmişti.

Herkesin koşulsuzca seveni olmalıydı ve Zoë için o kişi hep Emma olmuştu.

Zoë'nin işi bitince, fırçayı kenara koydu ve büyükannesinin yüzüne gülümsedi. "İçin de dışın kadar güzel," dedi.

Emma kollarını ona doladı. Geçmiş ya da geleceği düşünmeden, sessiz, saf bir sevgiyle birbirlerine sarıldılar. O ana, birlikte olmalarına odaklandılar.

Emma günün büyük bir bölümünü dinlenerek geçirirken, Jeannie tansiyonunu kontrol etmeye devam etti. Nihayet tansiyonunun düştüğünden emin olunca, Jeannie kulübeden ayrıldı. "Ona her fırsatta biraz su içirmeye çalış," dedi Zoë'ye. "Su içmeyi unutuyor ve susuz kalmasını istemiyorum."

Zoë kafasını salladı. "Teşekkür ederim, Jeannie. Emma için yaptığın her şeyi ne kadar takdir ettiğimi anlatamam. Sen olmadan bunu başaramazdık."

Hemşire ona gülümsedi. "Yardım edebildiğime sevindim. Bu arada, Emma'ya akşam yemeğinden sonra günbatımı belirtilerine hazırlıklı olmak için reçetesinde yazan yatıştırıcıdan verebilirsin. Bugün çok dinlendi, buna ihtiyacı vardı ve bu gece biraz yardım almadan uyumakta zorlanabilir."

"Anladım. Teşekkürler."

Akşam televizyon kapalıyken Emma'nın daha sakin olduğunu fark eden Zoë, televizyon izlemek yerine hafif müzikler çaldı. "We'll Meet Again"ın notaları yumuşak bir şekilde havada uçtu. Emma büyülenmişçesine dinliyordu.

"Alex ne zaman gelecek?" diye sordu.

Soru Zoë'nin kalbini sızlattı. Alex'i en çok geceleri özliyordu, tabakları kaldırmasına yardım ederken rahatça sohbet etmelerini, sarılmasını ve sırtını ovmasını. Bir gece küçük kırmızı noktası yerde dans eden lazerinin Byron'u çığına çevirdiğin keşfetmişti. Alex noktayı kovalayan kediye odanın ortasında dört döndürmüş ve arada sırada Byron'un noktasının patisinin altında olduğunu düşünmesi için lazeri kapat-

miştı. Maskaralıklarını izlerken, Emma o kadar gülmüştü ki neredeyse kanepeden düşecekti. Başka bir gece, Emma'nın mutfak dolaplarındaki eşyaların yerlerini hatırlamakta zorlandığını öğrenen Alex, bütün dolap kapaklarına tabakların, bardakların, çatal bıçak takımlarının ve diğer şeylerin yerlerini gösteren birer kâğıt yapıştırmıştı. Yapışkanlı kâğıtlar hâlâ oradaydı ve Zoë onlara her baktığında yüreği burkuluyordu.

"Alex'in ne zaman geleceğini bilmiyorum," dedi Emma'ya. Daha doğrusu gelip gelmeyeceğini bilmiyordu

"Tom onunla. Tom'u istiyorum. Alex'i arayabilir misin?"

"Tom kim?"

"Bir serseri." Emma hafifçe gülümsedi. "Kalp kıran."

Eski bir erkek arkadaşı. Zoë gülümseyerek karşılık verdi. "Ona âşık mıydın?" diye sordu kısık bir sesle.

"Evet. Evet. Alex'i ara ve Tom'u getirmesini söyle."

Sakinleştirici etkisini gösterince Emma'nın unutmasını umarak, "Birazdan, banyo yaptıktan sonra," dedi Zoë. Büyükannesine tuhaf bir bakış atıp eski erkek arkadaşı ve Alex arasında bağlantı kurmasına sebep olan şeyin ne olduğunu merak etti. "Alex sana Tom'u mu hatırlatıyor?"

"Ahh, evet. İkisi de uzun boylu ve koyu renk saçlı. Tom da marangozdu. Çok güzel şeyler yapardı."

Zoë, Tom'un gerçek mi yoksa Emma'nın hayal gücünün bir ürünü mü olduğunu bilmesinin mümkün olmadığını düşündü.

"Yorgunum," diye mırıldandı Emma çiçekli pijamasının önündeki düğmelerden birini çevirerek. "Onu görmek istiyorum, Lorraine. Çok uzun zamandır bekliyorum."

Lorraine, Emma'nın kız kardeşlerinden biriydi. Güçlülükle yutkunan Zoë eğilip onu öptü. "Banyo yapacağım," diye fısıldadı. "Burada dinlen ve biraz müzik dinle."

Emma kafasını sallayıp pencerelere baktı, gökyüzü alacakaranlığa dönüyordu.

Zoë küveti doldurdu ve içini çekerek sıcak suya gömüldü.

Bir süre suyun içinde oturmayı çok isterdi ama kendisine sadece on dakika izin verdi, Emma'yı on dakikadan daha uzun bir süre yalnız bırakmak istemiyordu. Küvetteki suyu boşaltıp kurulandı ve geceliğiyle sabahlığını giydi.

"Böylesi daha iyi," dedi gülümseyerek oturma odasına girerken.

Yanıt veren olmadı. Kanepe boştu.

"Upsie?" Zoë sessiz mutfığa baktı ve yatak odasına koştu. Emma'dan hiç iz yoktu.

Zoë'nin nabzı hızla atmaya başladı. Şimdiye kadar Emma başıboş bir şekilde dolaşmaya başlamamıştı, bu bunamanın ileri evre belirtilerinden biriydi. Ama bugün kesinlikle gerileme dönemine girmişti. Ve bu gizemli Tom'u görmekte, Alex'in onu getirmesinde oldukça ısrarcıydı... Ön kapıya koşan Zoë kapının kilitli olmadığını gördü. Dışarı fırladı, telaşla nefes alıyordu. "Upsie, neredesin?"

Alex, Inari Enterprises için çalışan bir emlakçı ve avukatla Dream Gölü arsasının çevresinde dolaşmayı tamamlamıştı. Kasabada akşam yemeği yemek için buluşmuş ve sonra arsaya geçmişlerdi. Görünüşte arsaya dair bir fikir edinmek için göl kıyısında buldozerin üzerinden geçtiği bir patıkada dolaşmışlardı, ama onlar için bu gezinin asıl sebebi Alex'in ne tür bir adam olduğunu anlamaktı. Alex'in anladığı kadarıyla görüşme iyi geçmişti.

Kamyonetine bindiğinde hava kararıyordu. Anahtarı kontakta çevirirken telefonu çaldı ve küçük ekrana baktı. Zoë'nin numarasını görmek içinde bir arzu karmaşasına sebep oldu.

"Merhaba," dedi Alex. "Meşguldüm-"

"Alex." Zoë'nin sesi titrek ve çaresizdi. "Özür dilerim- Lütfen, bana yardım et. Yardıma ihtiyacım var."

"Ne oldu?"

"Emma kayboldu. Banyo yapıyordum ve sadece on beş dakikalığına onu yalnız bıraktım ama evden çıkmış, ona ses-

lenip duruyorum.” Zoë hem hıçkırıyor hem de konuşuyordu. “Şu anda dışarıdayım. Kulübenin etrafını dolaştım ama bana yanıt vermedi ve hava kararıyor-”

“Zoë. Yakındayım. Hemen oraya geliyorum.” Duyabildiği tek şey kesik kesik ağlamasıydı. Yardım için ona başvurmasına minnettardı. “Tatlım. Beni duydun mu?”

“E-evet.”

“Korkma. Onu bulacağız.”

“Polisi aramak istemiyorum. Onlardan saklanmaya çalışacağını düşünüyorum.” Zoë ağlamaya devam etti. “Ona sakinleştirici vermiştim. Bu gece senden ve Tom adında bir adamdan b-bahsedip durdu ve benden sana onu getirmeni söylememi istedi. Sanırım seni aramaya gitti.”

“Pekâlâ. Bir dakikaya kalmadan kulübede olacağım.”

“Çok üzgünüm,” diye hıçkırdı Zoë. “Seni rahatsız ettiğim için üzgünüm ama-”

“Sana bir şeye ihtiyacın olduğunda aramanı söylemiştim. Bu konuda ciddiydim.”

Alex sandığından daha ciddiydi. Bu şartlar altında bile, Zoë’yle konuşmak onu büyük ölçüde rahatlatmıştı. Tekrar nefes alabilmek gibiydi. Bu kez Zoë’den uzaklaşabileceğini sanmıyordu. İçinde bir şey değişmişti ya da... Hayır, hiçbir şey değişmemişti. Olması gereken buydu. Zoë’ye karşı hisleri değişmemişti ve değişmeyecekti. Zoë onun bir parçasıydı. Bunu fark etmek onu şaşırttı ama şimdi bunu düşünmenin sırası değildi.

Kamyonetini sürerken, sık ağaçlarla çevrili yolda Emma’yı aradı. Bu kadar kısa süre içinde, özellikle de sakinleştirici almışken, çok uzaklaşmış olamazdı. Onu endişelendiren tek şey göl kıyısına çok yakın olmalarıydı. “Zoë,” dedi, “göl kenarına gittin mi?”

“Şimdi oraya gidiyorum.” Zoë hâlâ burnunu çekse de, sesi daha sakin geliyordu.

“Güzel. Araba yoluna girmek üzereyim. Yolun diğer ta-

rafındaki ağaçlığı kontrol ettikten sonra eve geleceğim. Üzerinde ne vardı?”

“Açık renk pijaması.”

“Onu en kısa zamanda bulacağız, tatlım. Söz veriyorum.”

“Teşekkür ederim.” Zoë’nin titrek bir şekilde içini çektiğini duydu. “Bana daha önce hiç böyle hitap etmemiştin.”

Alex karşılık veremeden Zoë görüşmeyi sonlandırdı.

Alex kamyonetinden iner inmez hayaletle karşı karşıya gelince neredeyse çığlık atacaktı. “Tanrım!”

Tom ona alaycı bir bakış attı. “Hayır, benim.”

“Tam zamanında karşıma çıktın.”

“Bunun seninle bir ilgisi yok,” dedi Tom ona. “Ben sadece Emma’yı bulmana yardım etmek istiyorum. Ona seslenmeye başla.”

“Emma,” diye bağırdı Alex. “Emma, orada mısınız?” Uzak-tan gelen bir kadın sesi duyunca duraksadı, ama sesin Zoë’ye ait olduğunu hemen anladı. Aramaya devam edip ağaçlığa gitti ve bu sırada düzenli aralıklarla Emma’ya seslenmeyi sürdürdü.

Tom, Alex’in yanından olabildiğince uzaklaşıp ağaçların arasında dolaştı. “Bundan daha uzağa gitmiş olamaz,” dedi. “Yolun karşısına geçtiğini sanmıyorum, eve geri dönelim.”

Hava hızla kararıyordu, gölün üzerine doğru gökyüzü opak ve mürdüm rengiydi.

“Emma,” diye seslendi Alex. “Ben Alex. Tom’la birlikte geldim. Seni görebilmem için dışarı çık.”

Yolun derin kıvrımından bir arabanın farları eğik bir şekilde belirdi. Hızla geliyordu, dar bir yol için fazla hızlıydı, o nedenle Alex kenara geçip arabanın geçmesini bekledi.

“Alex,” dedi Tom korku dolu bir sesle.

O anda, Alex Emma’nın narin bedeninin yolun ortasına doğru titreyerek ilerlediğini gördü. Kafası karışık görünüyordu, gözleri kocamandı ve farların sert ışığında teni parlıyordu. Araba virajı aldı. Şoför onu fark ettiğinde çok geç olacaktı.

Gölün kıyısından yeni dönen Zoë, Alex'in tam karşısından yola yaklaştı. Emma'nın yaklaşan aracın yolunda durduğunu görünce yüzü korkuyla gerildi.

Alex, Emma'ya doğru koştu ve adrenalinin hücum etmesi onu yıldırım gibi hızlandırdı. Yanına ulaşır Emma'yı kenara itti ve güçlü bir darbe hissetti. Her şey altüst oldu, dünya hızla dönüyordu ve bedeni ateşe dönüşüyordu. Ama acı anında kayboldu. Canı acımıyordu. Sanki bir anlığına nefesi kesilmiş gibi hissetti.

Kendine gelmesi birkaç saniye sürdü. Sersemlemiş gibi doğrulup etrafına baktı ve Emma'yı yoldan itmeyi başardığını görünce rahatladı. Zoë onu yakalamıştı. Birlikte yere düşmüşlerdi ama Zoë, Emma'nın kalkmasına yardım ediyordu.

Her şey yolundaydı. Herkes güvendeydi.

Ucuz atlattığını söylemek üzereyken Zoë ona baktı ve acıyla haykırdı. "Alex, hayır, hayır!" diye hıçkırarak ona doğru koşarken gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

"Bir şey yok," dedi Alex, endişelenmesine şaşırmıştı. İçini büyük bir şefkat sardı. Ayağa kalkıp Zoë'ye doğru yürümeye başladı. "Araba bana hafifçe çarptı. Birkaç morluktan başka bir şeyim yok. Ben iyiyim. Seni seviyorum." Bunu hayatında ilk kez söylediğine inanamıyordu. Aslında çok kolaydı. "Seni seviyorum."

"Alex," diye hıçkırdı. "Ahh, Tanrım, lütfen, hayır..."

Ve Zoë koşarak yanından geçti.

Hayır, yanından değil... İçinden geçti.

İrkildi ve arkasını dönünce Zoë'nin yere çömelip yerde tuhaf bir açıyla yatan bedenin üzerine eğildiğini gördü. Omuzları şiddetli bir şekilde sarsılıyordu ve anlaşılabilir bir şeyler söylüyordu.

"Bu... Ben miyim?" diye sordu Alex şaşkınlıkla geri çekilerek. Kollarına ve bacaklarına baktı. Orada değillerdi. Hiçbir şey yerinde değildi. Görünmezdi. Bakışlarını yoldaki iki figüre çevirdi. ... Zoë'ye ve üzerine doğru eğildiği bedene. "O benim," dedi, mutluluğu yerini hızla çaresizliğe bıraktı.

İçinden ağlamak geldi, üzüntünün ıstırabını hissedebiliyordu ama gözleri kuruydu.

“Gözyaşı olmadan yas tutmaya asla alışamıyorsun,” dedi kısık bir ses yanından. “En çok özleyeceğin şeylerden birinin ağlamak olacağını kimin aklına gelirdi?”

“Tom.” Alex dönüp çaresizce onun kollarından tuttu. Bir insan formunun dokusunu ve gücünü hissedebildiğini fark edince şok oldu. “Şimdi ne yapacağım?” diye sordu.

“Hiçbir şey.” Tom ümitsiz bir şefkatle ona baktı. “Elin-den gelen tek şey izlemek.”

Alex gözlerini Zoë’ye çevirdi. “Onu seviyorum. Onunla birlikte olmalıyım.”

“Olamazsın.”

“Lanet olsun, ona veda bile edemedim!”

“Sözlerine dikkat et,” dedi Tom.

“Bilmesi gereken şeyler var. Henüz ölemem. Onunla yeterince vakit geçirmedim.”

Tom bıkkın görünüyordu. “Sana ne söylemeye çalıştığımı sanıyorsun, geri zekâlı?”

“Eğer Tanrı varsa, ona söylemek-”

“Kapa çenenin.” Hayalet sabırsızca onu susturmaya çalıştı. “Bir şey duydum.”

Alex’in duyabildiği tek şey Zoë’nin kesik kesik ağlamasıydı.

Tom dalgın bir şekilde gökyüzüne baktı ve birkaç adım uzaklaştı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Alex.

“Biri bana bir şey söylemeye çalışıyor. Bir ses duyuyorum. Birkaç ses. Çenenin kapatırsan, belki onları duyabilirim, ben-” Dikkatini tekrar gökyüzüne çevirdi. “Pekâlâ, anlıyorum. Evet. A-ha. Tamam.” Bir süre sonra Alex’e baktı. “Sana yardım etmeme izin verecekler.”

“Onlar kim?”

“Emin değilim. Ama çok geç olmadan önce sadece on beş saniyemiz olduğunu söylediler.”

“Ne için çok geç olmadan?”

“Sessiz ol. Bana bunu nasıl düzelteceğimi söylediler ve her şeyi hatırlamaya çalışıyorum.”

“Neyi düzelteceksin? Beni mi?”

“Dikkatimi dağıtma. Sesini kes ve bedeninin yanına git.”

Beden. Bedeni. Alex hayatta olmayı, birkaç dakikalığına bile olsa, o kırık karbon kabukta yaşamayı çok istiyordu. Eğik duran bedenin tepesinde durdu ve hareketsiz yüzünü gördü. Zoë çenesini okşuyordu ve parmakları aralık duran dudaklarının üzerinde titriyordu. Çıkardığı sesler yırtılan bir kumaş andırıyordu. Birinin onun için bu kadar üzülebileceği hiç aklına gelmezdi.

Değerli saniyeler ilerliyordu.

“Tom,” dedi Alex çaresizce, gözleri Zoë’nin üzerindeydi. “Hiçbir şey olmuyor.”

“Ben üzerime düşeni yapacağım.” Hayalet yanında belirdi. “Sen de üzerine düşeni yap.”

“O ne?”

“Zoë’ye odaklan. Onunla birkaç dakika daha geçirebilseydin, ona söyleyeceklerini söyle. Seni duyabiliyormuş gibi yap.”

Alex ona doğru eğildi, saçlarını okşayıp gözlerini silmek istedi ama dokunamadı. Zoë’yi hissedemiyor, koklayamıyor ve öpemiyordu. Tek yapabildiği onu sevmekti. “Çok üzgünüm,” dedi telaşla. “Seni bırakmak istemiyorum. Seni seviyorum, Zoë. Sen inandığım mucizeydin. Her şeyi telafi ettin. Keşke beni duyabilsen. Bunu bilmeni isterdim.” Sersemlediğini, parçalara bölündüğünü hissetti. Bilinçten kalanlar yaşam ve öbür dünyanın bulanık sınırları arasından kaydı. Son birkaç saniyesi kayıp gidiyordu. Kelimeler artık mümkün değildi. Geriye sadece düşünceler kalmıştı, yıkılan bir dizi domino taşı gibi birbirlerini takip ediyorlardı. *Bana ne olursa olsun... Seni seveceğim. Cennet ya da cehennemdeki hiçbir güç beni durduramaz. Seni sonsuza kadar seveceğim.*

Her şey karardı, gökyüzü çökerken yıldızlar söndü ve dünya kendi üzerine katlandı.

Alex birinin alaycı bir sesle, “Kutsal değerlere saygısızlık ediyorsun,” dediğini duydu. “Şaşırdığımı söylemem.”

Alex bunun Tom’un sesi olduğunu anladı. Kurşunla kaplanmış gibi hissediyordu, uzuvları hareket edemeyeceği kadar ağırdı. Ve sonra anladı: bir bedendeydi. Fiziksel bir formun içindeydi.

“Seni oraya sokmak hiç kolay olmadı,” dedi Tom ona. “Dış macununu tüpün içine sokmaya çalışmak gibiydi.”

Telaşla hislerine anlama vermeye çalışan Alex, asfaltın üzerinde yattığını ve Zoë başını göğsüne koyduğu için boyunun rahatsızlık veren bir açıyla durduğunu anladı. Cığerleri patlayacak gibiydi.

“Nefes almaya çalış,” diye önerdi Tom.

Alex serin, kutsal havadan bir nefes alıp gözlerini kırpıştıarak açtı ve hareket etmeye başladı.

Zoë şaşkınlıkla haykırdı. “Alex.” Titreyen ellerini üzerinde dolaştırdı. “Ama... Sen... Göğsün hareketsizdi... Bunu atlatmış olman imkânsız...” Heyecandan bir eliyle ağzını kapattı ve korku dolu bir şaşkınlıkla ona baktı.

Tom telaşla onunla konuştu. “Emma’ya yardım et. Eve girmesi gerekiyor.”

Emma yakında bir yerde diz çökmüş yaşlı gözlerle onları izliyordu, rüzgâr gümüşü saç tutamlarını yüzüne vuruyordu.

Alex güçlükle ayağa kalktı ve Zoë’yi de yukarı çekti.

“Belki de yürümemelisin,” diye karşı çıktı Zoë.

“Ben iyiyim.”

“Alex yaralandın, bunu gördüm.”

“Nasıl görüldüğünü biliyorum,” dedi Alex nazıkçe. “Ama her şey yolunda. Söz veriyorum.”

Çılgına dönmüş gibi görünen orta yaşlı bir kadın olan arabanın sürücüsü sigorta, telefon numaraları ve ilkyardım ekibiyle ilgili bir şeyler saçmıyordu. Alex Zoë’ye, “Onunla

ilgilenirsen, Emma'yı içeri götüreceğim," dedi. Karşılık vermesini beklemeden eğilip Emma'yı kollarına aldı ve onu kulübeye taşıdı. Kollarında şaşırtıcı derecede hafıftı.

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim," dedi Emma.

"Sorun değil."

"Arabanın sana çarptığını gördüm."

"Sadece küçük bir sarsıntıydı."

"Ön ızgara içeri göçmüştü ve far parçalanmıştı," dedi Emma.

"Arabaları eskisi kadar sağlam yapmıyorlar."

Yaşlı kadın boğuk bir şekilde kıkırdadı.

Alex onu içeri taşıyıp doğruca yatak odasına götürdü. Onu yatağına yerleştirdikten sonra, terliklerini çıkarıp örtülerini göğsüne kadar çekti.

"Tom'u arıyordum," dedi Emma yanağına dokunmak için uzanırken.

Alex eğilip alnını öptü. "O burada," diye mırıldandı.

"Biliyorum."

Zoë içeri girer girmez büyükannesinin yanına koşup ona endişeli sorular sordu ve biraz su içirmeye çalıştı. Alex odadan çıkarken Emma'nın biraz huysuz bir şekilde, "Uyumama izin ver, Zoë. Ben de seni seviyorum. Dinlenmeme izin ver," dediğini duydu.

Zoë nihayet ışıkları söndürüp yatak odasından çıkınca, Tom sessizce Emma'nın yanına uzanmaya gitti.

"Seni istedim," diye fısıldadı Emma bir süre sonra. "Seni bulamadım."

"Seni bir daha terk etmeyeceğim," dedi Tom ona. Onu duyup duyamadığını bilmiyordu ama rahatlayıp uykuya daldığını hissetti.

Emma hüüzünlü bir şekilde mırıldandı. "Hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Hatırlaman gerekiyor," diye karşılık verdi Tom karanlıkta ona gülümseyerek. "Bu gece bütün anılarımı buldum."

Onları senin için saklıyorum... Kalp atışı gibi içimde bekliyorlar. Ve zamanı geldiğinde, onları sana vereceğim.”

“Yakında,” diye fısıldadı Emma ve rahat bir nefes vererek ona doğru döndü.

“Evet, sevgilim... Çok yakında.”

Zoë, Alex’e onu takip etmesini işaret etti. Alex’i odasına geçirdi, Zoë’nin boğazı gergindi ve gözleri yaşlarla doluydu.

Alex büyük bir endişeyle baktı. “Sorun ne?”

“Çok korktum,” dedi Zoë ağlamaklı bir sesle ve sabahlığının koluyla şişen gözlerini sildi.

“Biliyorum. Emma’yı o şekilde ittiğim için özür dilerim. Ama şimdi iyi görünüyor-”

“Seni kastettim.” Küçük banyoya gidip bir mendil aldı ve burnunu sildi. Çenesi titreyerek devam etti. “Arabanın sana çarptığını gördüm.”

“Sadece dokundu.”

“Çaptı,” dedi Zoë şiddetle hıçkırarak, “ve yere serildin, sandım ki-” Cümlesini tamamlayamadı ve tekrar ağlama krizine girmeden güçlkle yutkundu. Bilinçsiz bir şekilde yolun kenarında yatarkenki hali asla aklından çıkmayacaktı. Korku henüz onu terk etmemişti. Orada ve hayatta olduğundan emin olmak için titreyen eliyle omzuna dokundu.

Alex iki elini tutup güçlü bir şekilde atan kalbini hissedebileceği göğsüne götürdü. “Zoë. Sana söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, bu bütün geceyi alır. Belki de bir yıl. Hayır, bir ömür sürer.”

“Ne kadar uzun sürerse sürsün,” dedi Zoë burnunu çekerek. “Hiçbir yere gitmiyorum.”

Kollarını Zoë’nin etrafına dolayıp ona güven verircesine sıkıca sarıldı. Çok güçlüydü. Hayat doluydu. Alex onun buna ihtiyacı olduğunu anlayıp uzun bir süre sessiz kaldı. Zoë başını göğsüne yaslayıp toprak, asfalt ve gecenin kokusunu içine çekti.

Alex saçını kenara itip yüzünün yan tarafına birkaç sıcak

öpücük kondurdu. “Bana beni sevdiğini söylediğinde,” dedi kısık bir sesle, “çok korktum. Çünkü senin gibi bir kadın bunu söylediğinde her şeyi kastettiğini biliyordum. Evliliği. Verandasında salıncak olan bir evi. Ve çocukları.”

“Evet.”

Alex elini saçlarının arasına götürüp Zoë’nin başını geriye itti. Şüpheye yer bırakmayan ağırbaşlı bir dikkatle baktı. “Ben de bunlara sahip olmak istiyorum.”

Zoë az öncesine kadar korku ve gerginlikten titriyordu ama titremesinin şimdi farklı bir sebebi vardı, çünkü Alex’in neyi kastettiğini anlıyordu.

Alex’in dudakları onunkileri okşadı, bacakları güçsüzleşene kadar dudaklarının yakıcı baskısı devam etti. “Ağırdan alırız,” dedi. “Ne kadar hızlı ya da yavaş olmasını istiyorsan, öyle olur.”

“Beklemek istemiyorum,” dedi Zoë, ellerini sıcak ve sert sırtına götürerek. “Sensiz bir gece daha geçirmek istemiyorum. Hemen aynı eve taşınmak, nişanlanmak ve bir düğün tarihi belirlemek istiyorum...” Duraksayıp çekingen bir bakış attı. “Bu çok mu hızlı oldu?”

Alex hafifçe güldü. “Ayak uydurabilirim,” dedi ve onu yatağa götürdü.

Alex günışığının üzerine vurmasıyla uyandı. Kıpırdamadan uzanıp kafası lavanta kokan yastığa yarı gömülü bir şekilde, Zoë’nin yatağında uyanmanın tadını çıkardı. Kolunu beyaz çarşafın üzerinde gezdirip ona uzandı ama eli boşlukla karşılaştı.

“Zoë mutfakta,” dediğini duydu Tom’un.

Gözlerini açan Alex, Tom’un yalnız olmadığını görünce şaşırды. Yanında ince bir kadın duruyordu ve elleri birbirine kenetlenmişti. Kadının saçları düzgün bukleler halindeydi ve bir yana ayrılmıştı. Hafif kemikli hoş bir yüzü vardı ve gözleri zeki bir şekilde parlıyordu.

Alex yavaşça doğrulup çarşafı beline kadar çekti. “Günaydın,” dedi sersemlemiş bir şekilde.

Emma’nın genç halinin ona gülümsediğini görmesi biraz endişe vericiydi. “Günaydın Alex.”

Alex meraklı bakışlarını üzerlerinde gezdirdi. Hava mutlulukla parlıyordu, bu his ışığa dönüşmüştü. Tom yanından hiç ayrılmayan yalnızlığın gölgesinden nihayet kurtulmuştu, koyu gözleri neşeli bir canlılıkla parlıyordu.

“O halde, her şey yolunda,” dedi Alex onlara meraklı bir bakış atarak.

“Harika,” dedi Emma. “Her şey olması gerektiği gibi.”

Tom bir süre Emma’ya baktıktan sonra Alex’e döndü. “Veda etmeye geldik,” dedi. “Gitmemiz gereken yerler var.”

“Öyle mi?” Alex hayaletin onu nihayet terk edeceğini anladı. İkisi de özgürlerdi. Ama Alex bu yüzden üzüleceğini hiç beklemiyordu. “Hiç birinden kurtulacağıma bu kadar sevinmemiştim,” demeyi başardı.

Tom sırtıttı. “Ben de seni özleyeceğim.”

Alex’in söylemesi gereken şeyler vardı... *Seni, çirkin sesinle şarkı söylemeni, ukala sözlerini ve hayatımı kurtarmanı asla unutmayacağım. Bana hiç kimseyi sevmeden ölmenin ölümün kendisinden daha kötü olduğunu öğrettin. Ama konuşmak için ne zamanları ne de fırsatları vardı. Yine de Tom’un bakışlarından ona söylemek istediklerini ve çok daha fazlasını anladığını görebiliyordu.*

“Tekrar görüşecek miyiz?” diye sordu sadece.

“Evet,” dedi Tom, “ama bir süre değil. Zoë ve senin önünüzde uzun bir hayat var. Ve kurmanız gereken büyük bir aile - iki erkek ve bir kız çocuğunuz olacak. Biri büyüyünce-”

Emma hemen sözünü kesti. “Alex, bunların hiçbirini duymamış gibi yap.” Tom’a dönüp kınarcasına baktı. “Hâlâ sorun çıkarıyorsun. Ona hiçbir şey söylememen gerektiğini biliyorsun.”

“Beni hizaya sokmak senin işin,” dedi Tom ona.

“Bunu becerebilecek biri olduğunu sanmıyorum,” diye karşılık verdi. “Çok zor bir vakası.”

Tom alınları birbirlerininkine değene kadar kafasını ona yaklaştırdı. “Senin için değil,” diye mırıldandı.

Bir süre sessiz kaldılar, birlikte olmaktan aldıkları keyif neredeyse somuttu.

“Haydi gidelim,” diye mırıldandı Tom. “Kaybettiğimiz zamanı telafi etmeliyiz.”

“Yaklaşık altmış yedi sene,” dedi Emma.

“O halde, hemen başlasak iyi olacak.” Tom kolunu Emma’nın omuzlarına atıp onu kapıya doğru yönlendirdi. Eşik-
te durup ikisi de Alex’e döndüler.

Alex onları birden beliren bir bulanıklığın içinde gördü. Ancak sertçe boğazını temizledikten sonra konuşabildi. “Her şey için teşekkürler.”

Tom anlayışla gülümsedi. “İkimiz de yanlış anladık, Alex: aşk sürüyor. Aslına bakarsan... O sonsuza kadar süren tek şey.”

“Zoë’ye iyi bak,” dedi Emma ona nazikçe.

“Onu mutlu edeceğim,” dedi Alex titreyen bir sesle. “Söz veriyorum.”

“Onu mutlu edeceğini biliyorum.” Emma uzunca bir süre şefkatle ona baktı. “Fokstrot hareketlerin üzerinde çalış,” dedi en sonunda ve ona göz kırptı.

Ve bir anda kayboldular.

Kot pantolonunu giyen Alex yalın ayak mutfığa gitti, kah-
ve pişiyordu ama Zoë orada değildi.

Emma’nın odasının kapısının aralık olduğunu görünce, büyükannesini kontrol etmeye gittiğini gördü. Zoë’yi başım eğmiş bir şekilde yatağın ucunda otururken buldu. Yüzünü göremese de kucağına düşen gözyaşlarının parlaklığı dikkatinden kaçmadı.

“Alex...” dedi Zoë boğuk bir sesle. “Büyükanнем-

“Biliyorum, tatlım.” Kollarını açar açmaz, Zoë ona koştu.

Alex onu kollarının arasına alıp saçlarına doğru onu sevdiğini ve hep yanında olacağını fısıldadı. Zoë yüzünü göğsüne gömüp titreyerek nefes aldı ve en sonunda gözyaşları dindi.

Bir süre sonra, Alex Zoë'yi yatak odasından çıkarıp kapıyı kapattı. "O artık mutlu," dedi kolunu etrafından ayırmadan. "Benden sana bunu söylememi istedi."

"Emin misin?" diye sordu Zoë şaşkınlıkla.

"Son derece eminim," diye karşılık verdi Alex. "O Tom'la birlikte."

Zoë bir süre düşündü. "Tom hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Yanağındaki son ıslaklığı sildi. "Tanımadığım bir adamla gitmesinden hoşlandığımı hiç sanmıyorum."

Alex ona gülümsedi. "Sana onun hakkında birkaç şey anlatabilirim."

Son Söz

Emma'mın cenaze töreninden bir hafta sonra, Zoë pansiyonda çalışmaya geri döndü. Güzel bir eylül sabahıydı, hava güneşli ve açıktı. Pazarda baş döndüren elmalar, kabaklar, patlıcanlar, havuçlar ve rezeneler satılmaya başlanmıştı. Orka sürüleri adadan uzaklaşırken somonlar kaçmayı bırakıp ana karada yumurtladıkları nehirlerle ulaşmışlardı. Kışı geçiren dalgıçkuşları ve ördekler deniz hayatıyla ziyafet çekmek için bir adadan diğerine dolaşmaya başlamışlardı ve kel kartallar dev yuvalarına kuru dallar eklemekle meşgullerdi.

Zoë kahvaltı hazırlarken pansiyonun neden bu kadar sessiz olduğunu merak etti. Justine onunla doğru düzgün konuşmadan mutfağa girip çıkmıştı. Alex birkaç işini hallettikten sonra kahvaltıya geleceğine söz vermiş olsa da henüz ortalıkta yoktu. Aynı şekilde, misafirler de tuhaf bir şekilde sessizlerdi, her zamanki gibi sohbet sesleri ya da kahve fincanlarının tıngirtısı duyulmuyordu.

Zoë neler olduğunu anlamak için mutfaktan çıkmadan Justine karşısında belirdi.

"Kahvaltı hazır mı?" diye sordu Justine lafı uzatmadan.

"On beş dakika içinde hazır olacak." Zoë meraklı bir şekilde gülümsedi. "Neler oluyor? Neden herkes bu kadar sessiz?"

“Boş ver. Ön kapıda seni soran biri var.”

“Kim?”

“Söyleyemem. Önlüğünü çıkar ve benimle gel.”

“Onu buraya gönderemez misin?”

Justine kafasını sallayıp Zoë’yi beraberinde çekti. Koridordan geçip boş yemek odasına gittiler.

“Misafirler nerede?” diye sordu Zoë şaşkınlıkla. “Onlara ne yaptın?”

Sorusu giriş salonundaki kalabalık tarafından yanıtladı. Hepsi ona sırtıyordu. Ona hazırlanan bir sürpriz için toplandıklarını anlayınca Zoë’nin yüzü kızardı. “Doğum günüm değil,” diye itiraz etti. Grup kahkaha attı. İki yana ayrıldılar ve onu ön kapıya yönlendirdiler. Zoë temkinli bir şekilde verandaya çıktı.

Beş kişilik bir swing grubu müzik çalmaya başlayınca Zoë’nin gözleri kocaman oldu.

Alex ortaya çıkıp ona küçük bir buket uzattı ve ona gülümsedi. “Bizim için bir dans ayarladım.”

“Bunu görebiliyorum.” Zoë buketi alıp çiçeklerin kokusunu içine çekti ve ıslıl ıslıl gözlerle ona baktı. “Özel bir sebebi var mı?”

“Sadece fokstrotumu geliştirmek istedim.”

“Pekâlâ.” Zoë gülerek buketi veranda parmaklıklarına koydu ve Alex’in kollarının arasına gidip akıcı ve rahat bir dansa kendini bıraktı. Genç ve yaşlı diğer eşler de katıldılar ve yoldan geçenler durup müziği dinlediler. Coşkulu müziği duyan birkaç çocuk hoplayıp dönmeye başladılar. “Neden bu sabah?” diye sordu Zoë Alex’e. “Ve neden pansiyonun verandasında?”

“Kamuoyuna bir açıklama yapmak istiyorum.”

“Ahh, hayır.”

“Ahh, evet.” Ona yaklaşan Alex sır verir gibi fısıldadı. “Sana bir hediyem var.”

“Nerede?”

“Arka cebimde.”

Zoë kaşlarını kaldırdı. “Umarım bir broş değildir. Kendini incitebilirsin.”

Alex sırttı. “Bu bir broş değil. Ama onu sana vermeden önce bilmem gereken bir şey var. Bütün bu insanların önünde dizimin üzerine çöküp sana evet ya da hayır demeni gerektiren bir soru sorarsam... Ne dersin?”

Zoë onun içten mavi gözlerine baktı. Bir kadının hayatı boyunca bakabileceği türden gözlerdi. Dans etmeyi bırakıp Alex'i öpmek için ayak parmaklarının ucunda yükseldi. Dudaklarına doğru, “Dene ve gör,” diye fısıldadı.

Ve Alex denedi.